

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

TARA SİVEC

Sana dönen yolu
daima bulacağım...

Işığım Sensin

"Cesur, tutkulu ve çarpıcı."

—JACINDA WILDER

"Yürek burkan anlar kalbinizi delip geçerken sihirli bir şekilde aşk, fedakârlık, romantizm ve tutku dolu sahnelere dönüşüyor ve parçaladığı kalbinizi onarıyor."

—S.C. STEPHENS

"Sizi tamamen kendine bağlayacak, kendinizi etrafınızdaki dünyaya kapamanıza neden olacak ve duygusal olarak başka hiçbir şey düşünemeyeceğiniz hâle gelene dek avucunun içine alacak bir hikâye bu."

—NATASHA IS A BOOK JUNKIE

"Of! Of! Of!! Bu mükemmel kitabı duygudan duyguya savrularak bitirdim. İlk sayfadan itibaren beni ele geçirdi ve bitirene kadar elimden bırakamadım! 15 yıla yayılan gerçek aşkın yürek burkan, acı verici denli güzel hikâyesi."

—AESTAS BOOK BLOG

Işığım
Sensin

Işığım Sensin
Özgün Adı | *Fisher's Light*
Tara Sivec

Yabancı Yayınları | 328

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş
Düzeltili | Tuğba Atıcı Coşar
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Eylül 2020, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-43-4

Türkçe Çeviri © Hatice Gökçe Üstündağ, 2020
© Yabancı Yayınları, 2020
© Tara Sivec, 2015

Sertifika No: 46603

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 40200

TARA SIVEC

Işığım Sensin

Çeviren

Hatice Gökçe Üstündağ

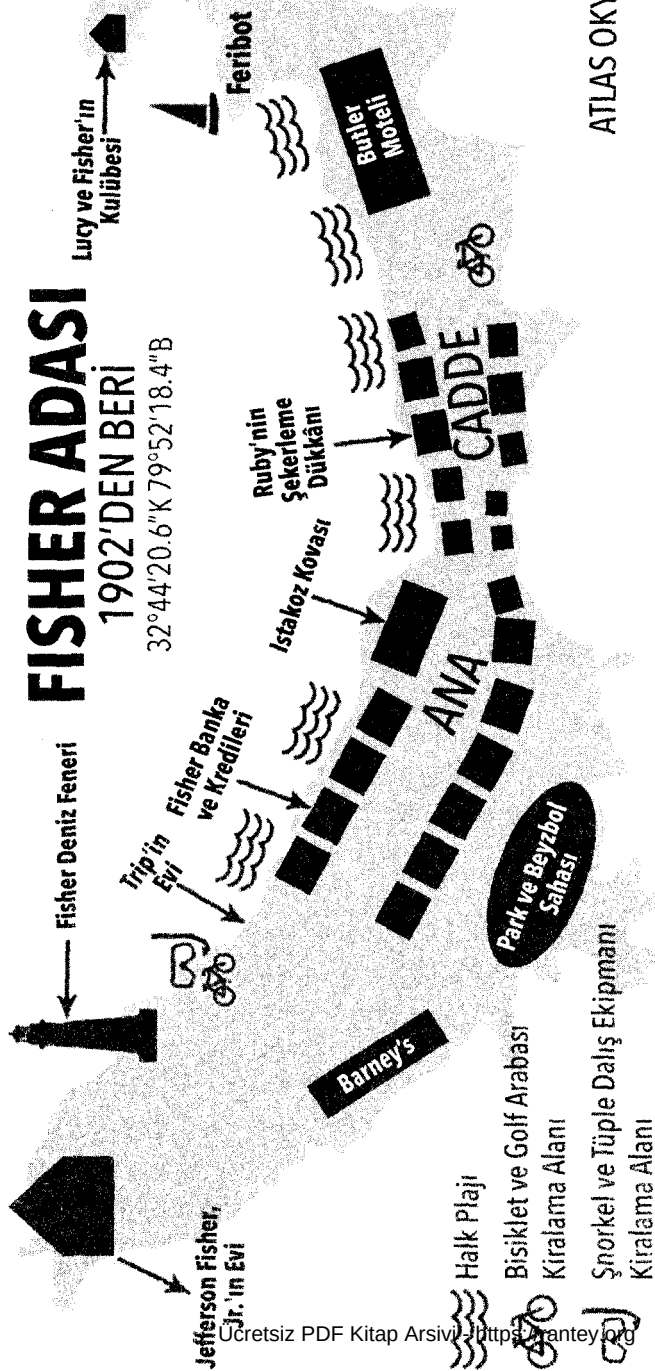
Karanlıktaki ışığım, James için.

Okura Not

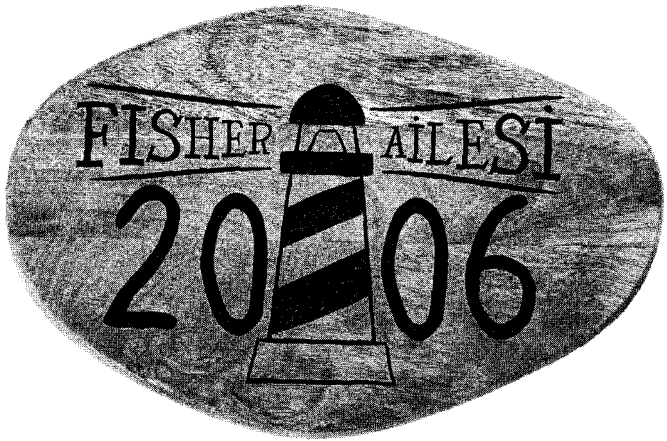
Babam bir Vietnam gazisi. Hatırlayabildiğim kadarıyla ASLA savaş günlerinden bahsetmedi ve biz de ona bunu sormamamız gerektiğini hep bildik. Bir gün, öyle durduk yere, Travma Sonrası Stres Bozukluğundan bahsetmeye ve kırk yılı aşkın süreden sonra bile denizaşırı yerlerde geçirdiği zamanın kendisi üzerinde nasıl da derin bir etki bıraktığını anlatmaya başladı. Ertesi gün Fisher ve Lucy hakkında bir rüya gördüm. Askeri görevlendirmeler ve bunun ilişkileri üzerine yaptığı etkilerle uğraşan bir çift hakkında bir rüya. Rüya beni öyle sarsmıştı ki uyandım ve hemen yazmaya başladım.

Herhangi bir kurgusal hikâyede olabileceği gibi, hikâyenin can bulması ve yazarın istediği yönde akabilmesi için aşılması gereken sınırlar vardır. Askeriye ve asker aileleri hakkında kapsamlı bir araştırma yaptım ve kitabı yazarken de pek çoğuyla konuştum. Lütfen askeri konuşlandırmanın zamanlaması, askerin atandığı bölge vs. gibi konularda görülebilecek kimi tutarsızlıkların hikâyeyi istediğim şekilde yönlendirmek için olduğunu unutmayın.

Okuduğunuz için çok teşekkürler. *Işığım Sensin*'in tadını çıkarmanızı dilerim!

ATLAS OKYANUSU

Giriş

Fisher'ın Günlüğü

Uzun, karanlık koridorun sonunda bir kapı var. Dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir mülkte, evde ya da apartman dairesinde bulunabilecek sıradan, normal bir tahta kapı. Kapıya sadece şöyle bir bakınca bile özel bir yanı olmadığı görülebilir. Meşeden yapılmış, yılların getirdiği yıpranma ve aşınma nedeniyle birkaç çentiği ve çizdiği olan, açtığınızda gıcırdayan ve dışarıda hava rutubetliyse tahta kabardığı için olduğu yerden kıpırdamayan bir kapı. Buna karşın kapının ardında kilitli olan şey, kimsenin bilmek istemeyeceği boktan şeyler. Anılar, kâbuslar ve hayatımın boka batmış bir karmaşaya dönmesine dair tüm sebepler, o kapının ardında bir pişmanlık yığını olarak yatıyor. Her şeyi o lanet olası kapı yüzünden kaybettim çünkü zihnim binlerce parçaya bölündü ve rüyayla gerçek arasındaki farkı söyleyemez oldum. Farklı bir adam oldum.

Tehlikeli bir adam.

İntihara meyilli bir adam.

Bazı günler, o kapıyı kendimle bilinçaltımın karanlık köşeleri arasındaki bir bariyer olarak düşünüyorum, onlara bakmak ya da onlar hakkında düşünmek zorunda kalmamak için geçmişimin iskeletlerini yığın hâlinde saklayacağım bir yer. Diğer günler, o kapı ardına dek açılıyor ve ben yaptığım her hatayı yeniden yaşamaya zorlanıyorum. Sırtımdan terler akarak odaya girebilirim ve ellerimi beni şu an olduğum adam hâline getirmiş her eşyanın üzerinde gezdirebilirim. Yatağın ucundaki ayakkabı kutusunu karıştırabilir ve bana gönderdiği her mektubun

üzerinde parmak uçlarımı gezdirebilirim, şifonyerin üzerindeki *Purple Heart*'ı^{*} alabilir ve bronz madalyanın soğuk ağırlığını ve avucumun içindeki mor saten kurdeleyi hissedebilirim, odanın köşesinde yerde duran sırt çantasını kaldırabilir ve çölün sıcağını ve kamuflaj desenin üzerine sıçrayıp orada kurumuş kanın metalik esintisini koklayabilirim.

Çok geçmeden savaşın sesleri kulaklarıma doluyor ve saniler içinde titreyen ellerim ve çarpan kalbimle kafamı tutuyor, şimdiye dek duyduğum en işkence dolu, yürek burkan seslerin, ateş altındayken bile duyulabilecek kadar yüksek çıkan ağlama ve yalvarmaların kaynağını bulmaya çalışıyorum. Ancak o zaman fark ediyorum, o tüyler ürpertici çığlıklar benden geliyor, merhamet dilenen *benim*, zihnimdaki o kapıyı kapatmak isteyen, duyabilecek herkese bu dert ve acıyı benden alsınlar da asla o odanın içine girmek zorunda kalmayayım diye yalvaran benim.

Hikâyemin başladığı yer burası.

Ya da sona erdiği.

Hiçbir zaman karar veremiyorum.

Zihin, karanlığın koridorları ve aydınlığın köşeleri olarak ikiye ayrılmış harika ve güçlü bir şey. Hatıralar dönüşümlü olarak hayatınızı neşe ve mutlulukla doldurabilir ve her ânınızı kâbuslar ve korkularla gölgeleyebilir, tüm iyi şeylerden şüphe etmenize ve gerçekten yaşanıp yaşanmadıklarını merak etmenize sebep olabilir. Hiç gerçekten mutlu oldum mu? Hiç dünya umurumda olmadan rahatça gülümseyip kakhaha attım mı? Karanlık beni ele geçirmek için can atarken, bana sıkı sıkıya tutunup gün ışığını bir daha asla görmeyeceğimden emin olmak isterken o gülüşü nasıl geri kazanabilirim?

Ölümüne neden olsa bile bir yolunu bulacağım. Zihnimdaki çatlakları bir araya getireceğim ve benim olanı alacağım. Arkasını dönüp gittiği için kadını suçlamıyorum, onu kendimden uzaklaştıran ve gitmesini söyleyen bendim. *Onun* benim ışığım

* Sözlük karşılığı Mor Kalp olan Purple Heart, Amerikan ordusundaki gazilere veya görev başında ölenlere verilen madalyaya verilen addır. —çn

olduğunu fark etmiş olmam gerekirdi. Hayatımda aydınlık ve güzel olan ne varsa oydu ve o gittikten sonra her şey boka sardı.

Bunu düzelteceğim. Bunu düzeltmek zorundayım. Hakkımda her şeyi bildiklerini düşünen insanlarla dolu bu yerde olmaktan nefret ediyorum. Ondan uzak olduğum her andan nefret ediyorum ama onun bir zamanlar sevdiği adamı bulmak ve ona geri vermek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Uzun, karanlık koridorun sonundaki siktiğimin kapısını tekmeleyip kıracağım ve herkese aydınlığı hak ettiğimi göstereceğim.

1. BÖLÜM

Lucy

24 Mart 2006

Çıglıklar kulaklarımı deldi ve kalbim çarparak yatakta doğruldum. Yatak odasının penceresinden ısıldayan ay ışığı, örtüleri tekmeleyip etrafındaki yatağa yumruklar atan Fisher'ın bedenini aydınlatıyordu. Çıglıkları öyle yüksek ve acı doluydu ki kulaklarımı kapatıp onun için ağlamak istedim.

"Fisher! Fisher uyan!" Bağırışlarının ve küfürlerinin arasından ona seslendim.

Gözleri sımsıkı kapalıydı ve göğsünden terler boşanıyordu, yatarken giydiği tişörtü sıırsıklam olmuştu. Çabucak uzandım ve komodindeki lambayı yaktım, üzerimizdeki örtüleri atıp ona doğru yanaştım, başını kendime çevirmek için ellerimi kafasının iki yanına koydum.

"Lütfen, bebeğim, uyan. Sadece bir rüya, sadece bir rüya," diye usulca mırıldanarak onu yatıştırmak için ellerimi yüzünde dolaştırdım.

Çıgık atmayı bıraktı ama sonrasında ağzından çıkan sözler neredeyse çıgıklardan da kötüydü.

"Özür dilerim, çok özür dilerim. Onu öldürmek istemedim, araya girdi. Ah, Tanrım, çok özür dilerim!"

Onun için, sesini delip geçen acı için hıçkırıklara boğuldum. Yanımda çırpınıp haykırıyor, yüzünde dolaşan ellerimi ittiriyordu. Başka bir dünyada, başka bir zamanda kaybolmuştu ve onu böyle görmeye dayanamıyordum. Canı öyle çok yanıyordu ki.

Tanrım, lütfen artık canı yanmasın.

"Lütfen, Fisher, uyan. Hadi, bebeğim, gözlerini aç," diye haykırdım. Bacağımı onunkinin üzerine attım ve tüm gücümü onu sakinleştirmek ve kâbusundan uyandırmak için kullandım.

Eli havalandı, yanağıma yapıştı ve acıyla ciyakladım ama devam ettim. Bu Fisher değildi; eğer uyanık ve kendinde olsa bana asla vurmazdı. Onu uyandırmak zorundaydım. Uyanmalıydı.

Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum!

Yapabileceğim en hızlı şekilde üzerine tırmandım, beline atar gibi oturdum ve bileklerini tutup yan tarafına bastırma-
dan önce kollarıma ve göğsüme darbeler aldım. Yüzünün her bir zerresini öptüm, gözyaşlarım burnumdan aşağı akarak onun yanaklarına düşerken defalarca seslendim ve bana geri dönmesi için yalvardım.

Birden tamamen hareketsizleşti ve gözleri açılıverdi. Üzerinden hemen inmedim ve sonunda bana odaklanana dek gözlerimi gözlerine diktim.

"İyisin bebeğim, iyisin," dedim usulca alnımı alnuna dayarken.

Kollarını bırakmamla birlikte bana sarıldı ve beni tamamen üzerine çekti. Nefes alıp verişini yavaşlatmaya çalışırken kalbi göğsümde davul gibi gumbürdüyordu. Birkaç saniye sonra geri çekildim ve gözlerinin içine baktım. Gözleri kocaman açıldı ve korkuyla iç çekerek ellerini yüzüme uzattı.

"Ah, Tanrım, ne yaptım ben? Bebeğim, ben ne yaptım?" diye haykırdı yanağımı ve orada oluşmaya başladığından emin olduğum kızarıklığı incelerken.

Elini, elimle örttüm ve başımı iki yana salladım. "Sorun değil, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim, Fisher."

"Özür dilerim, çok özür dilerim." Uzanıp nazikçe yanağıma öperken usulca hıçkırdı. "Lucy, Lucy'm. Çok özür dilerim."

Yanağımı göğsüne yaslamak için kaydım, kollarımı vücuduna sarıp, onu sımsıkı sararken kalp atışlarını dinledim.

"Öyle yapmak istemedin. Sadece kâbus görüyordun. Sorun değil, ben iyiyim," diye fısıldadım yeniden.

İkinci görev yerinden dönmesinin üzerinden geçen altı ayın yalnızca iki ayında evliydik ama bu gördüğü ilk kâbus değildi. Her biri bir öncekinden daha kötüydü ve artık ona yardım etmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Acısını almak, yüreğini ve aklını dolduran sızıyı durdurmak istiyordum fakat o kadar boyumu aşan bir yerdeydim ki boğuluyormuşum gibi geliyordu.

“Lütfen konuş benimle, Fisher. Sana yardım etmek istiyorum ama anlamam gerek,” dedim usulca, göğsüne doğru konuşarak.

“Anlayacak bir şey yok, Lucy. Sadece bir kâbustur. Bir süre sonra yok olacak, hep öyle olmaz mı?” dedi, parmaklarını nazikçe saçımın uzun tutamları arasında gezdirirken.

“Bilmem lazım, Fisher. Bunu tek başına yaşamak zorunda değilsin.”

Altımdan kaydı ve yatak başlığına yaslanmak için kendisini yukarı çekti. Aramıza koymaya çalıştığı mesafeden nefret ederek dizlerimin üstünde doğruldum ve ona doğru yaklaştım.

“Cevabını bilmek istemeyeceğin sorular sorma,” dedi yumuşak bir sesle, kafasını yatak başlığına koyup tavana bakarken.

“Bu hiç mantıklı değil. Tabii ki cevap istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum. O yüzden buradayım. Ben senin karınım, Fisher ve seni her şeyden çok seviyorum. Bu işte birlikteyiz, her adımda,” diye hatırlattım.

Bir süre sessiz kaldı, mutsuzluktan bıkkınlığa kadar her duygunun yüzünden geçip gittiğini ve sonunda öfkede sabitlendiğini gördüm. Sorunlarını benimle paylaşmasını istediğim için bana kızmasını istemiyordum ama başka ne yapabileceğimi de bilmiyordum. Eğer benimle paylaşmazsa onun yüklerini sırtlamasına nasıl yardım edebilirdim ki?

“Ee, ne bilmek istiyorsun?” diye sordu sonunda. Sesinden akan alay kolumdaki tüyleri diken diken etti. “Daha bir gün önce yemek götürdüğün küçük kızın ağır yaralanmış bedenini sokakta bulmak nasıl bir şey, bilmek ister misin? Bir mesaj vermek için çocukları öldüren birilerine karşı savaşmanın nasıl bir şey

olduğunu? Ya da تنها bir yolda yaya olarak devriye gezmenin, yolun konvoy için temiz olduğundan emin olmaya çalışmanın, arkadaşlarından biriyle futbol hakkında konuşurken cümlelerin yarısında onun kafasının patlayıp kanının ve beyin parçacıklarının yüzüne sıçramasının nasıl bir şey olduğunu bilmek ister misin?”

Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen monoton bir sesle konuşuyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve hıçkırıklarımda durdurmak için elimle ağzımı kapatmam gerekti. Başımı öne arkaya salladım, durmasını istiyordum ama bunu kendim istemiştim. Her şeyi öğrenmek istemiştim ve o da bana istediğimi veriyordu.

“Belki düşmanın keskin nişancısını indirmek için emir almanın ve tam tetiğe bastığın anda dokuz yaşında bir çocuğun ateş hattına girmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorsundur. Eminim annesinin çocuğun cansız bedenini kollarına almasını, bu arada çığlıklar atıp ağlayarak oğlanın kafasını elleriyle tek parça hâline getirmeye çalışmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu da bilmek istersin. Birinin kafasına tenis topu büyüklüğünde bir delik açtıktan sonra beynini içine tıkmayı denemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

Sonunda konuşmayı kesti ve gözlerimi sımsıkı kapayarak söylediklerinin zihnimde canlanmasını engellemeye çalıştım. Yüreğimin sızısını dindiremiyor, gözyaşlarımı durduramıyordum. Beni uyarmıştı ama dinlememiştim. Bir saniye de olsa sadece onun kafasının içinde olmayı, onun hakkında daha çok şey öğrenmeyi, böylece daha iyi bir eş olup ona ihtiyacı olanı verebilmeyi istemiştim ama ona bu konuda yardım edemezdim ve bu, beni öldürüyordu. Bu anları ondan çekip alamazdım çünkü beynine ve ruhuna kazınmışlardı. Benden uzaktayken tamamen farklı bir hayat sürdüğünü hep biliyordum fakat bu neredeyse kaldıramayacağım kadar fazlaydı. Onun bunu atlatmasını sağlayacak kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum. Ona bunu unutturmak konusunda yeterli olup olmadığımı bilmiyordum.

“Ah, Tanrım. Siktir, Lucy. Özür dilerim. Bunların hiçbirini söylememeliydim. Benim sorunum ne?”

Hiçkırıklarım, ağzımın üstüne kapattığım ellerimin arasından kaçınca, ne tür bir transtaysa oradan çıkıverdi. Bana doğru yaklaştı, bacaklarını dizlerimin iki yanına kaydırıldı ve kollarını vücuduma doladı. Başımın arkasını özenle tuttu ve omuzuna yerleştirerek öne arkaya sallanırken saçlarımı okşadı.

“Sormamam gerekirdi. Anlattırdığım için çok özür dilerim. Tüm o şeyleri yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm.” O bizi iki yana sallamaya devam ederken omuzunda usul usul ağladım.

Ağladığım için kendimden utanmıştım. Ağlayacak bir şeyim yoktu. O gittiğinde, ülkemizi korumak için tüm o berbat şeyleri yaparken ben bu adada, kendi küçük baloncuğumda, okyanusla, ailemle ve arkadaşlarımla çevrilmiş hâlde güvende ve mutluydum.

“Yapma, Lucy. Asla böyle bir şey için özür dileme. Ben iyi olacağım, sadece bana biraz zaman ver, tamam mı? Sadece beni sevmeye ve burada olmaya devam et, ihtiyacım olan tek şey bu.”

Birbirimizin kollarında uykuya daldık ve Fisher o gece ya da sonraki birkaç ay boyunca hiçbir ~~gece~~ tekrar uyanmadı. Kendime her şeyin yolunda olduğunu ve evdeyken her gün biraz daha iyileştiği, savaşıla arasına mesafe koyduğunu söylemeyi deniyordum. Bir süreliğine, inanılması kolay bir yalandı bu. Tüm bir yıl boyunca sadece benimleydi ve öyle mutlu, öyle sakindik ki gerçekten de beni asla terk etmeyeceğine inanmıştım.

Sonra bana üçüncü kez oraya gitmeye gönüllü yazıldığımı söyledi.

“Anlamıyorum, Fisher. Neden? Neden oraya geri gidesin?” diye sordum bu kararın beni öldürdüğünü belli etmemeye çalışarak. O kapana kısılmış bir kaplan gibi mutfakta volta atarken gözyaşlarımı bastırdım. Bunun yaklaştığını anlamam lazımdı. Ne zaman haberlerde savaşıla ilgili bir şey görse öyle geriliyordu ki oturduğu yerde duramıyordu.

“Gitmek zorundayım, Lucy. Buna mecburum. Oradaki arkadaşlarım benim inandığım her şey için savaşıp hayatlarını riske atarken ben burada duramam,” diye açıkladı.

Burada duramayacağını söylemesi kalbimi kırıyordu. Bu adadaki hayatımız ona neden yetmiyordu ki? Ülkemizi ve özgürlüğümüzü korumak istemesini seviyordum ama onu benden aldığı için bir yandan da nefret ediyordum.

Ve her seferinde biraz daha yıkık dökük hâlde geri yolladığı için.

Başından geçen onca şeyden sonra oraya geri dönmek istemişti. Kızmak istiyordum, çılgılık atmak, ağlamak ve beni yeniden bırakmaması için yalvarmak istiyordum ama bunları yapamazdım. Kalbimin derinliklerinde, ülkemiz için savaştığı için onunla gurur duyuyordum. O kadar korkunç ve özverili bir şey yaptığı için ona hayrandım ve gönüllü olarak o cehennem çukuruna geri dönmesi fikri de bana onun ne kadar güçlü ve harika olduğunu hatırlatıyordu. *Bir sonraki* sefer eve geldiğinde ne olacağından çekiniyor, savaşın sevdiğim adamın hangi parçasını alacağını düşünüyordum. İşlerin yalnızca daha da kötüleşeceğinden endişe ediyordum, hatta bu, ödümü koparıyordu.

“Ben sadece neden kendine bunu yapıp durduğunu merak ediyorum. Neden kendini bunun ortasına atıp durduğunu. Peki ya biz? Ya *bizim* hayatımız? Bir aile kurmaktan bahsetmiştik ama sen burada olmadan nasıl aile olabiliriz ki?” diye sordum, sesimdeki zayıflıktan nefret ederek.

“Tanrım, Lucy! Şu anda bu dünyaya bir çocuk getirmeyi nasıl düşünebilirsin? Bu bokluk sona ermezse nasıl bir gelecekleri olur ki?” diye karşı çıktı.

Bu noktada gözyaşlarımı tutmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. Yanaklarımdan aktılar ve Fisher hemen yanıma gelip beni kollarının arasına aldı.

“Özür dilerim, bebeğim. Bağırarak istemedim,” dedi usulca kafamın üstünü öperken. “Sadece bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamam gerek. Adamlarımdan, *kardeşlerimin* orada bensiz olmaları fikrine dayanamıyorum. Ailelerinden ay-

rılıyorlar, bu savaşta yer almak için hayatlarını askıya alıyorlar ve benim de aynısını yapmam gerek. Aynısını yapmak ZORUN-DAYIM. Seni seviyorum, Lucy ama bunu yapmam gerek. Lütfen bana anladığı söyle.”

Mutfakta ileri geri sallanırken ona sarılabildiğim kadar sıkı sıkı sarıldım ve sessizce başımı salladım. Beni seviyordu, birlikte bir hayat kuruyorduk ve başka hiçbir şeyin önemi olmamalıydı. Güçlüydük ve her şeyi atlatabilirdik. Her şeyi atlatacaktık çünkü Fisher her zaman bana dönen yolu bulacağına dair söz verirdi. Ona yüreğimin her zerresiyle inanıyordum ve verdiği her kararı destekleyecektim çünkü ona ve bize inancım tamdı. Bu, birlikte yürüyeceğimiz uzun hayat yolunda karşımıza çıkmış bir tüm-sekti. Atlatacaktık ve her şey yoluna girecekti, bunu biliyordum.

2. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

Sergiti Fisher,

Sanırım buraya kadar, ha? Birlikte geçen neredeyse on dört yıldan, bu adada kendi hayatımızı kurduktan, beş kez göreve gitmeden ve tüm o zaman boyunca sana yazdığım sayısız mektuptan sonra sonunda posta kutusuna gittim ve hep hayalini kurduğum şeyi gördüm: üzerinde senin el yazın olan bir zarf. Bir anlığına gerçekten de fikrini değiştirdiğini düşünmüştüm. Bana söylediğin tüm o kötü sözlerin, yaşadığın her şeyle başa çıkma yöntemin olduğunu. Hâlâ buradaydım, Fisher. Hâlâ burada nefesimi tutmuş, asla dönmeyeceğini söylemiş olmana rağmen seni bekliyordum. Her zaman bana dönüş yolunu bulacağını söylerdin. Söylediğin tüm yalanların içinde en çok bu acıtıyor.

Zarfın içinde imzalanmış şekilde boşanma belgelerini bulacaksın, tıpkı istediğin gibi. Umarım aradığını bulursun. O ben olmadığım için üzgünüm.

Lucy

Elimdeki nota baktım, bu şeyi defalarca katlayıp açtığım için kelimelerin üzerindeki kırıksıklıklar öyle yıpranmıştı ki kâğıt ikiye bölünüp parçalanmadığı için şaşırıyordum. Geçen sene bu notu

yazdığım da gözyaşlarımın sayfaya düştüğü yerde mürekkepte oluşan küçük dağılmaları hâlâ görebiliyordum. O günü dün gibi hatırlıyordum ve kendimi iyi olduğuma, mutlu olduğuma ve yoluma devam ettiğime ikna etmiş olsam da kalbimdeki acı o zaman olduğu kadar tazeydi.

Ben iyiyim.

Ben mutluyum.

Ben yoluma devam ettim.

Lanet olsun.

Genç kızlığımın geçtiği yatak odasına baktım, aynı sedef rengi ve küçük pembe güllü duvar kâğıdı, dört direkli, sayvanlı beyaz yatak ve açık pembe renkli halısıyla ele alınınca durumun tam olarak da bu olmadığını fark ettim. Boşandıktan sonra eve geri taşınmak muhtemelen en iyi fikir değildi ama gidecek başka bir yerim ya da yapacak başka bir şeyim de yoktu. Ben daha genç bir kızken ailem, aile işini devralıp bu adaya taşındığımızdan beri Butler Moteli'nde çalışmıştım. Butler Moteli büyükbabamların mirası ve annemlerin kâbusunun bir araya gelmiş hâliydi. Ben on altıncı yaşına girdiğim sene hem büyükbabam hem de büyükannem hayata gözlerini yumunca ailem yeni bir yerde yeni bir başlangıcın tam da ailemizin ihtiyacı olan şey olduğunu düşünmüşlerdi. Beni tam da lise ikinci sınıftan önce sessiz, küçük şehir hayatından ayırmış, kimseyi tanımadığım bir adaya taşımışlardı. Bilmedikleri şeyse, büyükbabamların ölürken Butler Moteli'ni en iyi hâlinde bırakmamış olduklarıydı. Burayı düzlüğe çıkarmak pek çok yıla ve ailemin birikim hesabındaki her kuruşa mal olmuştu ve o noktada ailemin de canına tak etmişti. Butler Moteli emlak sektörü için değerli bir bölgeye kurulmuştu, yani ara sıra havayı koklamaya gelip moteli satın almayı öneren hayli yatırımcı vardı. Ailem yorulmuş ve sadece emekli olup dinlenmek istedikleri yaşa gelmiş olsa da ailemizin mirasını bir yabancıya devretmeyi hayal dahi edemiyorlardı.

Dünyayı gezme hayallerimden vazgeçerek internetten üniversite düzeyinde işletme dersleri almıştım ve yirmi bir yaşımı

doldurur doldurmaz Butler Moteli benim olmuştu. Kalbimi ve ruhumu verdiğim adamın benim yerime dünyayı gezmesine izin vermiş ve geri dönebileceği bir ev olduğundan emin olmak için geride kalmıştım.

Şimdi, başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyordum. Eh, motelin birleşik barakalarından birinde olan genç kızlık odamdan taşınmayı ve kendime ait bir yer bulmayı istiyordum ama Butler Moteli bu hâliyle açık kalmaya yetecek parayı bile zar zor kazanıyordu. Hatta şu anda, en yoğun olan yaz sezonunun başında, bazı haftalar kendime maaş çeki yazacak kadar para bile bulamıyordum.

Elimdeki nota bakarak aceleyle katladım ve okuduğum için kendime kızdım. Yazdığımda gönderemeyecek kadar korkaklık etmiştim ve kim bilir ne sebeple bunca zaman saklamıştım. İncinmiştim, öfkeliydim ve kalbim göğsümden sökülüp alınmış gibiydi. O gün zarfı yırtarak açtıktan ve içinde yasal belgeler olduğunu gördükten sonra gözyaşları içinde bu notu yazmış, ben de canımı yakan Fisher'ın canını yakmayı istemiştim. Sonunda imzalanmış boşanma belgelerini geri yollarken notumu içine koymamıştım. Yaptığı şey göğsüme bir bıçak sokmakla eşdeğer olsa da, onu bilerek incitemezdim. Jefferson Fisher III söz konusu olduğunda benim problemim hep bu olmuştu. Onun için her şeyi yapardım, bu kendimden ödün vermek anlamına gelse bile. Bu vatan için yerine getirmesi gereken bir görev olduğunda gitmesine bir kez değil, beş kez izin vermiştim. Üstelik istediğim tek şey gitmemesi için yalvarmakken, kararını desteklemiş ve bu kadar özverili olduğu için onu takdir etmiştim. Ona her gün yazmış, asla ada için ya da sevdiği insanlar için endişelenmek zorunda olmadığından emin olmuş ve eve, bize döndüğünde onu her zaman bekliyor olacağımıza dair söz vermiştim.

İlk kez geri döndüğünde sadece birazcık farklıydı. Daha ciddi, daha dikkatliydi, en başta âşık olduğum o sık sık gülen, ukala on sekizlik oğlan gibi değildi. Savaşın bir adamı değiştirebileceğini biliyordum ve o değişikliklerle onu daha da çok sevdim. Evdey-

ken bana motelle ilgili yardım ederdi ve ben de o gitmişken, ülkemizi korurken, ikimizin yerine de anılarımızı ve paylaştığımız aşkı canlı tutardım. Döndüğünde onu ben yıkamış, benden, adamızdan, aşkımın fiziksel kanıtından uzaktayken gördüğü şeylerin hatıralarını silmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Safça tüm bunların yeteceğini düşünmüştüm. Benden her ayrıldığında bir parçasının daha yitip gitmesini asla beklemiyordum ama son kez eve geldikten sonra on altı yaşından beri sevdiğim adamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Fisher Deniz Feneri'nin bodrumunda kendine güvenle beni ilk kez öpen ve tam da aynı yerde birkaç yıl sonra neden beni sevdiğine dair tüm sebepleri söyleyerek bana evlenme teklifi eden çocuk artık yoktu. Yerinde kızgın, depresyona girmiş, kâbuslarından kurtulamayan ve karanlığı gittikçe yok olacağına daha da artıyor gibi görünen, burada tıklıp kaldığı için beni suçlayan bir adam vardı.

On dört yıldır birlikteydik ama bu yıllarda *gerçekten* bir arada geçirdiğimiz zamanı hesaplayacak olursanız, birlikte yaşamamız, birlikte çalışmamız, yan yana büyümemiz... Sadece altı yıldan biraz fazlasına denk gelirdi. Temel eğitimler sırasında orada burada geçen birkaç kısacık ay ve on dört yıllık sürede beş kez göreve gidişi. Beşinci seferinden sonra işler tepetaklak olmaya başladığında ağzından çıkan tüm o nefret dolu, incitici şeylere inanmaya başladım. Beni hiç gerçekten sevdi mi diye bile merak eder oldum. Düşününce, hayatınızda minicik bir yer kaplayan birini sevmeniz nasıl mümkün olabilirdi ki? Beni sahiden tanıyor muydu? Ben onu tanıdığımı düşünmüştüm ama aynı zamanda tanıştığım en güçlü adamı hiçbir şeyin yıkamayacağını da düşünmüştüm.

Notu içine attığım ayakkabı kutusuna bir bakış attığımda Fisher Banka ve Kredileri'nden gelmiş birbirinin aynısı on üç zarf da bana baktı. Son on üç aydır her ayın son cuması otomatik bir ödeme alan, bankada adıma açılmış birikim hesabını düşündüm. Ben daha evliliğimin yasını tutarken gelen o ilk bildiriye alışımı hâlâ hatırlayabiliyordum. Geriye dönüp bakınca içinde boğul-

duğum yastan beni çıkaran şeyin sevdiğim adamın beni parayla susturmayı amaçlamasına duyduğum öfke olduğunu fark ettim. O zamandan beri açılmamış aylık bildirileri gelir gelmez bu kutuya atmıştım, yani miktarın ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ancak ilkindeki miktara dayanarak bu yerin içinde yapılması gereken tüm tadilatların bitmesine ve hatta belki beş yıldır hayalini kurduğum iki ekstra yatak odası ve çocuklar için bir oyun odasını içeren ek binaya yetecek paradan bile fazlası olduğundan emindim.

Ayakkabı kutusunun kapağını öfkeyle kapatıp yatağımın altına ittim. Sırf o birikim hesabı fikrinden bile onu benim için açan adamdan nefret ettiğim kadar nefret ediyordum. Kalbimi kırmış, ruhumun bir parçasını asla iyileşmeyecek şekilde yaralamıştı ve ailesinin parasını bir birikim hesabına atmasının yaptığı şeyi telafi edeceğini sanıyordu. Bu ilk başta beni sinir etmiş olabilirdi ama şimdi sadece canımı yakıyordu. O banka bildirileri onun hâlâ dışarıda bir yerde olduğunun ve içinde benim bulunmadığım bir hayat yaşadığının daimi hatırlatıcılarıydı. Daha iyi bir hayat. Huzurlu bir hayat. Geceleri kâbuslar görmediği ve acı çekmediği bir hayat. Tam da onu son kez gördüğümde söylediği can yakıcı sözlerini atlattığımı düşünürken bir başka bildiri geliyordu ve ben o günü baştan yaşamak zorunda kalıyordum, yeteri kadar iyi olmadığını, yeteri kadar güçlü olmadığını... *yetmediğimi* fark ederek. Banka Butler Moteli'ne el koyacak olsa ve ben de sokaklarda yaşamak zorunda kalsam bile o paraya dokunmayacaktım.

Odamın duvarındaki interkomdan bir zil sesi duyuldu. Motelin resepsiyonunda biri olduğunu belirtiyordu. Yataktan kalkarak çabucak dolabımın üstündeki aynada kendimi kontrol ettim. Uzun, kızıl-sarı saçlarım dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplanmış ve daha yazın ilk haftalarında olmamıza rağmen tenim dışarıda çalışmaktan hafifçe bronzlaşmıştı. Bronzluğun bana verdiği sağlıklı görünümü ve gözümün altındaki koyu renk halkaları pek de belli etmemesini seviyordum ama aynı zamanda bur-

numdaki ve yanaklarımdaki kesinlikle nefret ettiğim aptal çilleri ortaya çıkarıyordu. Çiller tatlı ve şeker diye haykırıyordu, seksi ve ateşli diye değil. Yansımama bakıp kesilmiş kot şortumun toplanmış ucuna bir fiske attım ve lekeli, terle kaplanmış, üzerinde adadaki en sevdiğim restoran olan Istakoz Kovası'nın reklamı bulunan rengi solmuş kırmızı tişörtümü düzeltmeye yeltendim. Seksi ve ateşli olmak iki konuk banyosundaki tıkanmış lağımları açmadığım, kurutmayan bir çamaşır makinesi, eksi bir derecenin altına inmeyen bir dondurucu ve tüm bunların hepsinin tamamen çalışmasını bekleyen on beş yeni konuğun giriş işlemlerini yapmadığım bir günü beklemesi gerekecekti.

İnterkomdan yine zil sesi çınladı ve yatak odamdan koştu-rarak çıkıp parmak arası terliklerimi parkelere çarparak merdivenleri indim. Fisher Adası'nda yaşımanın kötü yanlarından biri de buydu işte. Fisher Adası'nda yaşamak – adımı kalbimi kıran adamın ailesinden alan bir kasabada. Nereye dönsem işletme tabelalarında, cadde ya da sahil işaretlerinde onu adını görmek zorundaydım. Büyükbabasının, Trip Fisher'ın adanın tek tamircisi olması da pek yardımcı olmuyordu. Bu adayı Trip'in annesiyle babası keşfetmişti ve babası adada hâlâ işletilen pek çok dükkânın kurulmasına para yardımı yaparak bir balıkçıyken başarılı bir finansöre dönüşmüştü. Oysa Trip genç yaşında işlerin işletme tarafıyla ilgili bir şey yapmak istemediğine karar vermişti. Elini kire bulamayı, bu yeri ev belleyen ada sakinleriyle yan yana çalışmayı tercih etmişti. Az önceki anılara yolculuğuma rağmen basamakları inerken kendi kendime gülümsedim. Trip Fisher, ailede beni gerçekten bağrına basıp kendimi Fisher adına layıkmışım gibi hissettiren tek insandı. Seksen üç yaşında olmasına rağmen hâlâ aktif ve çalışkandı, öyle ki gençken de aynen böyle olduğunu düşünürdüm. Burada, motelde ne zaman bir problemim olsa bana yardım etmek için her şeyi bırakırdı. Kamyoncu gibi konuşması, okullu çocuklar gibi flört etmesi ve onu her gördüğümde beni güldürmeyi başarmasının da zararı yoktu.

Bu sabah patlak veren onca problem hakkında ona sadece on beş dakika önce mesaj bıraktığım düşünülürse oldukça hızlı gelmişti. İlk kahvemi yudumlayarak günlük yapılacaklar listemi gözden geçirdiğim sırada karşıma çıkan her sıkıntı bana bıkkınlıkla haykırma isteği verse de en azından bu pislikler aklımı *esas* meseleden uzak tutacak bir şeyler sağlamış oluyordu. Beni uçurumun kenarından itebileceği garanti olan tek bir şey vardı, tıkanmış birkaç lağımdan bile daha çok yaklaşırdı buna ve o şey, aylardır içine banka bildirilerini fırlatmak dışında dokunmamış olduğum aptal ayakkabı kutusunu yatağımdan çıkarmanın da tek sebebiydi.

Trip kasaba toplantısında duyurduğundan beri herkes bugünden bahsedip duruyordu. On üç ay önce yaşanan olay sadece beni değil, burada yaşayan herkesi etkilemişti. İstense de istenmese de herkesin birbirinin işini bildiği küçük ve birbirine bağlı bir topluluktuk. Kasabanın en zengin ailesinin tek çocuğunun lise aşkı ve karısını oldukça gürültülü şekilde evden atması, sarhoş sarhoş âlem yapması, birkaç dükkâna zarar vermesi ve anacaddede birden fazla adamla yumruk yumruğa kavgaya girmesi manşetlik haberd. Kelimenin tam anlamıyla. Bu hikâye, kahrolası gazetenin sahibi bizzat ailenin kendisi olmasına rağmen *Fisher Times'*ın manşetindeydi.

Trip bütün kasabaya Fisher'ın eve döneceğini duyurduğunda imar izniyle alakalı olması gereken sakin, sessiz toplantı kaosa dönüşmüştü. Ben tek kelime etmeden kalkıp gitmiş ve iki haftadır bugünü düşünmemeye çalışmışım. Kendimi motelle ve sonunda sahip olmaya karar verdiğim sosyal hayatımla meşgul etmeye çalışmışım. Eskiden alyansımın çevrelediği ve yatakta gerinirken sabah güneşinin ışığıyla parladığı yüzükparmağımdaki ize bakmayı reddediyordum. Kasabadaki insanlar beni durdurup da *o*, adaya geri döndüğünde ne yapacağımı sorduklarında nazıkçe gülümsemiştim. Kendime üzüntü ve depresyon çukuruna düşme izni vermeyi reddederek işime gömülmüştüm.

Burada doğmamış olabilirdim ama burası *benim* adamdı. Kendi kendime bir isim yapmışım, ailem ve arkadaşlarım bura-

daydı ve öyle veya böyle burada bir hayat kurmuştum. Onun arkasında bıraktığı pisliği temizlemiş ve yoluma devam etmiştim. Güçlendiğime ne kadar inanmak istersem isteyeyim ben bile ona rastlama fikrinin içimi ürperttiğinin pek de hayra alamet olmadığına itiraf edebilirdim. Burası büyük bir ada değildi ve ne yazık ki ailesinin işlettiği birkaç dükkândan alışveriş yapmak zorundaydım. Onu yeniden görmem an meselesiydi ve varlığının beni bir kez daha mahvetmesine izin vermeyecek kadar güçlü olduğumu umuyordum. Fisher'ın, yeniden inşa etmek için çok uzun zaman harcadığım ve zorla yükselttiğim duvarlarımı delmesine izin vermeyecektim. Neden geri döndüğünü bilmiyordum ve umurumda da değildi. Artık Jefferson Fisher'la hiçbir ilişkisi olmayan bir hayatım vardı, tıpkı onun istediği gibi.

Motelin ortak alanlarına bağlı kapıyı itince tam da resepsiyon masasının önünde elleri ve dizlerinin üstüne dikilmiş çekicini yere vuran adamın kıcını gördüm ve duruverdim.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsunuz, güzel hanım?"

Trip çekiç vurmaya kesti ve omzunun üzerinden pis pis güldü.

Odanın içine yürüyüp yerden kalkmasına yardım etmek için elimi uzatırken başımı sallayıp kahkaha attım ama geri çekilip bana söylendi.

"Ben o kadar da yaşlı değilim. Yerden kalkmak için yardım istediğim gün..." Kendi kendine ayaklandığı sırada homurdanıp inlerken sözünü tamamlamadı. Tıpkı torunu gibi Trip Fisher da bir seksenden uzundu. Siyah-beyaz karışık saçları ve adayı boydan boya yürüyüp ağır iş yaparak formda tuttuğu bedenine bakılacak olursa eski fotoğraflarını görmesem bile zamanında yakışıklı bir adam olduğunu anlardım.

"Neden zeminimi dövüyorsun, Trip?" diye sordum eğilip yanağına bir öpücük kondururken.

"Bu parke haftalardır çıktı. Buraya gelen o takım elbiseli şehirlilerden birinin ona takılıp da tazminat davası açmasını bekliyordu," diye açıkladı çekicini alet kemerine takarken. "Sen neler yapıyorsun, Lucy kızım?"

O sayısız kez denemesine rağmen kasaba toplantısı sırasında patlattığı bombadan henüz hiç bahsetmemiştik. Fisher'ın dönüşü hakkında neler hissettiğim konusunda endişelendiğini biliyordum ama yine bununla ilgili konuşmak istemiyordum, hele de onunla. Onu kendi büyükbabam gibi seviyordum ama her zaman en büyük destekçimiz olmuştu ve evliliğimiz yıkıldıktan sonra en az benim kadar kalbi kırılmıştı. Ne dersem diyeyim Trip sözlerimi döndürüp dolaştıracak ve yine çöpçatanlığa başlamayı deneyecekti.

"İyiym, Trip. Sadece burada bozulup duran şeyler için endişeliyim. Bu öğleden sonra gelen on beş yeni tatilcim var ve onların lavaboyu kullanabilmesi iyi olurdu."

Beni baştan ayağa süzerken kahverengi gözleri kısıldı. "İyiymiş, götüm. En son ne zaman yemek yedin? Buradan hemen çık ve Istakoz Kovası'na git. Carl'a de ki sana bir ıstakoz sarsın. Ya da boş ver, iki tane sarsın ve benim hesabıma yazsın. Karnın doyana dek geri gelme. O zamana dek ben lavaboları açarım ve uğrayan biri olursa göz kulak olurum."

Çamaşırların kendi kendilerini yıkamayacağını düşünerek karşı çıkmaya çalıştım ama Trip Fisher'a direnmenin bir anlamı olmadığını çabucak fark ettim. Zaten sıkma yapmayan, bozuk bir makineyle çamaşır yıkamam da pek mümkün görünmüyordu. Trip'in yanağına bir öpücük daha kondurarak tezgâhın arkasından çantamı aldım ve en yakın arkadaşım Ellie'yi aradım. Bir yıldan uzun süre önce beni evimizden ve hayatından çıkmaya zorlayan adamı unutmam ve bu geceki randevuma konsantre olmam gerekiyordu. Ben iyiydim, mutluydum ve yoluma devam etmiştim. Ellie aklımı geçmişimden uzaklaştırıp geleceğime odaklanmama yardım ederdi. Ya da beni sadece sarhoş ederdi. İki şekilde de günümün geri kalanını Fisher'a rastlamak endişesiyle harcamayı reddediyordum.

3. BÖLÜM

25 Şubat 2014

Lazanya tepsisini fırından çıkarıp tezgâha döndüm ve odanın ortasında kalakaldım. Ben açık mutfak kapısına yaşlı gözlerle bakarken tepsi ellerimden kayıp yere düştü.

“Evdesin,” dedim gözyaşlarımın arasından.

Bu kez on altı ay, beş gün ve on iki saatliğine gitmişti. Birkaç haftada bir arayabiliyordu ama bazen sesini duymak işleri daha da zorlaştırıyor, yatağa yalnız gideceğimi ve o yanımda olmadan uyanacağım gerçeğini daha da derinden hissettiriyordu.

Fisher kapı girişinde kaldı. Üzerinde hâlâ deniz piyadesi üniforması vardı ve bir omzunda da kamuflaj desenli sırt çantası asılıydı. Onu bu şekilde görmeye alışık değildim. Onu giderken görmeme asla izin vermezdi, her zaman bir gece önce sivil kıyafetleriyle veda ederdi ve geri döndüğünde beni görmeden önce yol üzerindeki bir otelde üzerini değiştirmek için durur, temizlenir ve tıraş olurdu. Bana yeniden dokunmadan önce “savaşın lekesini” üzerinden çıkarmak istediğini söyleyerek dalga geçerdi. Hem de bana geri döndüğü sürece bunların hiçbirini umursamadığım konusunda onu temin etsem bile.

Bir metre doksan üç santimetrelik silüetinin her zerresini inceledim, yokluğunda geliştirmiş olduğu yeni kaslarından, yanaklarını ve çenesini kaplayan sakala dek. Yokluğunda ona yazdığım mektuplar ve TV’de sürekli gördüğüm savaşla alakalı haberler derken tek bir günüm bile bir asker eşi olduğumu ve

kocamın bir denizci olduğu gerçeğini hatırlamadan geçmiyordu. Kendime onun demekten çok gurur duyuyordum ama korku ve endişe benim daimi eşlikçilerimdi. Telefon her çaldığında ya da kapının tıklatıldığını her duyduğumda içimi bir bilinmezlik dürtüyordu ama hiçbir şey beni Kuveyt uçuşundan yeni dönmüş, siyah botlarında hâlâ çölün kumları duran Fisher'ı karşımda görmek kadar can evimden vuramazdı. İzlemeye bayıldığım o adamın görüntüsü sanki savaş alanından doğruca bu ışıklı, neşeli, sarı mutfağa adım atmış gibi karşıma çıkınca, onu kaybetmiş olabileceğimi düşünerek dizlerimin üstüne çöküp hıçkırarak ağlamak istememe neden olmuştu. Mutfağımın kapısında onun yerine bir askeri personel de dikiliyor olabilirdi.

Ona dokunmam, onun gerçek olduğuna, burada olduğuna ve bana tek parça döndüğüne kendimi ikna etmem lazımdı. Ayaklarım ona doğru yöneldiğinde sırt çantasını omzundan düşürdü ve bana gelmek için odayı boydan boya arşınladı. Dökülen lazanyaların üstünden geçti ve elleriyle kollarımın üst tarafını tutup kıcım buzdolabının yanındaki duvara değene dek beni geri geri yürüttü. Ellerimi yüzünde gezdirebilmek, parmaklarımı saçlarında dolaştırabilmek ve haddinden fazla özlediğim dudakları öpebilmek için kollarımı ondan kurtarmaya çalıştım ancak hızla arkamı döndürdü, vücudunu arkama bastırdı ve beni daha da sert bir hareketle soğuk duvara doğru ittirdi.

Odayı boydan boya aştığı sırada gözlerinde gördüğüm çılgın ifadeden korkmalı ya da tek kelime bile etmeyişinden endişelenmeliydim. Bu sefer, önceki eve dönüşlerinden farklı bir şeyler vardı ve hiç de benim Fisher'ım gibi davranmayan bu adama karşı birazcık tetikte olmam gerekiyordu belki.

Ama değildim.

"Seni çok özledim," diye fısıldadım elleri taytımı ve iç çamaşırımı sertçe baldırlarımdan aşağı indirirken.

Korkmuyordum, tüm hayatım boyunca olduğumdan daha çok tahrik olmuşum. Seks yapmadan geçen on altı ay bir yana,

bunda beni heyecanlandıran ve ıslanmama sebep olan bir şeyler vardı. Bana ne verecekse hemen istiyordum.

Pantolonunun sıyrılışının hışırtısını duydum ve tekrar konuşmam gerektiğini, sesimi yükseltmem gerektiğini biliyordum, böylece beni duyacak, yavaşlayacak, ona dokumama izin verecekti. Mutfağımızda patlak vermek üzere olan ne tür bir fırtınaysa onu dindirebilecektim ama istemiyordum. Gök gürültüsünü ve şimşeği istiyordum, fırtınanın patlak vermesini ve ardında ne tür bir yıkım bırakacaksa onu istiyordum.

İçime aniden girip de ciğerlerimdeki nefesi kesmeden önce hazırlanacak, hatta söyleyecek başka bir şey düşünecek vaktim olmamıştı. Kalçalarıma tutunmuştu ve o tek kelime etmeden, ses çıkarmadan içime girerken ellerimi duvara yasladım. Bana doğru odayı arşınladığı sırada ıslanmıştım ama o içime girmeden geçen onca zamandan sonra bir parça acı hissediyordum. Leziz ve mükemmeldi. Acı bana onun burada olduğunu, yaşadığını ve eve döndüğünü hatırlatıyordu. İçimde, on altı uzun ay boyunca ona ihtiyaç duyduğum yerdeydi ve durmasını kesinlikle istemiyordum.

Sert hamlelerle içime girerken her seferinde kalçaları kışıma çarpıyordu. İçimdeki aletin sert giriş çıkışlarıyla vücudum duvara yapışıyordu ve daha hızlı hareket etmek, daha derine girmek, beni tamamen doldurmak için bana sıkı sıkı tutunmasıyla kalçamda oluşan morlukları şimdiden hissedebiliyordum.

Boynumun arkasına vuran sıcak nefesi on altı aydır hayal ettiğim, bana kendi yansımam kadar tanıdık gelen bir şeydi. Fisher aynı geliyor, aynı kokuyordu ama şu an olanların hiçbirisi onun yapacağı şeyler değildi. Savaştan her döndüğünde biraz farklılaşıyordu ama bu, daha önce yaptığı hiçbir şeye benzemiyordu. Eve geldiğinde hep benimle konuşur, ismimi tekrar tekrar söyler, beni ne kadar sevdiğini ve ne kadar özlediğini anlatırdı. Beni sevgiyle tutar, bana sevgiyle dokunurdu ve her seferinde kendimi şımartılmış hissederdim. Ama bu kez kendimi arzulanmış hissettim. Bana delicesine hasret kalmış ve bana *ihtiyacı varmış*

gibi hissettim. Bana bir hayvan gibi sahip oluyordu ve ben daha fazlasını istiyordum. Daha sert, daha hızlı olsun istiyordum, onun da bunun hayalini kurduğunu, uzaktayken *beni* hayal ettiğini ve ona ihtiyaç duyduğum kadar bana ihtiyaç duyduğunu, tek bir şüphe kırıntısı bile olmaksızın hissetmek istiyordum.

Sırtımı gerdim ve her vuruşunu karşılayıp onu daha derine çekmek için kalçalarımı oynattım. Elimin birini duvardan çektim ve parmaklarımı birleştığımız yere kaydırıp ıslaklığı klitorisime yaymak için bacaklarımın arasına götürdüm. Beni becerişinin gücüyle yere yapışmamak için ayağımı yere bastırarak, parmaklarımın ucuyla klitorisimi ovdum. Bu kadar güzel geldiği için inlemek ve çığlık atmak istedim ama her girişinde nefesim boğazımda kaldı. Keşke arkamı dönüp onu görebilseydim. Bana dayanmış vahşi bir canavar gibi görünüyor olmalıydı, kulağa ne kadar kaba gelirse gelsin bunu bilmek kadınlığımın zonklamasına ve orgazmımın alev ve zevk yığını hâlinde patlamasına sebep oldu. Yüzüm duvara bastırılmışken ve Fisher beni deliler gibi becerirken parmaklarıma boşaldım. Bu noktadan sonra düzüşmek bile değildi bu, *sahip olmaktı*. Beni alıyor, bana sahip oluyor, vücudu ve aletiyle beni cezalandırıyordu. Cezayı istiyordum. Acıyı istiyordum. Onun için endişelenerek kafayı yememek için kendimi kapatıp duygularıma gem vurduğum onca ay için canımın yanmasını istiyordum. Ertesi sabah bacaklarımın arasındaki acının attığım her adımda onun sözünü tuttuğu ve bana dönüş yolunu bulduğunu hatırlatışıyla uyanmak istiyordum.

Beni becerirken merhametsizdi, asla yavaşlamıyor, baskıyı hiç azaltmıyordu. Bitiş çizgisine koşuyordu. Yüzünden akıp omzuma damlayan teri hissedebiliyordum. Son bir kez sertçe girip çıktı ve sonra içime boşalırken kendini sabit tuttu.

Bir aydır birbirimizle iki kelimedenden fazla konuşmamıştık. Yemek masasının diğer ucundaki kocama baktım ve bir yabancıya bakıyormuşum gibi geldi. Bu benim kocam, aşkım, Fisher'ımdı.

Arada sırada giden ama her zaman, *her zaman* eve, bana dönen adamdı. Beni seviyor, benimle ilgileniyor ve beni güldürmek için elinden ne geliyorsa yapıyordu.

Ama son zamanlarda değil.

Son dört hafta, ona bir soru sorduğumda verdiği tek kelime-lik cevaplar ve homurdanmalarla geçmişti. Mutfaktaki o gece-den beri seks yapmamıştık ve ne zaman ona dokunmaya çalışsam kalkıp odadan çıkıyordu. Bir şeyleri yanlış yapmışım gibi geliyordu ama ne olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sesini duymaya ihtiyacım vardı, her ne kadar bundan nefret etsem de hâlâ tüm çillerime bir isim takan o adam olduğunu bilmeye, adımı ne zaman söylese yüksek, detone sesiyle *Lucy in the sky with diamonds** şarkısını söylemesine ihtiyacım vardı. Ne tür şeytanları kovalamaya çalıştığını ve aklından ne geçtiğini biliyor-muşum gibi yapmayacaktım. Yapabileceğim tek şey ona burada olduğumu ve hiçbir yere gitmeyeceğimi hissettirmektir.

Buzdolabından bir bira aldığını duyduğumda ya da tabakla-rın üstündeki dolaptan bir bardak viski doldurduğunda hiçbir şey demiyordum. Gün içinde gittikçe daha sık oluyordu bunlar ama ben kimdim de ona bu konuda bir şey söyleyecektim? Sa-vaşa gidiyor, ülkemiz için çarpışıyor ve bana döndüğünde de motelde canı çıkana dek çalışıyordu. Bunu çok istesem de sırf bir tepki görmek için kavga çıkartamazdım. Gözlerinde, son za-manlarda orayı istila etmiş gibi görünen soğuk, ölü bakışlar yeri-ne bir şeylerin ışıldadığını görmek istiyordum. Yüzüne bir tokat aşketmek, yalpalayacağı kadar sert şekilde göğsünden ittirmek istiyordum. Bir duygu göstermesi için bir şey, HERHANGİ BİR ŞEY yapmak. Eve geldiği gece mutfakta bana sahip olan adamı geri istiyordum. Bana delicesine gereksinim duyduğu için ken-dini içime gömmeden önce tek kelime bile edemeyen adamı.

Son zamanlarda kâbusları gittikçe kötülemişti. Neredeyse her gece ter içinde ve çığlıklar atarak uyanıyordu. Görevden

* The Beatles grubunun "Lucy elması gökyüzünde" anlamına gelen *Lucy In The Sky With Diamonds* şarkısından bahsediliyor. -çn

geldiğinde hep kötü rüyalar görürdü ve hepsinin yok olmasını sağlayabilen tek kişi olduğumu söyleyerek onu tutmama, parmaklarımı saçlarında gezdirmeme ve o tekrar uykuya dalana dek ne yapmak istersem yapmama hep izin verirdi. Şimdi yataktan fırlıyor ve misafir odasına giderek kapıyı arkasından çarpıp kilitliyordu. Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. O dünyanın öbür ucundayken bile. Bu evde kocamla yaşıyor ve onu her gün görüyordum ama sanki bir hayaletle yaşıyormuşum gibi geliyordu. Gittiği son görevde omzuna saplanan bir şarapnel parçasından kaynaklanan kalıcı bir sinir zedelenmesi sebebiyle şerefiyle terhis olmuştu. Bu yaralanmadan ancak o eve döndüğünde haberim olmuştu. Sırtındaki o yara izlerini görmenin, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı fark etmenin yarattığı boğazımı parçalayan korkuyu asla unutmayacaktım. O zaman bile, ben gözyaşlarına boğulurken ve yaralandığı sırada emir erinin benimle iletişim kurmasına izin vermeyi reddettiği için kocama kızarken bile Fisher hiçbir tepki göstermemişti. Beni ağlarken görmeye dayanamayan adam ben hıçkırırken tamamen boş bir suratla sakın sakın yürüyerek evden çıkmıştı.

Fisher'ın içkiyi artırması, askeri doktorun sinirlerinin görevine devam edemeyecek kadar zarar gördüğünü açıklamasından sonra gerçekleşmişti. Bir daha asla benden koparılamayacağını ve gönüllü olarak beni bir yıllığına terk edemeyeceğini düşünerek mutlu olmak istiyordum ama o belli ki bir daha yeniden savaşa gidemeyecek olmaktan mutlu değildi. Günün her saati haberleri izliyor, savaş ve ardında bıraktığı arkadaşları hakkında gelişmeleri bekliyor ve geri gidip onlara yardım etme şansını elinden aldığı için omzuna lanetler yağıdırıyordu. Bunun hayatına ve akıl sağlığına değmeyeceğini anlamıyor muydu? Birlikte geçen hayatımızı terk etmeye değer olmadığını? Ona bir daha hiç gitmeyeceği için mutlu olduğumu söyleyecek cesareti bulduğumda kendimi son anda durduruyordum. Deniz piyadesi olmak onun hayatıydı, bu savaş onun inandığı bir şeydi ve onunla ilk tanıştığımdan beri yapmak istediğı şey bu ülkeyi korumaktı.

Onun böylesi büyük bir parçasını kaybetmesine sevinemezdim. Sadece benimle konuşmasını, şeytanlarının bir kısmını kovma izin vermesini istiyordum ama artık bunları nasıl yapacağımı bilmiyordum. Nasıl olacağını bilmiyordum çünkü bana izin vermiyordu. Misafir odasına gittiği ve kapıyı kapattığı her seferde kalbinin kapısını kapatıyormuş ve benim de artık o kapıyı açan bir anahtarım yokmuş gibi hissediyordum.

4. BÖLÜM

Fisher

Günümüz

Bobby, bu sabah üzerinde çalışmaya başladığım sallanan sandalyenin kolunu zımparalamamı izlerken, "Artık içmemen umurumdan değil, dostum. Yine de Barney's'e gelmek ve herkesle merhabalaşmak zorundasın," diye çıkıştı. Omzum beni öldürüyordu ama tahtayla uğraşmak son zamanlarda bana zevk veren birkaç şeyden biriydi. Gittiğim son görevde patlayan el yapımı patlayıcıdan kopan bir şarapnel parçası omzumu parçaladığından, derme çatma atölyemdeki zamanımı sınırlamak zorunda kalmıştım. Tek seferde birkaç saatten fazla çalışırsam omzumdaki sıkıntı ya koluma doğru iniyor ve deli gibi acıtıyor ya da elimde his kaybına yol açıyordu. Hissizlik ve elektrikli aletler bir araya geldiğinde asla iyi bir sonuç çıkmazdı.

Zımparayı attım, omzumu çevirdim ve düğümleri ovaladım, daha önce ara vermediğim için kendime saydurdım. Sıkışmış kaslarımı gevşetmeye çalışırken Trip'in evindeki merdivenlerden yukarı yöneldim ve Bobby de ardımdan geldi. Eve dönme vaktinin geldiğine karar verdiğimde doğal olarak Lucy'yle paylaştığımız, bir yıldan fazladır boş duran eve gideceğimi varsaymıştım. Adanın sakin tarafında, okyanusu yukarıdan gören ve bize kendi küçük, özel plajımızı sağlayan, beyaz pencere pervazları olan küçük, sarı bir kulübeydi. İkinci görevlendirmemden döndüğümde, tam da evlenmeden önce Lucy'ye bununla sürpriz yapmıştım. Mahremiyet sağlamak içi ön tarafı ağaçlarla ve

çiçeklerle çevrilmişti ve arka tarafında okyanus manzarası ve sahilimize giden patikası dışında hiçbir şey olmamasıyla, birlikte geçecek hayatımıza başlamak için mükemmel bir evdi.

Dün gece son feribotla adaya vardığımda oraya gitmiş, ondan kalan bütün izlerin silindiği, bir evin boş kabuğu gibi duran yere baktıkça aklımı yitirecek gibi olmuşum. Bobby'nin evi temizlettiğini, mobilyalarımı ve ekstra kıyafetlerimi depoya kaldırdığını biliyordum ama içeri girip de Lucy'nden yoksun evimizi görmeye hazır değildim. Bu yeri ev yapan şeyler ve birlikte kurduğumuz hayata dair anılar artık gitmişti. Sanki o hiç var olmamış, bu çatının altında yaşadığımız sekiz sene hiç yaşanmamış gibiydi ve orada bir saniye daha kalamazdım. Evden çıkmış, kapıyı ardından kilitlemiş ve kahrolası bir korkak gibi büyükbabamın evine koşturmuştum. Zamanım oldukça, adadaki tuhaf işlerinde ona yardım ettiğim müddetçe onunla istediğim kadar kalabileceğimi söylemişti.

Ellerimi kotuma sildim ve mutfağa girerken en iyi arkadaşım-la yüzleşmek için döndüm. Aradan geçen bunca yıldan ve yaşanan onca boktan şeyden sonra hâlâ arkadaş olmamız biraz şaşırtıcıydı aslında. Lisede onu resmen Lucy için ekmiştim ve Lucy'ye ve deniz kuvvetlerindeki hayatıma öyle kapılmışım ki başka hiçbir şey ya da hiç kimse için yer kalmamıştı. Ancak Bobby hep burada, adadaydı, ne zaman ona ihtiyaç duysam yanımdaydı. Düğünümde sağdıcımdı, ben ne zaman ülke dışında olsam büyükbabamla Lucy'ye göz kulak olmuştu ve geçen sene ben tüm kasabanın önünde kafayı yediğimde kendinden geçmiş bedenimi iki sokak sürükleyerek feribota ve ardından da eski askerler için kurulmuş rehabilitasyon merkezinin kapısına taşımıştı.

"Bak, oraya sadece biraz dart oynamak ve gevşemek için gideceğiz. Yaz sezonunun başlarında bir cuma akşamı bu, dostum. Kaç tane seksi, daha yeni reşit olmuş hatunun birlikte güzel zaman geçirebilecekleri bir iki yerliye bakınmak için oralarda dolanacağı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Bobby kahkaha atarak. "Çocuk oyuncuğu."

“Buraya dönme sebebimin bu olmadığını biliyorsun,” diye karşı çıktım. Aşağı inmek ve üzerinde çalıştığım parçaya devam etmekten başka bir şey istemiyordum. Marangozluğa gençken hobi olarak başlamıştım ve büyükbabam bana nasıl oyma yapı-lacağını, orada burada dağılmış yedek parçalara nasıl çetrefilli şekiller oyacağımı öğretmişti. O beceride uzmanlaştığımda tah-tayı kesmek ve ölçmek için tezgâh testerenin nasıl kullanıldığını anlatmıştı. O pencere pervazları ve kartonpiyerlerle meşgulken ben oymacılıktan sıkılmış, kullanılmayan tahta parçalarını alıp birleştirmeye başlamıştım. İlk sallanan sandalyemi yapmam çok sürmemişti. Üzerine bir kedi yavrusu otursa parçalanacak, kırıldı kırılacak boktan bir şeydi ama bir şeyi yoktan var etmek bana kendimi iyi hissettirmişti. Ondandır sonra kütüphanede tahta mobilya inşası üzerine bulabildiğim her kitabı okumuş ve bu işi daha düzgün yapmayı kendi başıma öğrenmiştim. Çok geçme-den adadaki insanlar tasarımlarımı görmüş ve benden onlar için de bir şey yapmamı istemişlerdi. Eski tahta parçalarından her şeyi yapmış, hepsine kendi sanatsal tasarımlarımı ve oymalarımı eklemiştim. İnsanlar mutfak masasından sallanan sandalyelere, büyük boy yataklardan kitaplıklara her şeyi sipariş etmişti. Marangozluk işleri görevlendirmeler arasında adada bulunduğum zamanlarda beni meşgul tutmuş ve oldukça kazançlı bir işe dö-nüşmüştü.

“Biliyorum, biliyorum, kadını geri kazanmak için geldin fa-lan filan. En azından benim ekürim ol. Benim için bunu yapabilir misin?” diye yalvardı Bobby.

“Peki. Bir el dart atıyoruz, o kadar. O kahrolası kasabalıların bakışlarıyla ve beni parmakla göstermeleriyle baş edebileceğimi zannetmiyorum,” dedim ellerimdeki odun tozlarını yıkarken.

Bobby bana havlu uzatırken iç çekti. “Yapacak daha iyi bir şeyi olmayan, her şeye burnunu sokan birkaç kişi. Birkaç gün ver, her şey normale dönecektir. Senin buraya dönmen falan bü-yük bir olay sayılır. Adayı pek de sessiz sedasız terk etmemiştin, biliyorsun.”

Hatırlatmasına gerek yoktu. Ne yazık ki saçma sapan şeyler yaptıktan sonra kendinden geçip her şeyi unutan sarhoşlardan değildim. Kasabada yürürken haykırdığım her kelimeyi, kavga ettiğim her ada sakinini, taş ya da sandalye fırlattığım her pence-reyi çok net hatırlıyordum. Yaparken bile yanlış olduğunun farkındaydım ama kendime engel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Zihnimin içinde öyle kaybolmuştum ki anacaddede mi yürüdüğümü yoksa herkesin bana düşman gibi görüldüğü Afganistan'da bir pusuya mı gittiğimi ayırt edemez olmuştum. O güne dek gördüğüm ya da yaptığım bütün korkunç şeyler zihni-me üşüşmüştü ve bana yaklaşan herkese saldırmaktan başka bir şey düşünememiştim. Kendimden, hayatımdan, dönüştüğüm o adamdan nefret etmişim ve herkesin benimle birlikte o acıyı çekmesini istemişim.

"Buraya geri dönmenin zor olacağını biliyordum ama, Tanrım... Bu sabah kahve almak için Sal'in Lokantası'na uğradım, beni görür görmez mutfağa koşturdu ve geri gelmeyi de reddetti. O adam bana bisiklete binmeyi öğretmiş ve yirmi bir yaşına girdiğimde bana ilk bira paketimi almıştı," dedim.

"Eh, Sal'in karnına yumruk attın ve tıpkı bir köpek gibi ölmesini umduğunu söyledin," diye cevapladı Bobby.

Ellerimi kurulamayı bitirirken irkildim ve havluyu tezgâha attım. O olay yaşandığında hayatımın en kötü anılarından biri zihnimde yeniden canlanmıştı. Sal bana elinde spatula olan bir restoran sahibi gibi değil de kafama silah doğrultmuş fanatik bir cihatçıymış gibi görünmüştü. Bu kasabada herhangi birinin bana yeniden güvenebilmesi için dilemem gereken bir sürü özür vardı.

"Sorun çıkmayacak, söz veriyorum. İki el dart atarız ve sonra sen eve dönersin," dedi Bobby gülümseyerek.

"Bir el dediğimi sanıyordum."

Bobby döndü ve ön kapıya yöneldi.

"Ben de öyle dedim işte. Üç el dart ve sonra eve dönebilirsin."

Bu kötü bir fikirdi. Gerçekten, gerçekten çok kötü bir fikirdi. Barney's'e girmek müzik kutusunun bir şarkının ortasında durduğu ve içerideki herkesin büyük, meraklı gözlerle sana baktığı kahrolası bir film den bir sahne gibiydi. Normal şartlar altında Barney's hiç kalabalık olmazdı, turistlerin her yerde olduğu yaz sezonunda bile. Barney's kasabanın merkezinden uzakta, biraz sapa bir yerde kalıyordu. Dikdörtgenimsi bir binaydı, işletmenin ön tarafında hâlâ orijinal sedir ağacı kaplamalar vardı. Binanın önünü kocaman bir tente kaplıyordu, böylece insanlar dışarıda durup öylesine muhabbet edebiliyor ya da sigara içebiliyordu. 1950'lerden kalma dekoru ve barın sadece bira, Jim, Jack, Johnny Red ve Jose servis etmesiyle adalıların gözde mekânıydı. Şemsiyeli, meyveli içecekler sunan ve ses sisteminden bangır bangır çalınan boktan tekno müzikle dans etmek isteyen genç parti çocuklarına hitap eden yerlerdense burayı tercih ediyorlardı. Barney's'te bulabileceğiniz tek müzik, müzik kutusunda ne varsa oydu ki onlar da 50'ler ve 60'lardandı. Ayrıca buralarda dans edilebilecek tek müzik, biri E14'e basarsa ufak hoparlörden yankılanacak olan Patsy Cline'ın "I Fall to Pieces" şarkısıydı. Eğer Buster ve Sylvia Crawford çok fazla içerse (ki buraya ne zaman gelseler öyle olurdu), Buster her zaman Sylvia'ya dans teklif ederdi ve kalçalarıyla dizlerinde bir demir fabrikasından daha çok metal bulunan seksen yaş üstü iki sarhoş insanın kalabalık masaların ortasında dans etmesine izin verirseniz, insanlar izlerdi. Çoğunlukla da Buster, Sylvia'nın kışını avuçlayacak mı ya da bir sandalyeye takılıp düşecek mi diye.

Bayney's'i hiç bu kadar kalabalık görmemiştim ve bu yoğunluğu oluşturanlar da turist falan değildi. Burada olacağım haberi çabuk yayılmış olmalıydı ki iki bacağı da sağlam olan herkes normalde acayip sıkıcı olan bu kasabada heyecanlı bir şeyler olacak mı diye görmeye gelmişti.

Güney Carolina sahillerinin yirmi beş kilometre açığında, Atlas Okyanusu'nun ortasına bulunan Fisher Adası, 1902'de büyük büyükbabam tarafından satın alınmıştı. O zamanlar ada

anakaraya giderken yolunu kaybetmiş tekneler için etrafından dolanılacak bir yermiş ama büyük büyükbabam potansiyeli görmüş ve adayı aldıktan sonra elinde kalan azıcık parayla burayı çevredeki sahil bölgeleri için deniz mahsulleri yakalayan ve imal eden bir balıkçı köyüne dönüştürmeye harcamış. Çok geçmeden restoranlarla, motellerle, parklarla, halka açık plajlarla ve gidiş-geliş yapan feribot sistemleriyle bu adayı turistlerin dikkatini çekecek bir yer hâline getirecek parayı kazanmış. Bir ilkokulumuz, bir lisemiz, bir bankamız ve son sayıma göre 3044 nüfusumuz vardı. Babam Jefferson Fisher Jr., adadaki işyerlerinin yarısının sahibiydi ve şakayla karışık Kral Fisher diye anılırdı. Kasabaya geri dönüşümün onu içten içe yediğinden ve bu gece insan içine çıktığımdan haberi olacağından emindim. Babamı deli etmekten daha fazla sevdiğim bir şey olmaması bana herkesin beni gösterip fışıldadığı barın içinde ilerleme gücü veren tek şeydi.

Bobby, iki elini de teslim olurcasına kaldırarak bardaki kalabalığa, "ENDİŞELENMEYİN! BU GECE KİMSENİN YÜZÜNE YUMRUK ATMAYACAĞINA SÖZ VERDİ!" diye bağırdı.

Dart tahtaları ve bilardo masalarının olduğu arka kısma doğru yürürken bana gergin bakışlar atan birkaç avare dışında herkes omuz silkerek içeceklerine ve muhabbetlerine geri döndü.

"Tanrım, herkesin içini rahatlatmışın ve bana kendimi evimde gibi hissettirdiğin için sağ ol," diye homurdandım.

"Amacımız memnun etmek, dostum. Ben bir bira alacağım. Senin şimdilerde içtiğin muhallebi çocuğu içeceği ne?" diye sordu.

"Bir dilim limonla birlikte San Pellegrino, pislik," diye hatırlattım.

Bara yönelmeden önce sırtıma vurdu. Gerçekten de muhallebi çocuğu içeceğiydi ama alkol alan insanların yanında onu içmek bana kendimi rahat hissettiriyordu. Bir bardak votka gibi görünüyordu ve neden içki içmediğimi soranlarla uğraşmama ya da eninde sonunda benim TSSB* ile mücadele eden iyileşme

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu -yhm

sürecindeki bir alkolik olup bir yıl kadar önce az biraz kafayı yiyerek tüm hayatımın içine edişime bağlanan çeşitli sorularla baş etmeme gerek kalmıyordu.

Bobby içkileri alırken ben de sinmiş görünmeyen, her an saldıracağımdan korkmayan birkaç kişiye merhaba dedim. Bobby geri döndüğünde oyuna başladık ve yaklaşık bir saat kadar ge-yik muhabbeti yaptık. Bu gece buraya gelmekle ilgili her şeyden beni ürkütmüş olsa da burada olmak, birlikte büyüdüğüm insanlarla bir araya gelmek ve normal bir şey yapmak iyi gelmişti. Hayatımın son yılı, uyanık geçen her ânı danışmanlarla konuşarak, sorunlarımla başa çıkmaya çalışarak ve denizaşırı yerlerde yaşadığım ve beynime zarar verip beni bir canavara dönüştüren şeyleri tekrar ele alarak geçmişti. Buraya gelmek, doğru bir adımdı. Bu insanlara artık o adam olmadığımı kanıtlamak için önümde daha çok yol vardı. Belki tamamen iyileşmemiştim, belki kâbuslarım ve pişmanlıklarım hep olacaktı ama geçmişte yaşamaya devam edemezdin ve bir yıl önce olduğumdan daha farklı bir insandım. Bir şeyleri görmezden gelerek sonunda yok olacaklarını umamazdım. Bunu Lucy'yle yapmıştım ve ne hâllere düşmüştüm.

“Kahretsin, onu her gördüğümde daha da iyi görünüyor. Onu dışarı çıkmaya ikna eden şanslı piç de kim? Aylardır deniyordum ama hiç yüz vermiyor.”

Geçen sezon turist olarak buraya gelen ve ardından eline geçen mirasla sahilden bir kulübe satın alarak adaya yerleşen web tasarımcısı Eric, arkamdaki birine bakıyordu. Eric, benim gidişimden sonra adaya yerleşmişti, yani şansıma bana atacağı garip ve korku dolu bakışlarla uğraşmak zorunda kalmamıştım. Herkesin şaşkınlıkla bana baktığını fark edince Bobby ona hikâyeyi özetlemişti ve o da omzunu silkerek, “Neyse ne. Herkes arada sırada kendini kaybeder. Kim biraz dart atmak ister?” diye yanıt vermişti.

Eric'ten hoşlandığıma karar vermiştim ama kimin hakkında konuştuğunu görmek için arkamı döner dönmez sıranın bende

olmamasının ve elimde keskin bir nesne tutmamanın isabet olduğunu düşündüm.

Barın ortasındaki bir tabureye tünemiş olan kişi benim Lucy'mdi. Güzel yüzünü çevreleyen uzun saçlarını yumuşak dalgalar hâlinde maşalamıştı ve kalbim ikiye bölündü. Saçlarını sadece özel durumlar için maşalardı. Düğünümüz için, ilk yıldönümümüz için, dört kez görevden dönüşüm için maşalamıştı ve şimdi saçları lanet olası kıvrıcıklar hâlindeyken başka bir adamla bir masada oturuyordu. O dirseklerini önündeki masaya dayamış, karşısındaki pislikle konuşurken ben burada dikilmiş ona garip bir tip gibi dik dik bakıyordum. Bir anda öfke ve kıskançlık yüzeye çıktı. Adam onun yanağını öptü ve kulağına, Lucy'nin burnunu kırıstırıp o çok sevdiğim tatlı hâliyle kahkaha atmasına sebeb olacak bir şey söyledi.

"Derin nefesler, adamım. İyi al, kötüyü ver," diye yol gösterdi Bobby, yanıma gelip dikilerek.

"Ne haltlar dönüyor burada?" diye kükredim sıkıldığım dişlerimin arasından.

Bobby birasından bir yudum alıp şişesini Lucy'den tarafa kaldırırken sesli, abartılı şekilde iç çekti.

"Seni Lucy'yle tanıştırmama izin ver. ESKİ karın. Biliyorsun, hani bir yıl kadar önce boşadığın ve sonra da çekip gittiğin. Bana biriyle randevuya çıkmış gibi geldi. Ve BOŞANMIŞ olduğundan, bir randevuya gitmekte özgür olduğundan bayağı bir eminim," diye belirtti Bobby alaycı bir edayla.

Gözlerimi odanın karşısındaki kadından, sırf ona geri dönebilmek uğruna parçalarımı yeniden birleştirmek için kendimi ateşlere atacağım kadından ayırmayı reddederek uzandım ve Bobby'nin gömleğinin yakasına yapışarak onu görüş açıma doğru çekıştirdim.

"Buraya gelmemin tam da vakti olduğunu söylerken bunu biliyordun, öyle değil mi?"

İyileşmeye başlayınca ve eğer istersem normal bir hayat sürebileceğimi fark edince en kısa sürede geri dönmeyi düşünüyör

olsam da Bobby'den gelen, bunu daha erken yapmam için acele ettiren, zira artık "tam da vakti" olduğunu söyleyen bir telefon paçalarımı tutuşturmaya ve gerçek hayata dönmek için danışmanlarımdan onay alma sürecini başlatmama yetmişti.

Bobby sadece omuz silkti, birasından bir yudum daha aldı ve gömleğine sinirle yapışmış elimi ve Lucy'yle siktiğimin "flörtü"ne attığım bakışların arasında ona da bakışlarımla attığım hançerleri görmezden geldi.

"Dostum, tüm hayatın boyunca adada yaşadın. İnsanlar yan komşuları boyutunu ve rengini bilmeden sıçamazlar bile. Lucy'nin biriyle çıkmaya başlayıp da tüm adanın beş saniye içinde bunu öğrenmeyeceğini gerçekten düşündün mü?"

Elini masasını paylaştığı o pisliğin elinin üstüne koyduğunda bakışlarımı Lucy'den kopardım.

"Onun biriyle bir 'randevuya çıktığını' söylediğini sanıyordum, 'biriyle çıktığını' değil. Hangisi? Sadece bir kerelik bir şey mi yoksa onunla çıkıyor mu? İkisi arasında büyük fark var, yani sözlerini dikkatli seç," dedim Bobby'ye, sesimin bağırma seviyesine çıkmasına izin vermeden. Gerçi kendi kafamı uçuracak kadar haykırmaktan yalnızca iki saniye kadar uzaktım.

Bobby sakince elimi gömleğinden çekti ve kollarını önünde kavuşturarak geri adım attı. "Adı Stanford ve bankanın anakaradaki merkez binasında baban için çalışıyor. Baban onu birkaç işyerinin denetim işleri için işe aldı ve Trip de ondan buralardayken Butler Moteli'nin defterlerine de bir göz atmasını istedi. Bir ay önce Lucy'ye çıkma teklifi etti ve o da evet dedi. Adam adada olduğunda çıkıyorlar ki bana soracak olursan bu oldukça sık gerçekleşiyor," diye mırıldandı Bobby. "Bu arada cidden, *Stanford* ne biçim bir isim? O bir okul adı, erkek adı değil. Kahrolası pislik."

Bobby pisliğin adıyla ilgili sızlanıp duruyordu ama onu duymazdan geldim, barın karşısından Lucy'ye baktım ve ondan nefret edebilmeyi diledim. Yoluna devam etmişti. Devam etmemesi gerekirdi. BENİ sonsuza dek sevmesi, BENİMLE sonsuza dek

birlikte olması gerekirdi. Elimde kalan tüm fotoğraflarından ya da hatıralarımdaki hâlimden daha güzeldi. Vücudunu saran açık mavi elbisesinin üzerinden bütün kıvrımlarını görebiliyordum ve elbisenin rengi yazın bronzlaşan tenini vurguluyor, makyajla sürekli saklamaya çalıştığı çillerini ortaya çıkarıyordu. İnce bacaklarını masanın kenarında üst üste attı ve ellerim onların yumuşacık derisinde gezinme ve onları belime sarılmış hissetme arzusuyla karıncalandı. Kokusunu, kahkahasını ve dokunuşunu öyle özlemiştim ki kahrolası bir barın ortasında dizlerimin üzerine çöküp bebekler gibi ağlamak istiyordum.

Tabii ki yoluna devam etmişti. Tabii ki beni sevmeyi bırakmıştı. Tam gözlerinin içine bakmış ve beni hak etmediğini, hâlâ etrafımda olduğu için, o kadar uzun zaman beni beklediği için zayıf ve acınası olduğunu söylemiştim. Onu mümkün olabilecek en korunçu şekilde kırmış ve incitmiş, ardından da çekip gitmiştim. Onu hiç hak etmemiştim ve onun başından beri bunu biliyor olması, hissetmiş olması, hep buna inanmış olması gerekirdi. Sadece onun mutlu olmasını istemiştim. Rahatça gülmesini ve sık sık kahkaha atmasını istemiştim. Barın karşısında o mankafayla bunu yaptığını görüyordum ama umurumda değildi. Bunun bencilce olduğunu, zayıflık olduğunu biliyordum ama zerre kadar umurumda değildi. Daha iyi bir adam olsaydım çekip gider, bu adayı terk eder ve asla ardıma bakmazdım. İçimdeki her şeyi öldürecek olsa bile hak ettiği bu mutluluğu yaşamasına izin verirdim.

Ne yazık ki daha iyi bir adam değildim. O *ben* olmalıydım. Her zaman ben olmuştum ve yine ben olacaktım, kahretsin.

Bobby'nin bana seslenmesi ve aptalca bir şey yapmamamı söylemesiyle birlikte beni yumruk atmaktan alıkoyması için içkimi sıkı sıkı tuttum ve BENİM Lucy'ye doğru ilerledim.

5. BÖLÜM

Lucy

8 Nisan 2014 - 13:45

"Fisher, lütfen, böyle yapma!" diye yalvardım gözyaşlarımın arasında, kollarım belimde odamızın kapısında dikilerek onun odanın içinde dolanmasını izlerken.

Dolaptaki askılardan ve şifonyerimin çekmecelerinden kıyafetlerimi çekip çıkardı, hepsini yatağın üstüne açık şekilde bırakmış iki valizin içine tıktı.

İki aydır bana hepi topu birkaç kelime söylemişti ve şimdi de yüz seksen derece dönmüş, duymak istediğimden de fazlasını söylüyordu.

"Ayrılıyorruz. Bu iş bitti. Eşyalarını topluyorum ve sen gidiyorsun!" diye çıkıştı kitaplarımı ve okuma gözlüklerimi komodinın üzerinden alıp kıyafetlerin üstüne atarken.

Odayı geçip koluna yapıştım, aklını başına getirmekte kararlıydım ama elimden kurtuldu ve tekrar dolaba yöneldi, ayakkabılarımı toplayıp kollarında yığın yaptı.

"Durup benimle konuşur musun?" diye bağırdım arkasından gidip elindeki ayakkabılara uzanarak.

Yanımdan geçip gitti, benim bulunduğum tarafa hiç bakmadı.

"Konuşacak bir şey yok. Burada ne olduğu gayet açık. Her şey boka sardı, bunu anlamıyor musun sen? Her şey mahvoldu, bunların hepsi mahvoldu ve senin gitmen gerek!" diye bağırdı kollarındaki ayakkabıları valize tıkarırken.

Vücudum korkuyla ve tutmaya çalıştığım hıçkırıklarla titredi.

Yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Onunla konuşmayı denemiş, bir şeyleri görmezden gelmeye çalışmış, kitaplar okuyup eşleri göreve gönderilmiş diğer kadınlarla konuşmuştum ancak hiçbir işe yaramamıştı. Hiçbir şey yeteri kadar iyi olmamış ve yaptığım hiçbir şey Fisher'ın zihnine ördüğü ve beni dışarıda bıraktığı duvarları yıkamamıştı. Kahvaltıda öylesine belki de bir danışmanla konuşma zamanının geldiğini önerme hatasında bulunmuştum ve işte o zaman dünyam durma noktasına gelmişti.

"Mahvolmadı, Fisher. Belki sadece birazcık yıkılıp döküldü," diye fısıldadım gözyaşları içinde. "Bunca yıldan sonra, birlikte atlattığımız onca şeyden sonra, kendini bana karşı öylece kapatamazsın. Sadece sana yardım etmek istiyorum, yeniden gülümsemi ve kakhaha atmanı istiyorum, seni mutlu etmek istiyorum."

Alaycı şekilde güldü, sonunda bana yüzünü dönmüştü. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana dik dik baktı. Gözlerindeki bakış tenimi karıncalandırmıştı. Bana böylesine derin bir düşünmanlık ve nefretle surat asan bu adamı tanımıyordum.

"Bana yardım edemezsin ve dürüst olmak gerekirse sürekli deniyor olman bile bence oldukça acınası. Tanrım, gerçekten yakamdan düşmelisin. Kaç yılını bu boktan adada oturup sadece beni bekleyerek geçirdin? Hayat geçip giderken sen tüm hayatın boyunca, küçük, uslu bir kız gibi oturup bekledin de bekledin."

Tutmaya çalıştığım gözyaşlarımla dudaklarım titredi. Çığlık atmak, onunla tartışmak istiyordum ama bir parçam onun haklı olduğunu biliyordu. *Gerçekten de* sadece burada oturmuş, Fisher'ı beklemiştim. Hayatım bu adamın bana geri dönmesini beklemekle geçmişti. Sadece çekip gitmem, ona sakinleşmesi için zaman vermem gerektiğini biliyordum. İçki içiyordu ve ben alkolün, kâbusların ve peşini bırakmayan, ona rahat vermeyen anıların üstüne her şeyi daha da berbat hâle getirdiğini biliyordum. Geri adım atmalı ve kendini açığa vurmasını beklemeliydim ama yapamıyordum. Onu geride bırakmayı hiç başaramamıştım ve şimdi o böylesine yıkılmış ve acı içindeyken bunu yapmamın imkânı yoktu. Ne söylerse söylesin, bana ihtiyacı olduğunu bili-

yordum. En dibe çekildiği anlarda her şeyi silip götürebilen tek kişi olduğumu söylerdi hep. Şu an dibin de dibindeydi ve onu terk etmeyi reddediyordum, bunu yapmam için elinden gelen her şeyi yapsa da.

“Böyle demek istemiyorsun,” diye mırıldandım, gözlerindeki sert bakış yüzünden belki de haksız olduğumdan endişelenerek. Belki bu kez söylediği tüm o kötü şeyleri gerçekten kastediyordu.

Zalimce gülümsedi, kollarını iki yanına düşürdü ve oda boyunca bana doğru ilerledi. Geri çekildiğimi ancak yatak odasının duvarını sırtımda hissedince fark ettim. Fisher’dan korkmuyordum, Fisher’dan *asla* korkmazdım ama karşımdaki Fisher değildi. Bir yabancıydı, kalbimi olabilecek en kötü şekilde kırmaya niyetlenmiş bir adamdı.

“Sen bu Tanrı’nın cezası adada çürürken, vaktini her hafta, her hafta bana o siktiğimin mektuplarını yazmakla harcarken ben, senin inanamayacağın şeyler gördüm ve hayal dahi edemeyeceğin şeyler yaşadım. Beni nasıl da özlediğine, bana nasıl ihtiyacın olduğuna, beni sevdiğine dair tüm o acıklı, zavallı mektuplardan bahsediyorum.”

Yeniden kakhaha attı ve sanki bana acıyormuşçasına kafasını salladı. O mektupların bahsini açtığı için ondan nefret ediyordum. İnternet ve e-postalar her şeyi daha da kolaylaştırsa da yazmayı ve ona göndermeyi bırakmadığım, yılların emeği olan mektuplar. Uzaktayken dokunabileceği, tutunabileceği, eve ait bir şeyleri olsun diye ona yazmak için vakit ayırdığım *gerçek* mektuplar. Haftalarca, yıllarca yüreğimi ve ruhumu o mektuplara dökmüştüm. Ona bana neden hiç cevap yazmadığını sordüğümde vakti olmadığını ama yazmayı bırakmamamı çünkü onların ona işini yapması ve eve, bana dönmesi için güç verdiğini söylemişti.

“Neden sana hiç cevap yazmadığımı öğrenmek istiyor musun?” diye sordu. Sanki gözlerimin içine bakıp da ruhumu görüyor ve tam olarak ne düşündüğümü biliyor gibiydi. “Zamanım olmadığından değildi. Oradaki bir sürü adam eşlerine veya kız

arkadaşlarına yazıyorlar. Sorun şu ki, ben sadece yapmak istemedim.”

Başımı öne arkaya salladım ve yanaklarıma istikrarla düşen gözyaşlarımı sildim.

“Dur. Sadece dur. Ne yaptığını biliyorum. Arkamı dönüp gitmem için zalim olmaya çalışıyorsun ama işe yaramayacak. İsteddiğini söyleyebilirsin, senden nefret etmemi sağlayacağını düşündüğün bütün acı verici sözleri sıralayabilirsin ama işe yaramayacak.”

Kendimi duvardan çekip ellerimi yüzünün iki yanına yerleştirdim ve gözlerimin içine bakabilisin diye başını eğmeye zorladım.

“Sen ve ben dünyaya karşı, Fisher. *Her zaman* sen ve ben olduk, hep de öyle olacağız. Danışmana gitme meselesini öyle birdenbire ortaya atmamalıydım. Yapmak istediğin neyse, nasıl bir yardıma ihtiyacın varsa, yapacağım. Senin için her zaman her şeyi yapacağım. Hadi sakinleşelim ve bunları şimdilik unutalım. Deniz fenerine yürüyüşe çıkabiliriz, ne istersen yapabiliriz. Bunlar hakkında şimdi konuşmak zorunda değiliz.”

Hemen ortaya atılıp da o içiyorken bunu yapmamamız gerektiğini söylemek istemiyordum ama bu kesinlikle ima edilmişti. Son zamanlarda çabucak sinirleniyordu ve tepesini neyin attıracağını hiç bilemiyordum. Tek yapabildiğim özür dilemek, iyi olması için, hep böyle kalmaması ve eninde sonunda İYİLEŞMESİ için dua etmekte.

Fisher ellerini kaldırdı ve ikisini de yanaklarındaki ellerimin üstüne koydu. Öne doğru eğildi, alnını benimkine yasladı ve odaya girip de onu eşyalarımı toplarken bulduğumdan beri ilk kez nefes alabildim.

Ellerimi yüzünden tişörtünün ucuna indirip kaslarının ve göğsünün sert, sıcak varlığını hissedebilmek için avuçlarımı kumaşın altına kaydırdım. Yüzünün yan tarafını öpe öpe, boyunu hafifçe dişledim. Bana geri gelmesi, beni *hissetmesi* için ne gerekirse yapardım. Onunla sevişmeyi özlemiştim. O aşamada,

birleştığımızda hep paylaştığımız yakınlığı özlemiştim. Tüm problemlerimiz yok olurdu ve ikimizden başka hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Belki onu baştan çıkartmayı denemek hataydı ama ona ulaşabilmek için bütün yollarım tükenmişti. Ellerim tişörtünün altında, göğsünde gezindi ve vücudum ona doğru yaklaşıırken başparmaklarım meme uçlarını sıyırıp geçti.

Gardımı düşürmemem gerektiğini biliyor olmalıyım.

“Ah, Lucy. Tatlı, masum, zavallı Lucy. Tüm bu yıllar boyunca hakikaten yalnızca senin olduğunu düşünüyor olman gerçekten çok şeker. Tanıştığımızda bakireydin ve kusura bakma ama ben evden uzakta geçen gecelerimi atlatmak için biraz daha tecrübeli bir kadını tercih ederim.”

Ellerimi tişörtünün altından çektim, geriye doğru bir adım attım, şaşkınlık ve korku içinde ona bakakaldım. Hep, HEP onun için fiziksel ve cinsel açıdan yeteri kadar iyi olamayacağım güvensizliğiyle yaşamıştım ama beni onun için mükemmel olduğuma inandırmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Hakikaten şu anda bana sadık olmadığını mı söylüyordu? Başka bir kadının yatağını ısıttığını ve benden uzaktayken ona veremediğim şeyleri verdiğini mi söylüyordu? Evet, tanıştığımızda benden çok daha fazla tecrübesi vardı ve bundan nefret ediyordum. Haklıydı, bakireydim ama bana onu memnun etmenin tüm yollarını öğreterek, işleri kendim için de iyi hâle getirmemi sağlamış ve birtakım güvensizliklerimi aşmama yardım etmişti. Yıllar içinde birbirimizin vücudunu öğrenmiştik ve seks hayatımız hep iyi olmuştu ancak asla daha fazlasının nasıl isteneceğini öğrenememiş, *daha fazlasının* ne anlama geldiğini gerçekten hiç anlamamıştım. İki ay önce mutfakta yaşadığımız geceye, beni tüketen bir tutkuyla sahiplendiği, neye ihtiyacım olduğunu gerçekten anladığım geceye kadar. Belki başından beri istediği buydu ve ona bunu vermememden nefret etmişti. *Oysa* verebilirdim. Ona bunu vermeyi tahmin edemeyeceği kadar çok *isterdim* ve bunu başka bir kadınla paylaştığını düşünmek beni öldürüyordu.

“Tebrikler. Yaptın. Kendinden nefret ettirdin,” dedim gözyaş-

ları sessizce yanağımdan süzülürken. Yatağa gitti, valizleri kapattı ve fermuarını çekti.

“Çok vakit aldı,” dedi alaycı bir gülüşle. “Tanrım, bunu fark etmeden önce daha ne kadar bokluğa katlanacaktın? Bu boktan adada sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı, yaşlanıp ve öleceğimizi mi düşündün? Burası beni diri diri gömüyor. Buraya her döndüğümde siktiğimin yerini yakıp küle çevirmek istiyorum. Eve, sana dönmek de işleri iyileştirmiyor, daha da kötü oluyor. Sen ve senin pozitifliğin ve sürekli beni *iyileştirme* düşüncen. Buraya kadar, bebek. Ne görüyorsan o ve eve her geri dönmek zorunda kaldığımda daha da kararıyor, bu hayattan daha da nefret ediyorum.”

Valizleri kaldırdı, yanımdaki kapı aralığına kadar getirdi ve hole doğru fırlattı.

“Defol git de sonunda senin sürekli bana *yardım etmeye* çalışmaktan kurtulup rahat bir nefes alabileyim. Yardımını falan istemiyorum, buna ihtiyacım da yok. Döndüğümde gitmiş olsan iyi edersin.”

Yanımdan geçip gitti, valizlerin üzerinden atlayarak kapıdan çıktı. Ayakkabılarının parkeye vurma sesini ve saniyeler sonra da ön kapının kapanışını duydum.

Dizlerimin üstüne çöktüm ve halının üstünde yan dönüp kıvrıldım, vücudumu yapabildiğim kadar küçülterek dertop oldum. Kendimi yeteri kadar küçültebilirim belki de bu kadar çok acıtmazdı. Belki kalbim göğsümden çekilip alınmış, parçalarına ayrılmış gibi hissetmezdim. Belki yeteri kadar küçük olursam bu, tüm hayatımın en büyük ihaneti ve en yürek dağlayan ânı gibi gelmezdi.

Yeteri kadar küçük olursam belki acının büyüklüğü yüzünden ölmeyi istemezdim.

Yeteri kadar küçük olursam belki kendimi böylesine eksik hissetmezdim.

6. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

Stanford yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kulağıma, “Öyle güzelsin ki nefesim kesiliyor,” diye fısıldadı.

Rahatsızca güldüm ve elimi onun masadaki elinin üstüne koydum. Birileri bana güzel demeyeli uzun zaman olmuştu ve iltifatı kabul edip görmezden gelmemek için elimden geleni yaptım. Klasik anlamda güzel olmadığımı biliyordum. Trip’in bu sabah söylediklerinin aksine bir deri bir kemik değildim. Nefret ettiğim kıvrımlarım ve basenlerim, beni sinirlendiren çillerim ve yüzüme göre çok küçük bir burnum vardı. Küçük ve kısaydım, çoğu zaman insanlar bana sevimli derdi. Fisher eskiden bana şirin der, beni cebine koyup her yere yanında götürmek istediği söylerdi. Ama yalnız kaldığımızda, yatakta çırlıçıplakken vücudumun her zerresine tapardı. O bana güzel ve seksi deyip beni buna gerçekten inandırmanın yanına kâr kalacağı tek kişiydi.

Topla kendini, Lucy. Başka bir adamla randevudasın. Fisher’ı düşünmeyi bırak.

Stanford bana Fisher Banka ve Kredileri’nde hesapları toparlamakla geçen gününden bahsederken ben de vaktimi onu incelemeye ayırdım. Benden altı yaş büyüktü, neredeyse otuz yedi yaşındaydı, alnından geriye taranmış kısa sarı saçları, açık mavi gözleri ve sinekkaydı tıraşıyla kesinlikle yakışıklı bir adamdı. Hiç etkileneceğimi düşündüğüm tipte biri değildi ama flört âlemine de tekrar adım atacağımı hiç düşünmediğimden bunla-

rın hiçbir önemi yoktu. Her zaman derli topluydu, muhtemelen motelin aylık giderinden daha fazla tutan kıyafetleriyle her şeyi yerli yerinde görünüyordu ama aynı zamanda eğlenceliydi ve bana iyi davranıyordu. İnanılmaz akıllıydı ve tıpkı benim gibi tam bir kitap kurduydum. Gerçi benim kitap tercihlerim birkaç kez bir kaşını kaldırmasına sebep olmuştu. Bir aydan biraz daha uzun bir zamandır görüşüyorduk ama şimdiden onu daha uzun süredir tanıyormuşum gibi hissediyordum. Muhabbeti güzeldi ve geliri ve işleri artırmak için motelde yapabileceğim şeyler konusunda her zaman harika önerileri ve fikirleri vardı. Kafamda onun becerilerinin yanına artı koyarken onun Fisher'ın olmadığı her şey olduğunu fark ettim. Ailesinin servetine rağmen Fisher özünde bir mavi yakalıydı. Kirlenmekten hoşlanırdı ve kıyafetleri ünlü bir markanın ürünü mü yoksa bir marketten mi alınmış hiç umursamazdı. Tepeden tırnağa bir denizciydi – çarpıcı, odaklanmış, direkt, sadık... Eh, sanırım her zaman sadık değildi.

Başka bir adamla randevudayken eski kocamı düşünmek pek uygun bir davranış değildi. Stanford iyi, güvenilir bir adamdı. Beni kahredecek sözler söylemeyeceğinden şimdiden emin olduğumu hissettiren bir adam. Koskoca bir yıl geçmişti üzerinden, neden unutamıyordum ki? Tek iletişimimizin, içinde boşanma evrakları olan bir zarfla gerçekleştiği bir yıl. Bana söylediği onca şeyden sonra bile bana geri döneceğini düşünmüştüm. İyileşecek, yardım alacak ve bana geri dönecekti. O boşanma evrakları her şeyin sonu olmuştu. Bütün hayallerimin, bütün umutlarımın ve aşka dair aklımdaki tüm fikirlerin.

Bu adadaki her şeyin bana onu hatırlatmasından nefret ediyordum. Nereye gitsem, nereye baksam, ikimizin bir anısı vardı. Yakınlarda olduğunu bilmek de pek yardımcı olmuyordu. Buradaydı, benimle aynı havayı soluyor, aynı okyanusu izliyor ve aynı sokaklarda yürüyordu. Bu düşünceleri sertçe aklımdan bir köşesine ittim, Stanford'ın elini ters çevirdim ve ellerimizi birleştirdim. Konuşmayı kesti ve bana doğru eğildi.

“Her şey yolunda mı, Luce? Bu gece biraz dikkatin dağınık gibi.”

Stanford’ın eksiler hanesindeki tek şey işte buydu. Bana *Luce* demesinden gerçekten nefret ediyordum. Bunun Lucy için yaygın bir kısaltma olduğunu biliyorum ama sanki bana *loose** diyormuş gibi geliyordu. Her söylediğinde içten içe irkiliyordum. Gerçi, onda sevmediğim tek şey buysa kendimi şanslı saymam lazımdı. Dudaklarımı dilimle ıslattım ve ben dilimi altdudağımın üstünde gezdirirken gözlerini kısıp beni izleyişini seyrettim. Beni istediğini bilmek, vücudumun heyecanla ısınmasına sebep oldu. Daha önce bunu birkaç kez söylemiş olsa da görmek, duymaktan daha iyiydi.

O garsonu çağırıp bize içecek bir şeyler söylerken kafam karışmış, düşüncelere dalıp gitmiş hâlde, “Özür dilerim, sadece biraz yorgunum,” diye yalan söyledim.

Stanford’la çıktığımız ilk gece ne yaptığım konusunda gerçekten bir fikrim yoktu. Fisher benim her konuda ilkimdi. Birini, evlendiğim adamdan başka birini, tatmin etmek hakkında tek bir şey bile bilmiyordum ve evlendiğim adamın bana söylediği son sözlerle bakılırsa *onu* bile pek becerememiştim. Eski ergenlik güvensizliklerimin bir kez daha filizlenmesine izin vermiş ve bir yılı acı içinde debelenerek, bende ne gibi bir sorun olduğunu merak ederek geçirmiştım. Sonra Stanford gelmiş ve romantizmle, tatlı sözcüklerle, yumuşak öpücüklerle, hafif dokunuşlarla ayağımı yerden kesmiş, bana kendimi el üstünde tutuluyormuşum ve gösterdiği ilgiye değermişim gibi hissettirmişti. Her ne kadar tam olarak adlandıramadığım bir şeyler eksik olsa da bana hissettirdiklerini seviyordum. İkinci aşamanın ötesine geçmek istediği her seferde onu atlatmamın sebebi, ne olduğunu çözemediğim bu eksiklikti.

Stanford titremeye başlayan telefonunu ceketinin cebinden çıkardı. Öbür tarafa döndü ve biriyle faiz oranları ve borcun

* (İng.) Gevşek, oynak –çn

yeniden finanse edilmesi hakkında hızlı hızlı konuşmaya başladı. Laf arasında durduğunda altdudağını çiğniyordu ve ben, kendimi onun dudaklarına bakmaktan alamıyordum. Stanford'ı öpmekten hoşlanıyordum, ellerinin üzerimde oluşunun verdiği histen hoşlanıyordum ancak yokluğunu aramıyordum. Ondan uzaktayken bunun hakkında hayaller kurmuyordum ve eğer içime girmezse patlayacakmışım gibi hissetmiyordum. Buna engel olmayı ne kadar denesem de o hissin, beklenmedik, heyecan verici, aydınlatıcı ve birazcık edepsiz bir şey yapmak üzereymişsin gibi bir parça korkuyla perçinlenmiş cüret sancısının açlığını çekiyordum.

Ama bir zamanlar bunu yaşamıştım.

Ve sonuç ortadaydı.

Her şey boka sarmıştı ve ben kendimden, istediğim şeylerden utanma hissiyle baş başa kalmıştım.

Yani hoş benim yeni normalimdi.

Âşık olmanın hissettirmesi gereken buydu işte. Birinin yanında kendini nefes alır gibi doğal, rahat hissetmek ve hoşnutluk duymak. Tıpkı Stanford'layken hissettiğim gibi. Birbirimizi çok az tanıyorduk, yani gerisinin de geleceğinden emindim. Düşününce altı haftadır çıkmak o kadar da uzun değildi. Belki tutkunun ve keleklerin etkisini göstermesi biraz zaman alacaktı. Kahretsin, belki benim biraz daha ileri gitmem ve ilk adımı atmak için şansımı denemem lazımdı.

Masanın üstünden uzandım, parmak uçlarımı elinin üstünde gezdirip dikkatini çekmeye çalıştım. Başını çevirdi ve ben ona en şehvetli gülüşümü atarken bana sorgularcasına baktı.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye fısıldadı elini telefonun alıcısına kapatarak.

"Sadece sana," dedim usulca, göz kırparak.

"O oranda sabit tutmaya vakit yok da ne demek? Sana o evrakları dört gün önce verdim." Stanford arkasını bana dönüp telefondakiyle tartışmaya devam etti ve flört denemelerimi görmezden geldi.

Eksiler hanesini iki yapalım.

Stanford çalışırken ben de dahil çevresindeki hiçbir şeye al-dırış etmezdi. Görev dönüşü beni kendimi dünyasının merke-ziymişim gibi hissettiren bir adamla evli kaldıktan sonra buna alışmak biraz zordu. Geri gitmek için gönüllü olduğu bir sonraki sefere kadar öyle yapardı ve o zaman da deniz piyadesi arkadaş-larını benden daha çok sevip sevmediğini merak etmeye başlar-dım.

Stanford'a Fisher hakkındaki her şeyi söylememiştim. Ola-yın temelini biliyordu – patronunun oğluyla evli olduğumu ve boşandığımı. Bir yıldır bekâr olduğumu ve *kimseyle*, hele de adada kalıcı olmayan biriyle, ciddileşme niyetimin olmadığını biliyordu. Tüm hayatım boyunca bir adamla birlikte olmuşum ve tatilcilerle kaçamak yapmaya başlamayacaktım. Geldiğinden beri adada kim bilir ne tür dedikodular duymuştu? Ben sorma-mıştım, o da söylememişti. Aramızdaki bu şey nereye kadar gi-derdi bilmiyordum ama yeni bir ilişkiyi acıklı hikâyemle daha başlamadan lekelemeyecektim. Onun sadece bekâr, utangaç, sessiz sakin bir hayat süren bir ada sakini olduğumu düşünme-sine izin veriyordum ve o da buna uyuyordu. Hâlâ eski kocam hakkında fanteziler kurduğumu ve vücuduma onun hissettir-diklerini yaşatacak bir adamı asla bulamamaktan endişe ettiğimi söylememiştim. Yara aldığımı, asla her şeyi boş verecek kadar rahat olamayacağımı ve başka birinin yanında asla Fisher'layken birlikte olduğum gibi bir kadın olamayacağımı düşündüğümü itiraf etmemiştim. Konu seks olduğunda ne utangaç ne de sesiz sakin olduğumu ve düşlediğim, istediğim ve ihtiyacım olan şey-lerden korktuğumu kesinlikle söylememiştim.

Stanford sonunda konuşmasını sonlandırdı, sandalyesini be-nimkine yaklaştırdı ve bana gülümserken elini kolumda aşağı yukarı dolaştırdı. Gamzeleri yoktu ama bu onun açısından ay-rıca bir artıydı. Kadınlar gamzeler karşısında aptallaşırdı ve ben bir daha aptal bir kadın olmayacaktım.

"İçkilerimizi bitirsek de motele gitsek nasıl olur? Ateşi yaka-

rım ve umarım tüm misafirler de o zamana kadar yataklarına çekilmiş olur, yani biz de yalnız kalabiliriz.”

Korkaklığı bırakmanın vakti gelmişti. Stanford’ı sonsuza dek kol mesafesinde tutamazdım. Onu öpmekten hoşlanıyordum ve dokunuşunun tadını çıkarıyordum. Dokunduğunda vücudum alev almıyordu ama hoştu ve hayatımda biraz hoşluğa ihtiyacım vardı. Belki de seksin her zaman ceza verir gibi, çılgınca ve çaresizce olmasına gerek yoktu. Belki de normal olan yumuşak, tatlı ve sevgi dolu olmasıydı. Stanford’a bakınca içimin derinliklerinde daha fazlası için, yasak ve tehlikeli şeyler için çığlıklar atan parçamı susturabileceğini anlıyordum. Kendime “sıkıcı” kelimesini düşünme izni bile vermiyordum. Stanford sıkıcı DEĞİLDİ. Güvenilir ve hakikatliydi. Ben kendi işinin sahibi olan, otuz yaşında ve bu küçük kasabada koruyacağı bir imajı olan bir kadındım. Ayaklarımın yere basması için Stanford gibi bir adama ihtiyacım vardı.

İçkilerimizi bitirdik ve Stanford sandalyemi çekmek için arkama geçti. Şalımı omzuma dolarken saçlarımı boynumdan çekti. Kapıya doğru yönelirken girmem için kolunu bana uzattı ve tam o sırada rüyalarımın ve geçmişimden bir ses yankılandı. Kalın, sert ve bir parçacık güneyli aksanı olan, bacaklarımı titretip midemi altüst etmeyi daima başaran bir ses.

“Lucy in the sky with diamonds. Yüzünü gören cennetlik.”

7. BÖLÜM

Lucy

8 Nisan 2014 - 21:12

“Biliyorsun, bunu yapmak zorunda değilsin. O artık senin sorumluluğunda değil. Bugünden sonra, sana söylediği o saçmalıklardan sonra değil.”

Barney’s’e gitmek için kasabayı hızla boydan boya geçerken en yakın arkadaşım Ellie’ye baktım. Kendimi yatak odamızın zemininden kaldırmayı başarır başarmaz valizlerimi kapmış ve doğruca Ellie’nin evine gitmiştim. Yıllar önce, ben anakarada görevdeki askerlerin eşleri için kurulmuş bir destek grubuna ilk kez gittiğimde arkadaş olmuştuk. Odada sesi en çok çıkan oydu, ne zaman bir ihtiyaç olsa başka bir asker eşine hemen yardım eder ve önemsemediği insanları kudurmuş bir pitbull gibi korurdu. Toplantıya ikinci gidişimde onun bir dul olduğunu, eşini on dokuz yaşında gittiği ilk görevi sırasında kaybettiğini öğrenmiştim. Ondan sonra, başından geçen her şeyden sonra hâlâ o toplantılara gidip de diğer insanlara yardım etmesi beni çok etkilemişti. Adayı birkaç kez ziyaret etmesinden sonra onu buraya tamamen taşınmaya ve motelde bana yardım etmeye ikna etmiştim. Misa-firler için yemeklerin hepsini o pişiriyor, internet sitesi işlerini yürütüyor ve ondan istediğim ne varsa yapıyordu.

“O hasta, Ellie. Bu bana söylediği sözlerin mazereti değil, biliyorum ancak ona öylece arkamı dönemem. Ondan öylece vazgeçemeyeceğim kadar uzun bir geçmişimiz, birlikte geçen onca yılımız var.”

Yürürken kolunu omzuma sardı ve sarılmak için beni kendine çekti. “Sen fazla iyi bir insansın, Lucy. Yine de seni aradığı için Bobby’nin kışını tekmeleyeceğim. Kendi başına durumun çaresine bakmalıydı.”

Bobby on beş dakika önce panikle cep telefonumu aramış ve Fisher’ın Barney’s’te köşesine çekildiğini, ağırlığınca Jack Daniels içtiğini söylemişti. Barmen bir saat önce ona içki vermeyi ke-since Fisher hırçınlaşmaya ve kavgacı bir ruh hâline bürünmeye başlamıştı. Besbelli Bobby’nin bugün olanlardan ya da Fisher’ın görmek istediği son insan olduğumdan haberi yoktu. Yani beni aradığı için onu suçlayamazdım. En iyi arkadaşını yatıştır-amış ve onun için endişelenmişti. Fisher’a ulaşabilen, korkularını yatıştırıp acısını dindiren hep ben olmuştum. Doğal olarak yine sihrimi konuşturacağımı düşünmüş olmalıydı.

“Uzun süre kalmayacağım. Onu Barney’s’ten ayrılıp biraz uyumaya ikna edebilecek miyim diye bakmaya gidiyorum,” dedim barın önündeki caddede ilerlerken.

Ona her parçamla, Fisher’ın beni görür görmez özür dileyceğini ve önceden söylediği her şeyi geri alacağını umduğumu söylememiştim. Onu tamamen kaybetmemiş olduğum umuduna tutunduğumu itiraf etmeyecektim.

Ellie, Barney’s’in kapısını açtı ve benim girmem için tuttu. Müzik kutusundan bir country şarkısı yükseliyordu ve içerisi her zamanki gibi bayat bira kokusu ve eski sigara dumanıyla doluydu. Mekân pek de kalabalık değildi ama yine de masaların etrafında toplanan ve bara gidip gelen küçük insan grupları arasında Fisher’ı bulmak birkaç saniyemi aldı. Uzun masalardan birinin taburesine oturmuştu ve Bobby de onun önündeydi. Onunla konuşurken Bobby’nin birkaç saniyede bir ellerini yukarı kaldırdığını görebiliyordum ve Fisher söylediği tek bir kelimeyi olsun dinlemediği için moralinin bozulduğunu söyleyebilirdim. Fisher’ın saçları başının tepesinde darmadağın bir yığın hâlindeydi ve onu burada oturmuş kendi acısında boğulur ve tüm gece ellerini saçlarının arasından geçirip dururken gö-

zümde canlandırabiliyordum. Yüzü alkol yüzünden kızarmış ve tişörtü terden sıırsıklam olmuştu. Onu yine böyle, kendi içinde kaybolmuş, vücudu iki yana sallanırken ve Bobby'nin yüzüne bile odaklanamazken görünce yüreğim sızlamaya başladı.

Burada dikilmiş, on altı yaşında âşık olduğum ve o zamandan beri de kalbimi avuçlarının içinde tutmuş olan adama bakarken ayaklarım lekeli, kirli parkelere çakılıp kaldı. Kalbim göğsümde gergince çarpıyordu ve hâlâ fonksiyonlarını sürdürebilmesine şaşıyordum. Belki de Fisher bugün ondaki tüm yaşamı söküp almamıştı. Belki hâlâ yürütebilirdik. Bana bakacak ve beni *görecekti*. Zihnini ele geçirmeye çalışan alkolün ve şeytanların bulanıklığı kaybolacak ve beni hatırlayacaktı. İkimize dair bütün güzel ve harika anları hatırlamasını istiyordum sadece. Hatırlayacak ve sonsuza dek gitmem için söylediği yalanlar yüzünden kendini korkunç hissedecekti. Üstüne düşünecek vaktim olunca hepsinin yalan olduğunu fark etmiştim. Buna inanmak zorundaydım yoksa bir daha nefes alamaz, biraz olsun kıpırdayamaz yahut onsuz bu hayata devam edemezdim.

Kendini kötü hissedecek, özür dileyecek ve sonunda yardıma ihtiyacı olduğunu kabul edecekti. Onun harap hâlde olduğunu düşündüğüme inanmasını istemiyordum. Ona sadece birkaç şeyin kırıldığını söylemiştim ve buna gerçekten inanıyordum. Bir şeyler düşerdi ama parçalarına ayrılıp yok olmazlardı. O parçaları toplayıp tekrar tamamlanana dek bir araya getirebilirdiniz. Belki birkaç çatlak olurdu ama hiçbir şey mükemmel değildi. Uğruna yaşamaya ve ölmeye değecek ne varsa üzerinde birkaç iz olurdu. Bizim çatlaklarımızın birleşebileceğine ve her şeyi toparlayabileceğimize inanıyordum. Vücudumun sadece onunlayken var oluyormuş, sadece onun için atıyormuş ve sadece onun için yaşıyormuş gibi gelen parçalarına hayat üflemesi için ona bir şans daha verebilirdim. Bunu yapabiliirdim. Bana nasıl güçlü olunacağını, nasıl bir savaşçı olunacağını öğretmişti ve öleceğim güne dek onun için savaşacaktım.

Bobby, Fisher'dan bir adım uzaklaştı ve bakışları odanın kar-

şısından beni yakaladı. Fisher'ın yanından ayrılıp Ellie ile bana doğru gelmeye başladı.

"Geldiğin için teşekkürler, canım. Ne halt edeceğimi bilemedim. Beni dinlemiyor, insanlarla tartışmayı kesmiyor ve komaya girene kadar içmeye oldukça kararlı," diye açıkladı Bobby bir iç çekişle.

"Bırak ne istiyorsa yapsın. Kendi kusmuğu ve pişmanlığı içinde kendinden geçsin," dedi Ellie sinirle.

"Kapa çeneni, huysuz," dedi Bobby ona. "O benim en iyi arkadaşım ve acı çekiyor. Lucy'nin ona ulaşabileceğini biliyorum."

Ellie suratını astı ve ona kafasını salladı. "Bu öğleden sonra onu evden kovdu ve bunca zaman orada burada başkalarıyla yattığını söyledi. Şu anda hiç kimse o pisliğe ulaşamaz."

Bobby'nin gözleri tabak gibi açıldı ve ellerini kısa, kıvrıkcık saçlarının arasından geçirdi. "Tanrı aşkına, Lucy. Siktir. Çok özür dilerim. Hepsinin saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi? Şu aralar bir sürü şey yaşıyor. Sana asla ama asla öyle bir şey yapmaz. Seni her şeyden çok seviyor."

Başımı salladım, haklı olduğunu umuyordum. "Biliyorum. Sadece... bu gerçekten zor, Bobby. Ben ona nasıl yardım edeceğimi bilmezken onu böyle görmek çok zor. Bu sabah terapi meselesini açtım ve kendini tamamen kaybetti. Şu anda beni görmek isteyeceğini düşünmüyorum."

Bobby reddederek başını iki yana salladı, iki elini de omuzlarına koyarak beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Sen onun tüm dünyasıydın, Lucy. Bugün sana ne zırvalamış olursa olsun. Hiçbirine inanma, anlıyor musun beni?"

Onu yine başımla onayladım ve ellerini omzumdan indirdi.

"Ah, siktir," diye mırıldandı Ellie yanımda.

Çabucak önüme geçti, kolunu Bobby'ninkine bastırdı, sonra uzandı ve yanaklarımı avucunun içine aldı. "Sanırım gitmeliyiz. Sadece arkana dön, git ve onu kendi kendine uyumaya bırak. Sabahkinden daha da alkollüyen onunla konuşmak istemezsin. Hadi gidelim, Lucy."

Buraya gelme kararından memnun olmadığını biliyordum ama gerçekten de kasabanın içinde bunca yolu sırf kuyruğumu kıştırıp bir kez bile denemeden gitmek için geldiğimi mi düşünüyordu?

Bobby de ben de ona kafamız karışmış hâlde baktık. Bobby omzunun üstünden arkasına baktı ve çabucak bana döndü, Ellie'ye yaklaştı.

"Biliyor musun, bence bu harika bir fikir olabilir. Seni aramam aptallıktı. Onu benim eve götürürüm ve yarın ayıldığında bir şeyler düşünürüz."

Ellie elini yüzümden çekti ve Bobby yeniden omuzlarımı kavradı ama bu kez vücudumu döndürüp beni kapıya doğru itmeye başladı. Kendimi ondan çektim ve ikisine de dik dik bakarken ellerimi kalçama dayadım.

"Sizin neyiniz var? Onunla konuşana dek hiçbir yere gitmiyorum."

Gözlerim, benden saklamak için bu kadar uğraştıkları şeyi görmek için Bobby'yle Ellie arasındaki boşluğa kaydı. Ellerimi belimden indirdim ve görmeden ilerlemeye başladım, aralarından geçebilmek için ikisini itekledim.

Bu olmuyor. Bu gerçek değil.

Her ne kadar yapmak istediğim tek şey Bobby ve Ellie'nin önerisine uymak ve arkamı dönüp yapabildiğim kadar hızlı kaçmak olsa da hareket etmeye, bir ayağımı diğerinin önüne atmaya devam ettim.

Odanın diğer tarafında Fisher hâlâ tabureye tünemiş hâldeydi ama şimdi ona oturağı doldurmasına yardım eden fazladan bir kişi daha vardı. Kucağına oturup, kollarını gevşekçe boynuna dolamış olan kişi Melanie Sanders'ti. Lisede, biz bir çift olduktan ve besbelli Fisher ona olan ilgisini yitirdikten sonra bile utanmazca Fisher'la flört ettiği zamanlardan beri içimde bir yaraydı bu kadın. Yıllar içinde üç koca değiştirmişti ama bu onu Fisher'a ne zaman kasabada olsa onun için müsait olduğunu pervasızca söylemekten alıkoymamıştı. Fisher bana, ben adaya gelmeden

hemen önce onunla bir kez yattıklarını söylemişti ancak bu yıllardır içindeki kıskançlığı canlı tutup damarlarımda dolaşmasına izin vermesine yetmişti.

Biz sevişmeden önce çok daha fazla tecrübesi olması ve zafer nişanelerini adada sürekli görmek zorunda olmam canımı yakıyordu ama yıllardır hiçbir şey gururuma Melanie Sanders kadar dokunmamıştı. O, benim olmadığım her şeyin sembolüydü. Büyük (altyazı: sahte) göğüsler, uzun bacaklar, ince bel, çillerden eser olmayan mükemmel bir ten, dışadönük ve partilerin neşesi. Üç boşanmadan sonra canı ne zaman isterse dünyayı dolaşabileceği kadar para kaldırmıştı ve ihtiyaçlarını karşılamak için hiç çalışmak zorunda kalmıyordu. Saçı ve makyajı her zaman mükemmeldi, kasabada tur atarken kıyafetleri hep son moda olurdu. Eski ve bu sabah tuvaletleri temizlerken lekelenmiş Butler Moteli tişörtümün ucuna tutunarak ve saçlarımın gevşek bir at kuyruğu olduğunu, en son ne zaman makyaj yaptığımı hatırlamıyor olduğumu düşünerek kendimi daha az kadınmışım gibi hissetmemeye çalıştım.

Zihnim ve kalbim başımı çevirmem için haykırsa da yapamazdım. Artık ellerini Melanie'nin kıkına dolaşmış olan Fisher'ın birkaç adım ötesine gelene dek sersemlemişçesine yürümeye devam ettim.

Kadının, dilini onu dudakları üzerinde gezdirmesini izledim. On dört yıldır benim öptüğüm o dudaklar, vücudumun her zerresini öpmüş, aşk ve arzu sözleri söylemiş o dudaklar. Yüreğim sanki ikiye ayrılıyor gibiydi. Eğildim ve kollarımı kendime doladım, kendimi toplamaya çalıştım. İçimde ne varsa her an ayağımın dibine saçılverecekmiş gibi hissediyordum. Melanie, kucağında kalçalarını oynatırken Fisher'ın inlediğini duyunca ağzımdan bastırılmış bir haykırış kaçtı.

Gırtlığımdan çıkan ses karşısında ikisinin de başı bana doğru döndü ve o an yerde bir delik açılmasını, içine düşüp de sonsuza dek kaybolabilmeyi istedim.

Melanie kıs kıs güldü ve Fisher soğuk, ölü gözlerle bana baktı.

“Üzgünüm, tatlım. Artık gereken şeylere sahip değilmişsin gibi görünüyor.” Melanie gözlerini bana dikmiş alayla gülerken, eğilip dilini bir kez daha Fisher’ın dudaklarında dolaştırdı.

Birinin kolunun arkamdan beni sardığını hissettim. Beni geri çekmelerine, şu an yaşadığım kâbusun içinden çıkarmalarına direnmedim bile.

“Hadi, Lucy. Hadi eve gidelim,” dedi Ellie usulca kulağıma.

“Evet, git buradan, biraz meşgulüm,” dedi sonunda Fisher, kollarını Melanie’nin beline dolayıp bana değil de ona bakmak için başını çevirirken.

Ellie beni bara doğru çekerken, “Sen kahrolası bir piç kurusun, bunu biliyorsun değil mi?” diye bağırdı.

“Bir süredir herkesin bunu fark etmesi için çabalıyordum,” diye bağırdı Fisher cevap olarak, gözleri hâlâ Melanie’deydi.

İkisinden bakışlarımı çekmeyi denedim ama yapamıyordum. Sanki bir trafik kazasının yanından geçmek ve bakışlarını o yıkımdan ayıramamak gibiydi çünkü sadece görmek zorundaydınız, onun gerçek olduğunu ve gerçekten yaşandığını bilmek zorundaydınız.

“Hepiniz neye bakıyorsunuz? Kendi işinize bakın!” diye bağırdı Bobby. Bir yandan da kolunu bana dolayıp Ellie’ye beni oradan çıkarması için yardım etmeye çalışıyordu.

Birden barın sessiz olduğunu fark ettim. Birisi müziği kapatmıştı ve herkes Ellie’ye, Bobby’ye ve bana, Fisher masasında ne yapıyorsa ona bakıyordu. Utançtan ölmek istiyordum. Kendimi mikroskobun altındaki bir böcek gibi hissediyordum, sanki herkes sırf eğlencesine hayatımın her detayını inceliyor gibiydi. Bu kasabanın eğlence kaynağı olmak istemiyordum. Fisher’la olanları yıllardır sır olarak saklamış, Ellie’den başkasına onun nasıl da ellerimden kayıp gittiğini itiraf etmemiştim. Pek çok insan ilişkimizin yıkılmasını istemişti. Pek çok insan bize lise aşklarının, hele de o insanlardan biri deniz piyadesiyse ve görevde evde olduğundan daha çok zaman geçiriyorsa yürümeyeceğini söylemeye çalışmıştı. Onların haklı çıkmasını istememiştim.

Onların arkamdan konuşmasını, öngörülerini doğru çıktığı için, bunca zamandır söyleyip durduklarında haklı olduklarını düşünerek tatmin olmalarını istememiştim.

Bugün bana söyledikleri yalanmış, onun o karanlık kuyulara düşmesini izlemeye devam etmek zorunda kalmayayım diye beni uzaklaştırmak istemiş gibi davranamazdım. Kendi gözlemlerimle görmüştüm. İhaneti ve bana söylediği kelimelerin katı gerçekliğini canlı canlı görmüştüm.

Barney's'in kapısına varıp kaldırıma çıktığımızda dizlerim boşaldı. Kimin beni tuttuğunu, kimin yürümeme yardım ettiğini bilmiyordum. Ellie ve Bobby beni sıkıca tutmuştu, ikisi de özür diliyorlardı. Beni o bardan ve paramparça olmuş umutlarımdan uzaklaştırlırken ikisini de dinlemiyordum.

Onu kaybetmiştim. Bana söz verdiği her şey yalandı. Bana dönen yolu asla bulmayacaktı.

8. BÖLÜM

Fisher

Günümüz

Ben adını söyleyince Lucy arkasını döndü ve bana baktı. Söylerken sesime, tıpkı eski zamanlardaki gibi, şarkımsı bir hava katmış olabilirdim. Onu çileden çıkarmak istiyordum. Hâlâ benim için bir şeyler hissettiğine dair bir tür kanıt istiyordum. Pisliğin birine damarlarındaki kan akışını kesecek kadar sıkı sıkı tutunmuş olmasından, besbelli onu büyük koca kurttan koruması için yalvarıyor olmasından nefret ediyordum.

Ukalaca bir şeyler söylemek istiyordum. Ona sırtmak ve geri döndüğüme, artık bu pisliğin kıcına tekmeysi basabileceğine dair şakalar yapmak istiyordum ancak sesimi bulamadım. Tanrım, nasıl olmuştu da bu kadından bir yıldan fazladır uzak kalmıştım? Bunu istememiştim, o kesindi ama mecburdum. İkimizin de kurtulamayacağı bir yola girmiştim ve onu da yanımda sürükleyemezdim. Onu kendimden uzaklaştırdığımda ona zaten itiraf edebileceğimden, üstüne düşünmek istediğimden çok daha fazla zarar vermiştim ama burada olmamın sebebi de buydu. Tüm o bokluklardan kurtulmalı ve ona yansıttığım tüm acıyı silecek bir yol bulmalıyım. Bu, iyileşme sürecimin bir parçasıydı ve bir yıl önce ona söylediklerimi asla kastetmediğimi kanıtlamak için tek şansımdı. Eve son geldiğimde ona mutfakta yaptıklarımı yapmayı aslında hiç istememiştim. Bir hataydı. Ettiğim her laf, yaptığım her şey bir hataydı ve hepsini geri almak, düzeltmek istiyordum. Hepsini düzeltmek için bana bir şans vermesi yeterliydi.

"Jefferson."

Dudaklarından dökülen ön adım bir küfür gibiydi. Babamla ve büyükbabamla paylaştığım bu ismi asla kullanmazdım, çok kafa karıştırıcıydı. O lanet isimden nefret ediyordum ancak yine de onun dudaklarından dökülünce dünyanın en harika sesiydi, yani şikâyetçi değildim.

Nazik, huysuz bir sesle, "Müsaade edersen gitmemiz gereken başka bir yer var," dedi ve hareketlendi.

"Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" diye sordum kolunu korumacı bir tavırla Lucy'nin omzuna dolamış takım elbisesi hıyara doğru başımı sallayarak. Benim kadınıma dokunan, kadınının yakınında duran, Tanrı bilir benim kadınıma NELER yapan adama.

Kendimi kaybetmeyeceğim, kendimi kaybetmeyeceğim.

Şu an bin adım geri gidemeyecek kadar çok yol katetmiş, çok çalışmışım. Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım ve hiç de öyle hissetmediğim açık olsa da yüzüme öylesine bir gülücük kondurdum.

Lucy iç çekti ve bir anlığına gözlerini kapattı. "Fisher, bu Stanford Wallis. Stanford, bu da Jefferson Fisher."

Geri zekâlinın en azından Lucy adımı söylediğinde kolunu onun omzundan çekecek kadar aklı vardı.

"Vay canına, yani sen Jefferson Fisher'sın. Babandan senin hakkında çok şey duydum," dedi, bana elini uzatırken gözleri büyümüştü.

Elini tuttum, muhtemelen gerekenden daha sert sıktım ama ne olacaktı ki? "Bu doğru, Stanley. Ben Jefferson Fisher. Arkadaşlarım bana Fisher der, yani sen bana Jefferson diyebilirsin."

"Ah, yüce Tanrım," diye sessizce mırıldandı Lucy.

"Aslında, adım Stanford. Kimse bana Stanley demez," diye güldü gergince.

Elini kemikleri birbirlerine degecek kadar sert tuttum, ardından çabucak bırakıp başımı salladım. "Öğrendiğim iyi oldu, Stanley."

İçkimi dudaklarıma götürdüm, bir yudum almadan duraksadım. Lucy içeceğe bakıyordu ve yüzüne yansıyan endişeyi gözden kaçırmadım. Bunu yapmayı istemiyor olabilirdi ama hâlâ beni önemsiyordu ve bu, kahrolası, soğuk ruhumu ısıttı ve beni yumruğumu Nonoş Stanley'nin ağzına sokmaktan alıkoyma-
"Endişelenme, tatlım. Sadece mineralli su," dedim ona usulca.

Gözlerini bardaktan çekti ve bakışlarıma karşılık verdi. Burnunu kırıstırdı ve aramızdaki boşluğu kapatıp o burnunu öpmekten kendimi alıkoymak için vücudumdaki bütün kaslara hâkim olmam gerekti.

"Ne içtiğin beni ilgilendirmez," dedi arsızca.

Buna bir yıl önce inanabilirdim. Ayık olmak, bir kez olsun düzgünce düşünmek ve önünde olup bitenlerin doğrusunu görmek için harika bir bahaneydi. Örneğin Lucy parmaklarını saçından geçiriyor ve elbisesinin yakasıyla oynuyordu. Ne zaman gergin olsa böyle yaptığını biliyordum. Onu ilk kez öptüğümde saçını dağıtıp durmayı bıraksın diye ellerini iki yanında tutmak zorunda kalmıştım. Düğün günümüzde beyaz, straplez gelinliği vücudunu bir eldiven gibi mükemmel şekilde sarmış ve hiçbir yere kaybolmuyor olsa da çekiştirip durmuştu. Hâlâ Lucy'nin gerilmesine sebep oluyordum ve bu gecelik ihtiyacım olan tek bilgi buydu.

"Eh, bizim gerçekten de gitmemiz gerek," diye belirtti Lucy. Sonra Sikikford'un elini tuttu ve kapıya doğru çekti.

"Hey Stanny-oğlum, bize birkaç saniye verir misin?"

Stanford bir Lucy'ye bir bana baktı, ona bakarken kaşlarını soru sorarcasına kaldırmıştı. Lucy parmaklarını saçından geçirdi ve sonra kafasını salladı.

"Sorun yok. Sen dışarı çık. Ben hemen geliyorum," dedi ona.

Bardağımı adama doğru, sessizce "şerefe" dercesine kaldırdım ve sırtıttım. Geri çekilip kapıdan çıkmadan önce bakışlarını benden ayırmadan eğildi ve Lucy'nin yanağını öptü.

"Bu gerçekten şart mıydı?" diye sordu Lucy rahatsızca, bakışlarını Kıçına-Soktuğumun-Ford'un çıktığı kapıdan ayırıp bana dönerken.

“Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok.”

Kollarını göğsünde kavuşturarak göğüslerini hafifçe yukarı kaldırdı ve kıyafetinin derin v’sinden o ağzımı sulandıran krem-si çatalı görebildim. İçkimin geri kalanını hızla kafama diktim, boş bardağı tıngırdatarak yanımdaki masaya bıraktım.

“Ona *Stanley* demekten ve ben senin malınmışım gibi üzerime işlemeye çalışmaktan vazgeç!”

Aletim kotumun içinde aniden can buldu. Engel olamıyordum. Lucy böyle gaza geldiğinde ben tahrik oluyordum. Sanki Pavlov’un köpeği saçmalığı gibi bir şeydi.

“Cidden, Stanford isimli bir sikiği bana tercih mi edeceksin?” diye sordum kızgınca.

İleri doğru bir adım attı, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim ve kullandığı güneş kreminin hindistancevizi kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. Ne kadar yıkarsa yıkasın koku hep üzerinde kalırdı ve dünyadaki en güzel kokuydu. Her zaman yaz, sahil ve ferah okyanus havası gibi kokardı.

“Ben kimseyi *seçmiyorum*. Çekip giden *sendin*, Fisher. Seçim yapan sendin; ben sadece ona ayak uydurdum.”

Ellerim kendi başlarına hareket etti, parmaklarım gözlerinden birini kapatan uzun kâküllerin arasından geçti. Onları gözünün önünden çektim ve biraz daha yaklaştığımda, kişisel alanına girdiğimde ve vücudumu onunkine bastırduğımda nefes alışını duydum. Bacaklarını benimkinin üstünde hissedebiliyordum ve göğüsleri göğsüme değişiyordu. Aldığı her nefes onları bana doğru itiyordu ve ellerim onları avuçlamak, ağırlıklarını elimde hissetmek ve başparmaklarımı meme uçlarında gezdirmek ihtiyacıyla titriyordu. Bu alkolü bıraktıktan sonra detoksa girmekten bile daha kötü geliyordu. Gece terlemelerinden ve karın ağrılarından daha kötüydü, içim dışıma çıkana dek kusmaktan ve gözümün içine bir bıçak sokma arzusu uyandıran kör edici baş ağrılarından daha kötüydü. Bu kadını herhangi bir uyuşturucu ya da bir içki şişesinden daha çok istiyordum ve onsuz olmak beni neredeyse öldürüyordu.

"Yanlış bir seçim yaptım, Lucy. Bunu bilmek zorundasın. Bunu hissetmek zorundasın," diye fısıldadım okyanus mavisi gözlerinin içine bakarken.

Göz kapakları titreyerek kapandı ve bana doğru eğildi.

"Hâlâ hissettiğini söyle bana," diye yalvardım usulca, yüzümü onunkine yaklaştırıp dudaklarına odaklandım, şimdiden tatlılıklarını dilimde ve ıslak sıcaklıklarını kendiminkinde hissedebiliyordum.

"FISHER, O KIÇINI KALDIRIP GEL BURAYA! SENİN SİRAN!"

Bobby'nin odanın karşısından seslenişi Lucy'nin suçlu suçlu geri çekilip kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için odayı taramasına sebep oldu.

Tabii ki mekândaki herkesin gözü kahrolası barın orta yerinde dikilmiş ikimizin üzerindeydi. Onları düşünmedim, onları umursamadım, sadece kadınıma dokunmak, Lucy'ye yaklaşmak ve ona hâlâ burada olduğumu hatırlatmak istiyordum.

"Ben... Gitmem gerek... Ben..." Lucy kekelemesini yarıda kesti, döndü ve arkasına bakmadan çabucak bardan dışarı yürüdü.

Elimi yüzümde gezdirerek arkamı dönüp de Bobby ve çocuklara yürümeden önce hayal kırıklığıyla bir nefes verdim.

"İyi zamanlama, mankafa," diye azarladım kolunu yumruklayarak.

"Hey, ben sana yardım ediyordum. Bir yıl sonra onu ilk kez tüm Fisher Adası seni izlerken mi öpmek isterdin? Bu çok moral bozucu. Ben de burada durmuş, senin hamlelerin olduğunu düşünüyordum," dedi bana üzgün üzgün kafa sallayarak.

Haklıydı ve ilk karşılaşmamızın herkesin ortasında gerçekleşmiş olmasından nefret ediyordum ama o öpücüğü tamamlayamam muhtemelen iyi olmuştu. Yalnız olabileceğimiz bir yerde olsaydık neler yapabileceğimi söylemenin yolu yoktu. Birlikte olduğumuz dönemde pek çok kez ondan bir yıldan uzun süre ayrı kalmıştım ama bir kez olsun eve döndüğümde ona ka-

pılmam ve uzaktayken neler yaptığımı unutmam için beni beklemediği olmamıştı. Bu kez beklemiyor oluşu gururumu zedeliyor ve yüreğimi acıtıyordu ama beni görmezden gelmesini ve hatta çok daha fazlasını hak ediyordum. Çılgılık atmasını, bana bağırmasını, aklına gelecek her şekilde bana saydırmasını istiyordum. Ona söylediğim ve yaptığım her boktan şeyi bana hatırlatmasını, böylece onları düzeltebilmeyi, hepsini geri alabilmeyi istiyordum. Hâlâ hasta ruhlu piçin tekiydim ama sadece o söz konusu olduğunda. Bir kez olsun her şeyi doğru yapmam gerekiyordu. İhtiyaçlarımın ve kahrolası aletimin yönetimi ele almasına ve daha başlamadan her şeyi mahvetmesine izin veremezdim. Ona birbirimiz için neden mükemmel olduğumuzu hatırlatacaktım. Onu benim gibi sevecek biri daha olmadığını ona gösterecektim.

“Ama yine de hakkını vereyim. Stanford bu gece kesinlikle avucunu yalayacak. Güzel seks-önleyici-hamle, dostum,” dedi Bobby gülüp ben çakayım diye yumruğunu uzatırken. “Hadi şu dartlara dönelim de sen bana onu geri alma planını anlat. Ciddiden hepimiz için ortaya koyduğun şu boktan şovdan daha iyi olduğunu umuyorum.”

Dart tahtalarına yönelmeden önce Lucy’nin çıktığı kapıya son bir bakış attım. Bu adaya geri dönmeyi ve buradaki herkesin yargılayıcı bakışlarını dört gözle beklemiyor olsam da burası benim için en iyi yerdi. Burası Lucy’yle başladığımız yerdi ve sona ereceği yer olmasına izin verirsem adam değildim.

9. BÖLÜM

Lucy

30 Nisan 2014

O, adadan gideli üç hafta, bir gün olmuştu. Gittiğini biliyordum çünkü Barney's'e girip onu Melanie'yle görmek zorunda kalmamdan sonra adadaki herkes onun çöküşünü ön sıradan izlemişti ve o zamandan beri de konuştukları tek şey buydu. Onu anacadedeki dükkânlara zarar verirken, hayatı boyunca tanıdığı insanlarla kavga ederken izlemişler ve sonra Bobby'nin onu feribota sürükleyip adadan götürdüğüne şahit olmuşlardı. O zamandan beri geri gelmemişti.

Bobby birkaç kez beni kontrol etmek için uğramıştı ama onun nerede ve ne yapıyor olduğunu ne kadar sormak istesem de kendimi tutmuştum. Her ânımı birbirimize söylediğimiz son sözlerin üzerinden geçerek, farklı bir şey demiş ya da yapmış olsam daha iyi bir neticesi olup olmayacağını merak ederek geçirmem yeterince kötüydü ama bu noktadan sonra artık önemi yoktu. Sözlerinin doğruluğunu kendi gözlerimle görmüştüm. Nerede olduğunu bilmek istemiyordum. Bilseydim onun peşine düşmeye, onca insan dururken nasıl olur da *Melanie Sanders* ile o işi yaptığını sormaya, ona saldırmaya ve canını benim canımı yaktığı gibi yakmaya kalkabilirdim. Ama ben öyle biri değildim. Bağırıp, çağırın ve olay yaratan kadınlardan değildim. Ben düşmüşken bana tekme atmıştı ve yapabileceğim en iyi şeyin hemen toparlanıp ayağa kalkmak olduğunu biliyordum. Nerede olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi.

Son görevinde aldığı bir yarayla *Purple Heart* madalyası verilerek şerefiyle terhis edilmiş olmasına rağmen Deniz Kuvvetleri'nin onu aktif göreve geri çağırdığı, başka biriyle tanışıp anakarada yaşamaya gittiği, aslında bir başka kasabada başka bir ailesi olduğu ve sonunda onlarla yaşamaya gittiği ya da rehabilitasyona başladığı gibi dedikodular havada uçuşuyordu. Her gün yeni, inanılmaz bir dedikodu daha çıkıyordu ve dinlememeye çalışıyordum ama nereye gitsem herkes o gece olanlardan bahsederken bu zordu. Yatak odasında tartıştığımızda sabahtan beridir içiyordu ve Tanrı bilir beni terk ettikten sonra da ne kadar içmişti. Onu böylesine zararlı ve kontrol dışı bir şey yaparken gözümde canlandıramıyordum ama her yer kanıtlarla doluydu. Fisher'ın yarattığı tahribat Istakoz Kovası'nın kırılmış vitrininden Fisher Banka ve Kredileri'nin güvenlik görevlisi Randy Miller'ın bir haftadan fazla alay konusu olan mor gözüne dek her şeyde görülebilirdi.

Ondan, bana tüm o iğrenç şeyleri söylediği ve ardından onu Melanie'yle gördüğüm günkü kadar nefret etmek için çok çabalıyordum ama kalbim ve aklım efsanevi bir irade savaşına girmişti. Ondan nefret etmem gerektiğini biliyordum. Kalbimi kırmış ve beni parçalayacağını bildiği şeyler söylemişti ama birini severek, onunla büyüyerek ve onunla bir hayat kurarak geçirdiğiniz onca yıla nasıl arkanızı dönerdiniz ki? Hep kötü değildi. Aslında nadiren kötü olurdu; sadece görevden yeni döndüğü zamanlar biraz riskliydi. Eve dönmesinden sonraki birkaç ay diken üstünde olurdum ama Fisher'ın mutlu olduğundan emin olmak için hepsini ve daha fazlasını yapmaya gönüllüydüm.

Resepsiyon alanındaki tozları almaya ara vererek konuk odalarındaki çarşafı değiştirilen Ellie'ye mektupları almaya çıkacağımı söylemek için üst kata seslendim.

Kapıyı açar açmaz burnuma tuzlu okyanus kokusu doldu ve tenim suyun üstünden geçip gelen hafif esintiyle ısındı. Okyanus binanın öbür tarafında olsa ve mektup kutusuna giden ön kaldırımında olsam da hâlâ dalgaların kıyıya vuruşunu ve balık

bulmak için suyun üstünde uçuşan martıların sesini duyabiliyordum. Pek çok kez bu adadan taşınmayı, moteli satıp yeni ve heyecan verici bir şeyler yapmayı düşünmüştüm. Bu düşünceler son üç haftadır, her gün nereye baksam birlikte geçen hayatımıza dair bir şeyler görüp hatırladığım bir yerde yaşamaya nasıl devam edeceğimi merak ederken zihnime musallat oluyordu.

Okyanus havasını koklamak, kuşların ötüşünü dinlemek, ayaklarımda kumu hissetmek ve her sabah güneşin okyanusun üzerinde yükselişiyle uyanmak bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Uzun binalar ve trafik karmaşasıyla dolu, herkesin acelesi olduğu, insanların hızla ilerleyebilmek için sizi ittirdiği anakarada on altı yıl yaşamıştım. Arada sırada toplantılar ya da eski arkadaşlarla akşam yemekleri için oraya giderdim ve orada özlediğim hiçbir şey yoktu. Ada hayatı kendi cennet parçanızda yaşamak gibiydi. Burada her şey daha yavaştı, daha sessizdi ve her şey çok daha güzeldi. Yaz aylarında turistler yüzünden anacaddeye araba girişi yasaklanırdı. Oradan ancak golf arabaları ya da bisikletle geçebilirdiniz ki ada sakinlerinde ikisinden de en az birkaç tane vardı. Posta kutusuna giden tuğla döşeli uzun yolda ilerlerken bisiklet süren ya da golf arabasıyla dolaşan birkaç kişiye el salladım.

Ada unutmak istediğim şeylerin anıları ve hayaletleriyle kaynıyor olabilirdi ama benim evimdi. Orada önemseydiğim bir sürü insan ve beni yorsa dahi işletmeyi sevdiğim bir işim vardı.

Derin derin nefes almaya, gözlerimi kapatıp yüzüme vuran güneşin tadını çıkarmaya vakit ayırarak posta kutusunun kapağını açtım ve içindeki postaları aldım. Her şey yoluna girecekti. Gururum incinmiş ve kalbim kırılmıştı ama dünyadaki en güzel yerlerden birinde yaşıyordum. Destekleyici bir ailem, sevgi dolu arkadaşlarım vardı ve bunu atlatmama yardım edeceklerdi. Belki Fisher aradığı şeyi bu adanın dışında bulacaktı ama belki de iyileşecek ve bana geri dönecekti. Verilen zarar ille de kalıcı olacak diye bir şey yoktu. Umuda tutunmak, beni muhtemelen, suçladığı gibi zayıf ve acınası yapıyordu ama ben bunu, nasıl affedileceğini bilen büyük bir kalbe sahip olmak şeklinde yorumlamak

istiyordum. Son birkaç ayki Fisher benim âşık olduğum çocuk ya da evlendiğim adam değildi ve o insanın hâlâ derinlerde bir yerde olduğunu biliyordum. Sadece onu, zihnindeki hapishaneden kurtulacak kadar çok istemeliydi.

Son kez derin bir nefes alarak gözlerimi açtım ve faturaları, kuponları ve posta olarak gelmiş diğer şeyleri karıştırarak motelle geri döndüm. Basamaklardan çıkıp ön tarafın kapısını iterken büyük, beyaz bir zarf dışındakilerin hepsini kayıt masasına bıraktım. Ortasındaki el yazısını gördüğümde kalbim göğsümde dengesizce çarpmaya başladı. Parmaklarımı Fisher'ın küçük, düzenli yazısıyla yazılmış adımın ve adresimin üstünde gezdirirken zihnimde tekrar eden sözleri duymazlıktan geldim. Bana dışarıdayken hiç yazmadığını çünkü sadece yapmak istemediğini söylerken yüzündeki soğuk, boş ifadenin anısını zihnimden atmaya çalışırken gözlerim yaşlarla doldu, zarfı çevirip çabucak açarken kendi kendime gülümsedim. Sonunda bana mektup yazmıştı. İnanamıyordum. Ondan vazgeçmemem gerektiğini biliyordum. Ne olursa olsun âşık olduğum insanı içinde bulacağını ve bana geri döneceğini biliyordum.

Zarfın içini açtım ve birbirlerine zımbalanmış kâğıt yığını çıkarttım. Arkalarını döndürüp *Grayson&Smith Hukuk Bürosu* yazısının olduğu bilgisayar çıktılarını gördüğümde gülüşüm soldu ve ellerim titredi.

Sayfalara göz atınca *kusura bağlı olmayan boşanma ve şiddetli geçimsizlik* kelimelerini gördüm. Son sayfada koyu mavi mürekkeple Fisher'ın imzası vardı.

Sayfaların yere düşmesine izin verdim ve onlarla birlikte yere düşmemek için önümdeki masaya tutunarak dengemi sağladım.

"Tamamdır, tüm yataklar temiz ve hazır. Benden istediğin baş--"

Ellie odaya girdiğinde sesi yarıda kesildi. Hemen bana koştu, ayakucumdaki kâğıtları topladı ve ben derin nefesler alıp gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken onun sayfaları karıştırdığını duydum.

“O değersiz bok parçası! O piç kurusunun kıcını tekmeleyeceğim,” diye küfürler etti kâğıtları bir eline alıp kollarını bana dolarken.

Çökmeyi reddederek beni boğmakla tehdit eden gözyaşlarını bastırdım. Beni hayatından bu kadar çabuk çıkarmış olmasının öfkesi meydana çıktı ve bunun beni esir almasına, patlayarak içimden çıkmasına izin verdim. Ellie’nin kollarından çıktım ve masanın arkasından ağır ağır yürüyerek dosyaları, faturaları, ataçları ve zımbaları yolundan çekerek aradığım şeyi bulana dek bakındım.

Bulunca elimi uzatıp kalemi yüzüme tuttum.

“Kâğıtları bana ver,” dedim Ellie’ye zar zor tanıyabildiğim kısık, sinirli bir sesle.

“Tatlım, bir nefes al. Bunları hemen şimdi imzalamak zorunda değilsin. Hadi gidip bir şeyler içelim, bunları dönünce hallederiz,” diye aklımı başıma getirmeye çalıştı.

“Siktiğimin kâğıtlarını ver bana,” diye kükredim.

Kâğıtları hızla bana uzattı ve ağzı açık bakakaldı. Belgeleri elinden çekip aldım, son sayfaya geldim ve Fisher’inkinin hemen yanındaki yere adımı yazıp imzaladım. İşim bittiğinde ona geri uzattım. “Bunları hemen kuryeyle yolla. Yarın.”

Kalemi masanın üstüne fırlatırken sağ elimin parmakları sol elimdeki düğün ve nişan yüzüklerine sarıldı. Döndürüp çıkarması biraz güç gerektirdi ama birkaç saniye sonra onları çıkarıp masanın üstüne fırlattım. “Hazır yapmışken bunları da o zarfın içine at.”

Masanın etrafından dolanarak ön kapıya yöneldim.

“Nereye gidiyorsun?” diye arkamdan bağırdı Ellie, ben kapıdan çıkıp ön verandaya giderken.

“Barney’s’e gidiyorum. Koca bir şişe votka alacağım ve mahvolup tükenene dek orada oturacağım,” dedim basamaklardan inerken.

Arkamdan, “Ah, Tanrım! En azından çantamı alacak zaman ver bana!” diye bağırdı.

10. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

Stanford'ın yumuşak elleri elbisemin yakasından kaydı ve dantel kaplı memelerimden birini avuçlayana dek özgüvenle ilerledi. Dili dudaklarıma sataştı ve dudaklarımı açarak dilini benimkinin etrafında döndürmesine izin vermiş oldum. Geldiğimizde yakıtı-
ğı söminenin ateşi birkaç adım ötede çıtırdıyor ve serin odayı ısıtıyordu. Mayıs ayında olsak da okyanustan esen rüzgâr güneş battıktan sonra sıcaklığı hissedilir şekilde düşürüyordu ve pencereler açıkken odanın içindeki ateş hoş bir rahatlık veriyordu. Keşke tenimdeki sıcaklığın sebebinin Stanford olduğunu söyleyebilseydim ama bu koca bir yalan olurdu. Tabii, dokunulmak, sarılmak ve öpülmek hoş geliyordu ama problem de buydu – sadece *hoş* geliyordu. Çenemdeki yüzü fazla pürüzsüz, elleri fazla yumuşaktı. Gözlerimi kapattığımda yıllarca tahtalarla uğraşmak ve tüfek taşımaktan çizilip nasırlarla dolmuş ellerin göğsümde olduğunu kolayca hayal edebiliyordum. Bir aylık sakalların boynuma doğru kayarken yanağıma batışını hissedebiliyordum.

Ellerim Stanford'ın başının arkasında birbirine kenetlendi ve dudaklarımdan uzaklaşıp yanağımla boyunca öperek boynuma inerken saçlarını parmaklarıma doladım. Kucağına yan olarak oturmuştum ve ereksiyonunun kıcıma değdiğini hissedebiliyordum. Hafifçe kıpırdandım ve boynumun omzumla birleştiği yeri dişlediği sırada inlediğini duydum. Başparmağı göğüs ucumun üzerinden geçti ve ben başka bir parmağı, başka bir dudağı, te-

nimin ne kadar leziz olduğunu fısıldayan başka bir sesi hayal ederek gözlerimi daha da sıkı kapattım.

Başını boynuma bastırdım ve dudaklarını açıp dişlerini tenime geçirmesini, mememi daha sert sıkmasını, tatlı şeyler yerine kaba şeyler söylemesini diledim. Üzerimdeki ellerinin ve dudaklarının verdiği his, ihtiyaç duyduğumdan farklı olsa da, aklımı anılarda ve eski hislerde kaybolup tüm bunları yapanın başka bir şey... *başka biri* olduğunu kolaylıkla hayal edebilecek kadar karıştırmaya yetiyordu.

Pürüzsüz, sinekkaydı tıraşlı surat birdenbire sertleşti, sakallarla bezendi ve boynumdan kayarak yukarı çıkıp tekrar beklenti içindeki dudaklarıma yöneldiğinde yüksek sesle inledim. Dudaklarımın arasından kayan nazik dil anında cezalandırıcı ve zorlayıcı bir hâl aldı, dudağımı sahiplenip beni bir bütün olarak yuttu. Hiç çekiç tutmamış manikürlü eller sert dokunuşlara dönüştü, nasır tutmuş parmaklar meme ucumu çimdikledi. Gerçeklik ve fantezi arasında öyle kaybolmuştum ki bunların hiçbirinin gerçekte olmadığı aklıma bile gelmedi. Vücudum şimdiden on adım öndeydi ve bacaklarımın arasındaki karıncalanma öyle güçlüydü ki hiçbir şeye gerek kalmadan boşalabilirmişim gibi geliyordu. Çabucak vücudumu çevirip aklımdaki kaslı bacakların yanında çok ince kalan bacakların üzerine oturduğumda ne kadar ileri gittiğimi fark etmemiştim. Ellerim hâlâ saçına kenetliydi ve bana bakana dek başını sertçe geri çektim. Aklımdaki kahverengi gözler yerine bana şok içinde bakan açık mavi gözlerine rağmen beni esir alan şehvet ve ihtiyaç bulutu hâlâ yok olmamıştı.

Hızla düğmeli gömleğinin önüne uzandım ve parçalayarak açtım, düğmeler *tıkır tıkır* sesler çıkararak dört bir yana savruldu. Buna ihtiyacım vardı. Bunu istiyordum. Beni ne kadar istediğini, bana ne kadar ihtiyacı olduğunu hissetmem gerekiyordu. Bana olan açlığıyla beni almasına, bana sahip olmasına ve vücudumda morluklar bırakmasına ihtiyacım vardı.

“Vay canına! Tanrım, Lucy, yavaşla!” diye bağırdı Stanford şokla ve bir parça rahatsızlıkla.

Pürüzsüz, görgülü sesi beni âna döndüren, kendime getiren şey oldu. Zihnimde duyduğum hırıltılı Güneyli aksanıyla konuşmuyordu. İnce dudakları, dudaklarımda hissettiğim dolgun dudaklardan farklıydı ve pürüzsüz elleri kesinlikle göğsümde hissettiğim sert olanlar değildi. Çabucak kucagından kalkıp, koltuktan birkaç adım uzaklaşırken yüzüm küçük düşmenin utançıyla kızardı.

Stanford ayağa kalktı, mahvolmuş gömleğini elleriyle tutarken bana kaçıkımışım gibi baktı. Muhtemelen öyleydim. Siktir, kesinlikle öyleydim. Kontrolümü tamamen kaybetmem, bugün Fisher'ı görmemin sonucuydu. Onu yeniden görmek, her ne kadar bunun olacağını bilsem de beni bir kısır döngüye sokmuş, vücudumun uzun zamandır hasıraltı ettiği duygularımı yeniden açığa çıkarmıştı. Onu son kez gördüğümünden bile iyi görünmesine izin verilmemeliydi. Sakal yüzündendi, o yüzdendi. O kahrolası sakal ve bana güldüğünde ortaya çıkan o lanet olası gamzeler. Yüzü kaba saba, koyu renkli tüylerle kaplanmıştı ve bu bana son görevinden döndüğünde mutfakta geçirdiğimiz o günü hatırlatmıştı. Kendime saklayarak hayal ettiğim, fanteziler kurduğum ve açlığını çektiğim her şey hakkında düşünmeme sebep olmuştu. Seks açlığı çeken, hormon karmaşasına dönüşmüş biriymişim de beni rahatsız eden şeyi tedavi edecek büyümlü bir sopası varmış gibi Stanford'a saldırmıştım.

"Bu... beklenmedikti," dedi Stanford tuhaf bir kahkahayla.

Ellerimi ısınmış yanaklarıma götürerek orada olduğunu bildiğim kırmızılığı kapatmaya çalıştım.

"Özür dilerim. Ben şey... ben."

Kekeledim, tamamen rezil olmuştum ve bu durumdan kendimi nasıl kurtarabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sorun değil, Luce. Sadece bunu beklemiyordum. İşleri ağır-
dan almak istediğini sanıyordum ve beni hazırlıksız yakaladın. Böyle... *manyakça* bir şey yapacak biri gibi durmuyorsun," dedi ellerini saçından geçirip benim çekerken yarattığım karmaşıklığı düzeltmeye çalışırken.

Saçını düzeltmek ve gömleğini toparlamakla öyle meşguldü ki yüzümdeki rahatsız ifadeyi görmedi. Bir kadın neden sırf bir adamı istediği ve bunu göstermekten çekinmediği için manyak sayılındı ki? Evet, kabul ediyordum, arzuladığım Stanford değildi ama bunun konumuzla alakası yoktu. Eğer bu gece duyma becerilerim de aklım kadar yitik değilse çıktığım adam az önce bana manyak demişti.

“Sanırım gitsen iyi olacak,” dedim kollarımı önümde kavuşturup ayağımı yere vurmamaya çalışarak.

“Evet, bu muhtemelen iyi bir fikir.”

Aramızdaki mesafeyi kapattı, elini başımın tepesine koyarak yanağımı öptü ve kendimi dokunuşundan kaçmamaya zorladım. Kaltaklık ediyordum ve farkındaydım. Stanford haklıydı, bu gece hiç kendim gibi davranmamıştım ve davranışlarım karşısında biraz şok olduğu için onu cidden suçlayamazdım. Daha önce öpüşmüş, kıyafetlerimizin üstünden sürtünmüştük ve o ileri gitmek istediğinde onu hep ben durdurmuştum. Bu gece birdenbire, eski kocama rastladıktan sonra, ona koltukta alenen saldırmıştım. Moteldeki oturma salonunun ortasında. On beş konuk her an içeri girebilecekken.

Evet, kesinlikle aklımı yitirmiştim.

Tavır yapma isteğimi ve öfkeyi derinlere ittip yüzüme bir gülücük kondurarak onu kapıya kadar geçirdim.

“Yarın öğle yemeğine ne dersin?” diye sordu. “Saat on birde bankada bir toplantım var ama çok uzun sürmez. Belki sahilde piknik falan yapabiliriz.”

Gülümsedim ve onaylayarak başımı salladım. “Kulağa harika geliyor. Ellie’nin burayı idare etmesini sağlarım ve seninle bankada buluşuruz. Öğlen gibi diyelim mi?”

“Harika,” diye bana katıldı. “İyi uykular, Luce. Ve gerçekten, bu gece konusunda endişelenme.”

Kapıdan çıkmadan önce yanağıma bir öpücük daha kondururken yüzüme yapıştırdığım gülüşü sürdürdüm. Kapıyı arka-

sından çarpmamaya gayret ettim ve oturma odasında gergince dolanırken derin nefesler aldım.

Lanet olsun sana, Jefferson Fisher. Niye şimdi, sonunda hayatımda işler iyi gidiyorken dönmek zorundaydın ki? Stanford iyi, güvenilir bir adamdı ve bana düzgün davranıyordu. Beni bir kenara itmiş ve beni istememiş adamı hayal etmekle işim olmazdı. Bu gece barda öyle şeyler yapmıştı çünkü beni Stanford'la görmüş ve bununla başa çıkamamıştı. Neden kıskanmasına sebep olacak bir şey olduğunu düşündüğü beni aşıyordu. Muhtemelen egosu o beni paramparça ettikten sonra birinin hakikaten beni istiyor olması fikrine dayanamamıştı. Onu bir daha gördüğümde benden uzak durması gerektiğini açık ve net bir şekilde belirtecektim. *Melanie'nin* geçen sene bıraktıkları yerden devam etmek isteyeceğine emindim.

11. BÖLÜM

Fisher'ın Terapi Günlüğü

Girdi tarihi: 25 Şubat 2014

BEN BİR CANAVARIM.

Eğer ne tür bir insana dönüştüğümü tanımlamak için daha güçlü bir kelime olsa kullanırdım ama daha iyi bir şey bulana dek bununla idare etmek zorundayım.

Işığ ı açmamam gerekirdi. Karanlıkta kalmalı ve kendimi bu gece olanların gerçek olmadığına ikna etmeyi denemeliydim ama odayı aydınlatan yatak baş ı lambasının soluk ışıltısında yatarken gözlerimi mide bulandıran davranışları mın kanıtlarından ayıramıyorum.

Lucy yatmaya hazırlanmak için yukarı çıktıktan sonra birdenbire okyanusta yüzmeye gitmek bile aklımdaki korkunç görüntüleri temizleyememişti. O mutfaktan çıkar çıkmaz hemen arka kapıya yürümüş, sahile giden yolu geçmiş ve üzerimde hâlâ askeri yürüyüş botları ve kamuflaj pantolonu varken okyanusa girmişt im. Tamamen giyinik hâlde suya dalıp ve suyun az önce karıma yaptığım pisl iğ i yıkayıp götürmesini dilemiş tim.

Zihnim ilk kez denizaş ırı yerlerde yaptıkları m yerine Lucy'ye yaptığım ın korkunçluğuyla doluyor ve boğazım yanana dek haykırmak istiyorum.

Lucy yanımda yüzüstü yatmış uyuyor ve elimi usulca çıplak sırtında gezdirip kalçalarına geldiğimde duruyorum.

Parmakları mın boyutu ve şeklindeki morluklarla kaplanmış kalçaları.

Tanrım, onda iz bırakmıştım. Benim güzel, mükemmel kadınımdı o ve ben kapıdan girip de onu orada dikilirken görünce kontrol edemediğim, beni tamamen ele geçiren öfkem ve ihtiyacımla onu resmen işaretlemiştim. Dönüş yolundaki uçuş boyunca düşünebildiğim tek şey onu kollarımla sarmak ve teni ve yumuşak dokunuşlarının yıl boyunca gördüğüm tüm karanlık ve şeytani şeyleri alıp götürmesine izin vermektir. Genelde yaptığım gibi sivil kıyafetler giymek için bir otelde mola vermeyi bile es geçmiştim. Duş almamış, tıraş olmamıştım; beynim çatlamadan ona olabilecek en çabuk şekilde ulaşabilmek için yapabileceklerim bunlardı.

O kapıdan içeri girince onu bacaklarını ve kalçalarını saran taytla ve sutyensiz giydiği bir askılı tişörtle görmüştüm ve düşünebildiğim tek şey onun içinde olmaktı. Odaklanabildiğim tek şey, tüm o kötü düşünceler yok olana dek kendimi onun derinlerine gömmektir. Ona bir hayvan gibi atılmış ve vahşi bir canavar gibi duvara yaslayarak ona sahip olmuşum. Bir yıldır gördüğüm her şey katı, berbat ve çirkinken onu böyle yumuşak, tatlı ve güzel olduğu için cezalandırmıştım. Onu hak etmiyordum. Onun böyle burada oturup günlerce, aylarca beni beklemesini hak etmiyordum. Beni bu denli bütünüyle seven birine dönmeyi hak etmiyordum, bedenim ve aklım beni ondan çekip ne kadar iyi bir şeye sahip olduğumu unuttururken bile.

Parmaklarımı nazıkçe morluklarda gezdirirken boğazımdaki yumruyu yutkunmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Gözlerime dolan yaşlar yüzüme düşüyor. Onu böylesine severken yaptığım tek şey ona zarar vermek. Hayatımda beni hiç yüzüstü bırakmamış tek bir insan var ve benim tek yaptığım onu paramparça etmek. Her gidişimde onu yüzüstü bırakıyorum, bir şeyleri kendi başına halletmek zorunda kaldığı her seferinde onu yüzüstü bırakıyorum, dünyanın diğer ucundaki bir yerde tıklı kaldığım için kendimde olmadan eve geldiğimde onu yüzüstü bırakıyorum ve ona sevecen eller ve tapan öpücükler dışında bir şekilde dokunarak onu yüzüstü bırakıyorum.

Adını söyleyecek, onu sevdiğimi ya da onu ne kadar özlediğimi anlatacak fırsat bile bulamamıştım. Bu gece ona tek kelime etmedim, ağzımı açarsam çığlıklar atıp ağlayarak önünde yıkılacağımdan öyle korktum ki. Zaten çok şeyime katlanıyor, bunu da o karmaşaya ekleyemem. Beni iyileştirmek isteyecek, bana yardım etmek için kendi hayatını askıya alacak ve ben, buna izin veremem. Zaten çok şey feda etti. Ona bunu yapmaya nasıl devam edebilirim ki? Kafamdaki boklukların yok olacağından emin olamazken onu buna katlanmaya devam etmesi konusunda nasıl zorlayabilirim? Eskiden savaş alanıyla arama giren birkaç ay ve Lucy, zihnime kıvrılmış şeytanlarla mücadele etmem için gereken tek şeydi ama bu sefer kâbuslar, savaşla arama koyduğum mesafeyle iyileşeceği yerde daha da kötüleşiyor. Omzumun arkasına isabet eden şarapnel parçası ve verdiği sinir zedelenmesi yüzünden bir göreve daha gitmeyeceğim ama bu, unutmaya başlayacağım anlamına gelmiyor. Bunca yıldır şahit olduğum dehşet verici şeylerin öyle birdenbire aklımdan kaybolacağı anlamına gelmiyor.

Eğilip dudaklarımı kalçasının morarmış tenine değdirirken hıçkırıklarımı bastırıyorum. Lucy uykusunda iç çekiyor ve öylece duruyorum, onu uyandırmak istemiyorum. Suda oturduktan sonra ıslak kıyafetlerimi çıkarıp yatağa gelmiş ve yanına kıvrılmış, uykunun gelmesini beklemiştim ama gelmemişti. Onun uyuyan bedenine tutunmuş ve ne yaptığımı unutmaya çalışmıştım. Ta ki artık katlanamayacak hâle gelene ve bunun gerçekten olup olmadığından emin olmak için ışığı yakmak zorunda kalana dek.

Ona öyle duvara karşı sahip olurken bağırması istirdim. Bana durmamı söylemesini, beni itmesini, gözlerine bakmam için beni zorlamasını, onu görmemi ve ona ne yaptığımı fark etmemi söylemiş olmasını istirdim. Öyle büyük bir suçlulukla çevrilmiş hâldeyim ki nasıl nefes alınacağını dahi bilmiyorum. Göğsüm sıkışmış gibi geliyor ve kalp atışlarım hızlanıyor, panik atak başlangıcı olduğunu anlayabildiğim şeyi hissediyoy-

rum. Onu rahatsız etmeden mümkün olan en sessiz hareketlerle yataktan kalkarak koridora ve sonra banyoya koştururken hızlanan nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Ellerim öyle şiddetle titriyor ki kapıyı zar zor kapatıp arkamdan kilitliyorum. Işığı açıyor ve sanki göğsümden dışarı infilak edecekmiş gibi gelen kalbim gittikçe daha hızlı atarken kocaman, derin nefesler alıyorum. Soğuk suyu açıyor ve avuçlarımda biriktiriyorum, yüzüme çarptıkça içimden yüze kadar saymaya devam ediyorum. Aynaya bir bakış atıyorum ve yüzümden sular damlayan aksimi görmek yerine yanımda kafatasıma tutulmuş bir makineli tüfekle başına, burnuna ve ağzına siyah-beyaz kareli poşu sarmış bir adam görüyorum.

Kendi etrafımda dönüp kendimi düşmandan korumak için ellerimi başıma götürürken paniklemiş bir çılgık koyuveriyorum. Döndüğümde arkamda bomboş bir banyodan başka bir şey yok. Hıçkırarak soğuk fayansların üzerine dizüstü çöküyorum. Başım ellerimde öne arkaya sallanıyor, Lucy'nin benim şeytanlarım yüzünden bir kez daha acı çekmesine izin vermeyeceğime yemin ediyorum. Artık ona bunu yapamam. Onun yanıdayken kendime güvenmiyorum ve onu bu gece yaptığım gibi yeniden incitmeyi reddediyorum. İşler daha da kötüleşirse ne olacağını ancak Tanrı bilir ve ben işlerin daha da kötüleştiğini *hissediyorum*. Gerçeği hayalden ayırmak çok zor. Ona zaten kontrol edemediğim kâbuslarımla gece yarısı rahatsızlık veriyordum ve bana yardım etmeyi denediği ve onu geri çevirdiğim her seferde de canını yakıyordum. O benim kalbim, ruhum, her şeyim ve muhtemelen onu öldürecek bir şey yapmamın yalnızca an meselesi olduğunu biliyorum. Güzel, harika karımın hayatının benim ellerimle son bulması düşüncesi, gözyaşlarımdan daha hızlı ve güçlü akmasına neden oluyor. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Onun benimle birlikte bu çukura düşmesine izin vermeyeceğim. Eğer ben düşmek zorundaysam, bunu kimseyi, özellikle de onu incitmeyeceğim bir yerde kendi başıma yapacağım. Onun beni kendiliğinden bırakmayacağını biliyorum. Benim acı çektiğimi

bilirken bana arkasını dönemeyecek kadar çok seviyor beni, yani onu kendimden uzaklaştırmak zorunda kalacağım.

Ona yeniden zarar vermemek için onun gitmesini *sağlamak* zorundayım.

12. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

“Vaay, cadı! Harika görünüyorsun!”

Ön odadaki resepsiyon alanına yürürken bana ılık çalan Ellie’ye gülümsedim. Biraz etrafımda dönüp ona reverans yaptım, bana usulca yalandan bir alkış işareti yaptığımda kahkaha attım. Kendimi övmek gibi olmasın ama ön taraftan v şeklinde gelip boynumun arkasından bağlanan camgöbeği mavisi renginde, üzerime oturan kolsuz bluzumla göğüslerim bayağı güzel görünüyordu. Giydiğim çok kısa, beyaz kot şortum bacaklarımı olduklarından daha uzun gösteriyor ve ayağımdaki camgöbeği ve beyaz dolgu topuklular sekiz santimle illüzyona ek yapıyordu. Kızılımsı sarı saçlarımı düz hâlde çıplak omuzlarımla sırtımın üstüne salmış ve bileklerime birkaç tane şeftali rengi halka bileklik takmıştım. Fazla bir şey değildi ama dün gece elbise giymem sayılmazsa normal hâlimden daha süslüydü.

“Hoş, çok hoş. Stanford ellerini senin üzerinden çekemeyecek,” dedi Ellie.

Dün gece tam da bu odada, oradaki koltukta neler olduğunu düşününce kızardım. Stanford’ın *bundan* sonra bir süre ellerini benden uzak tutacağından oldukça emindim. Bir önemi yoktu gerçi. Çıktığım adamla sahilde piknik yaparak rahatlayacaktım. Güneş parılıyordu ve okyanustan yalnızca hafif bir esinti gelecekti, yani her yana uçuşacak kumların yiyeceklerimize karışacağından endişelenmemize gerek yoktu. Fisher Adası’nda

mükemmel bir gündü ve hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

“O küçük sansar ellerini kendine saklasa iyi eder,” diye homurdandı Trip ön verandadan içeri girip odanın ortasına dikilerek beni baştan ayağa süzerken.

“Ah, lütfen. Sanki sen zamanında o küçük sansar gibi değildin de...” Ellie ona güldü. “Sırf sen onlara elini süresin diye sıralanmış kadınlar olduğundan eminim.”

Trip ona kaşlarını kaldırdı ve döktürdü. “Tabii ki öyleydim. Son zamanlarda bana hiç baktın mı?”

Ellie daha da güldü, tezgâhın arkasından dolandı ve kollarını Trip’in boynuna doladı. “Sen dünyadaki en harika büyükbabasınsın. Seni nüfusuma alacağım.”

Trip onun davranışlarına kafasını salladı ve yine beni gözden geçirdi. “Salamander’la buluşmaya gidiyorsun sanırım?”

Gözlerimi devirip başımı salladım. “Adı Stanford ve evet, bankadaki toplantısından çıktıktan sonra pikniğe gideceğiz.”

“Dün gece Barney’s’te Fisher’la karşılaştığını duydum,” dedi. Umursamaz bir tavırla elini masanın yanına koyup sallayarak aksama var mı diye kontrol ediyormuş gibi yaptı.

“Utangaç davranma, sana yakışmıyor,” dedim ona. “Tüm kasaba dün gece Fisher’a rastladığımı biliyor, Trip. Senin amacın ne?”

Omuz silkti, gözlerimin içine bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Gerçekten bir amacım yok, Lucycik. Sadece ikinizin arasında uçtuğunu duyduğum elektriklenmeyi merak ediyordum, hepsi o. Ben Santana’nın yerinde olsaydım kadının başka bir erkek için ateşlenip havaya girmesini çok da nazik karşılamazdım.”

“Ah, aman Tanrım,” diye söylendim. “STANFORD. Adı Stanford ve bana hiç de ateş basmadı, havaya girmedim.”

“Evet, oldukça ateş basmış ve havaya girmiş hâldeydin,” diye ona katıldı Ellie.

Ona bir bakış attım. "Sen orada bile değildin, nereden biliyorsun?"

"Bu küçük kasabada laf çabuk yayılır, arkadaşım. Hem sen bardan çıktıktan hemen sonra Bobby beni aradı," diye bilgilendirdi beni sinsi bir gülüşle.

"Ben gidiyorum. STANFORD'la buluşmama. Siz iki işgüzar, yaşlı kadınlar gibi keyifle dedikodu yapın," dedim oflayarak. Masadan çantamı alıp onların etrafından geçerek kapıya yöneldim. "Ayrıca sen, hatırladığım kadarıyla bir saniye bile katlanamadığın Bobby'de neden telefon numaranın olduğunu açıklamaya hazırlanabilirsin."

Ellie'nin gülüşünün soluşunu, yerini gergin bir ifadeye bırakışını izledim. *Bunu sonra kesinlikle açıklayacaktı.* Bobby onu bu adaya getirdiğinden beri Ellie'ye asılıyordu ve onun tek yaptığı adamın nasıl da sinir bozucu olduğu, dünyada kalan son erkek bile olsa onunla çıkmayacağı hakkında yakınmak olmuştü. Benden habersiz kıyamet kopmadıysa, o ikisi arasında bir şeyler dönüordu.

Ellie ve Trip'i arkamdan rahat rahat konuşmaları için yalnız bırakarak çıktım ve kasabaya inmek için motelin golf arabalarından birini almak yerine on sokağı yürümeye karar verdim. Harika bir gündü ve tadını çıkarmak istiyordum. Stanford'ın toplantısından çıkmasına daha yarım saat vardı, tembel bir yürüyüş için yeter de artardı bile.

Caddeden yürüyerek geçerken kararımın yanlışlığını hemen fark ettim. Bu hafta sonu yoğun sezonumuzun resmî başlangıcı olduğundan kaldırımlar vitrin bakan ilk tatilci grubuyla dolmuştu ama ayrıca her şeye burnunu sokan kasabalılar da oradaydı. Kapı aralıklarında dikiliyor yahut dükkânların önünde katlanır sandalyelerle banklarda oturuyor, adada yaşananlardan bahse diyorlardı. Ada sürekli saçma sapan şeyler yapan turistlerle kaynıyor olsa dahi belli ki dün gece Barney's'te yaşananlar şu aralar yaşanan en heyecanlı şeydi. İnsanlara rahatsızca gülümseyip el

sallayarak ilerlerken pek çok kez Fisher'ın ve benim adımın fı-sıldandığını duydum. Fisher Banka ve Kredileri'nin önüne gele-ne dek adımlarımı hızlandırdım. Tam oraya vardığım sırada ön kapı açıldı ve Stanford beni karşılamak için dışarı çıktı.

"Güzel zamanlama, benim de işim şimdi bitti," dedi eğilip yanağımı öperken. "Güzel görünüyorsun."

Elimi tuttu ve bana bakabilmek için kollarımı yana doğru açtı.

"Kesinlikle güzel," diye yineledi. "Ama sence de bu şortlar... senin için biraz kısa değil mi?"

Kendime baktım ve gözlerimi devirmemeye çalıştım. Bunlara bu yüzden şort diyorlardı. Çok uzun değillerdi ama popom da ortada falan değildi ve bana tam oluyordu. Stanford sahildeki bir piknik için bile olsa gündelik kıyafetler giyecek bir adam de-ğildi, o yüzden ona gülümseyip omuz silkmekle yetimdim ve kı-yafet seçimlerim yüzünden onunla tartışmak yerine, yorumunu görmezden geldim.

Caddeden geçerken elimi tutmaya devam etti ve pazarın ka-pısına yöneldi. "Dinle, dün gece hakkında..."

Ona bu konuda bir daha asla ama asla konuşmamamız gerek-tiğini söylememek için altdudağımı dişledim.

"Öyle davrandığım için özür dilerim," diye devam etti. "Eve geldiğimde kendi kıcımlı tekmelemek istedim."

Bana yine manyak diyeceğini varsayarak tuttuğum nefesi bı-raktım ve devam etmesine müsaade ettim.

"Gerçekten, amma aptalım. Kollarımda güzel, seksi bir ka-dın vardı ve nihayet bana yeşil ışık yakmışken onu ittim," diye güldü.

Onu düzeltmem gerekse de bunu yapmadım. Gerçekten, ger-çekten düzeltmeliydim. Önceki geceki nasıl davranmış olursam olayım, bu ilişkiyi saptıracak bir hıza taşıma vaktinin geldiğini düşünmesini istemiyordum.

"Ben bir aptalım ve özür dilerim. Umarım sana kendini kötü hissettirmemiştir. Asla sana kendini kötü hissettirmek iste-mem, Luce," dedi usulca.

Tezgâhların arasından yürüyüp sahile götürmek için sepete bir şeyler atarken ona gülümsedim.

“Sorun değil, endişelenme. Zaten biraz canım sıkındı,” diye açıkladım kasaya doğru giderken.

“Jefferson yüzünden, değil mi?” diye sordu ben sepeti kasaya koyup aldıklarımızı içinden çıkarırken.

“Adı Fisher ve evet, o da sebeplerden biri.”

Fisher’a Jefferson dediğinde neden onu düzelttiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Fisher’ın adını yanlış söylemesi niye umurunda olsun ki? Fisher’ın *onun* adını sürekli yanlış söylemeyi bir yerlerine taktığı da yoktu zaten. Dün gece ben kendim bile ona Jefferson demiştim ama sadece onu sinir etmek içindi. Babasıyla aynı ismi paylaşmaktan nefret ediyordu.

“Eski eşe ilk kez rastlamak zor, tamamen anlaşılabilir. Sadece senin yanında olduğumu bilmeni istiyorum. Neye ihtiyacın olursa olsun, bir yere gittiğim yok. Sana gerçekten değer veriyorum, Luce. Bunun yürümesini ve nereye gideceğini görmek istiyorum.”

Başımı salladım ve karşılığında bir şey demeden gülümse-dim. Ona katılmalı ve bu işin yürümesini benim de çok istediğimi söylemeliydim. Beni mutlu ettiğini ve uzun zamandır gülümsemek için bir sebebim olmadığını söylemeliydim ama ağzımdan bir şey çıkmadı.

Birkaç masa ötede oturan annem gözüme ilişti. Kolumu kaldırıp el salladım, bize bakması için işaret ettim. Ailem beni hayatlarının geç bir döneminde bulmuştu; ben doğduğumda annem kırk beş, babam da elli bir yaşındaydı. Moteli işletmek onlara ağır gelse de annem, babam gibi bütün gün sadece balık tutarak öylece oturabilecek biri değildi. Kendini meşgul etmeyi severdi, bu yüzden yaz aylarında hafta sonu pazardakilere yardım ederdi.

“Lu-Lu, bugün pazara geleceğini bilmiyordum,” dedi annem ben masanın üzerinden uzanıp bana uzattığı yanağını öperken. Kısa yapımı da görünüşümü de annemden almıştım. Altmışları

nın sonlarındaki Evelyn Butler yaşlanmayı zarafetle reddetmişti. Hâlâ tıpkı benimkiler gibi koyu kızılımsı-sarı saçları vardı, gerçi onunki altı haftada bir Sally'nin Güzellik Merkezi'ndeki randevularının ürünüydü. Saçını tüm hayatım boyunca olduğu gibi kısa, küt kestirmişti. Burnunda ve yanağında benimkiler gibi çilleri ve onca yıl yaz güneşinde pişmesine rağmen hâlâ harika rengi olan bir teni vardı.

"Dün akşam son dakikada karar verdik. Stanford'la sahilde piknik yapalım dedik, onun için birkaç şey alıyoruz," diye açıkladım.

Sonunda yanımda duran Stanford'ı fark etti ve kafası sanki bir tenis maçı izliyormuşçasına bir ona bir bana döndü.

"Ah! Siz hâlâ... Ben sandım ki... Demek istediğim duydum ki... dün gece. Hâlâ birlikte olduğunuzu düşünmemiştim," diye kekeleyi tuhaf tuhaf.

Ah, Tanrı aşkına. Dedikodu çarkına şimdi de annem mi katılmıştı?

Stanford'a yanaşarak elimi kolundan geçirdim ona yaslanarak başımı omzuna koydum.

"Evet, birlikteyiz ve çok mutluyuz," diye onu bilgilendirdim en kocaman gülüşümle.

"Seni yeniden görmek çok hoş, Evelyn," dedi Stanford ona sıcak bir gülüşle. Geçen ay içinde birkaç kez ailemle görüşmüştü ve annemler ona karşı nazik ama biraz mesafeliydi. Epey sinir bozucu bir mesafeydi ve bir ara kesinlikle oturup bunu konuşmamız gerekiyordu.

Başımı kaldırdım, parmak uçlarımda yükseldim ve Stanford'ı dudağından öptüm. Biraz abartıydı, biliyordum ama beni de anlamak lazımdı. Herkesten çok annemin bana rahat vermesi gerekirdi. Fisher'la neler atlattığımı ve hayatımda ilk kez başka biriyle çıkmanın beni ölesiye korkuttuğunu biliyordu. Ne yazık ki o ve babam Fisher'a bayılıyordu ve onları gördüğümde tek bahsettikleri ondan haber alıp almadığım ya da onun için ne kadar endişelendikleri oluyordu. Şimdi o da döndüğünden her şeyin daha da kötü olacağını biliyordum.

“Evet, eh... seni de yeniden görmek güzel,” dedi annem. O, gergin bir gülümsemeyle tutarı hesaplarken Stanford da ödeme-yi yapmak için cüzdanını çıkarırdı.

Tezgâhtaki torbayı aldım ve ona daha sonra onunla konu-şacağımızı söylerken pis pis bakmamaya çalıştım. Veda ettik ve çıktık, sahile gitmek için caddenin karşısına yöneldik.

“Bunun için özür dilerim. Annem...”

“Biricik kızı konusunda korumacı mı?” dedi Stanford güle-rek. “Sorun değil. Ben koca adamım. Halledebilirim. Sen iyi ol-duğun sürece, ben iyiyim.”

Koluna daha sıkı sarıldım ve başımı omzuna yasladım, bu kez gösteriş olsun diye değil, sadece kendim için. Bu adam ger-çekten etkileyici ve nazikti, benimle birlikte olmak istediği için heyecanlanmam gerekirdi. Onu başkasıyla karşılaştırmaya bir son vermeli, onu tanımanın keyfini çıkarmalı, tıpkı dediği gibi bunun bizi nereye götüreceğini görmeliydim. Kumdaki patıkaya giden merdivenlerden inerken yapacağım şeyin tam da bu oldu-ğuna karar verdim. Bu kasabadakilerin ne düşündüğünü umur-samıyordum ve beni mutlu eden şeyi yapacaktım.

13. BÖLÜM

Fisher'ın Terapi Günlüğü

Girdi tarihi: 8 Nisan 2014

“Belki de doktor yardımını yeniden düşünmeliyiz.”

Lucy'nin kahvaltıdaki sözleri kafamda tekrar edip duruyor. Bir viski *shot* daha kafama dikip boş bardağı mutfığa fırlatıyorum. Dolaplara çarpıp parçalanıyor ve parçaları yere dağılıyor.

Tıpkı bu siktiğim bardak parçaları gibi ben de paramparçayım. Ben zaten biliyordum, şimdi Lucy de biliyor. Danışman yardımı işe yaramayacak, hiçbir şey işe yaramayacak. Bu sabah bana acıyarak baktı ve buna artık dayanamıyorum. Onun siktiğimin acımasını istemiyorum.

Dışarıda yüksek bir güm sesi duyuyorum ve yere inip başımı kollarımla sarıyorum. Orada yatmış yaylım ateşi sesi ve derimi delen kurşunun acısını duymayı beklerken soluk soluğayım. Hiçbir ses ve acı gelmediğinde gözlerimi açıyor ve mutfak zemininde yattığımı fark ediyorum.

“Senin sorunun ne, aptal pislik?” diye kendi kendime mırıldanıyorum yerden kalkıp bir başka bardak ve yarı dolu viski şişesini almak için tezgâha giderken. Kehribar rengi sıvıyla bardağı yarısına dek dolduruyor ve hepsini tek yudumda içiyorum.

Artık burada duramaz, beni böyle göremez. Takım giymiş bir şarlatanın ofisinde oturup da beni ve yaşadıklarımı yargılamasının bana yardım edeceğini düşünüyorsa sadece kendini kandırıyor. Ben yardım edilecek noktayı geçtim. Bunu ne kadar çabuk fark ederse buradan ve benden o kadar çabuk uzaklaşıp gider.

Bardağı boş verip viskiyi doğrudan ağzıma götürdüğüm sırada ellerim titriyor. Yukarılardan bir yerlerden gelen tıkırtı şişeyi dudağımdan çekmeme sebep oluyor. Şişeyi tezgâha fırlatıyorum, çömeliyorum ve sessizce evde dolaşıyor, kapı aralıklarından fırlıyor ve tıpkı bana öğretildiği gibi sessizce merdivenlerden koşturuyorum. Eksik olan tek şey elimdeki tüfeğimin ağırlığı.

“HANGİ SİKİK VAR ORADA?” diye bağıriyorum merdivenlerin yarısına varınca. “SENİN ZAVALLI HAYATINA SON VERİRİM, OROSPU ÇOCUĞU!”

Yatak odası kapısını tekmeleyerek odaya dalıyor, yatak ve dolap yerine önümde çöl kumu ve askeri araçları görüyorum. Kuma düşüyor ve sadece konvoya yetişirsem bile güvende olacağımı bilerek askeri usulde sürünüyorum. Silahımı almak için yan tarafıma uzanınca, elime bir şey gelmiyor. Silahım yanımda yok. Ne bok yemeye silahsızım? Bir deniz piyadesi asla silahsız olmamalı. Yaylım ateşini ve patlamaları uzaktan duyuyor ve daha hızlı sürünüyor, vücudumu geniş, başımı alçakta tutuyorum.

“BENİ KOLLAYIN! BİRİ BENİ KOLLASIN!” diye bağıriyorum kumları yarıp yapabildiğim kadar hızlı ilerlerken.

Kafam çöldeki bir kayaya çarpıyor ve gözlerimi kapatıp başımı sallayarak acıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum. Gözlerimi yeniden açtığımda vücudumun altında krem rengi bir halı ve yüzümün önünde soluk mavi örtülü büyük boy yatağı görüyorum. Kum yok, kaya yok, askeri araç yok, konvoy yok. Karımla paylaştığım yatak odasından başka bir şey yok.

“Ah Tanrım, ah aman Tanrım, bana neler oluyor?” diye mırıldanıyorum yerden kalkarken. Etrafımdakileri inceleyip gördüklerimden emin olmak için gözümü kırıştırıyorum.

“Onu buradan göndermek zorundayım. Artık burada kalmaz,” diye mırıldanıyorum dolaba koşturup en üstteki raftan iki valiz çıkartırken. Yatağa giderek onları üstüne koyuyorum ve çabucak fermuarlarını açarak açık bırakıyorum.

Dolaba gidiyor, en üst çekmeceyi açıyor ve çorapları, sutyenleri, iç çamaşırlarını, yatağa gidip her şeyi ilk valizin içine atmadan önce kollarıma ne sığdırabilirsem alıyorum.

“Fisher, ne halt ediyorsun?”

Kapıdan gelen ses beni sarsıyor ve otomatik olarak silahım için yan tarafıma uzanarak zıplıyorum. Lucy’yi orada durmuş kafası karışık hâlde bana bakarken gördüğümde utancımın gücüyle neredeyse dizlerimin üstüne düşüyorum. Silahıma uzanmıştım. Kahrolası silahıma uzanmıştım. Oturma odasındaki silah, dolabında kilitli olmak yerine orada olsaydı onu vurabilirdim. Ona silah çekebilir ve tam göğsüne bir mermi çakabilirdim.

“Sen gidiyorsun. Hemen şimdi. Artık bunu yapamam,” diyorum. Karşımdaki görüntü kapı aralığında duran Lucy ve kafama silah doğrultmuş bir isyancı arasında gidip geliyor.

İsyancı geldiği gibi gidiyor ve gördüğüm tek şey kapı aralığında durmuş, gözlerine yaşlar dolan Lucy, benim güzel Lucy’m.

“Fisher, lütfen, böyle yapma!” diye yalvarıyor ilk gözyaşı yavaşlıktan süzülürken.

İçimi delip geçse ve kararımı değiştirmek istememe sebep olsa da sesini duymazlıktan geliyorum. Dönüyor ve dolaba gidiyor sahip olduğu her şeyi askılardan söküp etekleri, elbiseleeri, kotları ve bluzları koluma alıyorum. Tekrar gidiyor ve yine dolapta durup en alt çekmeceyi açarak tutabileceğim ne varsa alıyorum.

Her şeyi ikinci valize atıyor ve kumun üzerindeki bir patlamaya dönüşmesini izliyorum. Zihnimden görüntüyü çıkarmaya ve her yere kusmamaya çalışıyorum.

“Ayrılıyorz. Bu iş bitti. Eşyalarını topluyorum ve sen gidiyorsun!”

Özür dilerim, seni seviyorum, lütfen beni affet.

Kolumu yakalıyor ama kendimi onun ellerinden kurtarıyorum. Şu an bana dokunmasına izin veremem. Eğer bana dokunmasına izin verirsem her şey mahvolur. Dokunuşuna ihtiyacım

var, dokunuşunu istiyorum, onun dokunuşu olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Ama onu korumaya daha fazla ihtiyaç duyuyorum.

Bana yalvarıp yakarıyor, onunla konuşmamı istiyor, sadece onunla konuşmamı istiyor. Yapamayacağım konusunda hiçbir fikri yok. Şu anda içimde muazzam şekilde boka sarmış şeylerin hepsini ona anlatamam.

“Konuşacak bir şey yok. Burada ne olduğu gayet açık. Her şey boka sardı, bunu anlamıyor musun sen? Her şey mahvoldu, bunların hepsi mahvoldu ve senin gitmen gerek!”

Çok özür dilerim, seni seviyorum, lütfen beni affet.

Beni durdurup kendisini dinletmeye çalışırken sesi odayı dolduruyor. Katlanamıyorum. Sesini duymaya katlanamıyorum, bana söylediği tüm o sevgi dolu sözleri duymak çok canımı yakıyor. Ta içimi delip geçiyor ve içimi dışıma çıkarıyor. Asla gitmeyeceğini biliyorum. Asla yapması gerektiği gibi benden çekip gitmeyeceğini biliyorum ama bunu yapmak ZORUNDA. Güvende olması gerek. Onu, dönüştüğüm şeyden korumak için tek yolun bu olduğunu anlaması lazım.

Acı verecek, öyle acı verecek şeyler söylüyorum ki ona.

“Yakamdan düşmelisin.”

Özür dilerim, seni seviyorum, lütfen beni affet.

“Tüm o acıklı, zavallı mektuplar...”

Yalan söylüyorum, bana inanma, lütfen bana inanma. Mektuplarını sevdim, hepsini sakladım ve her birine ayrı ayrı değer verdim.

Yumuşak, tatlı ellerini yüzüme bastırıyor ve alnımı alnına dayıyorum. Zayıfım, buna engel olamıyorum. Son bir kez onu içime çekmem gerek. Onu kendime yakın hissetmem ve neden bunu yaptığımı tüm bu berbat şeyleri ona yaptığımı hatırlamam gerek. Onun çekip gitmesi gerek. Güvende olabilsin diye gitmesine yetecek kadar benden nefret etmesi gerek. Onu güvende tutmak için her şeyi yaparım. Söylediğim her kelime, geriye boş bir kabuktan başka bir şey kalmadığından emin olana dek beni daha da öldürüyor. Ellerini tişörtümün içine kaydırıyor hemen

onun için sertleşiyorum. Dudakları boynumdan aşağı kayıyor ve dudaklarıyla dişleri tenime değdiğinde ona olan ihtiyacımla kükremek istiyorum. Ona ihtiyacım var. Onu seviyorum.

Ama ona sahip olamam yoksa kendimi onu öldürmüş hâlde bulacağım.

“Biraz daha tecrübeli bir kadını tercih ederim.”

Bunu demek istemiyorum. Hiçbirini demek istemiyorum. Senin içine giren tek erkek olduğumu bilmek bana kendimi kahrolası bir kral ve yaşayan en şanslı adam gibi hissettiriyor. Özür dilerim, seni seviyorum, lütfen beni affet.

Benden nefret ettiğini söylüyor ve o boş kabuk, parçalarına ayrılıyor ve geriye hiçbir şey kalmadığını biliyorum.

“Sana dönmek de işleri iyileştirmiyor... Bu hayattan nefret ediyorum.”

Yalan söylüyorum! Her kelimesi yalan. Hayatımızı seviyorum ve dünyadaki hiçbir şeye değişmem. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Valizlerini yataktan alıyor ve fikrimi değiştirmeden yere fırlatıyorum. Onu kollarıma alıp beni terk etmemesi için yalvarmak istesem dahi tek kelime etmeden yanından geçip gidiyorum. Bunun için artık çok geç. Yüzündeki yıkılışa bakılacak olursa benden nefret etmesi ve güvensizliklerinin üzerine gitmek için söylediğim her şeyin, tüm yalanların... işe yaradığından eminim. Tıpkı istediğim gibi işe yaradı. Öyle işe yaradı ki beni affetmesi için hiç umut kalmadığını biliyorum.

Onun affını hak etmiyorum. En başından beri onu hak etmiyorum. Yani artık, düzelmesi imkânsız yıkık dökük kocası için endişelenmek zorunda kalmadan güvende ve mutlu olmakta serbest olacak.

14. BÖLÜM

Fisher

Günümüz

“Herkesin dilinde olmak nasıl bir duygu? Bir kez daha? Tanrım, sen bay popülersin,” dedi Bobby, ben ekipmanlarını yıkamasına yardım ederken.

Bobby golf arabası ve bisiklet kiralama işinin yanı sıra yaz sezonunda ailesinin şnorkel ve tüple dalış kulübesine de bakıyordu, öyle iyi kazanıyordu ki kış aylarında çalışmasına gerek kalmıyordu. Onunla arkadaş olmanın artılarından biri de işim bittiğinde ekipmanları yıkamakta ona yardım ettiğim müddetçe canım ne zaman isterse dalabiliyor olmamdı. Bobby’yle tüm turistler uyanmadan önce kuşluk vakti dalmaya gitmiştik ve kafamı toplamam için iyi bir yol olmuştu. Okyanusun dibinde, balıklar ve mercanlarla çevrili hâlde yapayalnız, kulaklarında solunum aparatının sesi dışında bir şey olmadan bir şeyleri düşünmek gibisi yoktu.

“Bu kasabanın yapacak daha iyi bir şeyi olmaması benim hatam değil,” diye yakındım temizlenmiş tüm ekipmanları kovaya koyup bir sonraki dalış turu için kulübeye taşırken.

“Bu doğru, sen yokken buralar oldukça sıkıcıydı,” diye itiraf etti Bobby.

Gelen mesajla bipleyen telefonunu kargo şortunun cebinden çıkardı, ekranda ne varsa ona gülümseyip kıkırdadı.

“O kim?” dedim başımla telefonu işaret ederek.

Suçlu suçlu baktı, yüzündeki gülüş silindi ve telefonu çabucak cebine koydu.

“Kimse, hiç kimse değil, hiçbir şey değil,” diye çabucak cevapladı.

“Gerçekten mi? Pek de hiçbir şey değilmiş gibi görünmedi. Küçük bir kız gibi kıkırdadın,” diye takıldım sahile varırken.

“Ben kıkırdamam. Asla kıkırdamam. Siktir git,” diye homurdandı kovalardan birini kulübenin tezgâhına koyarken.

Kendi kovamı onunkinin yanına koydum, döndüm ve ağzından baklayı çıkarmasını bekleyerek tek kaşımı kaldırıp onunla yüz yüze geldim. Çözülmesi sadece birkaç saniye sürdü.

“Tamam! Ellie’ydi. Önemli bir şey değil.”

Şaşkınlıkla ona dik dik baktım ve sonra başımı arkaya atıp güldüm. “Ellie mi? Sen ciddi misin? Ona katlanamadığı sanıyordum. Ne demeye seni kıkırdatacak bir mesaj atsın ki? Ve sakın inkâr etmeye kalkma, kesinlikle kıkırdadın.”

Ekipmanları kovalardan çıkarmaya ve turdaki insanların bilgilendirilmelerden sonra kolayca alabilmeleri için tezgâha dizmeye başladı.

“Bak, bunu büyütmeyelim. Ondan hoşlanıyorum, tamam mı? Düşündüğüm kadar kaltak biri değilmiş. Aslında tatlı bile sayılır,” dedi omuz silkerek.

“Öyle boktan bir yalancısın ki...” Yeniden güldüm. “Hiçbir zaman onun kaltak olduğunu düşünmemiştin. Onunla tanıştığın ilk günden beri onu becermeye çalışıyordun ve seni başından savdığı için sinirleniyordun.”

“Tabii ki sinirlenirim. Hatunu gördün mü? Uzun, gür, siyah saçlar, kocaman mavi gözler, bir avuçtan taşacak memeler ve dişlerimi batırmak istediğim bir kış. Kim onu becermek istemedi ki?” diye sordu.

Elimi kaldırdım.

“Hadi ya. Eski karının en yakın arkadaşı. Ayrıca senden nefret ediyor. Ona beş adım yaklaşırsan muhtemelen çükünü keser.”

Boş kovaları kulübenin içine taşıdık ve arkadaki duvara dizdik.

“Elimizdeki daha önemli meseleye dönelim. Lucy konuşun-

da ne halt edeceksin? Şans kapının yüzüne kapanmaya hazır olduğunu biliyorsun, değil mi? Biz konuşurken o Sphincter'la bir başka randevuda. Pardon, Stanford demek istedim. Ellie'den duyduğuma göre sahilde romantik bir piknikmiş," diye bilgilendirdi.

Lucy ve Stansik'i sahilde bir battaniyenin üstünde sarmaş dolaş hayal etmemeye çalışarak gözlerini kapatıp derin bir nefes aldım.

"Bunu doğru şekilde yapmaya çalışıyorum. Alanını işgal etmek ya da damarına basmak istemiyorum. Şu anda sadece geri döndüğümü ve hiçbir yere gitmediğimi bilmesini istiyorum."

"Bence onun alanını işgal etmenin tam vakti," dedi Bobby, vurgusunu havada yaptığı tırnak işaretiyle belirginleştirerek. "Stan denen adam geri çekilecek gibi değil. Butler Moteli'ni ondan almak istediği ve Lucy'nin de ona gerçekten hayır diyebilecek bir konumda olmadığı lafları dönüyor. Onunla ortak olup orayı su parkı ve spa'yla bir tatil köyüne çevirmek istiyor. Eğer birlikte iş yapacak olurlarsa asla ona yaklaşamazsın."

"Ona hayır diyebilecek konumda değil de ne demek? Neden moteli satsın ki? Orası üç nesildir ailesinde ve moteli çok seviyor," dedim Lucy adına duyduğum öfke büyürken.

O göt herifin buraya gelip Lucy'nin işini ellerinden alabileceğini düşünüyor olmasının verdiği öfke.

"Dostum, motel zar zor para kazanıyor. Açıklarını ancak kapatıyor ve çok eski bir yer olduğundan her zaman tamir edilmesi gereken bir şeyler çıkıyor. Banka devralmadan önce çok sezon o yeri açmayı karşılayamayacak. Orası para tuzağı," diye açıkladı Bobby.

Ben Lucy'yi tanıdığımdan beri motel çok kâr etmiyordu ama her zaman harcamalarına yetecek ve onu geçindirecek kadarını kazanıyordu. Bunun dışında boşandıktan sonra benim mal varlığımın yarısına sahip olmuştu. Elimde olan her kuruşu verirdim ama mahkeme kabul etmezdi. Motelde ne yapmak isterse ona yetecek de artacak parası olmalıydı. Ona gönderdiğim parayla

ne yapmıştı? Çok sevdiği motelinin tamir ettirmek için bile kullanmayı reddedecek kadar mı nefret ediyordu benden? Sırf benden geliyor diye parayı hiç kullanmadığını varsayarak sinirlenmiş ve rahatsız olmuşum. Onundu, hepsi ne yapmak isterse onu yapması için onundu. Ne demeye hiç kullanmamıştı? Moteli aile içinde tutabilir ve HERHANGİ BİRİNE ama özellikle de onun külotunun içine girmekten başka şeyler de planlayan o şerefsiz, satmaktan kaçınabilirdi.

“Eh, şuna baksana? Sahilde yapayalnız, güzel bir hanımefendi,” dedi Bobby başıyla omzumun arkasını göstererek.

Arkamı döndüğümde uzaktan Lucy’yi bir battaniyeye oturmuş okyanusu seyredirken gördüm.

Bobby’ye sonra onu bulacağımı söyleyerek Lucy’ye yöneldim. Uzun saçları arkasına dökülüp oturduğu battaniyeye yayılırken ellerinin üstüne yaslanıp yüzünü güneşe dönmesini izledim. Öyle güzeldi ki nefesim kesiliyordu. O sık suratlının nereye gittiğini ve orada neden tek başına oturduğunu bilmiyordum ve umursamıyordum. Umurumda olan tek şey ona tekrar yakın olmaktı.

Önüne doğru yürüdüm, yüzüne gelen güneşi engellediğim de durdum. Gözleri açıldı ve bana baktı, somurtuşu yüzünü ele geçirdi.

“Seni de yeniden görmek güzel,” dedim kahkahayla. “Oturam sorun olur mu?”

Battaniyeyi gösterdim, biraz tereddüt etti. Yine de yanına oturmaya ve sonuçlarıyla sonra yüzleşmeye karar verdim. Bacakları benimkine değecek ve omuzları koluma sürtünecek kadar yakınına oturdum. Öfleyerek geri çekilince kahkahamı bastırdım.

“Sanford ve Oğulları nerede? İkinizin randevuya çıktığını sanıyordum?”

Bana dik dik baktı ve başını salladı. “Bu kasabada herhangi bir şey özel kalıyor mu? Ve ona başka başka isimlerle seslenmeyi bırak, çok çocukça.”

“Gerçekten bu kasabada herhangi bir şeyin özel kalıp kalma-

diğını mı sordun? Buralarda yeni misin?" diye sordum kıkırdarak.

Ağzından bir kahkaha döküldü ve sonunda bana gülümsedi. Şu an üzerimizde parıldayan güneşi siktir et, bu ondan binlerce kez daha iyiydi.

"Evet, haklısın, ne aptalım. Her şeyin herkesin işi olduğu Fisher Adası'na hoş geldin ve bunu şimdiden bilmiyorsan doğru insanlarla konuşmamışsın demektir," dedi bir başka kahkahayla.

Birkaç saniye sonra ilk sorumu cevapladı. "Stanford'ı bir toplantı için aradılar. Zaten yemeğimizi bitirmiştik, yani sorun değildi."

Kıçımdaki-kum-olamayacak-Ford. Kim aptal bir toplantıya gitmek için Lucy gibi birini bir randevunun ortasında bırakırdı ki? Yıllar içinde onu bıraktığım tüm o zamanları düşündüm ve kendimi pislik gibi hissettim.

"Ee, motel nasıl?" diye sordum umursamazca.

Bakışlarını benden çekti ve yine okyanusa baktı. "İyi, bilirsin, her zamanki gibi."

Bu gerçekten duymak istediğim şey değildi, o yüzden bir kez daha denedim.

"Her şey iyi mi? Bilirsin, para açısından falan?"

Dudağını büzdü ve yeniden bana baktı.

"İyi," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

"Sadece... bilirsin işte eğer yardıma ihtiyacın olursa her zaman isteyebilirsin, tamam mı? Uzun zamandır senin olduğu kadar benim de hayatımın bir parçası o yer. Orayı umursuyorum ve bir şey olmasını istemiyorum."

Başını iki yana sallayarak alayla güldü. "Gerçekten akıllara zarar bir şeysin, bunu biliyorsun değil mi? Butler Moteli'ni umursamıyorsun, yani bu saçmalıklarla beni kandırmayı bırak. Oranın temsil ettiği her şeyden ve benimle birlikte orayla ilgilenmek zorunda kalmaktan nefret ediyordun. Geç bunları, Fisher."

"Hiç nefret etmedim ve hiçbir zaman oraya sıkışmışım gibi hissetmedim," diye karşı çıktım.

“Tanrım, hiç bırakmıyorsun, değil mi? Benden ne istiyorsun? Hem niye buraya geri döndün?”

Bu konuşmanın istediğim yöne gitmediğini fark ederek iç çektim.

“Senin oranın masraflarını karşılayamadığınla ilgili bir şeyler duydum ve endişelendim, tamam mı? Demek istediğim, sana gönderdiğim onca paraya ne oldu? Neden onu orası için kullanmadın?”

Battaniyeden kalktı ve sinirle çantasını aldı. “O lanet olası parayı da alıp siktir ol, Fisher. Parayı aldım ve bu midemi bulandırdı. On üç aydır Tanrı’nın cezası her ay o aptal otomatik banka ödemeleri konusunda bir başka banka bildirisi postası aldım. Babanın bana kendimi hep oğlunun parasından faydalanıyormuşum gibi hissettirmesi zaten yeterince kötüyken senin de bu kadar düşeceğini hiç düşünmemiştim. Parayı istemiyorum. Senin parayı HİÇ istemedim. Parayı alıp kışına sokabilirsin. Niye bu adada seni hâlâ seven ve önemseyen insanlarla işleri yoluna koymaya odaklanmıyorsun? Hani gitmeden önce önlerinde kafayı sıyırdığın insanlarla? Buradayken yapıcı davran ve beni kızdırmayı kes.”

Beni orada ağzım açık bırakarak arkasını döndü ve sahilten öfkeyle geçip gitti. Neyden bahsetmişti o? Aylık ödeme mi? Tanrım, bu iyi değildi. Benden nefret edişinin gün gibi aşikâr olması yetmezmiş gibi buraya gelmeden önce dalış kıyafetimi değiştirmedikten kulübeden eşyalarımı almak için bu battaniyeden kalktığımda bir de kahrolası ereksiyonumu gizlemekle uğraşmak zorunda kalmıştım. Vay canına... Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Hiç gerçekten sesini yükseltmemiş ve kesinlikle hiç ana avrat düz giderek küfretmemişti. Lucy’m dik durmayı kapmıştı ve bu şimdiye dek gördüğüm en ateşli şeydi.

Battaniyeden kalktım ve yerden çekip üzerindeki kumları silkeledim. Lucy’nin beni affedip bana yeniden âşık olmasının bir yolunu bulmanın yanı sıra şimdi bir de neden bahsettiğini çözmek ve o işleri de düzeltmeye çalışmak zorundaydım. Büyük-

babama sormam gereken ciddi sorularım vardı. Lucy'nin bahsettiği aylık ödemelerin ardında onun olduğuna dair garip bir şüphem vardı ve bunun için canına okuyabilirdim. Gerçi Lucy, tiradının arasında iyi bir noktaya parmak basmıştı. Bir yıl önce her şeyi batırdığım insanlarla da işleri yoluna koymam lazımdı. Onun değiştiğini görmesini sağlamak için mahvettiğim her şeyi düzeltmeliydim.

Sadece onunla değil, herkesle.

15. BÖLÜM

Fisher'ın Terapi Günlüğü

Girdi tarihi: 8 Nisan 2014 - 21:12

Bobby bana bağırıyor ancak ne dediği konusunda hiçbir fikrim yok. Ağzının kıpırdayışını, elini kolunu sallayışını görüyorum fakat duyduğum tek şey Lucy'nin bu öğleden sonraki ağlamasının sesi. Beynimde yankılanıyor, kafatasımı deliyor ve beni sırf onları susturmaya çalışmak için bir içki daha içmeye zorluyorlar. Her şey bulanık ve oda öyle hızlı dönüyor ki oturduğum kahrolası sandalyeden nasıl olup da düşmediğimi bilmiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum. Suyun kenarındaki küçük, sarı evimize gitmek ve her şeyin yalan olduğunu söylemek istiyorum. Onunla yatağa kıvrılmak ve yüzüne dokunup onların hiçbirini kastetmediğimi söylemek istiyorum. Sonra Bobby'nin omzunun üstünden bakıyor, bir grup isyancının bize silah doğrulttuğunu görüyor ve bunu asla yapamayacağımı fark ediyorum.

"Git buradan. Sadece siktir ol git ve beni yalnız bırak!" diye bağırıyorum.

Bobby'nin arkasındaki, bize silah doğrultmuş pisliklerle konuşuyorum ancak Bobby onunla konuştuğumu sanıyor ve gidiyor.

Bir içkiye daha ihtiyacım var. Ne kadar sarhoş olursam bar-da dolanan ve düşmana dönüşen görüntülere odaklanmak da o kadar zor oluyor.

"Bir içki daha alırmışsın gibi duruyor."

Kulağımın dibinde bir kadın sesi duyunca biraz yana kayıyorum. Belki Lucy'dir. Belki ona söylediğim her şeyi duymazdan

gelmiş ve bana geri dönmüştür. Yanlış olduğunu, burada olması gerektiğini biliyorum ama şu an sadece ona ihtiyacım var. Onu son bir kez daha görebilir ve sonra çekip gidebilirim.

Masaya bakınca önüme konmuş bir bardak viskiyi görüyorum. Biri elimden almadan kapıyorum ve hepsini kafaya dikip bardağı masaya geri koyuyorum.

“Özür dilerim, seni seviyorum,” diyorum kelimeleri ağzımda yuvarlayarak. Ellerimi Lucy’ye uzatıp kalçalarını tutarak onu kucağıma çekiyorum.

Aynı şekilde hissettirmiyor ve aynı kokmuyor ama bunların bir önemi yok. Bacakları baldırlarımın üstüne biniyor ve fikrini değiştirip beni terk etmeden önce daha da yakına çekerek poposuna tutunuyorum.

“Lütfen gitme, özür dilerim,” diye mırıldanıyorum bölük pörçük başımı omzuna koyarken.

“Bir yere gitmiyorum, tatlı şey, hiç endişelenme.”

Sesinden hoşlanmıyorum. O hep kulağımı titreten ve kalbimi daha hızlı çarptıran yumuşak, tatlı ahenk yok. Muhtemelen kalbim öldüğünden ve göğsümün içinde buruşmuş, işe yaramaz bir organdan başka bir şey olmadığındandır. Bu ses tiz ve sinir bozucu. Lucy gözümün önünde değişiyor ama umursamıyorum. Zaten benim hatam. Değişmiş olması ve aynı şekilde hissettirmemesi ya da aynı kokmaması benim hatam. Onu değiştirdim, onu incittim... Hepsi benim hatam.

Başımı kaldırıyorum ve gözlerine odaklanmaya çalışıyorum ama gördüğüm tek şey bulanık görüntüler ve dönüp duran suratlar.

Kalçalarını benimkinin üstünde sallıyor ve aletim anında sertleşiyor, hep olduğu gibi. İçinde olmak istiyorum. Gerçekten var olduğum ve yaptığım şeyleri unutabildiğim tek yer orası.

Dilinin altdudağımda dolaştığını hissediyorum ve bir şey geri çekilmek istememe sebep oluyor. Tadı aynı değil ve bundan nefret ediyorum. Ben *kendi* Lucy’mi istiyorum, bu sarhoş, değişmiş hâlini değil.

Uzaklardan bir yerden bastırılmış bir ağlama sesi duyuyorum ve kafamı sese doğru çeviriyorum. Ne olduğu ya da nereden geldiği konusunda hiçbir fikrim yok. Belki beni kandırmaya çalışan bir düşmandır. Muhtemelen şu an buradalar, beni alaşağı etmeyi bekliyorlar. Artık umurumda değil, beni alabilirler. Vücudumu mermilerle kaplayabilirler ve bu, muhtemelen bir rahatlama olur. Zonklayan baş ağrısını dindirir, vücudumu yıkan titremelere bir son verir ve her şeyi bitirir. Artık canımın acımasını istemiyorum. Artık kafam karışık olsun istemiyorum, hiçbirini istemiyorum. Acıdan ölmek istiyorum ve bunu hemen yapmaları, hemen bir son vermeleri için onlara bağırarak istiyorum. Ağzımı açıp çığlıklarım ve haykırışlarımın dışarı çıkmasına izin vermeyi deniyorum ama Lucy'nin dilini yeniden dudaklarımın üstünde hissediyor ve onun yerine ona odaklanıyorum. Yanımızda kim varsa ona doğru başımı çeviriyor ve görmeye çalışmak için gözlerimi açıp kapatıyorum. Ait olduğu gibi kucağımda, kollarımda ve gitmesine izin vermeyi hiç istemiyorum. Orada dikilen her kimse ona gitmesini çünkü Lucy'yle meşgul olduğumu ve beni yalnız bırakmaları gerektiğini söylüyorum.

Sinirli bağırışlar ve ayak sesleri duyuyorum ve kucağımdaki Lucy yeniden konuşunca irkiliyorum. Ona böyle konuşmayı kesmesini söylemek istiyorum. Farklı sesle konuşmayı, farklı kokmayı, farklı hissettirmeyi kesmesini... sadece kesmesini. BENİM Lucy'm olmasını. BENİM Lucy'me ihtiyacım var.

Biri bana piç kurusu diyor ve gülmeme engel olamıyorum. Ben bir piç kurusuyum. Ve bir canavar, mahvolmuşluk ve kâbusların paket olmuş hâliyim ve sonunda fark ettiklerine seviniyorum, onlara da bunu söylüyorum. Kahraman değilim, iyi bir adam değilim, iyi bir koca değilim... Bunların hiçbirisi değilim ve bunu görmeleri gerek.

Bir içkiye daha ihtiyacım var. Lucy'yi kucağımdan indiriyorum ve sallanarak sandalyeden kalkıyorum. Beni sabit tutmak için elleri koluma dolanıyor ama onu itiyorum. Beni böyle görmesini istemiyorum. Burada olmaması gerek zaten.

İnsan kalabalığının içinden geçerek kapıya gidiyor ve açmak için ellerimi tahtaya geçiriyorum. Dışarı adım atıyorum ve önümde sıcak, kuru çölden başka bir şey uzanmıyor. Kampa geri dönmeyi başarmam gerektiğini bilerek yürümeye başlıyorum. Burada yalnız başına olmamalıyım. Ne sikime burada tek başınayım? Bir deniz piyadesi düşman pusuya düşürülmemek için her zaman müfrezesiyle olmalıdır. Sırtımdan akan teri hissedebiliyorum ve affı olmayan çöl kumları üzerinde yürüyüp durdukça bacaklarım acımaya başlıyor. Sadece kampa kadar gitmem gerek. Sürpriz bir saldırı olmadığı sürece ben iyi olacağım.

Birden önümde bir adam beliriyor ve bu ıssız çölde birini daha görmemle öyle irkiliyorum ki kolumu geri atıyor ve yumruğumu yüzüne yapııştırıyorum.

“SAKIN YOLUMA ÇIKMA! KAMPA GİTMEM GEREK!”

Sonra koşmaya başlıyorum ama bu bataklık kumunda yürümeyi denemek gibi. Bacaklarım hareket etmenin verdiği eforla yanmaya başlayana dek ayağım yere değdiği her seferde kumda daha da derine giriyor. Tam da ayağımın dibindeki yerde bir el yapımı patlayıcı gördüğümde birden duruyorum. Çabucak alanı tarıyor ve kimseyi ya da herhangi bir şeyi görmeyince onu elle rime alıp yapabildiğim en sert şekilde fırlatıyorum. Çarpışını ve camın kırılma sesini duyuyorum. Hiç anlamlı gelmiyor. Çölde hiç cam yok. Patlayıcının ben fırlatır fırlatmaz patlaması gerekir. Umurumda değil, ben yapmam gerekeni yaptım. Ekibimin geri kalanı yanlışlıkla ona maruz kalmasın diye o lanet şeyi yoldan çıkardım. Ekibimden kimseyi kaybedemem, kimseyi.

Kampa dönüş uzun ve yorucu bir yürüyüş. Giderken birkaç düşmanla karşılaşıyorum ama tıpkı bana öğretildiği gibi hepsini çabucak ve etkili şekilde ortadan kaldırıyorum. Silahımı bulamıyorum ama şansına göğüs göğüse çarpışmalarda da silahlılarda olduğu kadar iyiyim. Giderken kendimi çığlıklar atıp bağırırken duyuyorum, özellikle de çölde benimle birlikte bir sürü insan ortaya çıktığında. Bana tuhaf bakıyorlar, elleriyle gösterip gözlüyorlar ve ne yaptıklarını anlamıyorum. Eğer benim tarafımdalar-

sa orada durup hiçbir şey yapmamaktansa bana yardım etmeleri gerekirdi.

Hepsine bağıyorum, kışlarını kaldırmalarını söylüyorum. Öyle küfürler ve tehditler savuruyorum ki hepsini korku bürüyor. İyi! Benden korkmaları gerekir. Ben savaşın ortasındaki bir deniz piyadesiyim.

İlerlemeye devam etmek için onlara arkamı dönüyorum ve taş kadar sert bir şey yüzüme yapışıyor. Silkinerek acıdan kurtulmaya çalışıyorum ama bu, sadece dünyanın ekseninden çıkmasına yarıyor. Yana kayıyorum ve ayaklarım dolanıyor. Düştüğümü, giderek, giderek, giderek düştüğümü hissediyorum ve tam da yere degeceğimi düşündüğüm sırada bir çift kol beni yere yapışmaktan kurtarıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve dünyanın yitip gitmesine izin veriyorum, Lucy'nin adını tekrar tekrar söylüyor, beni duyduğunu umuyorum.

16. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

Kasaba boyunca devam eden kaldırımda yürürken, “APTAL, KENDİNİ BEĞENMİŞ PİÇ KURUSU,” diye mırıldandım sinirle kendi kendime.

İnsanların dışarıda oturup kendi kendime konuşmamı izlemelerini umursamadım. Bıraktım baksınlar, bıraktım sürekli arkamdan konuştukları bokluğu görsünler. Eski kocamdan inanılmayacak kadar rahatsız olduğumu görürlerse belki onunla bir alakam olmasını istemediğimi kafalarına sokarlardı. Siktiğimin parasından bahsedecek cüreti olduğuna inanamıyordum. Beni güldürerek gardımı düşürmüş ve sonra da bunu yüzüme çarpmıştı. Ve gerçekten, ne halt yemeye bu kadar iyi görünmek zorundaydı. O dalgıç kıyafetini, tüm dünyanın görmesi için çıplak göğsünün meydanda olacağı kadar beline indirdiği kıyafeti giyerek dikkatimi dağıtmıştı. Ben ortalıkta tişörtsüz dolaşamıyordum, bunun Fisher için de yasadışı olması gerekirdi. Aman Tanrım, adam seksiydi. Ordu sayesinde hep formdaydı ama şimdiki hâline bakılırsa on üç aydır protein içecekleri içmek ve mekik çekmekten başka bir şey yapmamış olmalıydı. Eskiden iriyarı ve kocamanken şimdi zayıf ve biçimliydi. Çıplak göğsü mucizeden başka bir şey değildi ve yanıma oturduğunda kaslarını ve girinti çıkıntılarını yalamamak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti. Gelip de güneşimi kestiğinde onu dikizlediğim için kendimden nefret ediyordum ama yüce Tanrım, kendimi çölün ortasın-

da susuzluktan ölen bir kadın gibi hissetmiştim ve o da dünyada kalmış tek soğuk su bardağıydı.

Bu adil değildi. Onun aynı anda hem bu kadar harika görünüp hem de tepemi böylesine attırması adil değildi.

Yürürken Fisher'a lanetler yağdırıp ayaklarıma bakarken kendi rahatsızlığıma öyle gömülmüştüm ki birine çarpıp geri savrulana dek önümde ne olduğuna dikkat etmemiştim. Bir çift el beni sabit tutmak için kollarıma dolandı ve özür dilemek için başımı kaldırıp baktığımda duyulabilecek şekilde iç çektim.

"Bayan Butler, sizi görmek ne hoş."

Jefferson Fisher, Jr., eski kayınbabam ve on dört yıldır varlığımın işkencecisi önümde dikilmiş, benimle olan çarpışması üstünü kirletmiş gibi üç parçalı lacivert takım elbisesinin önünü silkeliyordu. Her zamanki gibi görünüyordu ve bu adamın hiç yaşlanmıyor gibi görünüşü beni şaşırtıyordu. Fisher kadar uzun ve onun kadar yakışıklıydı ama kırılmış saçları ve alnındaki ve göz kenarlarındaki kırışıklarla Jefferson Fisher, Jr. tıpkı George Clooney gibiydi. Hani eğer George Clooney'nin hiç gülmeyen, sürekli hor gören bir tavırla konuşan ve iltifatları sanki bir kura-biyeymiş gibi geri çeviren hâli gibi.

"Nasılsınız, Bayan Butler?"

Kızlık soyadımı bir parça sırtışıla seslendirışı tam da burada, caddenin ortasında ağzının üstüne yumruk atmak istememe sebep oldu. Oğluyla boşanma işlemlerimin sonuçlandığı ve kızlık soyadıma döndüğüm gün muhtemelen hayatının en mutlu günü olmuştu. Benim gibi birinin Fisher ismiyle dolaşıp onu kirletmesinden korkuyordu.

"İyiyim, Bay Fisher. Siz nasılsınız?" diye kibarca sordum. Kibarca olmasının tek sebebi kasabanın ortasında bir olay çıkarak benim fakir, değersiz ve oğluna soyadı ve parası için yapıştığım bir sülük olduğum teorisini onaylamak istemememdi.

"Çok iyi, çok iyi," diye cevapladı dikkati dağılmış şekilde, hâlâ takımının ceketindeki hayali lekeyi silkelemeye çalışıyordu.

“Birbirimize rastladığımız için hakikaten sevindim. Sizinle Butler Moteli konusunda konuşmak istiyordum.”

Çantamın sapını omzumda daha da yukarı çekerek yüzüme sahte bir gülücük yerleştirdim ve devam etmesi için başımı salladım. Kasaba toplantılarında hep motelin modası geçmiş bir yer olduğunu ve adada hoş bir görüntü yaratmadığını oldukça açık şekilde belirtirdi. Orayı ya tamamen yıkmak ya da modernize edip Fisher Adası vizyonuna değer hâle getirecek birine satmak istiyordu. Ona defalarca bu fikrini kibirli kışına sokabileceğini söylemiştim, kibarca tabii ki. Fisher Banka ve Kredileri, Butler Moteli’nin kredilerini elinde bulunduruyorken kolay değildi bu. Motelde bu kış yaşadıklarım gibi birikim hesabımı boşaltan, sonra da kredi ödemekte geriye düşüren problemlerim devam ederse akbaba sürüsü gibi üşüşüp orayı elimden alacaklardı.

“Bildiğiniz gibi, yıllardır orayla ilgilenen pek çok alıcı oldu ve siz daha önce hiç onlarla çalışma isteği göstermediniz. Stanford Wallis’le tanıştığınızı biliyorum ve ikinizin son zamanlarda birlikte vakit geçirdiğinizi duydum.”

Sesindeki onaylamayan ton çok açıktı. Neredeyse Stanford’la oluşum onu kendi oğluyla birlikte oluşumdan daha çok rahatsız etmiş gibiydi ve bu, beni Fisher adına sinirlendirdi. Babası onu hiç takdir etmemiş, hayatta yaptığı tercihlerin ardındaki tutkuyu hiç görmemiş ve kendi izinden yürümediği için onu sıkıştırmaktan başka bir şey yapmamıştı.

“Stanford, işletme alanında kafası çalışan, çok zeki bir genç, son zamanlarda benim için yaptığı işlerle oldukça gurur duyuyorum ve ek olarak sizin için danışmanlık yaptığını da benimle paylaştı. Butler Moteli ve adadaki geleceğine dair fikirleri harika. Orayı bir sonraki yüzyıla taşınmalı, modernize etmeli ve adaya en yeni trendler, en ateşli mekanlar ve en şık dekorlar arayışıyla gelen genç insanlara çekici göstermeliyiz,” diye açıkladı.

Söyledikleri benim için yeni şeyler değildi. Stanford ilk günden beri Butler Moteli’ni satın alıp orayı su parkları, gece kulü-

bü ve spa merkezleriyle tamamlayarak gösterişli bir tatil köyüne dönüştürme arzusu konusunda hep dürüst ve açık olmuştu. Ailemin motelinin ne kadar sevdiğimi ve herhangi bir şeyi değiştirmeyi hayal dahi edemediğimi biliyor ve zorlamıyordu. Bu onu ara sıra ortaya fikirler atmak ve fikrimi değiştirmeye teşebbüs etmekten alıkoymuyordu ama en azından bu konuda Bay Fisher gibi kaba ya da zorlayıcı değildi.

“Sizin de farkında olduğunuz gibi, Fisher Banka ve Kredileri Butler Moteli’nin kredilerinin sahibi ve ben de Stanford’ın sizin finansal durumunuz için dosyaladığı ve sizin için hesapladığı verileri inceliyordum. Hadi dürüst olalım, Bayan Butler. Motel, olması gerektiği kadar iyi iş yapmıyor. Yapabileceği kadar değil. Batıyorsunuz ve hızla batıyorsunuz. Bu sene bahar havası erken gelmez ve yaz sezonundan önce adaya tatilci getirmezse moteli ipoteğin haczi yoluyla kaybedebilirsiniz bile. Genç bir kadınsınız ve o mülkün satışıyla yüz binlerce dolar kazanma potansiyeliniz var. Feribotun hemen yanında önemli bir yerde ve insanlar tekeden inip rıhtıma adım attığında gördükleri ilk şey. Otuz yaşında emekli olabilir ve nispeten keyifli bir yaşantı sürebilirsiniz. İşler sallantıda ve boyunuzu aşmış durumda. Stanford’ın fikirlerini düşünenizin tam zamanı bence, özellikle de ikiniz bu *ilişkiye* ciddi bir şans verecekseniz.”

Stanford’la olan *ilişkimden* bahsederken sesine yansıyan tiksintiden nefret ettim. Kiminle çıkmayı seçtiğim de, yine kredi ödemesinde gecikmediğim sürece motelde ne yaptığım da onun üzerine vazife değildi, bankası borcumun sahibi olsun ya da olmasın. Bir süredir her şey pamuk ipliğine bağlıydı ama yürütüyordum. Yürümesi için ne gerekirse yapacaktım ve onun geri çekilmesi gerekiyordu.

“Endişelerinizi anlıyorum, Bay Fisher ancak Butler Moteli hep ailemin bir parçası oldu ve öyle de kalacak,” dedim mümkün olan en kibar sesimle ve dişlerimi sıkmamaya çalışarak. “Bence benim hayatımda ne yaptığımın ilgilenmek yerine kendi aileniz için endişelenmenizin vakti geldi. Belki kendi kanınızdan ve ca-

nınızdan olan *zeki* adamla ilgilenmiş olsaydınız, benim ne yaptığım konusunda endişelenecek bu kadar boş vaktiniz olmazdı.”

Bu adama onun hakkında ne düşündüğümü söylemek öyle iyi gelmişti ki birinin kulak kabartıp kabartmadığını anlamak için durmadım bile. Fisher’a olan saygımdan bunca yıl dilimi tutmuştum ama artık birlikte olmadığımıza göre bunu yapmak zorunda değildim.

“Akıllı, dürüst, yaratıcı ve akli başında bir oğlunuz var. Sırf sizin onun için planladığınızdan farklı bir şey yapıyor diye ona pislik yapma ve o yokmuş gibi davranmaya hakkınız yok. Fisher *en kötü* gününde bile sizin olup olabileceğinizden çok daha iyi bir adam ve gözünüzün önünde olanı dahi göremiyor olmanız üzücü ve zavalılıca. Bunca yıldır aile işinde çalışmak dışında siz ne istediyseniz yaptı. Sizin için yalan söyledi, sizin için bu aptal kasabadaki herkese tavrı koydu ve siz ona bir kez olsun teşekkür etmediniz. Lanet olsun, oğlunuz bu ülkeye neredeyse on üç yıl hizmet verdi ve siz hiç, *bir kez olsun* onunla gurur duyduğunuzu söylemediniz. Buradan ve temsil ettiği her şeyden nefret etmesine şaşmamak lazım.”

Sonunda nefes almak için durdum ve Bay Fisher’ın alnındaki, her an patlayabilecekmiş gibi dışarı çıkmış damarı fark ettim. Yüzü öyle kırmızıydı ki kulaklarından dumanlar çıkmamasına şaşırdım.

Bana doğru tehditkâr bir adım attı ve parmağını yüzüme doğrulttu.

“Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl CÜRET edersin? O daha ergenken oğluma pençelerini geçirdiğinden beri bir karcalıydın sadece. Sen ve fakir, beş para etmez ailen hakikaten bu adaya ait olduğunuzu düşünüyor musunuz? Oğlum ve Stanford gibi zeki birinin seninle herhangi bir şey yapmak istemesinin tek sebebi, onlar için bacaklarını kolayca açan oynak kadınlara kolayca kapılmala—”

“Bu kadar yeter. Ben koparmadan parmağını onun yüzünden çek.”

Arkamdan gelen kısık, sinirli bir ses Bay Fisher'ı kesti ama arkamı dönmeye zahmet etmedim. Sesini tanımasam bile vücudundan sırtıma yayılan sıcaklık ve her zaman tenine yapışan tuzlu okyanus suyuyla karışmış parfümünün hafif kokusu onu hemen ele veriyordu.

"Eski karını dizginle, evlat," diye homurdandı Bay Fisher sık-tığı dişlerinin arasından.

"Bu kadar yeter dedim!" diye bağırdı bu kez Fisher. "Eğer ağzından onun hakkında tek bir kelime daha çıkarsa kıymetli kasabandaki herkesin gözü önünde kaldırımları senin yüzünle paspaslarım."

Fisher'ın sesindeki zar zor bastırılmış öfke ödümü kopardı ve parlak öğleden sonra güneşi üzerimize düşmesine rağmen tüylerim ürperdi. Ürpertiler Fisher'ın çalgınca bir şey yapacağı korkusu veya endişesinden değil, saf, katıksız arzudandı. Beni hep babasına karşı savunmuştu ama bu, şimdiye kadar hep sessizce ve yakarış şeklinde olmuştu. Şimdikiyse doğrudan diğerinin karşısına dikilmiş bir alfa erkeği, benim-olanı-korurum olayıydı ve bu şimdiye dek duyduğum en ateşli şeydi.

Bu iyi değil. Bu Hiç iyi değil.

"Fisher, ben..."

"Tek kelime daha etme," diye kükredi Fisher onun lafını keserek. "Lucy, sen eve gitsen nasıl olur?"

Kısık, katı sesine bakılacak olursa bu bir sorudan ziyade bir emirdi. Onun bana emir verip durmasından hoşlanmıyordum ama aptal değildim. Ne zaman çekip gidileceğini bilecek kadar zekiydim ve şu an, çekip gitmem *gerekliyordu*.

Tek kelime etmedim ve babasının yanından geçip motele doğru yürürken dönüp de Fisher'a bakmadım. Fisher'ın onca zamandır orada durduğunu, ben onun erdemlerini sayarken beni dinlediğini düşünmeyi reddediyordum. Zaten şişmiş egosunu daha da okşayacak şeyler duymaya ihtiyacı yoktu ama bunun yapılması *gerekliyordu*. Eski kayınpederimin Karun kadar zengin diye herkesi yönetebileceğini düşünmesinden bıkip usanmıştım.

Adımlarımı hızlandırdım ve rekor sürede motele vardım, ön kapıdan hızla geçip oturma odasına girdim, hâlâ ön odada olup bana sorgulayıcı bakışlar atan Ellie ve Trip'in yanlarından geçip giderken onlara tek kelime etmedim. Soğuk bir duşa ihtiyacım vardı. Gerçekten uzun, soğuk bir duşa. Belki bu Fisher'ın sesini ve bana neler yaptığını aklımdan silerdi.

17. BÖLÜM

Fisher'ın Terapi Günlüğü

Girdi tarihi: 30 Aralık 2005

"Ah, Fisher, bu çok güzel!" diye bağıyor annem onun için yaptığım bankın üstündeki çarşafı kaldırır kaldırmaz. Bunun bir Noel armağanı olması gerekiyor ama eylülde görevden döndüğüm-den beri biraz zor zamanlar geçirmiştım. Bu adadaki hayatıma geri dönmeye alışmak beklediğimden daha çok vaktimi almış ve ayrı geçirdiğimiz bir buçuk yılın özlemini çıkarmak için tüm vaktimi Lucy'yle geçirmeye başlamıştım.

Annem tahtaya yakarak işlediğim Fisher isminin çevresine oyulmuş iç içe geçmeli desenlerin ve cilalanmış sedirin üzerinde elini gezdirdi. Yaptığım en karmaşık desendi ve ilk kez tahta yakmakla uğraşmıştım ama oldukça güzel olmuştu.

"Bunu herkese göstermek için sabırsızlanıyorum. Hemen gi-rişe koyacağım ki insanlar kapıdan girince gördükleri ilk şey bu olsun," diyor heyecanla, kollarını bana dolayıp beni kocaman kucaklarken.

"Hâlâ vaktini bu saçmalıklarla mı harcıyorsun?" diye soruyor babam rahatsızca. Odaya girip koltuğa otururken, banka sanki eve bir ceset sürüklemişim de halının üstünde çürümeye bırakmışım gibi bakıyor. Annem geri çekiliyor ve babama rahatsız bir bakış atıyor.

"Saçmalık değil, Jefferson ve zaman kaybı da değil, bu sanat. Fisher inanılmaz yetenekli. Banka işlediği detaylara bak sadece!" diye beni savunuyor annem ellerini bankın üstünde sevgiyle gezdirerek.

“Bu bir hobi ve kesinlikle zaman kaybı. Ona para kazandırmayacak, anlamsız bir uğraşla meşgul olmak ya da bizimle hiçbir alakası olmayan aptalca bir savaşta yer almak için uzaklara gitmek yerine üniversiteye gidip kendini gerçek bir kariyer için hazırlamalıydı,” diyor babam rahatsızlıkla.

Ona *uğraşımın* bana onun düşünebileceğinden daha çok kazandırdığını söylemekle uğraşmıyorum. Sal lokantasının girişine koysun diye ona doğum günü hediyesi olarak yaptığım sallanan sandalyeyi bıraktıktan sonra onu gören ve tıpkı öyle bir şey isteyen insanlardan aramalar alır olmuştum. Bir süre sonra insanlar daha farklı şeyler, değişik desenler, yeni mobilya parçaları istemeye başladı. Heyecan verici ve harika, her ânına bayılıyorum. Bir süredir evlenince Lucy’ye nasıl bakabileceğim konusunda endişeleniyordum. Karımın evliliğimizin finansal yükünü sırtlanmasına asla göz yumamam ve benim az buçuk onbaşı maşım ile hele ki her şeyin daha pahalı olduğu bu adada iyi şekilde yaşayamayacağımızı biliyorum. Bu *hobi* ikimiz için bir ev alacak parayı biriktirmemi mümkün kıldı. Büyük ya da aileminki gibi seçkin bir yer olmasa da temizdi, su kenarındaydı ve Lucy’nin seveceğini biliyordum.

Ayrıca babamla onun savaş hakkındaki eleştirileri üzerine tartışmaya girmeye de zahmet etmiyorum. Deniz Kuvvetleri’ne katıldığımdan beri bana öfkeliydi ve hatta aktif göreve çağrıldığım da daha da öfkelenmişti. Hiç vatansever biri olmadı zaten; önemsemediği tek şey para kazanmak ve ona böyle çok sevdiği parayı kazanmakta *özgür* olmasının tek sebebinin dünyanın öbür ucunda çarpışan kadınlar ve adamların olduğunu anlatmaya çalışmanın anlamı yok.

“Fisher, prova yemeğinden önce son kez menüyü gözden geçirmemiz gerek. Bu hafta bir akşam Lucy’yle yemeğe uğrayabilir misiniz?” diye soruyor annem konuyu değiştirmeye çalışarak.

Muhtemelen annem de biliyor ki, kabul edilemez kariyer seçimlerimin dışında babamı çıldırtan bir diğer şey de Lucy’yle yaklaşan düğünümüz.

Babam koltukta iç çekiyor. “Neden böyle genç yaşta evlenme gereği duyduğunu anlamıyorum. Sen yirmi iki yaşındasın, o da daha yirmi. Tanrı aşkına, ne bu acele?”

Ellerimi yanımda yumruk yapıyor ve sakinleştirici, derin nefesler alıyorum. Neden bu konuda beni sinir etmesine izin verdiğimi bilmiyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla hep böyleydi, asla kararlarımdan memnun olmaz ve benim için en iyisini bildiğini düşünür. İşin doğrusu, neredeyse on sekiz sene aynı evi paylaşmış olsak da babam benim hakkımda bir bok bilmiyor.

“Hiçbir şeyi aceleye getirdiğimiz yok. Neredeyse dört yıldır beraberiz ve birbirimizi seviyoruz. Benim tehlikeli bir işim var ve hiçbir ânu cepte görmememiz gerektiğini çok iyi biliyoruz. İki hafta sonra ya da iki yıl sonra evlenmemizin ne önemi var?” diye soruyorum.

“Önemi olan şey şu ki dışarıda senin için çok daha iyi seçenekler var, evlat. Parası ve Fisher adına yakışacak sosyal statüsü olan kadınlar. O ve ailesi en iyi ihtimalle orta sınıf ve onlardan önceki ataları da adanın köşesindeki o Tanrı’nın cezası, gözlere zarar şeyi açmıştı. Niye önünde benimkinden bile büyük bir potansiyel dururken kendini o seviyeye düşürmek isteyesin ki?” diye yakınıyor.

“Lucy ya da ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. O beni seven harika, zeki ve mükemmel bir kadın. Ailesi sevecen, destekleyici ve beni banka hesabım yüzünden değil olduğum gibi kabul eden insanlar. Onları uzaktan yargılamak yerine onları tanımak için birazcık vakit ayırırsaydın bunu bilirdin,” diye karşı çıkıyorum.

Babam sadece rahatsızlıkla başını sallıyor ve ona arkamı dönerek annemi yanağından öpüp birkaç hafta sonraki büyük günden önce düğün planlarını şekillendirmek için Lucy’yle hangi gün akşam yemeğine gelmek için müsait olacağımızı ona bildirceğimi söylüyorum.

İçinde büyüdüğüm, deniz kenarındaki kocaman evin ön kapısından çıkarken neden hâlâ buraya gelip babamın onaylayan tavırlarıyla kendime işkence çektiğimi merak ediyorum.

Annemi görmek için yapıyorum elbette ama o bile tartışmalara değmiyor çünkü asla beni savunmuyor. Baş başayken bana hep benimle ne kadar gurur duyduğunu söylüyor olsa da bir kez olsun benim için babamın karşısına dikildiği olmadı.

Ön taraftaki yürüyüş yolunda dikilirken babamın *malikâne* demeye bayıldığı büyük, Avrupai, üç katlı eve bakıyorum. Bir uçurumun kenarına konuşlanan, ön tarafında birkaç dönüm bakımlı bahçesi ve diğer tarafındaysa okyanus dışında hiçbir şey bulunmayan, kasabanın birkaç kilometre dışında kalan devasa ve çirkin bir şey. Kasabayı yukardan görüyor, böylece babam kendini kral gibi hissedebiliyor. Bu evde yaşarken hiç rahat hissetmemiştim ve şimdiye dek verdiğim en iyi karar aileme üniversiteye gitmek yerine Deniz Kuvvetleri'ne başvurduğumu söylediğim gün dedemin yanına taşınmak olmuştu.

Asla bu adam gibi olmayacağım. Paraya asla ailemden ve onların mutluluklarından daha fazla değer vermeyeceğim. Babam, Lucy'ye kendini o eve ayak basmaya layık değilmiş gibi hissettiriyor ve bu beni çok sinirlendiriyor. Lucy'nin kendisi ve ailesi hakkında güvensizliğe kapılmasına neden olduğu için ondan nefret ediyorum. Onun beni ne kadar mutlu ettiğini ve o içindeyken hayatımın ne kadar iyi olduğunu görmemesinden nefret ediyorum. Ne olursa olsun Lucy'nin mükemmel olmadığını ve babamın benim çekmek zorunda olduğum saçmalıklarına değdiğini hissetmesine izin vermeyeceğim. Lucy'nin ailesini on kere alıp satacak parası olması umurumda değil. Beni ilgilendiren tek şey onların düzgün, sevgi dolu insanlar olması. Bu dünyada öyle insanlardan çok kalmadı ve iki hafta sonra onlara ailem diyeceğim için çok şanslıyım.

Kamyonetime atlayıp motelin önünde durana dek dar kasaba yollarında olabildiğince hızlı ilerliyorum. İçeri koşturuyorum ve Lucy'yi arkası bana dönük hâlde evrak işleriyle uğraşırken buluyorum. Kısa, kömür grisi yün etek, uzun siyah botlar ve göğsüne ve ince beline yapışmış beyaz bir süveter giymiş, ellerimi kumaşın altına sokup tenine dokunma isteğiyle kaşındırıyor. Omzu

nun üstünden bakıyor, gülüyor ve babamın etrafında olmanın getirdiği tüm gerginlik yavaşça beni terk ediyor.

Yüz yüze gelelim diye dönerken, “İşim neredeyse bitti,” diyor bana. “Ailenin evinde işler nasıl gitti? Annen bankı beğendi mi?”

“İyiymi ve annem bayıldı,” diyorum, babamın söylediği o saçmalıklara hiç girmeden. Babamı unutmak ve önümdeki, yakında karım olacak kadına konsantre olmak istiyorum. Onu mutlu etmek, rüyalarını gerçekleştirmek istiyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok, özellikle de babamın dediklerinin.

Sonunda evraklarla işini bitiriyor, bana doğru yürüyor ve usulca açık kollarıma süzülüp yanağını göğsüme koyuyor.

“Seni özledim,” diyor yumuşak bir sesle, ben başının tepesini öperken.

“Ben de seni özledim. Her zaman özlüyorum,” diye cevap veriyorum onu kendime daha da sıkı bastırarak.

Birbirimizi daha bu sabah görmüş olsak da bu görevden geri döndüğümünden beri ayrı olduğumuz her an ikimizi de geriyor ve aşırı hassaslaştırıyor.

İstemsizce geri çekiliyor ve iki elinden de tutup onu kapıya doğru çekiştiriyorum. “Hadi biraz gezelim. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Kamyonetime dek el ele koşturuyoruz ve Lucy beş dakikalık yol boyunca beni sıkıştırıp duruyor, nereye gittiğimizi ve neyin peşinde olduğumu soruyor. Sadece gülümsüyor ve ona cevap vermeyi reddediyorum; ta ki birkaç gün önce evraklarını imzaladığım evin araç yoluna park edene dek.

“Burada ne yapıyoruz?” diye soruyor merakla arabadan inerken.

Onunla kamyonetin önünde buluşuyor ve elini tutuyorum, okyanusa bakan verandaya giden yan yol boyunca çekiştiriyorum.

Ben kapıya yönelirken Lucy kendini sırtıma yaslayarak, “Hımm, bu insanların verandasında yürümememiz gerekmez mi? Bence bu haneye tecavüz sayılır,” diye fısıldıyor.

Elini bırakırken kahkaha atıyorum ve aradığımı bulana dek

anahtarlığını karıştırıyorum. Kilide sokuyor ve kolunu çeviriyorum, arkamı dönüp ona bakmadan önce kapıyı ardına dek açıyorum. Gökyüzünde ay ışıltıyor ve arkasındaki okyanus ona fon oluşturuyor. Kafası karışmış hâlde, merakla bana bakıyor ve eğilip onu öpmekten kendimi alıkoyamıyorum. Öpücüğün ortasından dizlerimi büküyor ve onu kollarıma alıyorum. Ciyaklıyor ve kollarını sıkıca tutarak boynuma doluyor.

Kapı eşiğinden adımımı atıyor ve yüzünün gölgesine gülüyorum. “Üzgünüm, ışıkları açamam çünkü daha elektrik parasını ödemedim. Ama yeni evinize hoş geldiniz, müstakbel Bayan Fisher.”

Gözlerinin şaşkınlıkla kocaman açıldığını görebiliyorum. Ya-vaşça onu ayaklarının üstüne bırakıyorum ve etrafında dönüyor, evin ön tarafındaki pencerelerden yansıyan ay ışığıyla mekâna bakıyor.

“Şu an benimle kafa mı buluyorsun?” diye fısıldıyor merakla.

Kahkaha atıyorum, arkasına giderek kollarımla belini sarıyorum.

“Hayır, şaka değil. Satın aldım, bizim. Gerçekten, gerçekten beğenmeni umuyorum çünkü iade edebileceğimi sanmıyorum.”

Etrafa bakarken tek kelime etmiyor. Oturma odası/mutfak/ye-mek odası karışımı bir yerde duruyoruz. Hangi odada olursanız her şeyi görebildiğiniz kocaman, açık planlı bir yer. Ön duvarın tamamı yerden tavana dek uzanan, okyanusu gören pencerelerle kaplı. Küçük iki yatak odası, bir banyosu olan bir evdi ama ilk gördüğümde her şeye bayılmışım ve Lucy’yle kendimi burada hayat kurarken kafamda öyle net hayal edebilmişim ki burayı almak zorundaydım. Şimdi doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Öyle uzun zamandır sessiz ki gerilmeye başlıyorum.

“Cidden, eğer beğenmediysen, eminim teklifi geri çekecek vaktimiz vardır. Başka bir şeylere bakabiliriz ve sen de...”

Kollarımın arasında hızla dönüyor ve parmaklarını dudaklarıma bastırıyor. “Bayıldım. Öyle mükemmel ki ağlamak istiyorum. Bunu yaptığına inanamıyorum.”

Elini tutuyor ve dudağımdan çekip avucuna bir öpücük kon-
duruyorum. "Tabii ki yaptım. Senin için her şeyi yaparım. Çok
bir şey olmadığını biliyorum ama elden geçirebilir, nasıl ister-
sen öyle boyarız. Sadece her sabah seninle uyanmak, verandada
oturmak ve güneşin doğuşunu izlemek fikrine bayılıyorum."

Parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarını benimkilere
bastırıyor. Dilimi dudağımda gezdiriyorum ve dudakları hemen
benim için aralanıyor. Öpücüğün tatlıdan ateşliye geçmesi çok
vakit almıyor, ellerimiz çılgınca dokunabileceğimiz her nokta-
ya dokunmak için dolanırken dillerimiz birbirlerine dolanıyor.
Öpücüğe ara vermeden onu kaldırıyorum ve bacaklarını belime
doluyor. Karanlıkta çok da iyi göremeyerek bulabildiğim en ya-
kın düz alana, mutfak tezgâhına, gidiyor ve onu bırakıyorum.

Elleri kotumun düğmelerine uzanıyor ve benim ellerim de
yün eteğinin içine, bacağının dış tarafına kayıyor. Tam pantolo-
numu açtığında parmaklarımı tangasının kenarına geçiriyor ve
bacaklarından indirip yana fırlatıyorum. Ellerim anında bacak-
larına gidiyor ve parmaklarım onu benim için hazır ve ıslak bul-
mak üzere kayıyor. Küçük elleri aletime dolanıp boylu boyunca
aşağı yukarı hareket ettiği sırada bir anlığına konsantrasyonumu
kaybediyorum.

Lucy'nin ne kadar güzel hissettirdiğinden başka bir şey dü-
şünerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum ki eline boşalmaya-
yım ve aklıma gelen ilk şey şerefsiz babam ve bu akşam söy-
ledikleri oluyor. Sinirleniyorum ve farkına varmadan Lucy'nin
ellerini aletimden çekiyor, kendimi hizalıyor ve sertçe itiyorum.
Şok olarak iç çekişinin sesi beni âna geri döndürüyor ve içinde
hiç hareket etmeden duruyorum.

"Tanrım, özür dilerim, Lucy. Özür dilerim, canını yaktım
mı?" diye fısıldıyorum içinden çıkmaya başlarken kesik kesik.

Siktir, sakinleşmem lazım. Benim problemim ne?

Elleri kıcıma yapıyor ve beni daha da derine alarak kalçala-
rını oynatıyor.

"Hayır, hayır, durma. Lütfen, durma," diye fısıldıyor usulca.

Aletim içinde zonklarken alnımı alnına dayıyorum. Hareket etmeye öyle fena ihtiyacım var ki bu beni öldürüyor. Öyle yumuşak, öyle sıcak ve öyle güzel hissettiriyor ki... Ama hareket etmeye korkuyorum. Yüzeyin hemen altındaki öfkenin ortaya çıkmasından ve yine onun canını yakmaktan korkuyorum. Sırf onu şaşırttığımı ve incittiğimi düşünmeyeyim diye bana cesaret verdiğini biliyorum. Onunlayken hep yavaş ve nazıktım. Hiç onu benim için iyice hazırlamadan, ağırdan almadan, ona ne kadar değer verdiğimi göstermeden, öylece içine girmemiştim.

Ellerini kıcımda tutmaya, beni öne çekmeye devam ediyor ve patlamadan önce hareket etmek dışında bir seçeneğim kalmıyor. Hak ettiği gibi ağırdan alarak, aletimi içine nazıkçe sokup çıkararak hoyratlığımı telafi ediyorum. Elimi aramıza getiriyor ve başparmağımı inleyip adımını fısıldayana dek tam da hoşlandığı şekilde klitorisinde gezdiriyorum. Boşaldığı sırada dudaklarındaki adımın sesi ayaklarımı yere bastıran, beni burada ve şu anda onunla birlikte tutan tek şey. Aletimin etrafında kasıldığını ve içine acı verecek kadar yavaşça girip çıkarken bacaklarının kalçalarımın etrafında sıkışmasını hissediyorum. Beni sıkıca kendine bastırıyor ve orgazmı boyunca sallanıyor. Ben de kulaklarına ismini fısıldayarak, onu ne kadar sevdiğimi söyleyerek hemen ardından gidiyorum.

Ben aşk sözleri fısıldayıp onunla olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatırken kollarımız birbirine dolanmış şekilde, hızlanan kalplerimiz sakinleşene dek mutfak tezgâhında duruyoruz.

Babam yaptığım seçimleri asla onaylamayacak ve onu fikirlerinin beni etkilemesine ve zihnimi bulandırmasına izin veremem. Sadece bununla idare edecek ve onsuz kendi mutluluğumu bulacağım. İhtiyacım olan tek mutluluk tam şu an, bu mutfakta.

18. BÖLÜM

Fisher

Günümüz

“Anlat bakalım, ihtiyar.”

Trip’in mutfağında kollarımı kavuşturup ayağımı yere vurarak dikiliyordum.

“Dediklerine dikkat et, çocuk. Hâlâ ağzına sabun sürebilirim,” diye cevapladı oflayarak. Bir yandan da küçük odanın içinde dolaşıp kendine sandviç hazırlıyordu.

“Eskiden sabun tadını sevdiğimi unutuyorsun,” dedim hafifçe gülerek.

“Hep kendini beğenmiş bir şeydin. Küfrederdin, ağzına sabun sürerdim ve sen tadının çok güzel olduğunu söylerdin. Hatırlıyor musun bir keresinde...”

“Oyalanmayı bırak,” diye böldüm. “Lucy’nin aylık ödemeleleriyle bir alakan olduğunu biliyorum. Benim yaptığımı düşünüyor, neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yok ve şimdi bana kızgın.”

Trip mayonez ve salamı koymak için buzdolabının kapağını açarken kahkaha attı. “O zavallı kızı KIZDIRMAYAN bir şey yaptığın gün cehennemin buz tuttuğu gün olacak.”

Buzdolabı kapağını kapadı, tabağını odanın köşesindeki küçük masaya götürdü ve oturdu. Sonra sandviçinden birkaç ısırık aldı, sırf beni çıldırtmak için mümkün olan en yavaş şekilde çiğnedi. Tam o kahrolası sandviçi elinden alıp odanın öbür tarafına fırlatacağım sırada nihayet konuşmaya başladı.

“O kız geçen seneyi oldukça zor geçirdi. Sen kalkıp gittin ve bu onu neredeyse paramparça etti. Ellie ile yemek yemesi ve duş alması için yataktan sürükleyerek çıkardık resmen. Sonrasında yine yatağa kıvrıldı ve günlerce çıkmadı.”

Sözleri *beni* paramparça ediyordu ama bunları duymam gerektiğini biliyordum. Ona yaptıklarından sonra Lucy’nin neler atlattığını gözümde canlandırarak kendimi cezalandırmıştım ama bunların hepsinin önüne dökülmesi ve tahminlerimden çok daha kötü çıkması ağır bir işkenceydi.

“Tüm bunların üstüne, babacığın sürekli gelip senin aklını başına almanın ve onun kışına tekme basmanın an meselesi olduğunu ve düşündüğünden de fazla dayandığını söyledi. Kızın kalbi zaten kırıldı ve üstüne bir de gidip gururunu zedelemek zorundaydı sanki. Asıl o pisliği askere yollamak lazımdı,” diye homurdandı bıyık altından. “Tam kendine gelmeye başladığı, o lanet olası yataktan çıkıp yeniden mutlu olmayı öğrendiği sırada motelde siktiğimin borusu patladı ve her yeri su bastı. Su her şey göçene dek merdivenler boyunca sızdı. Benim halledebileceğimden büyük bir işti ve her şeyi baştan yapmaları için anakaradan bir sürü uzman çağırmak zorunda kaldık. Yeni su tesisatı, yeni tavan ve zemin, tüm borular ve banyo armatürleri. Her şeyi değişmesi gereken on üç banyo. Büyük işti, çok para gerekti. Boşanırken ona ödediğin, dokunmayı reddettiği toplu para da dahil banka hesabındakinden çok daha fazla. Fisher Banka ve Kredileri’nin çoğunluk hisselerinin sahibi olarak arkasından iş çevirdim ve o parayı çekip kullandım. Evlat, kızı görecektin, birden canlandı. Onu hiç bu kadar bağırırken ya da küfür ederken duymamıştım.”

Kıkırdamak için durdu, muhtemelen bunun olduğu zamanı hatırlayarak oturduğu yerde başını salladı. O ânı kafamda gayet net canlandırabiliyordum, özellikle de sahilde bana attığı tirattan sonra ve orada olmam gerekirken olmadığımı hatırlayana dek neredeyse kendime gülüyordum. Motelde bir sorun olduğunda ona yardım eden ben olmalıydım. Paramın yararı olması da te-

sellî değildi; sadece daha da kötü geliyordu. Kazandığım para her şeye yetermiş ya da benim yardımım olmadan kendi kendine bir şey yapamazmış gibi hissetmesini hiç istememiştim. O parayı kullanmak istemediğini ve seçme şansının elinden alındığını bilmek bana acı veriyordu. Bunun zaten zedelenmiş gururuna ne kadar dokunduğunu yalnızca hayal edebilirdim.

“Bu bahsettiği aylık ödemeleri açıklamıyor. Onlar hangi cehennemden geliyor?”

Trip omuz silkti ve sandviçine geri döndü. “Sen gittikten hemen sonra annene bir şeyler söylemiş olabilirim. Bilirsin, kızın nasıl da debelendiğini ve benden gelecek hiçbir şeyi kabul etmediğini öylesine söylemiş olabilirim. Onunla konuşmak isteyebilirsin.”

Ona gözlerimi kısarak baktım ama beni görmezden geldi, yemeğini bitirdi ve tabağı yıkamak için tezgâha bıraktı. Kesinlikle gösterdiğinden daha fazlasını biliyordu ama şimdilik yeteri kadar bilgi vermişti. Bu işin diğer sorumlusuna odaklanma vakti gelmişti.

“İki haftadır adada olduğuna ve seni ilk kez şimdi gördüğüme inanamıyorum.”

Annemi yanağından öptüm ve beni ailemin evindeki oturma odasına götürmek üzere elini kolumun kıvrımına yerleştirdi. İki kişilik koltukta oturduk ve yüzümü ona döndüm.

“Biliyorum ve özür dilerim. Sadece gerçekten meşguldüm. Kasabaya gelir gelmez uğramaya niyetliydim ama işyerinde işler biraz çıldırdı,” diye açıkladım.

“Bu sabah Istakoz Kovası’nın yeni tabelasını gördüm, çok güzel,” diye ışıldadı elimi okşamak için uzanarak.

Lucy’nin tavsiyesini dinlemiş ve çöktüğüm gece dükkânlarını mahvettiğim insanlardan özür dilemek için bir şeyler bulmaya çalışmışım. Kırdığım pencereler tamir edileli çok olmuştu, yani onları tamir edemezdim ama en azından bana hep gösterdikleri

desteği takdir ettiğimi ve yaptıklarım için af dilediğimi göstermek için yapabileceğim bir şeyler olmalıydı. Son iki haftayı üç dükkânın her biri için yepyeni tahta tabelalar ve dükkânların önüne konmak üzere sırtlıklara mekânın adının işlendiği banklar yaparak geçirmiştim. Durmadan çalışmış, sadece uyku, yemek için ve omzumla kolum beni tükettiğinde mola vermişim ama değmişti. Hediyeleri elden teslim etmek ve dükkân sahipleriyle, doğduğumdan beri hayatımda olan insanlarla konuşmak, tek damla alkol olmadan on üç ay geçirmek kadar tatmin ediciydi. Konuşmuştuk, ben özür dilemiş ve o zamanlar neler atlattığımı anlatmışım ve hepsi beni kolayca affedip dükkânlarına buyur etmişlerdi. Doğru yönde atılmış bir adımdı ve uzun zamandır ilk kez bana kendimi iyi hissettirmişti.

“Teşekkürler,” dedim anneme. “Sal’inkini bu sabah teslim ettim. Tabelayı verince ihtiyar hakikaten birkaç damla gözyaşı döktü. Bitirip de teslim etmem gereken sadece bir tabela kaldı, ondan sonra tamamım.”

Annem sessizce gülümsedi ve elimi sıktı.

“İyi görünüyorsun, Fisher. Sağlıklı... mutlu. Sakalı sevdim,” dedi gülümseyerek.

Elimi yanaklarımda gezdirdim ve omuz silktim. “Bilmiyorum, tıraş olmayı düşünüyordum.”

Çabucak başını salladı. “Ah, hayır, sakın yapma. Kirli sakalın kadınları tahrik ettiğini duydum. En azından *Cosmo* dergisi öyle diyor.”

İkimiz de rahat bir gülüşe bıraktık kendimizi.

“Eh, şey, sadece belli bir kadını tahrik etmekle ilgileniyorum ve o da bugünlerde sinekkaydı tıraşlı, takım giyinmişlerle ilgileniyor gibi görünüyor,” dedim çok da sıkın görünmemeye çalışarak.

İki haftadır büyükbabamın bodrumunda kendimi her şeyden tecrit ediyordum ama ara sıra malzeme almak için kasabaya inmem gerekmişti ve Lucy’yi birkaç kez uzaktan görmüştüm – her seferinde Leşford’la birlikte mutlu ve kahkaha atarken. Onu gül

düren *ben* olmalıydım, kasaba boyunca yürürken elini tuttuğu *ben* olmalıydım. Onu her gördüğümde süslü kıyafetler giymesinden, makyajının ve saçının mükemmel olmasından nefret ediyordum. Sadece şort-tişört giydiği sıfır makyajlı hâli, en güzel hâliydi.

“İşler her zaman görüldüğü gibi değildir, Fisher, bunu bilmelisin. Ben senin neler çektiğini fark etmeden ne kadar zaman geçirmişim, baksana. Senin o kadar zaman öyle derin bir acı içinde olup da benim bunu hiç fark etmemiş olmam beni öldürüyor,” dedi kederle.

“Anne, yapma. Kimse bilmiyordu, Lucy bile. Tam olarak insanlarla paylaşmak istediğim bir şey değildi. Karanlık zamanlardı ve ben dağılmıştım. Pek çok insana zarar verdim ve senin ortalarda olup buna şahit olmadığına memnunun,” dedim.

O zamanlar sadece Lucy’yi değil, annemi de kendimden uzaklaştırmıştım. Akşam yemeği için buraya uğramayı ve kasabada buluşma tekliflerini reddetmeye başlamıştım. Zaten Lucy’yi yanımda sürüklüyordum, bir de annemin bundan etkilenmesini istememişim.

“Lucy demişken, onun adına açılmış özel bir birikim hesabına yapılan aylık ödemeler hakkında bir şey biliyor olamazsın, değil mi?”

Suçlu suçlu başını çevirip bileğindeki altın saatle uğraşmaya başladı.

“Anneee?” dedim hitabımı uzatıp parmaklarımla bacağımda trampet çalarken, ne yaptığını itiraf etmesini bekleyerek.

İç çekti, ellerini kucağında birleştirdi ve sonunda bana baktı. “Peki. Evet, ben yaptım. Sen gittikten sonra onun için endişelenmiştim sadece. Baban telefonda birisiyle onun faturaları zar zor ödediğini konuşurken kulak kabarttım ve sonra da Trip birikim hesabındaki her şeyi silip süpüren bir dolu tadilattan bahsetti ve kendimi kötü hissettim, baban iş için kasaba dışındayken onun adına bir hesap açtım. Özür dilerim, muhtemelen yapmamalıydım ama başka ne yapacağımı bilemedim. Asla bizden yardım

istemeye gelmeyeceğini biliyordum, niye gelsin ki? Baban onu hiç kabul etmedi ve ben de onun kıza istediği gibi davranmasına göz yumduğumdan en az onun kadar kötüyüm. Bu ailenin yıllardır ona çektiirdiği tüm o acılar için bir şey yapmak istedim.”

Ona kızmak benim için zordu, hareketleri Lucy’yle aramdaki her şeyi sıçır batırmış olsa bile. Sadece nasıl yapıldığını bildiği tek şekilde yardım etmeye çalışıyordu. Ona verilen bir paraya sahip olmanın, kendi başına yürütemiyormuş ve yardıma ihtiyacı varmış gibi hissettirmesinin Lucy’nin gururunu ne kadar zedelediğini anlamasına imkân yoktu.

“Sorun değil, anne. Yaptığın gerçekten çok güzel bir şey ama bana bir iyilik yapıp aylık ödemelere bir son verir misin? Onlar yüzünden biraz sıkıntıdayım ve Lucy’yle durumuma yardım etmiş de sayılmazlar,” diye açıkladım hislerini incitmemek adına ricamı bir gülücükle süsleyerek.

“Tamamdır. Yarın icabına bakarım,” diye onayladı başını sallayarak.

Kayalara vuran dalgaların açık pencereden gelen sesinin tadını çıkararak birkaç dakika boyunca sessizce oturdum.

“İyiye gittiğin için çok mutluyum, Fisher. Gerçekten de iyi görünüyorsun. Lucy’nin de bunu fark etmesinin an meselesi olduğundan eminim,” dedi usulca, gülümseyerek.

Omzunun üstünden okyanusu izlemek için pencereye bakarken başımı iki yana salladım ve koltuğa yaslandım. “Bilmiyorum, anne. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ona karşı çok hata yaptım ve onu çok incittim. Sadece artık değiştiğimi görmesini, asla o yola yeniden girmeyeceğimi bilmesini istiyorum ama ne zaman onunla konuşmaya çalışsam tek yaptığım onu kızdırmış gibi görünüyor. Onunla bir gelecek istiyorum. Sonsuza dek onu sevmek ve onunla ilgilenmek istiyorum. İşleri düzeltmeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

Anneme bakmak için bakışlarımı okyanustan ayırarak sözümü yarıda kestim. Babam yüzünden o kadar yakın olmasak da onunla konuşmak ya da ondan tavsiye almak her zaman kolay

olmuştı. Buna Lucy'yi hep sevdiği gerçeğini de eklersek onun bana bu işi çözmekte güvенеbileceğim tek kişi olduğunu biliyordum.

Uzandı ve elimi tutarak koltuktan kaldırdı.

“Hadi gel, sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi beni evin içinden geçirip, ana merdivenlerden çıkarak eski odamın olduğu koridora götürürken.

Kapıyı açıp beni içeri ittiğinde odaya kalbimin küt küt atışını durdurmaya çalışarak baktım. Yıllar önce bu odayı düzenleyip gönüllü projeler üzerinde çalışabilmek için kendi ofisi hâline getirmişti. Bilgisayar masası hâlâ pencerenin yanındaki köşede idi ama eskiden duvarda asılı olan resimler ve diğer sanatsal çalışmalar camlı sergileme kutusu ve diğer çerçevelenmiş şeylerle değiştirilmişti. Bir parçam duvarlara astığı hatırlanmaya değer şeylerin hepsini görmek zorunda kalmamak için bu odadan kaçmayı istiyordu ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Bir yıl boyunca terapi görmenin tüm amacı sonunda tüm bu siktliğimin şeytanlarını çıkarmaktı. Onlara şimdi bakamazsam nasıl bir korkak olurum?

Odanın içinde yavaşça yürüyerek camlı bir kutuda yanında gelen resmî mektupla sergilenmiş *Purple Heart* madalyama baktım. Omzumdaki yaralanma, son görevden eve dönüşümün ve Lucy'ye mutfağımızda yaptıklarımın hızlandırıcısı olmuştu. Adamlarımı arkamda bırakmak istememiştim, hele de kesinlikle gerçek bir yaralanma saymadığım bir şey için. İnsanlar hayatlarını ve uzuvlarını kaybediyordu ve ben omzumdaki bir siniri zedelemiş birkaç metal parçası yüzünden evime gönderilmiştim. Kahrolası işimi yaptığım için bir madalya almak beni çok sinirlendirmişti. Öyle sinirlenmiştim ki seremoniye katılmayı reddetmiş ve postayla gelir gelmez bir kez bile bakmadan bir kutunun içine tıkmıştım.

Madalyanın yanında yerel gazetemizin ilk kez göreve gidişimden sonra ülke dışına giden “ada çocuğu” hakkında yazdığı makale çerçevelenmiş hâlde duruyordu. Üniformam dolabın ka-

pağına asılmıştı ve omzumdaki yaralanmayla kan lekesi olmuş kamuflej sırt çantam duvara dayanmıştı.

Çömelif de onca yıl, onca görev boyunca sırtımdaki ağırlığını hatırlayarak elimi çantanın üstünde gezdirirken, titremelerini durdurmak için elimi açıp kapattım. Bu odadaki her şey Lucy'yle paylaştığımız evdeki dolabın arkasındaki bir sepete sıkıştırılmıştı çünkü onlara bakmaya, bana kötü hatıralar ve korkunç şeylerden başka bir şey yapmayacağını bilmeye dayanamıyordum. Bobby evimde yarattığım karmaşayı düzenlerken sepeti anneme verdiğini söylemişti ama onun bunları çıkarıp bu odayı kutsal bir yere dönüştürmesini, başımdan geçen her şeyi çerçevelerde sergilemesini hiç beklemezdim. Hayatını kaybeden, birlikte yaşadığım, birlikte çarpıştığım ve kardeşlerim olan adamları düşünürken gözlerime yaşlar doldu. Öyle çok hayat kaybedilmişti ki her sene neden eve dönen hep ben olmuştum, hiç anlamamıştım. Eve bayrağa sarılı tabut içinde gönderilmeyen şanslılardan biri olduğumu hiç kavrayamamıştım.

Üst tarafa baktım, Lucy'yle düğün günümüzden çerçevelenmiş bir fotoğrafı gördüm ve anında neden o kadar şanslı olduğumu hatırladım.

“Yaptığın her şeyle öyle gurur duyuyorum ki, Fisher... Ve bunları yaşadığın için çok üzgünüm,” dedi annem arkamı dönüp de onunla yüz yüze geldiğimde. “Tüm bu şeyleri ortaya çıkarmama bir şey demezsin umarım ama sadece saklanmamaları gerektiğini düşündüm. SEN de yaptıklarıyla gurur duymalısın, Fisher.”

Bütün bunlara bakmak ilk kez ödümü koparmadı. Kafamda çılgınlık ya da patlamalar duymadım ve anıların kaybolması için bir şişe viski içme ihtiyacı hissetmedim. Ülkeme hizmet etmiştim ve yapabileceğimin en iyisini yapmıştım. Sevdığım kadınla geçecek yılları feda etmiştim ve yaptığım her şey için dik durmamın ve başardıklarımla gurur duymamın vaktiydi.

Annem üniformamın asılı olduğu dolaba gitti, kapısını açtı ve bir kutu çıkararak bana uzattı.

“Belki yapman gereken, geleceğin ne getireceğinden endişelenmeyi bırakmak ve geçmişe odaklanmaktır. Sona ulaşmanın tek yolu baştan başlamaktır. Belki Lucy’nin sadece her şeyin nasıl başladığını hatırlamaya ihtiyacı vardır.”

Kutuyu ondan aldım, üstündeki kapağı açtım. Bu kutuyu unuttuğuma inanamıyordum. Son görevden dönüşümde sepetin en dibine itmiştim, karımın beni, şeytanlarımla baş edecek kadar sevdiğinin kanıtını görmezden gelmiştim ki onu terk edecek gücü bulayım. Mektupları, fotoğrafları ve çoğu marangozluk projelerimi karıştırırken lisede ve ardından gelen birkaç yılda tuttuğum günlüğü buldum. Rehabilitasyon merkezinde tutmak zorunda kaldığımız terapi günlükleri gibiydi, bu günlük girdileri daha çok kısa hikâyeler gibi, yaratıcı yazarlığa ömrüm boyunca duyduğum sevginin göstergesiydi. Birkaç sayfaya bakarak başımı kaldırdım ve anneme gülümsedim.

Harikaydı ve tam da ihtiyacım olan şeydi. Annem haklıydı, Lucy’ye bizim birbirimize ait olduğumuzu gösterebilmemin tek yolu ona başladığımız yeri hatırlatmaktı.

19. BÖLÜM

Fisher'ın Lise Günlüğü'nden

30 Eylül 2001

“Bunu yaptığına inanamıyorum, dostum.”

Bobby sırtıma vurup başını sallarken Amerika Birleşik Devletleri Deniz Piyadesi Kolordusu tişörtünü önüme tutarak gü-lümsedim.

“Adamı duydun. Ülkemizin bize ihtiyacı var, şimdi her zamankinden de fazla. Burada birkaç hafta önce olanlar kabul edilemez. Ülkemiz, özgürlüğümüz ve geleceğimiz söz konusu. Bu hiçliğin ortasındaki kasabada oturup da hiçbir şey yapmadan duramam,” diye açıkladım ve tişörtü buruşturup köşesinden kotumun arkasına sıkıştırdım.

Bugün Deniz Piyadeleri asker alımları için okulumuzda sunum yaptı. Seminere kayıt yaptırmamın tek sebebi İleri Kimya dersinden kaytarmaktı ama adam konuştuğu ben de dinlemeye başladım. Deniz Piyadeleri'ne girmek hazıranda mezun olduğumda beni bu adadan çıkartmakla kalmaz, 11 Eylül'de yaşananlardan sonra bana gerçekten önemli bir şeyler *yapma* şansı da verirdi. Son birkaç haftadır ülke çaresiz ve korkmuş hâldeydi ve ben televizyona yapışmış o sikiklere ülkemize gelip onca hayatı mahvetmenin bedelini ödebilecek bir şeyler olmasını diliyordum.

“Gerçek bir Amerikan kahramanısın, arkadaşım. Baban kafayı yiyecek biliyorsun, değil mi?” diye güldü Bobby.

Babamın ne düşündüğü hiç sikimde değildi. En başından beri Fisher Adası'ndan kurtulmak istiyordum ve bu benim şansımdı.

“Geçen hafta bana sadece işletme ekonomisi okursam ve anakaraya gidiş geliş yaparsam masraflarımı karşılayacağını söyledi. Bu gece eve gittiğimde tişörtü yüzüne atıp hareket çekeceğim,” dedim teneffüste kafeteryaya doğru ilerlerken.

Askeriyeye kaydolup bu adadan gitmek konusunda beni durduran tek şey büyükbabamdı. Trip Fisher bana kendi babamdan daha çok babalık yapmıştı. Bu adayı kuran onun babası olsa da hiç hayatı boyunca harcayabileceğinden daha fazla para kazanmayı ya da buraya daha fazla turist getirecek yeni şeyler bulmayı umursamamıştı. Adanın tamircisiydi ve anacaddenin hemen sonundaki iki odalı küçük bir kulübede yaşıyordu. Herkesle arkadaştı ve bu adadaki ailesi gibi olan insanlara yardım etmek için elini kire bulamayı dert etmezdi. Babam bu durumdan rahatsız olsa da bana bir eve ek yapmaktan, sızdıran lavaboları tamir etmeye kadar her şeyi öğretmişti. Buradan ne kadar gitmek istersem isteyeyim büyükbabamdan uzun süre ayrı kalmayı hayal edemiyordum. Ben doğmadan çok önce, babam daha genç bir oğlanken büyükannemi kanserden kaybederek dul kalmıştı. Büyükbabam pek çok kez bana babamın, büyürken hiçbir kadın etkisi görmediği için böyle olduğunu söylemişti. Trip elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama bazen bir oğlanın iyi, sevecen bir insana dönüşmek için ihtiyacı olan tek şey bir annenin nazik anlayışlı sevgisi oluyordu. Babam kendini bir halt sandığından ve işi düşmedikçe Trip’le nadiren görüştüğünden Trip’in tek ailesi bendim.

Kafeteryaya yürüdüğümüz sırada yüksek sesler ve tepkiler, kaşık-çatalların çıkarttığı sesler beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Adım söylendi ve Bobby’yle birlikte diğer arkadaşlarımızın yanına, arka köşedeki masamıza gitmek için odayı geçerken en az on beş kez beşlikler çakıldı. Kendi kendini Fisher Adası’nın kralı ilan eden adamın oğlu olmak, popülerlik sıralamasında oldukça yukarıda olduğum anlamına geliyordu. Kulağa ukalanın teki gibi gelmek istemem ama tüm erkekler benimle arkadaş olmak ve tüm hatunlar da benimle yatmak istiyordu. Bir partiye

gitmediğim bir cuma günüm ya da yatağımı ısıtan bir kız olmadan geçirdiğim bir cumartesi sabahım olmuyordu.

Masamızdaki banka çöktüğümde birkaç hafta önce onunla yatmak hatasına düştüğüm bir hatun yanıma kayıverdi ve kollarını belime doladı.

“Fisher, sanki seni bugün hiç görmemişim gibi geliyor,” diye mırladı Melanie Sanders kulağıma. “Seni özledim.”

Bobby masanın öbür tarafına, kızın en yakın arkadaşı Trish McCallister’in yanına kuruldu ve kollarını omzuna doladı. “Sen de beni özledin mi, Trish?”

Trish eline vurarak onu ittirdi ve masadan gazozunu alıp kucığına boşaltıverdi. “Siktir git, Bobby.”

Trish kalkıp giderken herkes Bobby’ye güldü ve o birkaç peçete alıp apış arasındaki pisliği temizlemeye çalıştı.

Kendimi Melanie’nin kollarından kurtarıp, biraz uzaklaşmaya çalışarak hareket ederken yüzümü buruşturmamaya çalıştım. “Kusura bakma, yavrum. Meşguldüm. Sen bir koşu gidip Bobby’ye yeni bir kola alsan nasıl olur?”

Cebimden birkaç dolar çıkararak önüne koydum. Onları alıp seke seke gitti.

Bobby güldü ve bana gözlerini devirdi. “Eh, bence bu listeyi noktaladı. Şu an her dişi öğrenciyi becermiş durumdasın. Bu kızların nasıl olup da senden ölesiye nefret etmediklerine şaşıyorum.”

“Senin aksine ben, onlara birlikte geçirdiğimiz vakitlerin tekrarlanmayacağını söylerken kibar olmayı öğrendim. Cidden, dostum, nasıl biraz daha düzgün olunacağını öğrenmen lazım. Trish’i becerdikten iki saat sonra Angela’yla oynamak muhtemelen en iyi hamlen değildi,” diye hatırlattım.

“Eh, kadın dediğin konuşur durur falan filan,” deyip omuz silkti.

Sol omzunun üstünden bir hareket gözüme çarptı ve kızıl-sarı saçlı bir kızın birinin çantasına takılıp içindeki her şeyi dö-küp, tepsisindekilerin yere saçılmasını durdurmaya çalışırken

sendelemesini görebilmek için boynumu çevirdim. Birkaç kişi ona güldü ve boş bir masa bulup aceleyle otururken yüzü kıpkırmızı oldu. Çatalını kaldırıp tepsisindeki yiyecekleri farkında olmaksızın karıştırırken başını eğdi ve uzun saçları yüzünü kapattı. Kafeteryanın ön tarafından gelen bir ses başını kaldırmasına sebep oldu ve direkt bana baktı. Gözleri öyle maviydi ki rengini ta oturduğum yerden görebiliyordum. Bu okula giden, memelerini ve kıçlarını ancak kapatan şeyler giyip bir palyaçoyu bile utandıracak kadar çok makyaj yapan çoğu kız gibi değildi. Ona göz alıcı demezdim. Körpe, makyajsız yüzü, küçük burnu ve bana bakmaya devam ederken gergince yaladığı dolgun pembe dudaklarıyla *tatlı* sayılırdı. Onda aletimi kotumun içinde kırmıldatan bir şey vardı ve her zamankilerden farklı bir hatunun gözüme takılmasına sinirlensem mi, ona gidip külotunun içine girmek için cazibemi mi kullansam, bilememiştim.

Sonunda göz kontağını kesti ve yemeğini tepsisinin bir ucundan diğer ucuna sürüklemeye devam etti.

“Hey, şuradaki yeni kız kim?” diye sordum Bobby’ye.

Pantolonunu kurulamayı bıraktı ve nereye baktığımı görmek için arkasını döndü.

“Ah, taze ikinci sınıf. Sanırım biri isminin Lucy olduğunu söylemişti. Adaya daha bu hafta taşındı. Ailesi Butler Moteli’ni işletiyor.”

Yüz yüze gelmek için bana döndü ve gözlerini kıstı. “Senin tipin değil, dostum. Hiç düşünme bile.”

Sonunda bakışlarımı kızdan çektim ve ona surat astım. “Ah, lütfen. Benim tipim olmadığı besbelli. Her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi duruyor. Kadınlarımı az daha omurga sahibi ve çok daha fazla memeli tercih ederim.”

Bobby masamızdaki biriyle konuşmak için her döndüğünde ona kaçamak bakışlar atmaya devam ettim ve Bobby’ye söylediklerimin tamamen saçmalık olduğunu fark ettim. Tabii, meme seven bir adamdım ve Lucy’ninkiler de buradaki pek çok kızınki gibi tişörtünden fırlamıyordu ama onda gözlerimi ondan alama-

mama sebep olan bir şeyler vardı. Ona doğru gidip sesinin de görünüşü kadar tatlı olup olmadığını duymak ve insanların ona sanki ortada sirk varmış gibi ağzı açık bakmalarını engellemek istedim. Ben de bakışlarımı ondan çekemiyordum, bu da beni ikiye bölüyor ama en azından bu odadakilerin yarısı gibi onu dikizlemek için sandalyesinde dönenlerden biri değildim. Kimse onunla konuşup yanına oturmaya çalışmıyordu, sadece bakıyorlardı. Tabii, yazın turist sezonu boyunca insanlar hep gelip giderdi ama onlar anakara insanlarıydı ve sanki farklı bir gezegenden gelmiş gibilerdi. Tüm yıl burada yaşamamızın *tatlı* olduğunu, kasabamızın *antika* olduğunu düşünüyorlardı. Birkaç ay düzenimizi bozar ve sonra da evlerine, kalabalık şehirlerine, kocaman gökdelenlerine döner ve adadan hiç çıkmayan ada insanlarına gülerlerdi. Buraya kalıcı olarak gelen çok kişi olmazdı ve bu da onun kim olduğu ve nereden geldiği meselesini biraz daha merak uyandırıcı hâle getiriyordu.

Bobby birkaç çocukla bu hafta olanları konuşmakla meşgulken bu fırsatı kaçırmadım ve masadan sıvışıp Lucy'ye doğru gittim.

Hemen yanına oturup gülümserken bana şaşkınlıkla baktı.

"Dört."

Uzun kirpikleri durmaksızın kırpıştırdı ve eli gözünün önündeki saçı çekmek için hareketlendi.

"Hımm, ne?" diye sordu usulca.

"Dört. Seninle ilgili bildiğim şeylerin sayısı," diye açıkladım ona en etkileyici gülüşümle birlikte. Sonra parmaklarımla söylediklerimi bir bir saydım. "Adın Lucy Butler, ikinci sınıfsın, ailen Butler Moteli'nin sahibi ve siktir, çok şekersin."

Elimi önüne getirerek el sıkışmak için uzattım, elinin de kırmış yanaklarının gözüktüğü gibi yumuşak olup olmadığını görmek istiyordum. "Adım Fisher."

Gözlerini devirip masadan kalkmadan önce bir anlığına elime baktı. "Evet, kim olduğunu biliyorum. İlgilenmiyorum."

Çantasını banktan alıp omzuna asmadan ve bana tek kelime

etmeden çekip giderken şok olacak kadar bile vaktim olmadı. O giderken kendimi kışını izlemekten alamadım, ayrıca yüzümü kaplayan gülücüğü de durduramadım. Mesele kızlar olduğunda reddedilmeye alışık değildim. Tabii, babam her fikrimi reddediyordu ama kızlar? Asla böyle bir şey olmamıştı. Tek yapmam gereken çarpıcılığı göstermekti ve bu odadaki her kız saniyeler içinde aletimin üstünde olurdu.

Lucy Butler bir aykırılıktı ve şu an bu ona kahrolası adadaki herkesten daha fazla saygı duymama sebep olmuştu. Onu bin kat daha çekici hâle de getirmişti. Lucy'ye yaklaşmak için biraz uğraşmam gerekebilirdi. Ah, bu çok eğlenceli olacaktı.

20. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

İki hafta önce kasabada yaşananları aklımdan çıkarmayı başaramamıştım. Ne yana dönsem Fisher'ın babasının sözleri aklıma gelip duruyordu. Boyumdan büyük işlere mi kalkışıyordum? Burayı işletebileceğimi ve elimde tutabileceğimi ciddi ciddi düşündüğüm bir hayalin içinde mi yaşıyordum? Faturalara gömül-müştüm ve son zamanlarda krediyi ödemekte de haddinden fazla gecikir olmuştum. Ailem burayı devraldığında ödenebilir bir miktar olduğunu düşünmüştü ve o zamanlar öyleydi de, ta ki tamiratlar ve bakım masrafları her ay çoğalana dek. Şu an beni kurtaran tek şey konuklarla dolu motel ve yaz sezonu ücretleri-nin sağladığı düzenli gelirdi.

Kulübedeki konuk odalarından birindeki yatağın üzerinde dönerek, ağırlaşan yüreğimle odaya baktım. Her konuk odası-da farklı bir deniz feneri teması vardı, Fisher Deniz Feneri odası hep benim favorim olmuştu. Ana duvardaki iki kocaman pence-reden görülebilen okyanusu yansıtmak için mavinin farklı tonla-rıyla dekore edilmişti, yıllardır topladığım birkaç taklit heykelle birlikte adanın güney ucundaki deniz fenerinin yıllardır çekti-ğim fotoğrafları da çerçevelenip odaya konmuştu. Bu oda ev gibi geliyordu. Bu oda *zaten* evdi. Yataktan kalktım, pencereye gittim ve elimi iki pencerenin arasında, yerde duran altmış santimetre uzunluğundaki tahtadan oyulmuş deniz fenerinin üzerinde gez-dirdim. Önünde durduğu pencereden bakıldığında uzakta belli

belirsiz görünen deniz fenerinin mükemmele yakın bir kopyasıydı. Nereden geldiğini hatırlamıyordum ama her zaman buradaki en sevdiğim dekor olmuştu. Belki ona baktığımda bana güzel zamanları... mutlu zamanları hatırlattığıındandı. O deniz fenerinde yaşanan pek çok güzel anım vardı ve hepsi Fisher'laydı.

Yatak odasından çıktıktan sonra motelin geri kalanını sessizce geçtim. Büyükbabamın kurduğunda on bir geniş konuk odasıyla adanın en büyük konukevi burasıydı. Şimdi kasaba büyüdüğünden havuzları ve yirmi dört saat açık spor salonları gibi Butler Moteli'nin boy ölçüşemeyeceği özel şeyleri olan pek çok otel vardı. Buraya dair en sevdiğim şeylerden biri hep bu olmuştu gerçi. Dünyanın her yerinde görülebilecek, bütün katların aynı şekilde dekore edildiği, insanların birbirine bağırıp koridorlarında koşuşturup durduğu herhangi bir otelin kopyası değildi. Butler Moteli'ne geldiğinizde rahatlamaya, sadece okyanusun verebileceği dinginlik ve huzurun tadını çıkarmaya gelirdiniz. Sizi hayatın çok daha basit olduğu zamanlara götüren eski moda tasarımı için gelirdiniz.

Butler Moteli geleneksel, ahşap, merkezinde bir merdiven ve her iki tarafında da iki geniş odası olan, Georgian tarzı, iki katlı bir binaydı – bir tarafında resepsiyon bölümüyle birlikte bir salonu ve diğer tarafında köşesinde bar bulunan bir kütüphanesi vardı. Birinci katta küçük bir çamaşır odasıyla birlikte mutfak ve yemek salonu yer alıyordu. Georgian tarzı iki katlı evlerin gelenegine uyarak her iki ucuna da birer şömine kondurulmuştu. Biri oturma odasında, diğeri de kütüphanedeydi. Geçen sene üst katta patlayan borunun çam parkeleri mahvetmesi neticesinde yenilenmek zorunda kalan yerler dışında motelin çoğu hâlâ orijinal döşemeleriyleydi.

Mutfağı ve yemek salonunu geçerek motelin arka tarafındaki sürgülü cam kapıyı açtım ve Butler Otel'i'nin en popüler yönüne adım attım. Motelin arkası boyunca uzanan ve okyanusa bakan verandaya sallanan sandalyeler sıralanmıştı ve her biri Fisher'ın el yapımıydı ama ben en sevdiğime, baş tarafına deniz feneri iş-

lenmiş olana geçtim. Suya bakarak güneş batarken gökyüzünün kararmasını izledim.

Verandanın diğer ucunda iki konuk oturmuştu, tembelce ileri geri sallanıp manzaranın tadını çıkarırken onlara gülümse-dim ve el salladım. Buranın yıkılıp yerine modern bir tatil köyü yapılması düşüncesi karşısında ağlamamaya çalıştım. Kimse burada oturup uzaktaki gemilerin yüzeye vuran parlak ışıkla- rıyla birlikte okyanusu izleyemeyecekti. Manzarayı kapatacak ve insanlar, kaldıkları yerin güzelliğini unutturacak kocaman su parkının içinde su sıçratmakla fazla meşgul olacaklardı. Bura- ya taşındığımda bunun üniversiteye gitmeden önce bir durak olduğunu ve eninde sonunda dünyayı gezeceğim zamanı dü- şünürdüm. Dünyanın sunacağı şeyleri görmeyi çok istemiştim ama çok geçmeden buranın, bu adanın ihtiyacım olan tek şey olduğunu fark etmiştim.

Eh, buranın ve iyi bir adamın aşkının.

İşler değişmişti, yolun bir yerinde o adamı kaybetmiş olsam da motel hâlâ benimdi. Kendi kendime geçmişe fazla takılıp kal- madığımı düşünüyordum. Asla bana geri dönmeyecek şeylere tutunmaya çalışıp çalışmadığımı – eski moda bir motelin po- pülerliğine ve ta ki bırakana dek tüm rüyalarımı ve hayallerimi gerçekleştiren bir adama... Belki benim için artık peşini bırakma vakti gelmişti. Burada kalmak, bu binaya fazlasıyla bağlı olmak geçmişe çakılıp kalmama, hakkım olmayan şeyler istememe ne- den oluyordu. Burada kalmak olabilecek şeylerin anılarını canlı tutuyor ve beni ilerlemekten alıkoyuyordu.

Sürgülü cam kapıların yana kayma sesini duydum ve arkama dönerek Trip'in geldiğini gördüm. Yanımdaki sallanan sandal- yeye otururken okyanusa baktı. Sonunda konuşmaya başlayana dek birkaç dakika sessizlik içinde sallandık.

"İnatçısın, Lucycik. Bu hep hoşlandığım yanlarından biri oldu."

Kafamı sandalyemin başına yaslarken aksi sesine güldüm.

“Gerçi bazen inatçılık seni gözünün önündeki şeylere karşı kör eder. Fisher’ın sana verdiği o parayı alıp buradaki tüm tamiratın parasını ödememden memnun olmadığını biliyorum.”

Patlayan borunun motele verdiği zararın ne kadar büyük olduğunu keşfettiğimde yapmak istediğim tek şeyin vazgeçmek olduğu o günü düşünerek dudaklarımı büzdüm. Zaten boşanma yüzünden yeterince öfkeliydim ve Fisher’ın parasının yarısının haberim dahi olmadan benim hesabıma aktarıldığını öğrenince öfkeden basbayağı morarmıştım. Ne olursa olsun o lanet paraya dokunmayacağıma yemin etmiştim. Ama Trip arkamdan iş çevirip yine de dokunmuştu.

“O parayı yüzüne atılan bir tokat, senden daha çok parası olduğu için senden daha iyi olduğunu kanıtlama çabası gibi gördüğünü fark ettim ama onu gayet iyi tanıyorsun.”

Sallanmayı bıraktım, yaşlı adamla yüz yüze gelmek için vücudumu çevirdim. “Tanıdığımı düşünüyordum ama besbelli tanımıyormuşum. Peki, parayı kötülük etmek için yollamadı ama o kahrolası aylık ödemeler gereksiz ve acımasızdı, bunu biliyorsun. Paylaştığımız hayatı silmek istiyordu ama yine de geçen yıl boyunca her ay o salak bildirileri gönderip durdu. Her ay, tam da sonunda onun dışarılarda bir yerde bensiz bir hayat sürdüğünü unutmaya başladığım sırada o lanet ödemeleri aldım ve her şey yeni baştan aklıma hücum etti.”

Trip de sallanmayı bıraktı ve bana bakmak için bakışlarını okyanustan ayırdı. “O yapmamıştı, Lucycik ve sen ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösterene dek o ödemeler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Eğer ona kalsaydı hayatının geri kalanı boyunca sahip olduğu her kuruşu sana verirdi, doğru ama o aylık ödemelerle hiçbir ilgisi yoktu. Seni o şekilde aşağılamaması gerektiğini biliyordu, seninle ilgilenememek onun için ne kadar zor olursa olsun. O lanet hesap konusunda bu kadar sinirli olduğunu bilseydim sen kendi kendine çıkarımlar yapmayasın diye çok önceden sana gerçeği söyledim.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Trip Fisher, o hesabı sen mi açtın?"

Haykırarak güldü ve bana başını salladı. "Yaşlıyım ama aptal değilim. Öyle bir şey yapsaydım muhtemelen beni kendi çekicimle döverdin. Hayır, ben değildim. Yeterince düşünürsen Fisher ailesinde sana her zaman zaafı olan bir kişi daha olduğunu çözersin."

Cevap yüzüme tokat gibi çarpmadan önce bir anlığına yüzüne şaşkınlıkla baktım.

Siktir.

Grace Fisher, kocası yüzümü görmeye bile dayanamazken onun beni kabul etmesi için elinden geleni yapan kayınvalidemdi. Kocası ortada yokken beni övme zahmetine girmiş, Fisher görevdeyken bana göz kulak olmuş ve motelde işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için çabalamıştı. Böyle bir şey yapabileceğini bilmem gerekirdi ama Fisher'a olan öfkem beni gözümün önündeki şeylere karşı körleştirmişti. Tam da Trip'in dediği gibi.

Kendimi berbat hissediyordum. İki hafta önce Fisher'ı fena paylamıştım ama onun neden bahsettiğim hakkında bir fikri yoktu. Yapmadığı bir şey için onu suçlamış ve öfkemin beni ele geçirmesine izin vermiştim.

"Benim evimde, bodrumda bir şeylerin üstünde çalışıyor," dedi Trip öylesine sallanmaya devam edip okyanusa bakarken.

"Biraz ukalalık etmiyor musun sence de? Sana onun nerede olduğunu merak ettiğimi düşündüren ne?"

Trip sadece güldü ve sorumu duymazlıktan geldi. Tabii ki umurumda olduğunu biliyordu, adam lanet olası bir zihin okuyucu gibiydi ve az önce öğrendiğim şeyle suçlu hissedip özür dilemek isteyeceğimi biliyordu.

Sallanan sandalyeden gelişigüzel kalktım, göstermelik gerinme hareketleri yaptım ve bu verandadan adım atar atmaz Trip'in evine sıvışmaya niyetlenmiyordum gibi davrandım.

"Sanırım birkaç evrakla ilgilenip geceyi sonlandıracağım. Sen bir süre daha buralarda mısın?" diye sordum umursamazca.

Başını salladı ve göz kırptı. “Evet. Herhalde bir iki saat bu-
rada oturur, manzaranın tadını çıkarırım. Adanın en iyisi. Sen
şimdi evraklarınla eğlencene bak ve beni dert etme.”

Omzunu sıvazlayarak arkamı döndüm ve sürgülü kapıyı aç-
tım. İçeri adım atarken Trip seslendi.

“Yedek anahtar ön verandadaki paspasın altında.”

Homurdandım ve odanın içine koştururken sürgülü kapıyı
çarptım.

Uyuz, her şeye burnunu sokan ihtiyar.

Trip’in evinin kapısını açtığımda bodrumdan gelen müziğin ha-
fif sesini duydum. Şarkıyı hemen tanıdım ve kalbim daha hızlı
çarpmaya başladı. Lifehouse’un “Storm” şarkısını Fisher gittik-
ten sonraki birkaç hafta boyunca tekrar tekrar çalmıştım. Yastı-
ğıma gömülüp ağlarken depresif şarkılar dinleyen kalbi kırılmış
ergen bir genç kız gibiydim.

*“Seni sadece görebilseydim her şey yoluna girerdi. Seni görseydim
bu karanlık aydınlığa dönerdi.”*

Şarkı, sevdiğiniz kişinin sizi boğulmaya terk etmesi üzerin-
deydi ve Fisher beni terk ettikten sonra hissettiğim kaybın mü-
kemmeli bir yansımasıydı. O zamanlar bu şarkıyı dinlemek zaten
kırgın olan kalbimi daha da küçük parçalara ayırmıştı. Şimdi
dinlemekse beni o günlere götürüyor ve göğsümü deşiyordu.

Sanki şarkının manyetik bir çekimi varmış gibi sersemleye-
rek, sanki kendime daha da işkence çektirmek istermişim gibi
aylarca rüyamda bana musallat olmuş hafif kırgın sözlerle doğru
yürüdüm. Merdivenlerin sonuna geldiğimde durdum ve önüm-
deki manzarayı kolaçan ettim. Üzerinde ten rengi kargo şortu
ve koyu mavi bir tişört bulunan Fisher, arkası bana dönük hâlde
çalıştığı şeyin üzerine eğilmişti. Zımpara kâğıdını odun parça-
sının üzerinde kaydırıp olabildiğince pürüzsüz hâle getirmeye
çalışırken kolundaki kaslar oynuyordu.

Elleri ve kolunun ön tarafı zımpara yüzünden tozla kaplan-

muştı ve ön verandamızda oturup tam da bu yaptığını yaparken onu ve o ellerle ortaya çıkardığı güzelliği hayranlıkla izlediğim onca zamanı düşündüm. Bana hassasiyet ve sevgiyle dokunan o ellerin eski bir odun parçasını böyle güzel bir şey hâline getirmek için dur durak bilmeden çalışmasını izlediğim zamanları.

Her zaman olduğu gibi vücuduna ve varlığına doğru çeki-
lerek ona doğru yürümeye devam ettim. Ayağım duvara yas-
lanmış bir tahta parçasına değdi, tahta devrildi ve ses Fisher'ın
başını kaldırıp bana doğru bakmasına sebep oldu.

Gözleri üzerimde dolanarak şaşkınlıkla bana baktı ve şu an
yüzümde ne gördüğünü merak ettim. Şarkı hâlâ çalıyordu, söz-
leri aklıma dolanıyor, beni kendimi kayıp, yalnız ve ona muhtaç
hissettiğim günlere götürüyordu. Sadece... ona ihtiyaç duydu-
ğum günlere.

"Gözlerinde kaybolacağım. Her şeyin yoluna gireceğini biliyorum."

Kahverengi gözlerini bana dikti ve tıpkı şimdiki gibi bana
baktığı, gerçekten bana baktığı, beni net şekilde, açık bir zihin-
le ve açık bir kalple gördüğü onca zamanı düşündüm. Burada
ne yaptığımı dair hiçbir fikrim olmadığını, hayatta ne yaptığım
hakkında hiçbir fikrim olmadığını ve o gittiğinden beri de bil-
mediğimi söylemek istedim. Şimdi geri döndüğünden kendimi
daha da kaybolmuş ve kafam karışmış hissediyordum, sanki
kasırganın ortasındaki bir dalganın içinde dönüp duruyormu-
şum, çalkalanıyormuşum gibi geliyordu. Hangi tarafın yukarısı
olduğu konusunda bir fikrim yoktu ve suyun yüzüne çıkan yolu
bulamıyormuşum gibi geliyordu.

Fisher, tek kelime etmeden zımparayı fırlatarak bana doğru
gelmek için odayı arşınladı, yanaklarını avuçladı ve ben daha
göz bile kırpmadan dudaklarını benimkilere bastırdı. Dili du-
daklarımın arasından kaydı ve sırtım merdiven aralığının du-
varına yaslanana dek vücudunu benimkine bastırdı. Dili dilime
dolanır dolanmaz aklımdaki her şey uçtu gitti. Tişörtünün önüne
tutundum ve daha fazlasına duyduğum ihtiyaçla onu kendime
çektim. Bacakları, kalçaları ve karnı benimkine değişiyordu, vü-

cudunun ağırlığını nefes almak zorlaşana dek bastırıyordu ama umurumda bile değildi. Nefesi dudaklarımdayken, o bana hayat üflerken havaya ihtiyacım yoktu.

Şu âna kadar tadını ve varlığının verdiği hissi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Hayaller ve anılar gerçekte boy ölçüşemezdi. Öpücüğü derinleştirdim, diline daha sert bastırıp nane, kahve ve Fisher'a özgü kalbimi daha hızlı çarptıran o tadı aldım. Okadar uzun süre özledikten sonra yeniden bu tada kavuştuğum için heyecanlandım. Dudaklarımız hareket etmeye devam etti ve Fisher dilim ve dudaklarımla ona verdiğim her şeyi aldı. Beni dili ve dudaklarıyla cezalandırmak için yüzümü tutuşu daha da sıkılaştırırken kafalarımız ileri geri hareket etti. Bu adamı öptüğüm her ânı hatırlıyordum; sayısız sefer zihnimde uçuştı ve kendimi onda kaybettim, aramızda hâlâ dağ gibi dikilmiş olan sorunları unuttum. Dudaklarının içine doğru inledim ve öpücük başladığı kadar hızlı bir şekilde sona erdi. Ellerini yüzümden çekti ve geri adım atıp derince nefes alarak bir elini kısa, koyu renk saçlarında gergince dolaştırırken yanaklarımda avuçlarının sıcaklığı yerine soğuk havayı hissettim.

"Tanrım, Lucy," diye mırıldandı bıyık altından.

Birkaç hafta önce Stanford'ın da bana aynı şeyi söylediği ânın görüntüleri zihnime doldu ama onları geri ittim. Stanford'ın inleyişi şaşkınlık ve biraz da rahatsızlıkla doluyken Fisher'ın arzusu ve ihtiyaçtan ibaretti.

Stanford. Siktir! Ben ne halt yiyorum?

"Lucy, ben..."

Her ne diyecekse yarıda keserek duvardan ayrıлып etrafından dolandım ve ne üzerinde çalışıyorsa ona doğru gittim. Lanet olası özrünü istemiyordum. Eğer şimdi benden özür dilerse bu bodrumda kendimi kaybedecektim. Buraya gelir gelmez aklımı yitirdiğim için bir salaktım ama o aptal şarkı ve bu aptal adam beyimin içine ediyordu. Geniş omuzları ve güçlü kolları bana dolanmışken kendimi güvende hissediyordum. Parfümünün hafif, odunsu kokusu hâlâ burun deliklerimi yakıyor ve dudak-

larının tadını hâlâ dilimde hissedebiliyordum. Yanaklarım ve çenem sakalı battığı için yanıyordu ve arkamı dönüp onu yeniden öpmemek için birkaç derin nefes almak zorunda kalmıştım. Bir sevgilim vardı. Beni, birlikte bir gelecek kurmam gereken hayatımdaki adamı ve Fisher'ın canımı türlü türlü şekillerde yakışını iyiden iyiye unutturacak kadar yoğun ve coşkuyla öpmek istemediğini söylemek üzere olan eski kocamla oynamıyor olmam gerekirdi.

"Bu çok güzel, Fisher," dedim konuyu değiştirip ben buraya geldiğimde üzerinde çalıştığı tabelanın üzerinde elimi gezdirirken.

İşlerinden bahsetmeyi severdi ve dikkatini ortadaki aşikâr gerçekten uzaklaştırmanın en iyi yolu onlardan bahsetmekti.

"Teşekkürler," diye cevap verdi. Yanımda durmak için yaklaştı ama aramızda birkaç adımlık mesafe bıraktı.

Şekerler ve başka şekerlemelerin çevrelediği güzel, iç içe geçmiş desenlerin ortasına yakılarak işlenmiş *Ruby'nin Şekerleme Dükkânı* yazısına baktım.

"Tavsiyeni dinledim ve birkaç hediyeyle özür dilemeye karar verdim. Bu sonuncusu ve yarın bırakabilmek için bu gece bitirmeyi umuyorum."

Stan'ın Lokantası, Istakoz Kovası ve Ruby'nin Şekerleme Dükkânı – geçen yıl adadan gitmeden önce zarar verdiği üç dükkândı. Beni dinlemesi ve bu insanlar için böyle düşünceli bir şey yapması yüreğime dokundu.

"Bu harika, Fisher. Eminim takdir edeceklerdir," dedim Fisher'ın bu tatlı tarafının içimi eritmesine izin vermemeye çalışarak.

Konuyu bir kez daha değiştirerek buraya gelişimin gerçek sebebine geldim. Onu öpmek için ya da eski Fisher'ı, hep kalbimi eriten adamı görmek için gelmemiştim elbette.

"Bak, böyle habersiz uğradığım için kusura bakma ama sahildeki davranışlarım için özür dilemeye geldim. Trip o parayı hesaba yatıranın sen olmadığını söyledi, yani... özür dilerim.

Kaltaklık ettim,” diye açıkladım ellerimi şortumun arka cebine sokup ayağımla yerdeki talaş parçacıklarıyla oynarken.

“Özür dilemek zorunda değilsin, Lucy, sorun değil. Zaten annemle konuştum ve ödemeleri kesecek. O sadece... Eh, onun nasıl olduğunu bilirsin. Üzgün olduğunda ya da birine yardım etmek istediğinde bunu yapacak daha iyi bir yol bilmiyor,” dedi omuz silkerek.

“Teşekkür ederim. Ve ona da teşekkür ettiğimi söyleyebilir misin? Niyetinin iyi olduğunu biliyorum ama... biliyorsun, şey düşünülecek olursa pek de uygun değil...” diye yarıda bıraktım, eklemeye zahmet etmeden. *Boşandığımız ve birkaç dakika önce yi-yişmiş olsak ve vücudum hâlâ yanıyor, daha fazlasını istiyor olsa da benim başkasıyla çıktığım düşünülürse.*

“Aslında uğramana sevindim,” dedi odanın köşesine giderek. Ellerini şortunun arkasına asılmış havluya sildi sonra eğilip bir kutunun kapağını kaldırdı ve istediğini bulana dek içini karıştırdı. Tekrar ayağa kalkıp katlanmış birkaç kâğıt parçasıyla birlikte bana doğru geldi. “Sana bunları vermek istiyordum.”

Parmaklarımızın birbirine değmesini çok fazla büyütmemeye çalışarak kâğıtları elinden aldım ve iç çekmemek için kendimi zorladım.

“Bu ne?” diye sordum kâğıtları açarken.

Çabucak uzandı ve beni durdurmak için ellerimi sardı.

“Şimdi açma. Sadece... bilirsin, sonra. Ne zaman olursa. Bulduğum ve sende olmasını istediğim bir şey yalnızca.”

Boştaki eli yüzüme uzandı ve kalbim tekleyip nefesimi tutarken parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. “Yüzüne biraz kir bulaştırmışım. Bunun için özür dilerim.”

Yüzündeki sırtış kirli ellerini yüzüme koyup dudaklarımı dudaklarına bastırmaktan hiç de üzgün olmadığını söylüyordu. Yeniden nefes alabilmek için çabucak geri adım attım ve yanağımdaki eli indirdi.

Bana verdiği kâğıtları elimde tuttum ve merdivene doğru ondan uzaklaşmaya devam ettim. Şu an biraz mesafeye ihtiyacım

vardı. Burada onunla baş başa bir saniye daha geçirirsem ne yapacağım konusunda bir fikrim yoktu ama onu öpmekten daha aptalca bir şey olması olasıydı.

“Gitmem gerek,” dedim ezikçe. “Sahildeki o gün için tekrar özür dilerim.”

Bakışlarına arkamı döndüm ve merdivenlerden koşturdum. Yukarıya vardığımda bana seslendi.

“Görüşürüz, *Lucy in the sky with diamonds*.”

21. BÖLÜM

Fisher'ın Lise Günlüğünden

28 Ekim 2001

“Her elektron negatif elektrik yüklü ve her proton pozitif elektrik yüklüdür. Yükler büyüklük olarak eşit ancak gösterge olarak zıttır. Yani temel olarak ikisi elektriksel olarak birbirlerini çeker.”

Henüz uyuyakalmamış olmamın tek sebebi Lucy'nin sesini tüm gün dinleyebilecek olmamdı. Bana neler oluyor, bilmiyorum ama neredeyse bir aydır başka bir kıza bakmadım bile. Belli ki aklımı yitiriyorum. Bu adadaki neredeyse bütün kızların tam tersi. Utangaç ve kendi hâlinde, okuldaki koyunlar gibi, olmadığı biri olmaya çalışmak için yolundan sapmıyor. Derste sadece seslenildiğinde konuşuyor ve sürekli burnu bir kitaba gömülmüş hâlde geziyor. Buradaki kızların yarısının moda dergilerinden başka bir şey okuduğunu düşünmüyorum ama Lucy, *Anna Karenina* ve *Rüzgâr Gibi Geçti'yi* zevk için okuyor. Şahsiyet kırıntısı ve bir başka atarlı tavır gösterdiği tek zaman benim yanımda olduğu zamanlar ve onda o duyguları uyandırıyor olabilmem bana kendimi oldukça iyi hissettiriyor.

Tüm bunlar bir yana, gerçekten zeki. İleri Kimya dersi alan tek ikinci sınıf öğrencisi – hep A alması da cabası. Öğretmenimiz notumu yükseltmem gerektiğini yoksa bu dönem mezun olma şansımı riske atacağımı söylediğinde anında ders almak için adımı yazdırdım. Mezun olamayıp Deniz Piyadeleri'nin temel eğitimini ertelememin imkânı yok. Şansıma, Lucy de ders verecek kişiler listesinde. Müsait olan tüm randevuların onunkilerle

çakıştığından emin oldum ki öğretmenimizin bizi eşleştirmekten başka şansı kalmamış.

Lucy açıklamasına ara verdi, başını kimya kitabından kaldırdı ve beni üzerinde çalıştığımız sayfa yerine dudaklarına bakarken buldu. Elimden bir şey gelmiyor. Ağzı beni deli ediyor. Diğer hatunların sürdüğü o yapışkan, parlak dudak parlaticısından sürmüyor. Dudakları her zaman pembenin mükemmel bir tonunda ve ara sıra dilini onların üzerinde gezdirerek dudaklarını yeterince parlaklaştırıyor.

“Hey. Odaklan,” diye azarladı kalemini kitaba vurarak bakışlarımı dudaklarından çekip gözlerine bakmaya zorlarken.

“Tamamen odaklandım. Dediğin şey zıt kutupların birbirini çektiği,” dedim göz kırpıp gülümseyerek.

Elimden bir şey gelmiyor. Onu etkilemeye çalışmamın tepesini attırdığını biliyorum ama onda bunu sev... bundan hoşlanıyorum. Burada flört etmeye çalıştığımda üzerime tırmanmayan tek kız.

İnledi, bana gözlerini devirdi ve gülüşüm daha da genişledi.

“Evet ama sadece bilim dünyasında. Daha temel şeyleri bile bilmiyorsan neden İleri Kimya dersini alıyorsun ki?

Dirseklerimi masaya dayayıp bakışlarımı çevirerek elimi yüzümde dolaştırdım ve iç çektim. “Sırf sınıftaki seksi kızlar için dersi aldığımı söylesem bana inanır mısınız?”

Bu, beni Lucy’ye çeken tek şey. Tamam, beni onu öpmek ya da ellerimi ne kadar yumuşak olduklarını görmek için uzun saçlarında dolaştırmak ya da mükemmel, dolgun kalçasını sıkmayı düşünmekten daha çok çeken tek şey. Ta içimi görüyor olması. Ona palavra sıkmayı denediğimde o mavi gözleri beni lazer gibi ayırıştırıyor.

“İyi denemeydi,” dedi kalemini bırakıp yüz yüze gelmek için sandalyesinde dönerek. Bacak bacak üstüne attı ve başını yana eğdi. “Sınıfımızda sadece bir tane güzel denebilecek kız var ve benim de arkadaşın olan ciddi bir sevgilisi olduğunu biliyorum. Gerçeğe ne dersin?”

Sırf okuldaki diğer hatunlara benzemiyor diye kendini hiç güzel saymamasından nefret ediyorum. Amerikan tarzı, komşu kızı tipi bir güzel ve bunun farkında bile değil.

“İki,” diye mırıldandım dikkatim dağılarak bacaklarına bakıp da ellerimi baldırında gezdirmeye isteğimi düşünerek.

Kafası karışarak bana başını salladı.

“Sınıfımızda güzel görünüşlü sayılabilecek iki kişi var. Aslında seni *yalnızca* güzel görünüşlü olarak sınıflandırmazdım, nasıl görüldüğün konusunda çok daha iyi bir kelime olduğundan eminim ama henüz onu icat ettiklerini düşünmüyorum,” dedim sınıtarak.

“Bir dakikalığına ciddi olabilir misin?” diye sordu rahatsız olmuş gibi.

“Ciddiyim zaten. O ilk gün kafeteryaya girdiğinden beri gözlerimi senden alamıyorum,” diye cevap verdim usulca, uzun zamandır ilk kez dürüst davranarak.

Bana güvenmediğini biliyorum ve bu beni ölümüne rahatsız ediyor. Her gün okulda bana yapışmış başka bir kız görüyor ve bu, benden uzak durmakta haklı olduğu kanıtlıyor. Keşke o kızları bir kenara itmek ve onlarla değil Lucy’yle takılmak istediğimi, ne zaman onunla zaman geçirme ihtimali belirse diğer kızları bir kenara ittiğimi bilebilse. Randevuları, sakso çekme tekliflerini ve biriyle yatmamın garanti olduğu parti tekliflerini bile geri çevirdim. Sırf onunla kütüphanede bir saat geçirmek için.

“Neden hafta sonu verilen partilerin hiçbirine gelmiyorsun?” diye yumurtlayıverdim, beni bir korkak gibi gösterecek aptalca bir şey söylememek için konuşmanın yönünü ona çevirmeye çalışarak.

“Önce ben sordum,” diye karşı çıktı. “Neden İleri Kimya dersini alıyorsun?”

Parmaklarımı altdudağımda gezdirdim, gergin ya da bıkkın olduğumda yaptığım bir şey bu. Lucy bana ikisini de hissettiriyor. Ona karşı tamamen dürüst olmak istememe de sebep oluyor.

Onu çok uzun zamandır tanımıyorum ama şimdiden beni asla yargılamayacağını ve benimle dalga geçmeyeceğini biliyorum.

“Babam zorladı,” diye itiraf ettim iç çekerek. “Üniversite için transkriptimde güzel görüneceğini söyledi. Bilirsin, *onun* benim için seçtiği üniversite, *onun* almamı onayladığı dersler için. Matematikten nefret ediyorum ve kimya da ondan ibaret. Bir sınıfta ya da toplantı odasında tıklı kalmaktansa dışarıda olmayı, büyükbabama adadaki aksaklıklara tamir etmekte yardım etmeyi tercih ederim ama babam toplantı ve sınıf kısmına yaradığımı düşünüyor.”

Bunu yumurtladığımda şaşırmış gibi bile yapmadı. Gözleri anlayışla yumuşadı. Tanrı’ya şükür bana acıyarak bakmıyordu, onunla başa çıkamam.

“Şey, şu şekilde düşün. Yapım ve elektrik işinde bile biraz kimya bilmekten zarar gelmez. Yani senin yapmak istediğin bir şeye yardımı olacak bir şeyi öğrenerek babanı gizlice gıcık edebilirsin,” dedi küçük bir gülümsemeyle.

Ağzımdan kaçan sesli, içten kahkahayı bastıramadım. Onu hiç küfür ederken duymamıştım ve sadece *gıcık* demiş olsa da sırf beni gülümsetmeye çalışmak için o sözcüğü öylece söyleyiverişini duymak içimi bir hoş etti.

“Bir süreliğine buradan gitmek ister misin?” diye sordum kahkahamın ortasında. “Bu kütüphanede bu kadar uzun süre durunca klostrofobik hissediyorum.”

Şüpheyle tek kaşını kaldırdı ve yine kahkaha attım. “Endişelenme, *Lucy in the sky with diamonds*, ellerime sahip çıkmaya söz veriyorum. Adada bir tur atabiliriz diye düşündüm. Sana kimse-nin bilmediği bazı favori yerlerimi gösteririm.”

Takma isim ağzımdan çıkıverdi ve şaşırtıcı olan şu ki böyle dediğim için bana kötü kötü bakmamıştı. Ellerime sahip çıkacağımı söylediğimde suratının düştüğünü fark ettim ve bu göğsümü gururla kabartmak istememe sebep oldu. Lucy benden hoşlanıyor ve ona dokunmamı *istiyor*. Birdenbire bu kızın içinde neyin kıvılcım çaktıracığını öğrenmek dışında hiçbir şeyin önemi

kalmadı. Kısa bir tur atmaya razı oldu ve kitaplarımızı toplayıp kamyonetime gittik.

On beş dakika sonra adanın uç tarafındaki kayalıklara tırmanıyorduk. En tepedeki manzara her zaman olduğu gibi nefes kesiciydi.

“Fisher Deniz Feneri’ne hoş geldin,” diye ilan ettim elimi önümde tutup daireler çizerek. “Bu siktiğimin kasabasındaki her şeyle aynı adı paylaşmak zorunda kalmam fazlasıyla iğrenç olsa da burası aynı ismi paylaşmayı dert etmediğim tek yer.”

Ellerimi güneşe karşı siper ederek okyanusa yukarıdan bakan kocaman kırmızı-beyaz çizgili binaya baktım ve ben ona biraz tarih dersi verirken Lucy de aynı şeyi yaptı.

“Kandiller ve saatli mekanizmalar kullandığı zamanlarda içeride yaşayan ve balıkçı tekneleri için ışığı açıp kapatan bir deniz feneri bekçisi varmış. Bunu hayal edebiliyor musun? Deniz fenerinde günler, yıllar boyu yapayalnız, seni yargılayacak, işine karışacak kimse olmadan yaşamayı? Tek işinin teknelerin güvende olmasını ve tayfaların ailelerine geri dönmesini sağlamak olduğunu,” dedim dalgın dalgın, ellerimi kotumun cebine sokup uzaklara bakarak. Kıyıdan birkaç mil ötede dalgaların karmasını izledim.

“Şimdi her şeyi bilgisayarlar yapıyor ve bir şey bozulmadığı müddetçe kimsenin buraya gelmesine gerçekten gerek yok. Bu da demek oluyor ki bu güzelliğin içinde durup okyanusu izleyen, dünyada kalan son iki insanmış gibi davranan tek kişiler büyükbabam ve benim. En güzel hâli geceleri, her yerin kapkaranlık olduğu ve dünyanın ucunda duruyormuşsun gibi hissettiğin zamanlar. Kayalıklardan bir adım atsan hiçliğe düşüp sonsuza dek kaybolacaktıydın gibi geliyor. Bazen kaybolmak kulağa dünyanın en iyi fikriymiş gibi geliyor.”

Neden Lucy’ye ne düşündüğüm konusunda herkese söylediğimden çok daha fazla şey söyleyip de utanmış hissetmediğimi merak ederek sonsuz okyanusa baktım. Güneş yüzümde parlıyordu ve kendimi huzurlu hissediyordum. Bunu mümkün kı-

lan, Lucy'yle birlikte o noktada olmalı. Bin tane soru sormuyor ya da sessizliği gereksiz konuşmalarla doldurma gereği duymuyordu. Beni dinlemekten ve sessizliğin tadını çıkarmaktan memnundu. Bana baktığında ne gördüğünü biliyorum – kişiliği için değil de parası için herkesin etrafında olmak istediği ukala, popüler çocuk. Kasabada, adanın en zengin adamının oğluyum ve biraz daha vakur ve terbiyeli olmam şart ama burada, adanın beni kimsenin göremeyeceği ucunda sadece kendim olabilirim. Lucy'yle kendim olabilirim – yaşadığı yeri gerçekten, tüm kalbiyle seven ama daha büyük ve iyi şeyler hayal eden küçük kasaba çocuğu.

Adımlarının kayaların üstünde çıkarttığı sesi duydum ve birdenbire küçük, sıcak elleri benimkileri tuttu. Parmaklarını benimkilere doladı ve ikimiz de okyanusu izlerken elimi sıktı.

Tam da o anda fark ettim ki benim *daha büyük ve iyi* şeyim, Lucy ile tanışmaktı.

22. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

Trip'in evine gitmemin ve Fisher'ın beni bodrumda öpmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Tamam, peki, o öpücükte ben de eşit bir katılımcıydım ama o kısmı aklımdan çıkarmaya çalışıyordum, özellikle de Stanford ile gerçekten harika bir hafta geçirdiğimizden beri. Fisher'la karşılaşma ihtimalinden ürktüğüm için onu kasabanın içine inmemeye ve motelde kalmaya ikna etmeyi bile başarmıştım. Planım Stanford'a konsantre olabilmek için Fisher'la aramıza mesafe koymak ve onu aklımdan çıkarmaktı.

Ne yazık ki işe yaramıyordu.

Ayrılık, kalbi sevgiyle doldurmakla kalmıyor, libidoyu da çıldırtıyordu ve bu suçluluk beni deli ediyordu. Bir gün eski kocamın boğazına dilimi sokup ertesi gün çıktığım adamı öpmek bana kendimi Fisher'ın babasının beni olmakla suçladığı değersiz bir orospu gibi hissettiriyordu. Dudaklarımda hâlâ başka bir adamın, kalbimi çarptırıp beni pek çok şekilde çıldırtan adamın tadı varken Stanford'ı öpüyordum.

"Canını sıkın ne?"

Konuk odalarından birinin banyosunda ellerimin ve dizlerimin üstündeyken kapı aralığına yaslanmış Ellie'yi görmek için omzumun üstünden baktım.

"Canımı sıkın hiçbir şey yok," diye yalan söyledim yaptığım işe geri dönerek.

“Sen yalnızca bir şeye sinirlendiysen ya da üzüldüysen tuvaletleri ovarsın, yani dökül bakalım, şekerim.”

Atkuyruğumdan kurtulan saçlarımı gözümün önünden çektim ve biraz daha gayret edip ovmaya devam ettim.

“Dökülecek bir şey yok. Bu tuvaletler iğrençti ve tüm konuklar sahile indiğinden ben de düşündüm ki temizliğe bir ucundan başlayayım, böylece sen yemeği hazırladıktan sonra uğraşmak zorunda kalmayasın.”

Güldü, odanın içine girerek elimdeki bezi aldı, silkeledi ve önüne tuttu.

“Doğru, yani sadece anlık bir kararla tuvaletleri temizlemek için Fisher’ın eski tişörtünü kullanıverdin. Bir hafta önceye kadar hâlâ yatarken giydiğini gayet iyi bildiğim tişörtle,” dedi.

Uzanarak tişörtü öfkeyle elinden aldım ve işe geri döndüm. Lanet olsun, bu tişörtü gerçekten seviyordum. Fisher’ın eğitim kamplarından birinden gelmişti, önünde siyah harflerle *Deniz Piyadeleri* yazan gri bir tişörttü. Yıllarca yıkanmaktan harfler solmuştu, zar zor okunuyordu ve kumaşı öyle incelmışti ki makineye bir kez daha atılsa paramparça olacağından korkuyordum ama hâlâ seviyordum. Baldırlarımın yarısına geliyordu ve harika bir gecelik oluyordu. Fisher’ı hayal etmeyi de çok daha kolaylaştırıyordu ki buna son vermem gerekiyordu.

Öğürme sesini takip eden bir öksürük sesi duydum ve arkamı dönerek Ellie’yi elini ağzının üstüne koymuş ve kısmen benden uzaklaşmış hâlde buldum.

“İyi misin?” diye sordum yerden kalkıp yanına giderek.

Boştaki elini kaldırdı ve beni kışkıışladı.

“İyiyim, iyiyim. Sadece o tişört şu an kokuyor da. Tuvalet suyu ve... ahhhh tuvalet suyu gibi. Onu silkeledim ve şimdi de koku her yere yayıldı.”

Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kullandığım çamaşır suyundan başka bir şeyin kokusunu almıyordum. Aceleyle banyodan çıktı, hole gider gitmez derin derin nefes aldı.

O eğilip ellerini dizlerine dayayarak nefes alırken, “Biliyor musun, son zamanlarda sen de biraz garip davranıyorsun. *Senin* sorunun ne?” diye sordum şüpheyle.

Son zamanlarda konuşacak vaktimiz olmadığı için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Motelle, Stanford’la ve Fisher’dan kaçınmakla meşguldüm ve o da şeyle meşguldü... Sahi, o neyle meşguldü? Çalışmak için buralarda olduğunu biliyordum, temiz odalar ve mutfaktan sürekli taze yemekler çıkması bunun kanıtıydı ama başka neler yapıyordu da onu bir haftadır ilk kez şu an görüyordum? Ellie’yle birbirimizi her gün görüyorduk, ikimiz de meşgul olduğumuzda bile.

Sonunda tekrar ayağa kalktı ve bana başını salladı. “Hayır, benden bahsetmiyoruz. Seninle ilgili BİR SÜRÜ şey varken benimle ilgili konuşmaya geçecek hiçbir şey yok. Lucy, eski kocan ve hayatının aşkı üç haftayı aşkın süredir adaya geri dönmüş durumda ve bu olduğundan beri Stanford’a çok daha düşkün olduğunu gözden kaçırmadım. Herkese birlikte çok mutlu olduğunuzu göstermek için didinip duruyorsun ama seni tanıyorum. Bunun, onca zaman sonra onu görmenin, sana zor geldiğini biliyorum. Benimleyken cesur görünmek zorunda değilsin. Bana her şeyi söyleyebileceğini biliyorsun.”

Sırtımı holdeki duvara yaslayarak gözlerimi kapattım ve başımın duvara çarpmasına izin verdim.

“Bu berbat. Gerçekten, gerçekten berbat,” diye fısıldadım.

Ayak seslerini duydum. Yanıma geldi, ikimiz de duvara yaslanırken kolu benimkine değdi.

“Bana neler olduğu bilmiyorum. Ona zihnimde ve kalbimde elveda dedim. Eskiden aşkın olduğu yeri öfkenin ele geçirmesine izin vermiştim ve iyiydim. Onsuz yaşamayı öğrenmiştim. Üç haftayı geç, onunla geçen yalnızca üç DAKİKAM oldu ve birdenbire her şeyi sorguluyorum,” dedim başımı yana eğip omzuna koyarken.

“Geçen hafta ne yaptığını biliyor musun?” diye sordum, günlük sayfalarını arka cebimden çıkararak. O kadar çok okumuş-

tum ki kâğıtlar parçalanmak üzereydi. Günlüğü Ellie'ye uzattım ve kâğıtları açıp sayfalara bakınmaya başladı.

"Lisede tuttuğu günlükten bazı sayfalar bunlar. Buraya taşındığım ilk yıldan ve ilk kez tanıştığımız gün ile ona kimya dersi verdiğim zamanlardan kalma. Hissettiği her şeyi, yüreğindeki her şeyi o sayfalara dökmüş ve bu beni öldürüyor, Ellie. Beni görüşü ve daha önce hiç kimseyle yapmadığı şekilde bana açılışı. O günleri, her ânını hatırladım ve bu, çok canımı yaktı."

Durdum ve gözlerimi daha da sıkı kapattım, geçen hafta boyunca Stanford bana elveda öpücüğü verdikten ve ertesi gün için plan yaptıktan sonra yatakta yalnızken o sayfaları binlerce kez okumuş olmaktan utandım.

"Vay," dedi Ellie usulca son parçaya gelip de bana geri uzatırken.

"Biliyorum," dedim iç çekerek kâğıtları katlayıp arka cebime tekrar tıktırırken.

"Bunu söylediğim için benden nefret edeceğini biliyorum," dedi usulca, "ama belki bunları hatırlaman iyi bir şeydir. Kafan kötü şeylerle çok dolmuştu ve sana sadece iyi zamanların da olduğunu hatırlatmaya çalışıyor. İkiniz birlikte büyüdünüz ve birlikte bir hayat kurdunuz. Her şeyi de kötü değildi senin bunu fark etmen için çabalıyor. O artık farklı biri, Lucy. Bunu herkes görebilir. Bence senin de bunu görmeni istiyor."

"Sorun da bu. Görüyorum ZATEN. Âşık olduğum eski Fisher'a dair çok şey görüyorum ve bu beni paramparça ediyor."

"Bence ihtiyacın olan şey bir mola," deyiverdi aniden duvardan çekilip önüme dikilirken. "Üstünü başını temizle ve buradan çık. Kasabaya git ve Ruby'den biraz şekerleme al. Bence çifte çikolatalı fıstık ezmeli rulolar ilaç gibi gelecektir."

Haklıydı, bir haftadır motele tıkalı kalmıştım ve kafa patlatacak daha fazla vakitten başka bir faydası olmamıştı. Çabucak kucaklaşarak odama gittim, hızlı bir duş aldım, eski bir kot şortla Butler Moteli tişörtümü giyip saçlarımı başımın tepesinde dağınk bir topuz hâlinde topladım.

Ruby'nin dükkânının biraz aşağısındaki açık otoparka golf arabamı park ederken anında kasabaya geldiğimde görmekten kaçındığım tek insanı gördüm. Böyle olacağını bilmeliydim. Kaldırımında durup dikilerek onu izlemekten kendimi alamadım ve güneş gözlüğü taktığıma sevindim, böylece onu kestiğim çok belli olmuyordu. Bugün Fisher her zamanki haki renkli kargo şortunu ve üst kısmını fazla doğru yerlerinden saran kırmızı ABDDPK tişörtünü giymişti. Başında ters takılmış harap, kirli ve inanılmaz solmuş Butler Moteli şapkası vardı. O şapkanın görüntüsü bana bir şeyler yapmıştı ve elimi kalbimin üstüne bastırıp böyle hızlı çarpmasını durdurmaya çalışmak zorunda kaldım. O şapkayı ona temel eğitime gitmeden hemen önce vermiştim. Her göreve gidişinde yanına almıştı ve onların verdiği rahatsız kasklardan daha sık giydiğini söylemişti. Sayısız kez dünyanın öbür ucuna gidip gelmişti o şapka ve hâlâ onda olduğuna inanamıyordum.

Onu iştahla süzmeye, siyah F150 kamyonetini Ruby'nin dükkânının önüne park ettiğini fark edecek kadar ara verdim ve buraya yeni geldiğini ve kimsenin onun adanın temel yaz kuralını, yaz döneminde anacaddeye motorlu araç giremez kuralını ihlal ettiğini fark etmediğini tahmin ettim. Cadde boyunca park etmiş bisikletler ve beyaz golf arabalarının arasında bayrak gibi seçiliyordu. Kamyonetin arka tarafından bir şey çıkarmakla uğraştığını gördüm ve neden kuralı ihlal edip kasabaya sürdüğünü anladım. Geçen hafta Trip'in evine uğradığımda üzerinde çalıştığı tabelayı teslim ediyordu. Tabela kamyonetin arkasının yarısını kaplamıştı ve onu kasabaya golf arabasıyla getirmesinin mümkünatı yoktu.

Güneş gözlüklerimi başımın üstüne iterek kamyonetin arkasına koşturdum ve tabelanın diğer ucunu tuttum. Tabelayı neredeyse tamamlanmışken görmüştüm ve üzerinde ne kadar çalıştığını biliyordum. Boya ve son kat vernikle ne kadar güzel olduğunu görünce kaldırmaya çalışırken mahvetmesini ya da omzunu incitmesini istememiştim.

Şaşırarak baktı. "Hey, burada ne yapıyorsun?"

"Çifte çikolatalı fıstık ezmesi ruloluk bir gün," dedim omuz silkerek, birlikte tabelayı arka taraftan çıkarmaya çalışırken.

Güldü ve durakladı. "Bu gerçekten ağır. Eğer kaldırmama yardım edersen bir yerini inciteceksin."

İşe dönmenden önce dik dik baktım, o çabucak yardım etmeye dönmenden önce tabelayı kendi başıma çektim.

"Sayende yıllarca bundan daha ağır şeyleri kendi başıma taşıdım ben."

Tek kelime daha etmeden tabelayı taşımaya devam ettik ve ona patladığım için kendimi kötü hissettim. Bir anda beni işleri kendi başıma yapmak üzere terk ettiği onca zamanı hatırlatmayı başarmıştım ama niyetim bu değildi.

Uzun, dikdörtgen tabelayı aramızda tutarak bir yanda Fisher, diğer yanda ben kaldırıma yürüdük ve bir müşteri tabelayı dik hâle getirip de kapıdan geçirebilmemiz için kapıyı tuttu.

"Fisher! Aman Tanrım, ne yaptın sen?!"

Vitrin kısmının arkasından çıkıp bize doğru geldiği sırada Ruby'nin heyecanlı çığlıkları küçük şekerleme dükkânını doldurdu. Ruby altmışlarının sonlarındaydı ve kocası Butch Vietnam'dan döndükten sonra adaya yerleştiklerinde bu dükkânı açmışlardı. Fisher'ın göreve gidişlerinde Ruby'yle sık sık konuşurduk ve o zamanlar bana iyi tavsiyeler vermişti ama geçen seneki olaylardan sonra rastlaştığımızda öylesine konuşmaktan başka bir şey yapmamıştık. O, kocası savaştan döndükten sonra işleri yürütmeyi başardığı ve ben başaramadığım için utanmıştım.

Tabelayı vitrinin önündeki yere bıraktık ve Ruby, Fisher'a kocaman sarıldı.

"Seni yeniden evde görmek çok güzel," dedi usulca, geri çekilip iki yanağını da okşamadan önce.

Fisher ona gülümsedi ve onun için yaptığı hediye bahse derken yanağının kızarmasını izledim.

"Sadece geçen sene olanları telafi edecek bir şey yapmak istedim. Ön camı tamir etmek için burada olmadığım için üzgünüm.

Tabelanın yaptığım şeyi temizlemeyeceğini biliyorum ama aklıma gelen tek şeydi.”

Ruby bir an tabelayı inceledi. Hemen yanında durmuş, gözlerinin yaşlarla dolmasını izliyordum. Gerçekten de çok güzeldi. Eski bir sedir ağacı parçasından yapılmıştı. Fisher, tabelayı dükkânın açık sarı ve pembe renklerine boyamış, ortasına dökümlü, kıvrımlı bir yazıyla *Ruby'nin Şekerleme Dükkânı* yazısını işlemişti ve dükkânda satılan çikolata, bonbon ve diğer şekerlemelerin çizimlerini tahtaya yakarak eklemişti.

“Ah, Fisher, bu çok güzel.”

Ona dönmeden önce ellerini sevgiyle tabelanın üzerinde gezdirdi.

“Gerçekten istediğimiz tek şey senin iyileşip bize dönmendi ama neden bunu yapma ihtiyacı duyduğunu anlıyorum ve teşekkür ederim. Dükkânın önüne asılınca harika görünecek.”

Başını çevirip arka odaya seslendi. “BUTCH! ORADAN ÇIK DA FISHER'IN NE YAPTIĞINA BAK!”

Birkaç saniye sonra Butch arka kapılardan çıkıp bize katıldı, tabelayı onaylayarak başını salladı. Fisher ve Butch tabelayı asmanın en iyi yolunu konuşurken Ruby elimi tuttu, beni vitrinin önüne çekip en sevdiği şekerlemeleri bir kutuya doldurmaya başladı.

Ruby bu sezonun tatilcilerinden ve işlerin gidişatından konuşup durdu ama birkaç dakika sonra Butch'un Fisher'a nasıl olduğunu sormasıyla birlikte Ruby'yi dinlemeyi bıraktım.

“Savaş herkesi değiştirir, evlat, bunda utanılacak bir şey yok. Eğer seni değiştirmediyse başından beri sılmış hâldesindir. Önemli olan, senin eve dönmeden önce doğru şeyi yapmış olman.”

Fisher başını salladı, ellerini şortunun ön cebine soktu. “Bir süreliğine kendimi kaybettim ama burada bana eve geri dönüş yolunu işaret edecek bir şeyin olmasının yardımcı oldu.”

Benden mi yoksa Trip'ten ya da onu adaya çekebilecek bir sürü şeyden mi bahsettiğini merak ederek zorlukla yutkundum ve gözyaşlarımı bastırdım.

Butch onun omzunu sıvazladı ve başını salladı. "Onu kaybetme. Kimse senin ÷lkene karşı görevini yapma ihtiyacını benden daha iyi anlayamaz ama bazen asla kazanamayacağımız bazı savaşlarda çarpışmaktan daha önemli şeyler olduğunu kendi başına çözen gerekir. Bazen tam burada, evde, çarpışmaya değeri daha önemli şeyler vardır."

Butch ve Fisher bana bir bakış attı ve suçlulukla başımı çevirdim, bir parça yağlı kâğıt kapıp Ruby'ye bana doldurduğu kutu için yardım ettim.

İki adam birkaç dakika daha konuştu ve ben kulak kabartmayı bıraktım. Ruby kocaman bir kutu şekerlemeyle beni gönderdi ve Butch'la ikisi kapıdan çıkmadan önce Fisher'a sarıldı. Kaldırma ve gün ışığına adım attığımız sırada Fisher onlara tabelayı asmaya hazır olduklarında onu aramalarını ve yardım etmek için uğrayacağını söyledi.

"Eh, sanırım motele geri dönsem iyi olacak," dedim arkamı dönmeye hazırlanırken tuhaf bir gülümsemeyle.

"Lucy, bekle," dedi elini kolumun üst tarafına dolayıp onunla yüz yüze gelmem için beni döndürürken. "Hazır kasabaya inmişken öğle yemeğine ne dersin? Daha öğle yemeği bile yememişken tatlı yemenin anlamı yok, değil mi?"

Şekerleme kutuma bir bakış attı ve ağzının suyunun aktığını görebiliyordum. Ruby'nin şekerleri hep Fisher'ın zayıf noktası olmuştu ve eve ne zaman onlardan alsam Fisher'dan saklamak zorunda kalırdım yoksa ben daha bir parça yiyemeden hepsini bitirirdi.

"Sadece şekerlerimi seninle paylaşmamı istiyorsun," diye güldüm.

Omuz silkti. "Yakalandım. Ee, öğle yemeğine ne dersin?"

Bunun neden kötü bir fikir olduğunu aklımdan geçirerek duraksadım. Fisher'dan kaçınıyor olmam gerekiyordu, zaten karışmış aklımı ve kalbimi daha da altüst etmek için onunla daha çok vakit geçirmem değil.

“Ellerime sahip çıkacağıma söz veriyorum,” diye kıkırdadı elini havaya kaldırarak.

Seneler önce beni ilk kez deniz fenerine götürürken kullandığı kelimelerin aynısını kullandığı gözümünden kaçmamıştı. Tesadüf mü olduğunu yoksa bilerek mi yaptığını bilmiyordum ama işe yaramıştı. Anılara öyle gömülmüştüm ki dikkatim dağılmış şekilde başımı salladım ve beni caddenin karşısına yönlendirmesine izin verdim.

Bir saat sonra karnım deniz mahsulleriyle öyle doluydu ki patlayacakmışım gibi geldi, elimi karnıma koyup sandalyeme yaslandım.

Fisher öğle yemeği için Istakoz Kovası’nı seçerek akıllıca bir hamle yapmıştı çünkü buranın benim en sevdiğim restoran olduğunu biliyordu. Masamız, paylaştığımız yengeç güvecinin kalıntılarıyla doluydu. Masanın üzerine serdikleri kâğıtların üzerinde kral, Dungeness ve kar yengeçleri, karidesler, buharda tütsülenmiş deniztaragının boş kabukları ve temizlemiş birkaç mısır başağı bir yığın oluşturunuyordu. Fisher’ın yemeği beni etkilemeye çalışmadan ve bir şekilde Stanford’la dalga geçmeden geçirmiş olmasına çokça şaşırmış, belki biraz da üzülmüştüm. Motelden, Ellie’den, Bobby’den konuşmuş, onun marangozluk işlerinden ve adaya döndüğünden beri aldığı siparişlerden bahsetmiştik. Muhabbetimiz rahat ve arkadaşçaydı, tıpkı işler berbat olmadan önceki gibiydi.

“Butler Moteli’ni satmanın imkânı yok, değil mi? Orayı seviyorsun, Lucy. Senin bir parçan orası,” dedi dışarıya bakarak restoranın verdiği limon kokulu ıslak mendillerle ellerimizi silerken.

“Sevmek ve bırakman gereken zamanı bilmek iki farklı şey,” dedim yumuşakça, birdenbire motelden mi yoksa ondan mı bahsettiğimi anlamaya çalışarak düşüncelerimin gittiği yönü hızla değiştirdim.

“Zaman değişti, Fisher. Şimdilerde insanlar nereye giderlerse gitsinler ücretsiz Wi-Fi ve şarj üniteleri istiyorlar. Dünyaya bağlı

kalmak, selfieler paylaşmak ve salak *Farmville* oyunlarında ekinlerini biçmek istiyorlar,” diye açıkladım rahatsızlıkla. “Etraflarındaki dünyadan kopmak istemiyorlar çünkü bir şey kaçırmaktan korkuyorlar. Oranın güzelliğini ya da orada olmanın verdiği huzuru umursamıyorlar. Sadece okyanusa bakarak saatler geçirmeyi ve tam önlerindeki şeye hayran olmayı umursamıyorlar. Su parkları, spa’lar, gece kulüpleri istiyorlar ve onlara bunu veremem. Artık istedikleri şeyi veremem ve belki bunu görmemin vakti gelmiştir.”

İlk düşüncelerime geri döndüğümü, Fisher’a ve motele beslediğim hislerin, hangisinden bahsettiğimi karıştıracak kadar birbirine geçtiğini fark ettim. Fisher değişmişti ama onunla birlikte benim de değiştiğimi hiç fark etmemişti. İstedğim ve ihtiyaç duyduğum şeyler onun yokluğunda değişmiş ve büyümüştü. O öyle yitmişti ki ne kadar uğraşırsam uğraşayım ona istediği şeyi verememiştim. Artık o şekilde yaşayamazdım. Ne motel konusunda ne de Fisher konusunda. İnsanlara her şeyin değişmek zorunda olmadığını göstermek için kafamı duvarlara vurmaya devam edemezdim ama bazen seçme şansınız kalmıyordu. Ya değişiyor ya da başarısız oluyordunuz.

Fisher birdenbire sandalyesinden kalktı ve elimi tutarak beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. “Hadi gel, sana bir şey göstermek istiyorum.”

Masamızdan kalktık, çıkarken çabucak hesabı ödedi. Caddeye çıkıp da Ziyaretçi Merkezi’ne kadar birkaç sokak yürürken elimi çekmem gerektiğini bildiğim hâlde çekmedim. Kapıyı açtı ve geniş, klimalı binaya girdik, en uzak duvardaki kocaman kitaplığa gittik. Sonunda elimi bıraktı ve üst raflardan birine uzanıp geniş, kalın ciltli, binlerce sayfalık bir dosya aldı. Açtı ve dosyayı önünde tutarak bana çevirdi.

“Burada, şuna bak.”

Kafam karışmış şekilde dosyayı elinden aldım, bakışlarımı ondan alarak içeri iliştilmiş, üç delikli, el yazısı mektuba çevirdim. Hızla göz gezdirdim ve ağzım şaşkınlıkla açık kaldı. Butler

Moteli'nde kalan konuklardan birinin kasabaya yazdığı bir mektuptu. Motelin ve adanın güzelliğine ve güler yüzlü elemanlara, harika bir sahibi olan ve adanın en iyi manzarasına bakan bir motelde geçirdikleri haftadan nasıl da keyif aldıklarına dair harika detaylara girmişti.

Sona geldiğimde Fisher sonraki sayfayı çevirdi ve bir başka mektup daha gördüm, ilkinde benzerdi, motelin huzuru ve eski zaman etkisinin tam da ihtiyaçları olan şey olduğundan bahsediyordu. Dosyanın tamamı, sayfa sayfa, mektup mektup, motelin adadaki son teknoloji ve dikkat dağıtıcı şeylerle dolu olmayan birkaç şeyden biri olduğundan ve hiç değişmemesini umduklarını söyleyen notlar ve kartlarla doluydu.

Son sayfaya geldiğimde gözyaşlarım yanaklarıma süzüldü ve Fisher sessizce dosyayı elimden alıp rafa geri koydu.

"Her şey değişmek zorunda değil, Lucy. Bazen insanlar her şeyin olduğu gibi devam etmesinden de gerçekten mutluluk duyarlar. Hayat araya girer ve onlara bir süreliğine bunu unutturur," dedi usulca. "Babam ve buraya gelen bazı insanlar neyin önemli olduğunu unuttu ama sen hiç unutmadın. Bu dosya senin bu adada sahip olduğun şeyin elde tutmaya, uğruna savaşmaya değer bir şey olduğunun kanıtı. Savaşmayı bırakamazsın, Lucy. Sevdiğin ve inandığın bir şey için savaşmayı asla bırakamazsın."

Gözyaşlarımı silerek dışarı çıktım ve motelden daha fazlasından bahsettiğinden emin olsam da bu gerçek hakkında düşünmemeye çalıştım.

Ayrılmadan önce arka cebine uzandı ve bana birkaç katlanmış kâğıt uzattı. Onları almayı reddetmeli ve çekip gitmeli, beni geçmişe çekmeye çalışmaktan vazgeçmesini söylemeliydim ama yapmadım. Tek kelime etmeden uzattıklarını aldım, golf arabama bindim ve yapabildiğim en hızlı şekilde kendimi odama kilitleyip geçmişimizin sayfalarını okurken Ziyaretçi Merkezi'ndenkinden de fazla ağladığım motele vardım.

23. BÖLÜM

Fisher'ın Lise Günlüğü'nden

22 Haziran 2002

Yavaşça kendimi içine doğru iterken kulaklarıma Lucy'nin yumuşak, nefes nefese inlemelerinin yanı sıra birkaç metre ötede kıyıya vuran dalgaların sesi doldu.

Acıyla küçük bir inleyiş koyverdi ve anında durup gözlerine bakabilmek için başımı geri çektim.

“Özür dilerim! Siktir, çok özür dilerim. Canını yakmak istemiyorum.”

Lucy bana gülümsedi ve üzerimizde parlayan ay ışığında gözlerine dolan yaşları görebildim. Uzandı ve bacaklarını kalçalarıma dolayıp beni daha da yakına çekerken parmaklarını nazikçe, tekrar tekrar saçlarımda dolaştırdı.

“Ben iyiyim, Fisher. Yemin ederim iyiyim, sadece devam et.”

Yay gibi yukarı kıvrılarak dudaklarını benimkilere bastırdı ve devam etmekten başka şansım kalmadı. Bu beni öldürse de mümkün olduğu kadar yavaş hareket ettim. Bacaklarını belime sarmışken öyle harika hissettiriyordu ki kahrolası hayalarımnda oluşan acıyı dindirmek için kendimi olabildiğince sert şekilde içine gömmek istememe sebep oluyordu.

Dilim içindeki aletim kadar yavaş hareketlerle dudağı boyunca kaydı ve neredeyse anında kalçalarını oynatarak bana karşılık verdi.

Resmî olarak yedi ayı biraz aşkın bir süredir birlikteyiz ve ona sayısız kez yaptığımız şeyi yapmaktan son derece mem-

nun olduğumu, daha fazlasına ihtiyaç duymadığımı söyledim. Bekâretimi on beş yaşında kaybettiğimden beri ilk kez bir kızla bir şeyleri ispatlamak için sekse gerek duymuyorum ama Lucy hazır olduğu konusunda ısrar etti. Yalan söylemeyeceğim, onu öptüğüm ilk seferden beri onunla seks yapmak istiyordum ama son yedi aydır onun boşalmasını sağlamak için yeni ve yaratıcı şeyler bulmak cennetten başka bir şey değildi. Teoride bunun spontane şekilde, planlamadan olması iyi olurdu ama burada bahsettiğimiz şey onun bekâreti. Özel ve romantik olmasını istedim ve bunu mümkün kılmak için elimden geleni yaptım. İçine yerleştirdiğim mumlarla aydınlatılan, kalp şeklinde dizilmiş kavanozların ortasına, kumu bizden uzak tutması için birkaç kat battaniye serdim. Bir yatak sayılmazdı ama onun ailesiyle, benim de büyükbabamla yaşadığım ve mahremiyetin bulması zor şey olduğu düşünülecek olursa yapabileceğimin en iyisi buydu.

Onu oraya, ona âşık olmaya başladığımı ilk fark ettiğim yere, deniz fenerinin bodrumuna götürmek olayı daha da özel hâle getirdi.

“Seni seviyorum, Lucy. Seni çok seviyorum,” diye fısıldadım birlikte hareket ederken. Biri deniz fenerine gelmeye karar verirse diye ikimizi de aç gözlerden korumak için kışımın üstüne bir battaniye örtmüştüm.

Bacakları kalçalarımın etrafında sıkılaştı ve baldırlarındaki kaslarla beni daha yakına, daha derine çekti. Bunun olacağından daha uzun sürmesini istiyordum. Orgazmımın içimde biriktiğini hissedebiliyordum ve yavaşlamaya çalıştım ama Lucy’nin iç çekişlerinin yumuşak sesi ve kulağımdaki sıcak nefesi bunu imkânsızlaştırıyordu. Benim için ne anlama geldiğini en güzel şekilde gösterdim, mümkün olduğu kadar sakın ve nazıktım.

Kalçamı tutup, devam etmek için zorlayana ve onun içinde kaybolana dek Lucy’nin elleri sırtımda dolandı durdu. İçine girmeden önce yeterince hazır olduğundan emin olmak için dudaklarım ve ellerimle ona verdiğim iki orgazm, girip çıkıp sonrasında boşalan biri gibi hissetmemenin tek sebebi. Bunun onun

canını yakacağını biliyordum ve kolaylaştırmak için elimden ne geliyorsa yapmak istemiştim.

Beni ne kadar sevdiğini, içinde olmamın ne kadar güzel hissettirdiğini fısıldadı ve bu, kendimi daha uzun süre tutabileceğim düşüncelerinin sonu oldu. Yumuşak sesinin böyle ateşli şeyler söylemesi beni uçurumun kenarından itti ve boşalırken boynunun yan tarafına doğru ismini söyleyerek inledim.

Nefesimi toplamak için birkaç dakika bekledikten sonra yavaşça içinden çıktım ve kondomu bugün aldığım büyük boy kondom kutusunun durduğu poşete atarak ortadan kaldırdım. Vücudunu kendime çektim, yan tarafımıza doğru kıvrıldık ve battaniyeyi üstümüze örttüm. Deniz fenerinin ışığı birkaç saniyede bir yüzeye yansırken okyanusu izledik.

“Söz veriyorum bir sonraki sefere otuz saniyeden uzun süre dayanacağım. Tanrım, sanırsın bekâretini kaybeden benim,” diye güldüm süklüm püklüm.

Benimle birlikte gülerken vücudunun titrediğini hissettim. “Dedim ya, Fisher, sorun değil. Harikaydı, kesinlikle harikaydı.”

Kollarımı doladığım belindeki tutuşumu sıkılaştırdım ve ellerini benimkilerin üstüne koydu.

“Korkuyor musun?” diye fısıldadı sessiz geçen birkaç dakikadan sonra.

“Tam olarak korku değil ama çok geriliyorum,” diye itiraf ettim.

Yarın on iki haftalığına eğitim için Parris Adası, Güney California’ya gidecektim. Fisher Adası’ndan çok uzakta olmasa da üç aylığına eve gelemeyecek ya da Lucy’yi göremeyecektim. Onu şimdi bırakmak beni Deniz Piyadeleri’nden kovulmaktan daha çok korkutuyordu.

“Bunu sana yüzlerce kez söylediğimi biliyorum ama seninle çok gurur duyuyorum, Fisher. Baban ne isterse istesin inandığın şeyi yaptığın için seninle gurur duyuyorum. Seni çok özleyeceğim ama çok güzel idare edeceğini ve ben daha farkına bile varmadan geri döneceğini biliyorum.”

Nasıl bu kadar şanslı olabildiğim konusunda hiçbir fikrim yok. Lucy'nin neden onca yıldır edindiğim kötü şöhrete rağmen bana bir şans verdiğini asla anlayamayacağım ama bunu mahvedecek değilim. Lucy'yle daha fazla vakit geçirmeye başladığımdan ve sonunda ona bir çift olduğumuzu itiraf ettirdiğimden beri arkadaşlarım benimle sürekli dalga geçiyor. Bobby başımın etini yemeyen tek kişi. Belki okuldakilerin çoğunun aksine onu tanımak için vakit ayırdığındandır. Lucy'den gerçekten hoşlanıyor, onu küçük kız kardeşi gibi görüyor ve bizi birlikte gördüklerinde ona nasıl katlandığım hakkında sinsi yorumlar yapan kızların yüzlerine siktirip gitmelerini söylüyor. O kaltaklar o lafları benim önümde hiç söylemedikleri için şanslılar. Sanırım Bobby, Lucy'nin bana ne kadar iyi geldiğini görüyor. Babamla olan kavgalarımı daha katlanılabilir kılıyor ve sırf onunla tekrar birlikte olabilmek için koşa koşa geri gelmek istememe sebep oluyor. Evimi sevmemi sağlıyor çünkü benim evim O.

"Sence eğitim kampında işin biter bitmez hemen mi gönderirler seni?" diye sordu Lucy sessizce.

Omzumu silkerek çenemi başının tepesine koydum.

"Bilmiyorum, mümkün. Haberlerde sürekli olayların çığırından çıktığı söyleniyor. Eğer gitmemi söylerlerse gitmek *zorundayım*, Lucy. Her ne kadar seninle burada kalmak ve hiçbir yere kıpırdamamak istesem de bu inandığım, bir şeyler yapmak zorunda olduğum bir konu."

Yüz yüze gelene dek battaniyenin altında, kollarımda döndü, yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ve bu da seni sevmemin sebeplerinden biri. Ülkeni özveriyle seviyorsun ve bunu yapman gerektiğini anlıyorum. Bu seni özlemeyeceğim, senin için endişelenmeyeceğim ya da burada benimle olmanı dilemeyeceğim anlamına gelmiyor ama inandığın şeyi yapman gerek, Fisher. Ben hep burada olacağım, eve döndüğünde seni bekleyeceğim."

Deniz Kuvvetleri'ne katılmak için o belgeleri imzaladığımdan beri ilk kez gerçekten şüpheye düştüm. Savaşa gitmekten korktuğumdan değil, Lucy'yi kaybetmekten korktuğumdan. Bir

kez gidersem her şeyin değişeceğinden endişelendiğimden. Yolumuza ne çıkarsa çıksın onu aşacak kadar güçlü olduğumuza inanmam gerekiyor sadece.

24. BÖLÜM

Fisher

Günümüz

Tanrı aşkına, kusacaktım. Tam bu kaldırıma kusacaktım.

Onun gibi yaşlı birine dönüşmeden önce Trip'in evinden çıkmam gerektiği konusunda sızlanıp durmasından bıktığımdan Bobby'yle Barney's'te birkaç el dart atmak için buluşmayı kabul etmiştim. Son birkaç gündür Trip'in evinde volta atmaktan, Lucy ona verdiğim günlük sayfalarını okudu mu diye merak etmekten başka bir şey yapmamıştım. Onu üzmüş müydü? Onu mutlu mu etmişti? Hayatımızın birlikte mümkün olduğu kadar çok vakit geçirmek istemekten başka endişemizin olmadığı zamanlarını mı hatırlatmıştı?

Besbelli, ya okumamıştı ya da onun için bir bok ifade etmemişti. Caddenin karşısında, herkesin gözü önünde Kışına Soktuğumun-Ford'la, dilini boğazına sokarak öpüşüyordu. Peki peki, boğazında değildi, bu kadar açık bir sevgi gösterisi muhtemelen o herifin kendine yakıştıramayacağı bir şeydi ama yine de. Lucy'nin elleri adamın omzunda, adamın elleri de saygılı bir şekilde onun belindeydi ve dudakları birbirine geçmişti.

İnsanlar hiç dikkat etmeden yanlarından geçip gidiyordu. Bunun ne kadar yanlış olduğunu görmüyorlar mıydı? Bu onların yumruklarını duvara vurmak ve bu saçmalığa bir son vermeleri için ikisine de bağırarak istemelerine sebep olmuyor muydu?

Muhtemelen hayır. Sanırım şu an birilerini öldürebilecek gibi hisseden sadece bendim.

Teoride bunun sadece bir öpücük olduğunun farkındaydım ama zihnimde sanki Fisher Banka ve Kredileri'nin duvarına dayanmış sevişiyorlardı. Öpücük samimi bir şeydi, güven gerektirirdi ve öyle herkese vermezsiniz ama o sanki hiçbir önemi yokmuş, sanki bir hafta önce benim sırtımı tırmalamamış, dilini BENİM ağzıma sokmamış ve BENİM dudaklarıma karşı ağır ağır nefes almamış gibi Stafil-Enfeksiyonu-Ford'a öpücük veriyordu.

Ellerimi yumruk yaptım ve onlar sonunda birbirlerinden ayrılana, adam diğer yöne doğru giderken Lucy ona hafifçe el sallayana dek ona kadar saydım. Buradan çekip gitmem ve buna şahit olmamış gibi davranmam gerekiyordu ama yapamadım. Eski dostlarım öfke ve hiddet, yüzeyin altında kaynıyor, dışarı çıkıp oynamak için beni gaza getiriyordu. Aylar önce, duygularımı sağlıklı, yapıcı bir şekilde ifade etmemi sağlayacak teknikler öğrendiğimde onların kışına tekme basmışım ama öyle yüksek sesle bağırıyorlardı ki kulaklarım çınlıyordu.

Caddenin karşısına geçtim, dikkatim arkasını dönüp bankanın yanındaki ara sokağa giren Lucy'deydi. İnsanlar bana seslenip el salladılar ama onları görmezden geldim. Ara sokağa girerek onun yolu yarıladığını, gölgelerde kalmış hâlde sahile doğru ilerlediğini gördüm. Pürüzsüz bacaklarında, yürürken sıkışan kasları ve attığı her adımda kalçasını sallanmasıyla kışını saran eteğinin iki yana salınmasını izledim.

Daha hızlı yürüdüm, tam arkasına geçip de tenini koklayabileceğim ve sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaşıncaya vaşladım. Kollarım vücuduna sarıldı ve çabucak döndüm, onu yüzü duvara dönük olacak şekilde duvara yasladım.

Çıglık atıp bana direnmeye başladı ve elimi çabucak ağzına koyup dudaklarımı kulağına değdirdim.

"Şşt, benim."

Anında kollarımda rahatladı, vücudu benimkine doğru pelteleşti ve bu beni daha da sinirlendirdi. Daha az önce elleri ve dudakları başka bir adamın üstündeydi ama hâlâ sesimi duymak

onu eritiyordu. Bunun beni mutlu etmesi, bu adaya dönmek ve onu geri kazanmak konusunda kendimi iyi hissettirmesi gerekirdi ama içimi kıskançlıkla doldurmaktan başka bir işe yaramadı.

“Seni onu öperken gördüm,” diye fısıldadım kulağına, bir elim beline sıkıca sarılmışken diğeri karnını takip edip baldırlarına indi.

Avuç içimi bacağının çıplak derisine ulaştınca usulca eteğinin altına kaydırduğımdaya yavaşça inledi.

Yumuşakça adımı fısıldadı ama cümlesini yarıda kestim. Beni durdurmaya mı yoksa devam ettirmeye mi çalışıyordu bilmiyordum ve şu an hangisi olduğunu öğrenmek umurumda değildi.

“O dudaklar BENİM.”

Elim iç çamaşırının bel kısmına gelene kadar durmayıp eteğinin altında kaymaya devam etti. Bilincim geri çekilmem için haykırıyordu ama elim pamuk kumaşın altına kayıp da parmaklarımla kadınlığının ne kadar ıslak olduğunu hissettiğim anda bunu durdurmanın yolu olmadığını biliyordum.

“Bu vücut BENİM ve ona veriyor olman beni öldürüyor,” diye fısıldadım kesik kesik, ortaparmağımı klitorisinin etrafında döndürürken.

Ben parmaklarımla ona sataşırken elleri yukarı kalktı, avuç içilerini başının iki yanındaki duvara bastırdı.

“Seni onunla görmeye dayanamıyorum. Eskiden bana verdiğin bir şeyi ona verdiğini görmeye DAYANAMIYORUM.”

İki parmağımı çabucak içine soktum ve yüksek sesle ismini mırıldandı, sırtını yay gibi gerdi ve kalçalarını tam da aletimin önüne yasladı. Ara sokağın başındaki caddeden geçen, birkaç adım ötelerinde neler olduğundan tamamen bihaber insanların gülüşme ve konuşmalarının boğuk seslerini duyabiliyordum. Sokak öyle karanlıktı ki baksalar bile bizi göremezlerdi ama o sesleri duymak aklımı başıma getirdi. Herhangi biri tıpkı beni onu pusuya düşürmeden önce Lucy’nin yaptığı gibi sahile gitmek için bu kestirme yoldan geçmek isteyebilirdi. Birinin bizi bu şekilde görmesi düşüncesi sadece onun boşalmasını sağlamak

İhtiyacıyla daha hızlı hareket edip daha sert bastırarak vücudunun titremesine sebep oldu.

Parmaklarım kolayca girip çıkıyordu ve Tanrım, dünyadaki en güzel histi. Parmaklarımdaki hissini ve vücudunun sıcaklığını özlemiştim. Tam da mükemmel noktaya bastırduğımda ağzından kaçan yumuşak inlemeleri ve iç çekişleri özlemiştim.

“O seni böyle inletiyor mu, Lucy?” diye fısıldadım klitorisinde dairler çizmek için başparmağımı kullanıp parmaklarımı içine, olabildiğince derine bastırırken.

Kalçalarını ellerime doğru oynattı ve daha fazlası için yalvardı.

“Lüften, Fisher... lütfen...”

Başparmağım klitorisinde daha hızlı hareket etti ve parmaklarım daha da derine girdi.

“Onun için de bu kadar ıslanıyor musun, Lucy? Tanrım, öyle ıslaksın ki...” Dudaklarımı boynunun yan tarafına bastırırken cümlemleri yarıda kestim. Ellerim bacaklarının arasında sertçe hareket etmeye, parmaklarım kolumdaki kaslar yanacak kadar seri ve hızlı şekilde içine girip çıkmaya devam etti. Canını yakmayı ya da morluklar bırakmayı düşünmemiştim, tek düşündüğüm onu işaretlemek ve onunla birlikte olacağı bir sonraki sefer için ona takılıp kalacak bir hatıra bırakmaktı. Dudaklarım boynunun derisinden ayrılırken onların yerini dişlerim alarak sertçe ısırıldı.

Ona söylediğim her kelime bana günlerini ve gecelerini benimle değil de o göt herifle geçirdiğini hatırlatıyor, kıskançlığımı ve öfkemi geri çekilmem gerektiğini bilmem gereken bir noktaya gelene dek besliyordu. Bu kadar ateşlendiğimde onun etrafında olmamalıydım ama şimdi içinde olduğumdan bunu durduramıyordum.

Klitorisinin üzerinde hareket eden başparmağımı hızlandırdım, öne arkaya ovaladım, kalçalarını daha hızlı oynatıp onu orgazma ulaştırmama yardım ederken zonkladığını hissettim.

Ritmimi hızlandırıp, caddede konuşan insanların sesi parmaklarımın ıslak kadınlığının içine kayışının sesinin içinde bo-

ğulana dek parmaklarımı içine sert ve derince sokup çıkarttım ve dişlerim boynunun sert tenine batmaya devam etti.

İnlerken sesindeki kesik kesikliğe, kalçalarını ellerime doğru ne kadar hızlı oynattığına bakarak boşalmaya çok yakın olduğunu söyleyebilirdim. Bedenine dair her şeyi, her nüans ve sesi hatırlıyordum ve tüm bunları başka bir adamla aklından silmeye çalışmasından nefret ediyordum.

“Boşalırken beni düşüneceksin, lanet olası,” diye kükredim, parmaklarımın ona sert ve hızla girip çıkmasının gücüyle avucumu kadınlığına bastırdım. “BENİM yüzümü göreceksin, BENİM ellerimi hissedecek ve BENİM adımları bağırarak duyacaksın.”

Parmaklarımı bir kez daha, mümkün olduğunca derine sokup çıkarttım ve başparmağımın baskısını arttırdım. Lucy elimi boşaldı ve bunu yaptığında dudaklarında kesinlikle benim ismim vardı.

Adımın seslenildiğini duyduğum anda içimde bir şeyler harekete geçti. Gözlerimin önünü kaplayan öfke huzmesi ve kemiklerimdeki hiddet aceleyle içimden çıktı gitti.

Parmaklarımı olabildiğince çabucak içinden çıkarırken titrek bir nefes koyuverdim. Öyle hızlı geri çekildim ki sırtım karşı taraftaki binaya çarptı ve elimi başıma koyup saçlarımı çektim.

Lucy arkasını döndü, sanki kemikleri yokmuş ve kıpırdaması çok efor sarf ettiriyormuş gibi duvara yaslandı. Muhtemelen acı içindeydi. Onu binaya dayamıştım çünkü öfkem beni ele geçirmişti. Onu bir daha hiç incitmemeye yemin etmiştim ama tutup ne yapmıştım. Kendini ya da duygularını kontrol edemeyen bir hayvana dönüşmüştüm yine.

“Fisher.”

Adımı yumuşakça söyledi ve duvardan çekilerek bana doğru bir adım attı. Yakınlardaki sokak lambasının ışıltısı yüzünü aydınlattı ve anında boynunun yan tarafındaki, dişlerimin eseniği olan kırmızı izi gördüm. Ellerimi saçımdan çektim ve başımı öne arkaya sallayarak önüme getirdim.

"Hayır. Yapma. Sadece... orada dur. Siktir, benim sorunum ne böyle? Özür dilerim, çok özür dilerim."

Gözlerindeki yumuşak bakış anında benimkileri yansıttığını düşündüğüm iğrenmeyle doldu.

"Sakın cüret etme. Sakın benden özür dilemeye CÜRET etme!" diye bağırdı.

Öfkesi beni şaşırttı ve kendimi daha da kötü hissettirdi. Ondan uzak geçen onca ayı kendimi kontrol edecek bir yol bulmaya harcamakla geçirmiştim ve onu başka bir adamla öpüşürken gördükten birkaç saniye sonra katettiğim bütün mesafeyi boşa çıkarmıştım.

"Bunu yapmamalıydım. Sana o şekilde dokunmamalıydım. Çok özür dilerim," diye fısıldadım, birisinin sırf kıcımlı tekmelemek için bu ara sokağa girmesini dileyerek.

Lucy bana başını salladı ve sinirle yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Onu ağlatmıştım. Onun canını yakmıştım ve onu yine ağlatmıştım. Bana vurmasını, bana bağırmasını, beni yumruklamasını ve gerçekten nasıl bir hayvan olduğumu tam olarak söylemesini istiyordum.

"Anlamıyorsun, hiç anlamıyorsun!" diye kükredi daha fazla gözyaşı dökerken.

Kesinlikle anlıyordum. Onu rahat bırakmam gerektiğini anlıyordum. Daha iyi olduğumu ve ona karşı kibar ve sevgi dolu davranarak daha önce onu incitmiş olmamı telafi edebileceğimi düşünerek buraya geri dönmeliydim.

"Bu asla tekrarlanmayacak, sana yemin ederim," diye fısıldadım kırık dökük bir hâlde, bu sırada kendi sikik gözyaşlarımı dökmemeye çalışarak.

"Siktir git, Fisher. SİKTİR!" diye bağırdı.

Döndü ve sokak boyu koştu. Orada durup gidişini izlemekten başka bir şey yapamadım.

25. BÖLÜM

Fisher'ın Günlüğü'nden

3 Mart 2004

"Fisher, hadi ama. Buz gibi! Birlikte son gecemizi daha sıcak bir şeyler yaparak geçiririz diye düşünmüştüm. Belki daha az kıyafet gerektiren bir şey."

Lucy'nin durumu hafifletmeye ve üzerimizde kara bulutlar dolanmıyormuş gibi yapmaya çabalarken attığı melodik kah kaha kulaklarımı gıdıkladı. Bugünkü planlarımızdan ne zaman konu açılrsa gözyaşlarıyla savaşıyordu. Birlikte son günümüzdü bugün. Yarın endişe ve pişmanlığın getirdiği dikkat dağınıklığı olmadan onu bırakıp gidebileyim diye güçlü olabilmek için elinden gelen her şeyi yapması, onu halihazırda sevdiğimden bile daha çok sevmek istememe sebep oldu.

Fisher Deniz Feneri'nin iki yanına da sıralanmış kaya yığınının en tepesindeki birkaç büyük kayaya doğru onu çekerken elini daha sıkı tuttum. Arkasına geçerek kollarımı beline doladım ve onu sıkı sıkı tutup çenemi başını koruyan örgü berenin üstüne yerleştirdim. Sessizce önümüzdeki karanlık, sonsuz okyanusu, üzerinde fark edilebilir noktalar oluşturan birkaç dalga dışında siyah bir yokluk denizini andıran manzarayı izledik.

"Burayı seviyorum. Buraya geldiğimizde hep dünyada yalnızca ikimiz kalmışız gibi hissediyorum. Tüm dünya yok oluyor ve sadece sen ve ben kalıyoruz," dedi Lucy usulca. Sesinin titreyişinin sırtı boyunca yayılıp nazıkçe göğsümde gümbürdediğini hissettim. Etrafındaki kollarımı daha da sıkı sararak ondan

uzaklaşmayı düşünmemeye çalıştım. Yarından sonra on sekiz uzun ay boyunca yüzüne dokunamayacak, kahkahasını duyamayacak ya da gülüşünü göremeyeceğim. Eğitim kampından sonraki ilk görevim dokuz ay sürmüş ve resmen sürünerek geçmişti, yani Lucy'den iki kat daha uzun bir süre ayrı kalacağımı bilmek işkenceye yakın bir şeydi.

Lisenin son yılında Deniz Piyadeleri'ne katılırken ikinci kez düşünmemiştim bile. Eve gelip de aileme babamın izinden gidip Fisher Adası'nın bir sonraki sikik kralı olmayacağımı söylerken gözümü bile kırpmamıştım. Kararımın ailede yarattığı ayrılıktan, annemi ağlatmasından ya da babamın beni evlatlıktan reddetmesinden asla pişman olmamıştım. Benimle sadece topluluk içinde olduğumuzda ve ne kadar harika bir aile adamı ve destekleyici bir baba olduğunu göstermek zorunda olduğunda konuşuyordu. Hatta bütün adaya uçurumun kenarındaki köşkten büyükbabamın kasabadaki iki odalı kulübesine taşınmamın, atanmadan önce "yeni bir tecrübe" kazanmak istememden kaynaklandığını söylemesine ayak uydurmuş, yalanına ortaklık etmiştim. Bu lanet adadan ve hiç istemediğim mirastan uzaklaşmak dışında bir şey istediğim yoktu.

O siktiğimin kâğıtlarını imzaladığım gün Lucy Butler'la tanışmıştım. Bu küçük, geri kalmış, herkesin herkesi tanıdığı ve yeni yüzlerin sadece geçici olduğu kasabada on sekiz sene yaşadıktan sonra Lucy cansız dünyama ferah bir nefes olmuştu. Kasırğa gibi tüm hayatımı elden geçirmemiş ama yine de dünyamı altüst etmişti. Lucy daha çok teninize fısıldayan bir meltem gibiydi, size ataşan, sizi sakinleştiren, sırf bir daha hissedebilmek için ardından koşmaya zorlayan. Onu ilk güldürdüğümde sonunda dünyanın bir anlamı varmış gibi gelmişti. Onun kahkaha atmasını sağladığım ilk seferde suyun üstünde yürüyebilirmişim gibi hissetmiştim. Beni tam da bu noktada ilk kez öptüğünde babamın her zaman olmamı istediği kral gibi hissetmiştim.

Neredeyse üç yıl sonra, hiçbir şey değişmedi. Hâlâ bu kasabaya dair her şeyden nefret ediyorum ama buraya geri dönüyo-

rum çünkü ondan uzaktayken hissettiğim şeye dayanamıyorum – sanki hiçbir şeyin anlamı yokmuş, sanki karanlık okyanusun ortasında, suyun içinde tek başıma duruyor ve batmamak için çırpınıyormuşum gibi. Lucy başımı suyun üstünde tutuyor. Bana bu dünyada hâlâ insanı sevip de karşılığında bir şey beklemeyen iyi insanlar olduğunu hatırlatıyor.

Ortadoğu'daki durum düşünülecek olursa yeniden göreve gitmem kaçınılmazdı ve yeniden harekete geçmek için de ölüyordum ama yine de bu emri almak berbattı ve o gün gerçekten aptalca bir şey yaptım. Düşünebildiğim tek şey Lucy'nin hayatını bir kez daha askıya alacak, ona geri dönmesinin garantisi olmayan bir adamı bekleyecek olmasıydı. Burada iyi bir hayatı var, plaj partileri ve arkadaşlarıyla, sevdiği motelde çalışarak ve turist sezonunun eğlence ve heyecanının gelmesini dört gözle bekliyor. Bendeysse çöl, el yapımı patlayıcılar, hava akını ve intihar bombacıları var. Yaş olarak aramızda sadece iki yıl olsa da deneyimler konusundaki fark bir ömür. Bunu ona da söyledim.

Bana ilk ve son kez o zaman vurdu. Tatlı, utangaç, güzel kadının öfkeyle ışıldadı ve bana vurduktan sonra aklına gelen her küfrü saydırdı. Birkaç hafta önceki o geceyi hatırlayarak kendi kendime kıkırdadım ve Lucy kollarımdan dönüp bana bakarken ellerini yanaklarıma koydu.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu gülümseyerek.

Arkamızdaki deniz fenerini çevreleyen işaret ışığı yüzüne geldi ve yüzünü ezberlemek için birkaç saniye baktım – yanakları havanın düşük sıcaklığından pembeleşmiş, ipeğimsi kızıl-sarı saçları beresinin altından çıkmış ve omuzlarına dökülmüş, parlak mavi gözleri gülümsediğinde parıldamış ve soluk çil benekleri burnuna dağılmıştı.

“Gitme emrini aldığım ve senin bana dersimi verdiğin günü düşünüyordum yalnızca.”

Dudaklarının köşesi yeni bir gülüş için bir kez daha yukarı kalktı. Ayın solgun parıltısı ve deniz fenerinin yanıp sönen ışığı altında gözlerinin endişeyle bulutlandığını görebildim. Onu bu

raya onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek için getirmek istemiş-
tim ama her şeyin içine etmiştim. Onu buraya emri aldığım gün
ona söylediğim aynı lafları, beni beklemesinin belki de iyi bir
fikir olmadığı, belki hayatına devam etmesinin daha iyi olacağı-
nı söylediğim lafları tekrarlamak için getirdiğimi düşündüğünü
görebiliyordum. Elleri sıkıca yün yeleğimin yakasına tutundu ve
gözlerime bakmak için boynumu eğmek zorunda kalmayayım
diye parmak uçlarının üzerinde yükseldi.

"Aklından bile geçirme, Fisher. Deniz Kuvvetleri'nin seni
kaslı bir savaş makinesine dönüştürmüş olması umurunda
değil, yine de kışını tekmelerim," diye tehdit etti. Beni daha da
azarlamak için bir nefes aldı ve çabucak eğilip sözlerini dudak-
larımla kestim. Dudakları benimkilerin yanında yumuşak ve so-
ğuktu ama dilimin bir kayışıyla hemen ısınıp açıldılar. Dudağı-
ma doğru inledi, beni daha da kendine çekerek kollarını kaldırıp
omuzlarıma doladı. Onu içime çektim, önümüzdeki on sekiz ay
boyunca ondan uzak olduğum her an hatırlayabilmek için koku-
sunu zihnime kazıdım.

Geri çekilerek boynumun arkasına uzandım ve ellerini tuta-
rak aramıza getirdim. Bakışlarımı ondan ayırmadan sol eldive-
nini çıkardım ve ayaklarımızın dibindeki kayaya attım, konuşur-
ken her bir parmak ucunu öptüm.

"Kahkahanı seviyorum," dedim başparmağının ucunu öpe-
rek.

"Daha iyi bir adam olmak istememi sağlamanı seviyorum,"
diye itiraf ettim işaretparmağının ucunu öperek.

"Yaptığım şey sana zor gelse bile beni desteklemenı seviyo-
rum," dedim usulca, ortaparmağının ucunu öperek.

"Bu kadar güçlü ve bağımsız oluşunu seviyorum," diye be-
lirttim küçükparmağının ucunu öperek.

Ceketimin cebine uzandığımda orada olması gereken şeyi
hissedemeyince anlık bir panik yaşadım. Sonunda bir köşeye
sıkışmış hâlde buldum ve yavaşça cebimden çıkarıp yüzük par-
mağına takarken rahatlayarak nefes aldım.

“Bana bakış şeklini seviyorum. Beni *sevme* şeklini seviyorum. Ne olursa olsun, sana dönen yolu her zaman bulacağım,” diye fısıldadım, artık elmas bir yüzükle süslenmiş olan parmağının ucunu öperek.

Deniz fenerinin işaret ışığı o an yörüngesinde döndü ve yanına akan bir damla yaşı gördüm. Her şeyi ortaya döktüğümüz ve beni götlük ettiğime, benim evi dönmemi beklemekten başka *yapabileceği* bir şey olmadığına çünkü giderken kalbini de götürdüğüme ikna ettiği gün ona kendisini ne zaman üzgün hissetse bu deniz fenerine gelmesini söylemiştim. Dünyanın neresinde olursam olayım, günün hangi zamanı olursa olsun onun burada olduğunu bileceğimi ve deniz fenerinin işaret ışığını zihnimde canlandırıp bana ona, eve giden yolu göstereceğini söylemiştim.

“Genç olduğumuzu biliyorum. Siktir, *senin* genç olduğunu ve benim daha yirmi iki yaşında ihtiyarın teki olup çıktığımı biliyorum ama umurumda değil,” dedim gergin bir kahkahayla. “Zaten hayatımın geri kalanını seni severek geçireceğim. Sen de benimle olursan çok daha kolay olur. Lütfen, evlen benimle. Evlen benimle, Lucy Butler. Dünyayı gezebiliriz, bu lanet adada birlikte yaşlanabiliriz, ne istersen yapabiliriz. Seninle olduğum müddetçe ne yaptığımız ya da nerede olduğumuz umurumda değil.”

Sonunda konuşmayı kestim ve ona bakarken parmaklarımı altdudağına sürttüm, ışık ne zaman bize doğru dönse parmağındaki yüzüğü incelemesini seyrettim. Önümüzdeki bir buçuk yıl ne zaman gözlerimi kapatsam zihnimde deniz fenerini canlandırmak istemiyordum. Parmağındaki bu yüzüğü canlandırmak ve benim olduğunu, uğrunda savaşmaya değecek, kendimi kıcırmı korumaya değecek, eve gelmeye değecek bir şeyim olduğunu bilmek istiyordum.

“Evet,” diye fısıldadı sonunda bir gülüş yüzünü aydınlatırken. “Evet, *seninle* evlenirim, Jefferson Fisher.”

Lucy avuçlarını yanaklarıma bastırıp gözlerimin içine bakarken tuttuğum nefesimi bıraktım. “Başını dik tut, güvende ol,

bana geri dön ve işte o zaman seninle kesinlikle evlenirim. Sadece lütfen, bana geri dön.”

Ağlamamaya çalışırken sesi çatladı. Onu göğsüme çektim ve onu asla bırakmamayı, sabah adadan kalkın ilk feribota binmek zorunda olmamayı ve her şeyim olan bu kadını bırakıp gitmek zorunda olmamayı dileyerek yapabildiğim kadar sımsıkı sarıldım. Bedeninin benimkinin yanında olmasının, saçının yanağıma değmesinin tadını çıkarmak için bir dakika ayırdım ve birinci kez birbirimize nasıl da mükemmel şekilde uyduğumuzu düşündüm. Hepsini deneyimledim ve beni ele geçirmelerine izin verdim, kalbimi ısıtmalarına ve düşüncelerimi doldurmasına izin verdim çünkü yarından sonra hepsini bastırmak zorunda kalacağım. Feribotun adadan uzaklaşarak anakaraya doğru yol almaya başlayacağı sabah altı sularında, aklımı teninin kokusuna ve sesinin tonuna kapatmak zorunda kalacağım. Bir âşık olmayı bırakıp bir Deniz Piyadesi olacağım. İşimi yapacak ve hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim. Dikkat dağınıklığı insanı öldürebilir ve ben, Lucy'ye verdiğim sözü tutmak için elimden geleni yapacağım.

Ona dönen yolu ne olursa olsun bulacağım.

26. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

Merdivenden indim ve bir adım geri çekilerek motelin ön kısmına baktım. Caddeye bakan tüm pencerelerin altına Amerikan bayrağı asmayı yeni bitirmiştım ve kendimi övmek gibi olmasın ama oldukça güzel görünüyordu. 4 Temmuz Bağımsızlık Günü'ne birkaç gün kalmıştı ve adada her zaman büyük kutlamalar yapılırdı. Geçen gece konuklar yemekten yatakları düzelttiğim sırada herkese gösteriler sırasında tutmaları için küçük bayraklar ve günün aktivitelerinin listesini içeren bir broşür bırakmıştım. Her işletme vitrinlerini süsleme işini abartmış ve anacade iki sıra boyunca her yana asılmış Amerikan bayraklarıyla donatılmıştı. Geçit törenimiz ve softball* turnuvası vardı, caddedeki dükkânların ücretsiz ikram ettikleri yemek ve diğer şeyler için masalar kurulmuştu ve gün kocaman bir plaj partisi ve havai fişek gösterileriyle son bulacaktı.

Geçen haftayı çiçek tarhındaki sarı ve turuncu çuha çiçeklerini kırmızı, beyaz ve mavi petunyalarla değiştirerek geçirmiş, kasabadaki hediyelik eşya dükkânından tişört baskısı ödünç almış, geçit töreni sırasında caddedeki masamda satmak için birkaç yüz tane Butler Moteli tişörtü hazırlamış ve konukların doldurması için öğlen yemeği pikniği formları ayarlamıştım. Mutfak taki hazır paketlenmiş sepetlerden istediklerini alabilmeleri ve

* Beyzbol benzeri, top ve sopayla oynanan bir oyun. -çn

adanın neresinde isterse orasında tadını çıkarmaları için seçim yapabilecekleri birkaç harika menü planlamıştım. Bütün konuklar adını yazdırmıştı.

Geçen hafta boyunca kendimi meşgul etmek için elimden geleni yaptığımı söylemek, durumu hafife almak olurdu. Aklımdan ve kalbimden geçen, bana Barney's'e gidip kendimi heba edecek kadar içmeyi düşündüren bir sürü karmaşık duygu vardı. Fisher'la geçen haftaki ara sokak hadisesinden sonra her gece yatağımda dönüp durmuştum ve hayal kırıklığımı içimde saklamak zor olmuştu. Bir parçam onunla işlerin bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için duyduğu suçlulukla mahvolmuştu ve diğer parçam tekrarı için yalvarıyordu ama olmayacağını biliyordum. Kendini bana kapatıp beni uzaklaştırmıştı ve o zamandan beri onu görmemiştim ama posta kutuma birkaç günlük sayfası daha bırakmıştı. Bunun, onun geçen hafta yaşanan olay için yeniden özür dileme şekli olduğunu biliyordum ve o kelimeleri okumak ve ikimizin de geleceğimiz için ne kadar umutlu olduğumuzu hatırlamak içimi delik deşik ediyordu.

Stanford'a yaptıklarım konusunda Fisher'la işleri getirdiğim nokta için duyduğum suçluluktan daha fazlasını hissediyordum. Fisher'la bir daha asla konuşmayacak olsam bile Stanford'la aramızdaki şeyi bitirmem gerekiyordu. Tüm hafta boyu anakarada toplantıları vardı, yani en azından Fisher'ın boynumda bıraktığı izi görmesin diye ondan kaçınmak için bahane uydurmak zorunda kalmamıştım. Bilinçsizce uzandım ve parmak uçlarımı izin şimdiden solmaya başladığı yerde gezdirdim ve dişlerinin hassas tenimi ısırmasının verdiği hazzı hatırladığımda kalp atışlarım hızlandı.

Elimi indirip gözlerimi kapadım ve bir geleceği olmayan bu ilişkiye devam etmenin bana da Stanford'a da haksızlık olduğunu düşünerek iç çektim. Kalbimde sadece tek kişilik bir yer vardı ve orayı işgal eden hep Fisher olacaktı.

Elinin baldırına kaydığını hissettiğim o ilk âna dek onun bana dokunmasını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. İkimize de

benim bir sevgilim olduğunu hatırlatmalı ve onu itmeliydim ama yapamamıştım. Ellerinin üzerimde ve parmaklarının içimde olmasını bir sonraki nefesimi istediğimden, Stanford'a sadık olmak istediğimden ya da akıllı ya da mantıklı davranmak istediğimden daha çok istemiştim. Hâlâ üzerimde böyle büyük bir güce sahip olmasından, benimkine değen vücudunun verdiği histen, kulağımdaki nefesinden ve beni orgazma götüren ellerinden başka her şeyi unutturmasından nefret ediyordum. Çok hayvani ve sertti ve sadece... mükemmeldi. Fisher bunu bu kadar istediğimi neden göremiyordu? O kendini kapatana dek her ânın tadını çıkardığımı neden göremiyordu? Kontrolünü kaybedişinin, Stanford'ın beni caddede öperken görmenin verdiği kıskançlığının eseri olduğunu biliyordum ve beni değil de başka bir adamla gördüğü için beni cezalandırmayı istediğini düşünmek canımı acıyordu. Geçen yılı daha güçlü olmaya, daha bağımsız olmaya ve kim olduğumu bulmaya çalışarak geçirmiştim ve karanlık bir ara sokaktaki birkaç dakikada Fisher hepsini silmişti. Ona muhtaç olmamı, onu istememi sağlamış ve beni zayıflatmıştı.

"Ah, hayatım, çok güzel görünüyor!"

Arkamı dönerek orada durmuş motele bakan aileme gülüm sedim.

Yanlarına, kaldırıma gittim, ikisine de sarıldım ve yanaklarından öptüm. Babam bana her zamankinden daha sıkı sarıldı, ardından geri çekilip saçlarımı yüzümden çekti.

"Yorgun görünüyorsun. Uyuyor musun? Ve çok zayıfsın. En son ne zaman yemek yedin?"

Trip gibi konuştuğunu düşünerek endişesine güldüm ve kollarından çıktım. "Baba, ben iyiyim. Sadece motelle meşgulüm, yazlar nasıldır bilirsin."

Suçlulukla başını çevirdi ve kendini suçlu hissetmesini gerek tirecek hiçbir şey olmadığı konusunda sözsüz bir güvence vermek için yeniden yanağını öptüm. Yirmi bir yaşındayken motelin yaşlı aileme ne kadar büyük bir yük olduğunu gördüğümde araya girmiş ve onları işleri ağırdan almaya, emekli olmaya ve

bir moteli işletme yükümlülüğü olmadan adanın tadını çıkarmaya ikna etmiştim. İkisinin ayrı ayrı üstlendikleri işleri birkaç ay içinde teslim almıştım. Eninde sonunda her şeyi yapabileceğime ve daha önemlisi bunu yapmak istediğime ikna olmuşlardı. Burada çalışmanın ve işleri yürütmenin beni ne kadar mutlu ettiğini görmüş ve tereddütle de olsa geri çekilip moteli üstüme yapmışlardı. Her ne kadar onlarla zorlu detayları paylaşmasam da buranın sırf ayakta durması için bile ne kadar çaba sarf ettiğimi bildiklerinden emindim ve ne zaman uğrasalar yüzlerine yansıyan daha fazla yardım edebilme arzularını görebiliyordum. Ziyaretlerinin yarısını onları yardımlarına ihtiyacım olmadığına ve emekli olup ben boğazıma kadar borca batmışken bana ekstra para veremedikleri için kötü hissetmemeleri gerektiğine ikna etmekle geçiriyordum. Ben lisedeyken moteli devralmak ve zavallı binada bir sürü tamirat yaptırmak zorunda olmak tüm birikim hesaplarını soyup soğana çevirmişti. Bana verecek paraları olsaydı bile asla almazdım. Moteli işletmek benim kararım ve sorumluluğumdur.

“Trip buralarda mı? Mutfağımızdaki sızdıran lavabo konusunda bir şey sormam lazım,” diye sordu babam etrafa bakarak.

“Yukarıda, Marblehead odasında, banyo kapısına yeni bir tutacak takıyor,” dedim.

Babam yukarıya gidip gözden kaybolmadan önce omzumu sıvazladı.

“Her şeye burnunu sokan yaşlı annene ayıracak birkaç dakikan var mı? Sanki yıllardır konuşmamışız gibi geliyor,” dedi annem gülümseyerek.

Kollarımızı iç içe geçirerek ön bahçeyi geçtik ve verandaya gitmek için motelin arkasına döndük. Ben yan sehpaye gidip ilkimize de günde iki kez tazelediğim tatlı buzlu çaydan alırken annem de sallanan sandalyelerden birine oturdu.

Bardağı uzatarak yanındaki sandalyeye oturdum ve kendiminkini yudumlamaya başladım.

“Buna taze nane mi koydun?” diye sordu.

“Evet,” diye cevapladım.

“Hımm, çok leziz.”

Birkaç dakikalık bir sessizliğin ardından öylesine bir soru daha sordu.

“Oradaki plaj şemsiyeleri yeni mi? Sarı-beyaz çizgili olanları nı hatırlamıyorum.”

Bardağıyla her sabah konuklarımız için kuma diktığımız şemsiyeleri gösterdi.

“Ah, hayır. Birkaç yıldır kullandıklarımız.”

“Hımm,” diye cevap verdi dalgın daldın, çayından bir yudum alarak.

“Çıkar ağzındaki baklayı, anne.”

Bardağını aramızdaki masaya koydu ve benimle yüz yüze gelmek için döndü.

“O kadar belli mi?”

“Nane ve şemsiyeler hakkında konuşmak için uğramadığından oldukça eminim, yani evet, bayağı belli,” diye cevapladım.

Derin bir iç çekmeden önce okyanusa ve birkaç metre ileride sahile uzanmış ailelere baktı.

“Dün kasabada Fisher’a rastladım.”

Karnım sanki hız treniyle tepeye çıkıyormuşum gibi ters döndü ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

“Gerçekten mi? Söyleyecek neyi varmış?” diye sordum sakince, nasıl görüldüğünü, ne söylediğini ve ne yaptığını öğrenmek için öldüğümü belli etmemeye çalışarak.

Ara sokakta olanları yumurtladığını düşününce bir an için panik oldum ve içeri kaçıp dolaba saklanmayı aklımdan geçirdim.

“Seni seviyor, Lucy,” dedi usulca.

Onunla yüz yüze gelmek için başımı hızla çevirdim, ağzımı açık kaldı.

“BUNU mu söyledi?” diye sordum şok içinde.

Hafifçe güldü ve başını salladı. “Hayır, açık açık demedi ama ben yaşıyım ve karısını özleyen, eziyet çeken bir adama baktığı mı bilecek kadar gördüm geçirdim.”

“Eski karısı,” diye hatırlattım.

Elini havada salladı ve suratını astı. “Sadece kâğıt üstünde.”

Gülme sırası bendeydi. “Hımm, oranın önemli olan tek yer **olduğundan** oldukça eminim.”

“Asıl önemli olan yerde hâlâ onun karısının – onun kalbinde **ve** ruhunda. Adını söylediğinde bunu görebiliyorum ve senin ne **zaman** göreceğini merak ediyorum,” diye mırıldandı.

Kafamı salladım ve yapacak bir şey olsun diye bardağımdaki **her** bir buğu damlasını silerken gözlerimi devirdim. Birdenbire **san**ki aklımda ve kalbimde anlam veremediğim bir sürü duygu **uçuşuyormuş** gibi gergin ve endişeli hissettim kendimi.

“İşler biraz karışık, anne. Biriyle görüşüyorum ve Fisher... **Karışık** işte,” diye açıklamaya çalıştım.

“Aşk kolay değildir, tatlım. Fisher’la birlikte çok şey atlattığını **ve** ona güvenmenin senin için zor olduğunu biliyorum ama o **deniyor**. Yanlış şeyi yapmaktan öyle korkuyor ki. Senin için iyi **bir** adam olmak istiyor. Seninle ilgilenmek ve seni sevmek istiyor **ve** ben sanmıyorum ki...”

Durdu derin bir nefes aldı ve düşüncelerini toparlamaya **çalıştı**.

“Ne sanmıyorsun?” diye fısıldadım onu devam etmeye zor**layarak**.

Aramızdaki masanın üzerinden uzandı ve elimi tuttu. “Stanford’ın senin ihtiyacın olan türden bir adam olduğunu **sanmıyorum**. Seni o kadar çok tutku ve adanmışlıkla sevebilecek türden bir adam. Seninle ilgilenecek ama aynı zamanda geri çekilip **kendi** kendine de güçlü olmana izin verecek türden bir adam.”

Gözyaşlarımı bastırdım ve Stanford hakkında söylediklerine **alınmadığımı** göstermek için elini sıktım. Son zamanlarda ben **de** onun hakkında aynı şeyleri düşünüyordum, yani benim için **yeni** bir şey değildi. Şu anda Fisher’la benim aramdaki **denklemin** tutku tarafından daha çok endişeliydim. İstedğim ve **ihtiyacım** olan bir şeydi ama aynı zamanda onun korktuğu bir şey gibi **de** görünüyordu.

“Fisher’ın o adam olabileceğini nasıl bilebilirim?” diye sordum. “Çok uzun süre öyleydi ve herhangi bir şeyin bizi ayırbileceğini hiç düşünmedim. Adayı terk etmeden önce bana çok kötü şeyler söyledi. Onları nasıl unuttur ya da nasıl hiç yaşanmamış gibi yaparım?”

“Tabii ki hiç olmamış gibi davranamazsın, Lucy. Kalbini kırıp seni değiştirdiler. Onun senden unutmmanı ve onu hemen affetmeni beklediğini düşünmüyorum. Senin güvenini geri kazanmak için çok uğraşması gerektiğini ve açıklaması gereken çok şey olduğunu biliyor. Senden tek istediğim ona açıklaması için zaman vermen. Ona seni incitmek istemediğini göstermesi için bir şans ver.”

O söylediğinde kulağa kolay geliyordu. Kalbimi yeniden ona vermek ve ona iyi bakacağı konusunda güvenmek. Ama o kadar kolay değildi. Ödümü koparıyordu. Akli başında değilken bana söylediklerini unutabilirdim belki ama boşanma evraklarıyla birlikte her şeyi kalıcı olarak bitiren yine de oydu. Elleri Melanie’nin her yerinde olan ve parmağında benim yüzüğümü taşıırken Tanrı bilir onunla neler yapan da oydu. Bunları nasıl affedecektim ki?

“O kırılmış bir adamdı, Lucy ve kendisiyle birlikte seni de kıldığını biliyorum. Savaş sadece askeri değiştirmez, onu seven herkesi de değiştirir. Bebeğimin canını yaktığı için onu affedebileceğimi hiç düşünmemiştim ama dün onu öyle görünce ve senin hakkındaki sözlerini, onun için ne anlama geldiğini anlattığını duyunca... Sadece ona bir şans ver.”

Suçluluk tüm gücüyle geri dönmüştü ve annemin elini bırakmam, bardağımı bir kenara koymam ve kollarımı kendime sıkı sıkı sarmam gerekti. Geçen sene eve gelip de onu eşyalarımı toplarken bulduğum ve bana çok can acıtan şeyler söylediği sırada aklımdan ne geçirdiğini bilmiyordum ama kötü olduğunu biliyordum. Haftalarca kendini yavaş yavaş bana kapatmıştı ve onun için daha fazlasını yapamıyorum diye kendimi hep başarısızlık örneği gibi hissetmiştim. Çok çabalamıştım ama yetme-

mişti. Kalıp ona yardım etmek için her şeyimi verirdim ama o bunu istemezken nasıl yapabilirdim? Bana karşı dürüst olmasını, o gün neler olduğunu anlatmasını ve neden boşanmanın tüm problemlerine çare olacakmış gibi hissettiğini anlamama yardım etmesini istemiştim.

Ben ondan vebalıymış gibi kaçarken ve onu yalnızca cadılık etmek için ararken Fisher'ın bana içini dökmesini istediğim için kendimi ikiyüzlü gibi hissettim. Bana yaptıkları için onu affetmeye hazır olduğumdan emin değildim ama şu an öfkemi hak etmediğini biliyordum. İlişkimizin sona erişine dek konuşmakta hiç sorunumuz olmamıştı. Birkaç hafta önce onunla Istakoz Kovası'nda yemek yemek ve hemen eski hâlimize dönmek bana onunla olmanın kolaylığını özletmişti. Onu unutmak, hayatıma devam etmek ve mutlu olmak için çok uğraşmışım ama hayatımda yeniden belirir belirmez onu hâlâ severken işin ucunu bırakmanın imkânsız olduğunu fark etmişim. Kaçınmaya çalışmışım, ona yeniden yakın olduğum için sadece kafam karışmış gibi davranmayı denemişim ama artık bunu yapamazdım.

Onu seviyordum ve kalbimi yeniden kırmasından ölümüne korkuyordum.

27. BÖLÜM

Fisher'ın Günlüğünden

23 Ocak 2006

Ailemin 24,000 metrekarelik evi konuklar ve görevlilerle tıka basa doluydu ve eski yatak odamın penceresinden annemin tuttuğu valelerin arka arkaya gelen arabaları park etmelerini izliyordum.

Boğuluyormuş gibi hissedince, siyah smokinimin soluk mavi kravatını biraz gevşetmeye çalıştım, gergince çekiştirdim. Avuç içlerim şimdiden terlemişti ve ellerim titriyordu, yani bu karışma bir de bayılmayı eklemeyi gerçekten istemiyordum. Bu şekilde hissetmemin tek sebebinin düğün günü stresi olduğunu söylemeyi isterdim ama yalan olur. Beni bu ikinci kat penceresinden atlamaktan alıkoyan tek şey bugün Lucy'yle evleneceğimi bilmektir. Sorunum buradaki tüm insanlardı. O kadar çok insan vardı ki. Son görevimden geldiğimden beri kalabalık gruplardan kaçınmış, mobilyalarım üzerinde yalnız başıma çalışmayı ya da evin bir yerinde Lucy'yle kıvrılmayı tercih etmiştim. Onca insanın arasında olmanın getirdiği o kadar sesle, o kadar gevezelikle ve o kadar soruyla başa çıkamıyordum.

"Ah, tatlım, kravatın..."

Annem bana doğru odayı arşınlarken de kravatımı düzeltip eskisinden de daha sıkı hâle getirirken de pencereden boş bakmaya devam ettim. Düzleştirmek için avuç içini kravatımda gezdirdi ve işi bittiğinde geri çekilip bana baktı.

"Harika! Çok yakışıklı görünüyorsun, Fisher!" diye smokin

min ceketinin düğmelerine döndü, umurumda olmayan şeyler hakkında konuşup dururken omuzlarımı silkeleyip, ceketin elbise kolunda tiftik veya saç kalıntısı temizleme işine döndü. "Konukların neredeyse hepsi geldi ve yemek şirketi oturmalarını beklerken ordövrleri ve şampanyaları dağıtıyor. Resepsiyon için sipariş ettiğim çiçek aranjmanlarını görene dek bekle. Düğün renklerine uyması için mavi ortancalar ve orkideler aldım..."

Onu duymazlıktan geldim ve içimden yüze kadar saymaya devam ettim. Tüm konuklar ve çalışanlardan bir kat yukarıda olmama rağmen seslerinin ve kahkahaların uğultusunu, bardakların tıkırtısını ve kapı çarpışlarının sesini duyabiliyordum. Kulaklarım çınlamaya başladı, başım öyle bir baskıyla acıdı ki patlayacak gibi geldi. Ben huzur ve sessizlik istemiştim, Lucy'yi istemiştim. Lucy'nin kollarını bana dolmasına ve kulağıma her şeyin yoluna gireceğini fısıldamasına ihtiyacım vardı.

Annem yemek ve dekorasyon hakkında mırıl mırıl konuşurken Lucy'nin adını yüksek sesle söylemiş olmalıydım çünkü birden kollarını kavuşturduğunu fark ettim ve beni düşüncelerimden çekip çıkarmak için bana dik dik bakıyordu.

"Düğünden önce gelini göremezsin, uğursuzluk getirir," diye bilgilendirdi beni.

Hayır, asıl uğursuzluk, istediğin düğünü, arkadaş ve aileyle gün batımında sahilde küçük, samimi bir toplantı gibi geçecek olan düğünü yapamamaktı. Uğursuzluk, aşağı katta dönen Lucy'nin de benim de hiç tanışmadığımız yüzlerce insanla dolu şirketi. Babam ilk günden beri evliliğe karşıydı ama bugün gururlu damat babası rolünü kesinlikle oynuyordu, iş yaptığı herkesi çağırmıştı ve kapıdan içeri girer girmez her birine yalakalık yapıyordu. Sabahtan beri *Malikâne*'yle insanlara hava atmış, pahalı sanat eserleri ve zevkleriyle gösteriş yapmış ve ne zaman biri bugün birinin kayınbabası olmak konusunda heyecanlanıp heyecanlanmadığını sorsa sahte gülüşünü takınıp sahte kahkahasını atmıştı.

Evin bir yerlerinden yüksek bir şingırtı sesi geldi ve içgüdüsel olarak başımı koruyup yere eğildim. Nefesimi tutup yayılım

ateşinin ve patlamaların sesinin kulaklarıma dolmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Birden annemin elini omzumda hissettim ve tam bir moron gibi hissederek zihnimi temizlemek için başımı salladım.

“Fisher?” diye fısıldadı annem gergince ben yerden kalkıp birkaç derin nefes alırken.

Çölde değilim, ailemin evindeyim. Her şey yolunda, sakın olmam gerek sadece.

“İyiyim, anne. Bir şey yok,” dedim, dikkatim dağılmış hâlde onu geçip kapıya ilerlerken. Bir geriye dönüş ânı yaşadığımı itiraf etmenin âlemi yoktu. Yere eğilip başımı ellerimin arasına alırmaz bunu anladığından oldukça emindim.

Lucy’ye ihtiyacım vardı. Geleneklerin ne dediği umurumda değildi, onu hemen görmeye ihtiyacım vardı yoksa asla sakinleşemeyecektim. Onun güvende, mutlu olduğunu görmem ve bu boka batmış aileden biriyle evlenmek konusunda fikrini değiştirmeye emin olmam lazımdı.

Hale çıkar çıkmaz adımlarımı hızlandırdım, üçüncü kata çıkan merdivenlerin başına varana dek holü koşturarak geçtim. Merdivenleri ikiye ikiye çıktım ve Lucy’nin olduğu odaya yaklaştıkça kalbim daha hızlı çarpmaya, ruhum hafiflemeye başladı. Merdivenlerin en tepesine çıkınca, kıravatım arkamda uçuşarak evin diğer ucuna doğru son sürat koştum.

Koridorun sonundaki kapalı çift kanatlı kapıya vardığımda tıkatmak için durmadım bile. İki kapı kolunu da tutarak kanatları açtım ve annemin Lucy’nin hazırlanması için ayırdığı kocaman odaya adım attım. Her duvara aynalar sıralanmıştı ve masalar makyaj ve saç ürünleriyle doluydu ama gözlerim sadece odanın diğer ucundaki yerden tavana pencerenin önünde duran kadını görüyordu.

Şimdiye dek gördüğüm en güzel şeydi.

Sonunda hareket etmeyi bıraktım ve onu gördüğümde yeniden nefes almaya başladım. Pencereden içeri sızan parlak kış güneşi ışıltıyor, hâl gibi etrafını sarıyordu ve bir melek gibi go-

rünüyordu. Gerçi o zaten bir melek. O benim meleğim ve ayaklarımı yere basmamı sağlıyor, bana göz kulak oluyor ve her zaman benimle ilgileniyor. Son birkaç ay ikimiz için de zordu ama Lucy bunu hiç belli etmedi. Evin içinde, diğer insanlardan uzak kalmak istediğimde karşı çıkmamış; benimle kanepeye kıvrılmış ve beni ne kadar sevdiğini söylemişti. Kâbus görürsem ve gecenin bir yarısı onu uyandırırsam korkmamış ya da bana acıyarak bakmamıştı; sadece beni kollarıyla sarmış, ben yokken adada olan şeylerden bahsetmiş ve beni özlediğini söylemişti.

Bir başka insan olmadan nefes alamayacakmış gibi hissetmek garip bir şey. Fiziksel olarak o yokken de nefes aldığımı ve kalbimin çarptığını biliyorum ama ruhumda sanki film durdurulmuş da birinin odaya geri dönmesini bekliyormuşum gibi geliyor. Ondan uzakta olduğumda hayatımı askıya almışım ve tekrar başlatabilecek tek kişi oymuş gibi geliyor.

“Tanrım... Nefes kesicisin,” diye fısıldadım onu baştan ayağa içime çekerken.

Vücudunun bütün kıvrımlarını saran straplez beyaz bir elbise giymişti ve saçları yumuşak dalgalar hâlinde yüzünün çevresine düşüyor, sırtına dökülüyordu. Annemle bu düğün konusunda en az bir tartışmayı kazanabildiğini bilerek gülümsedim. Annem saçları başının tepesinde toplanırsa daha güzel olacağını düşünmüştü ama Lucy saçlarının en sevdiğim hâlinin açık ve doğal hâli olduğunu bildiğinden reddetmişti. Duvağı saçının bir yerlerine iştirilmişti ve sırtına düşüyor, arkasından yere dek uzanıyordu. Eteğinin kumaşına tutundu ve bana doğru dönerken yolundan çekti.

Ona yaklaşıırken ağırdan aldım ki ona bakmanın tadını çıkarabileyim. Karşı karşıya geldiğimizde başını kaldırıp baktı ve gülümsedi.

“Annen burada olduğunu biliyor mu? Törene kadar senden uzak durmam için bana katı emirler verdi,” dedi kahkaha atarak.

Ellerimi hafifçe boynuna dolayarak başparmaklarımı yanaklarının pürüzsüz teninde ileri geri dolaştırdım. Başka bir yerine

dokunup da saçını ve makyajını mahvetmekten korkuyordum ama ona bu kadar yakın olup da ellerimi ona *değdirmeden* duramazdım.

“Annemin ne dediği hiç umurumda değil. Seni görmeye ihtiyacım var.”

Lucy’nin yüzü ışıldadı ama sonra gözlerime bakarken hızla endişeli bir hâl aldı.

“Hey, sen iyi misin?” diye sordu usulca, avuçlarını kaldırıp göğsüme bastırırken.

Parmak uçlarımla inatçı bir dalgayı gözünün önünden çektim ve ona gülümsedim.

“Şimdi iyiyim. Sadece seni görmeye ihtiyacım vardı,” diye rahatlattım onu.

Kollarımın arasına girdi, yanağını göğsüme yaslamadan önce ellerini belime doladı.

“Saçını ve makyajını mahvedeceksin,” diye karşı çıktım ama kollarımı çoktan ona dolamış, hatta onu iyice kendime çekmiştim.

“Önemli değil,” dedi belimdeki kollarını daha da sıkılaştırarak “Bundan, şu andan başka hiçbir şey önemli değil. Aşağıdaki insanların hiçbirinin, muhteşem dekorasyonun ya da yemeğin önemi yok, hiçbir şey bizden, tam burada, şu an olan şeyden önemli değil. Seni seviyorum, Fisher ve düşünümüzü deniz fenerinin oradaki sahilde yapamasak da bu hayatımın en mutlu günü.”

Saçını bozmamaya çalışarak başının tepesini öperken birbirimizin kollarında durarak pencereden uçurumların arasına kurulmuş deniz fenerimizi izledik.

“Bir gün, gelecekte bir gün seninle o deniz fenerinin orada evleneceğim. Yeminlerimizi tazeleriz falan,” dedim.

Lucy’nin kahkahası göğsümü titretti ve bana bakmak için başını geriye attı.

“Annemi de davet edecek miyiz? Çünkü eğer edeceksek deniz fenerini dekore etmeyi ve tüm kasabayı davet etmeyi deneyebiliriz.”

Kıkırdadım ve omuz silktim. "Belki sır olarak saklarsınız ve herkesi başlamadan beş dakika önce davet ederiz. Diyelim ki... seni sonunda benimle çıkmaya ikna ettiğim günün on beşinci yıldönümünde. Seninle deniz fenerinde buluşacağım ve tekrar benim karım olabileceksin."

Lucy çenemi öpebilmek için parmak uçlarında yükselerek başını salladı. "Anlaştık. Seninle deniz fenerinde buluşacağım."

Lucy'ye sadece birkaç dakika sarılmıştım ve kendimi şimdi-den binlerce kez daha iyi hissediyordum. Hâlâ aşağıdaki boğuk uğultuları duyabiliyordum ama artık beni rahatsız etmiyordu. Bir kapının çarpıldığını duydum ve endişeyle zıplamadım. Lucy, her şeyi iyileştiriyor... Etrafımdaki dünyanın sadece ikimiz kalana dek yok olmasını sağlıyor ve haklı, önemli olan tek şey de bu.

Geri çekildim ve ellerini tuttum, onu odanın diğer ucundaki dolaba doğru götürdüm.

"Sana vermek istediğim bir şey var. Sen gelip hazırlanmaya başlamadan önce buraya saklamıştım," dedim dolaba doğru giderken. "Gözlerini kapat."

Yüzünde kocaman bir gülüşle yanımda durarak dediğimi yaptı.

"Birbirimize düğün hediyesi almayacağımızı söylediğimizi sanıyordum, Fisher. Seninle evlenmek ihtiyacım olan tek hediye."

Ellerini bırakıp dolabı açtım ve onun için hazırladığım hediyesi almak için dolabın içine uzandım.

"Eh, şey, yalan söyledim. Aç gözlerini."

Gözlerini yavaşça açtı ve tuttuğum şeyi gördüğünde gözleri anında yaşlarla doldu.

"Bunu evimizin dış kapısının yanına asabiliriz diye düşündüm," dedim.

Son birkaç haftayı onun için bir tabela yaparak geçirmiştim. Çok bir şey değildi ve kesinlikle annemin ona almam için ısrar ettiği pahalı inciler kadar değerli değildi ama Lucy'nin satın alabileceği herhangi bir şeyden yürekten gelen bir hediye tereddidi edeceğine biliyordum.

“Ah, Fisher, çok güzel,” dedi ellerini oval tabelanın üzerinde gezdirirken.

Tahtaya “Fisher Ailesi, 2006” yazısını işlemiştim, altında da deniz fenerimiz vardı.

“Bunu eve asmak için sabırsızlanıyorum. Bayan Fisher olmak için de.”

Tabelayı yanımızdaki yere bırakarak onu kollarıma çektim.

“Sen her şeyi mükemmelleştiriyorsun, Lucy. Sen benim ışığımsın, hayatımsın ve nereye gidersem gideyim bana evin yolunu göstermesi için ihtiyaç duyacağım tek şey, senin aşkın.”

28. BÖLÜM

Fisher

Günümüz

“Fisher, halıda bir delik açmadan önce otur.”

Yürümeyi bıraktım ve Seth Michelson burada kaldığım dönemde onun ofisi için yaptığım sallanan sandalyelerden birinde ileri geri sallanırken ona baktım. Altmışlarının ortasında ve saçları beyazlarla dolu olan Seth, çelik fabrikasından emekli olduğundan beri vaktini Beauforth, Carolina’nın banliyölerinde yaşayarak ve yerel askeri hastanede gönüllü olarak geçiren bir Vietnam gazisiydi. Onunla ilk tanıştığımda ondan nefret etmiş olsam da artık onu bir arkadaş olarak görüyordum. Gaziler Birliği Tıp Merkezi tarafından yönetilen, geçen yılımı geçirdiğim rehabilitasyon merkezinde eski askerlere danışmanlık yapıyordu. Sertifikalı bir terapist falan değildi ama savaş alanında bulunduktan sonra sivil hayata yeniden adapte olmanın ne kadar zor olduğunu iyi biliyordu. Bobby beni kapıya bıraktıktan, ayrılırken de eğer yardım alıp aklımı başıma toplamazsam yine kıcımlı tekmeleyeceğine dair bir mesaj bıraktıktan sonra Gaziler Birliği üzerime psikiyatristleri yollamıştı. Odama giren beyaz önlüklülerin hiçbirisi savaşta bulunmamıştı; hepsi sadece kitaplardan okudukları gerçekler ve sayıları anlatıp durmuş ve bana uzanıp annem hakkındaki duygularımı anlattırmaya çalışmışlardı. Alkol detoksunun etkileriyle desteklenen birkaç vahşi sinir krizinden sonra Seth içeri girmiş, yatağıma oturmuş ve tek kelime etmemişti. Sessizlikten sıkılıp komodinimden bir kitap alıp

okumaya başlayana kadar orada oturmuş, yastıklarına yaslanmıştı. Bu beni o kadar kızdırmıştı ki ona bağırmaya başlamıştım. Bağırış çağırışlar bir başka tam teşekküllü bir öfke nöbetine dönüşmüş ve elinden kitabı alıp odanın öbür tarafına fırlatmıştım. Yine de tek kelime etmemişti. Ben bağırmaya devam etmişim ve çığlıklarım küfürlü mırıltılara ve küfür mırıltılarıma da konuşmaya dönene dek tırnaklarını incelemeye başlamıştı. Sesim kısılana ve yorulana dek konuşmuş da konuşmuş, duvara dayanarak çökmüş ve yere yığılmıştım. Ben bitirdiğimde yataktan kalkıp bana doğru gelmiş, sırtımı sıvazlamış ve “Yarın geri geleceğim. Yürüyüşe çıkarız,” demişti.

O günden sonra Seth’i rehabilitasyon merkezinde kaldığım süre boyunca her gün görmüştüm. Bana Vietnam’da gördüğünü, karısına ve yeni doğmuş kızına döndüğünde nasıl ayak uydurduğunu anlatmıştı ama çoğunlukla dinlemişti. Eğer kötü bir gün geçirmişsem ve acısını ondan çıkartıyorsam hatamı yüzüme vurmuş ve mızıldanmayı kesmemi söylemişti. Eğer kendime acıyorsam korkaklık etmeyi bırakıp hayatımda şükretmeye değer tüm güzel şeyler hakkında düşünmemi söylemişti. Seth en kararlı zamanlarımda kurtarıcım olmuştu ve geçen hafta boyunca kafamdan geçen karmaşık düşünceler falan derken feribotla anakaraya gidip onu görmenin vaktinin geldiğini anlamıştım. Geçtiğimiz bir saati, bir aydan biraz fazla süre önce hastaneden çıktığım günden beri onunla son konuşmamızın üzerinden geçen zamanda yaşanan olayları anlatarak geçirmiştim.

“Yani Lucy’nin canını yaktığın ve ona yeniden yakınlaşma planlarını mahvederek onu kendinden uzaklaştırdığın için kafayı yiyorsun. Özetle bu mudur?” diye sordu Seth.

“Besbelli onun canını yaktım. Onu kahrolası bir binanın yanına yüzünün üstüne yapıştırdım ve boynunu ısırdım. Kontrolü kaybettim, Seth. Öfkemi nasıl kontrol edeceğimi öğrenerek geçirdiğim bir yıldan sonra onu çıktığı sık kafalıyla öpüşürken görünce kendimi kaybettim,” diye açıkladım yeniden volta atmaya başlayarak.

“Sana bağırdığını varsayıyorum? Durmanı söylediğini, seni ittiğini, sana vurduğunu, yumruk attığını, küfürler ettiğini?” diye sordu Seth. Sesindeki eğlenmeyi duyabiliyordum çünkü böyle bir şey olmadığını, olsa açıklamama bunu da dahil edeceğimi gayet iyi biliyordu.

“Her şey çok hızlı oldu. Benimle kavga edecek vakti olmadı ama bunu yapmak istediğini biliyorum,” dedim ezikçe, sesimde pek de inandırıcı bir tını olmadan.

Seth güldü. “Gerçekten mi? Şimdi de zihin okuyucu mu oldun?”

“Siktir git,” diye kükredim. “Lucy’yi tanıyorum ve bunun onun benden beklediği bir şey olmadığını biliyorum. Lanet olası bir hayvana dönüştüm ve şimdi benden eskisinden de çok nefret ettiğinden eminim. Bir tarafta muhtemelen onunlayken sırf kirlenmesin diye ona dokunurken beyaz eldiven giyen Bay Mükemmel var, diğer taraftaysa onu bir ara sokakta sıkıştıran ben varım.”

Seth sallanan sandalyeden kalktı ve yürüyüp karşıma dikildi. “Ondan uzakta on üç ay geçirdin, yani onu sandığın kadar tanımıyor olman mümkün. Bir şeyler değişir, *insanlar* değişir. Göreve gidişinden sonra sana olanların onu da değiştirmedeğini mi düşünüyorsun? İçinde bir şeyleri değiştirmedeğini ve onu biraz daha güçlü, biraz daha güvenli kılmadeğini ya da nasıl ayak uydurulacadeğini öğretmedeğini mi sanıyorsun?”

Volta atma sırası Seth’e geçti ve konuşmasını dinlerken onu izledim. “Benim Mary Beth’im ben Vietnam’a gitmeden önce fare gibi ürkek, küçük bir şeydi. Asla sesini yükseltmez, asla karşı çıkmazdı... Görüntüsü olup sesi olmayan kadınlardandı, tıpkı annesinin ona öğrettiği gibi. Köpürdüğümde beni sakinleştirdi ve bu işe yarıyordu, ta ki ben eve gittiğimden biraz farklı ve sürekli agresif biri olarak dönene dek. Öfkem canına yetmişti ve mutfağın ortasında ağız dalaşına giriştik. Ben öfkeden bağırıp çağırırken kafama tabak, bardak atmalı hem de. Ertesi gün dizlerimin üzerine çökmüş ve ne kadar üzgün olduğumu söyler-

ken neredeyse hıçkırarak ağlamıştım ve o sadece gülüp kollarını bana dolamıştı. Demişti ki, *Seth, seninle kavga etmek yıllardır yaptığım en eğlenceli şey. Eğer öfkeni dışa vurmak istiyorsan bunu benden çıkarmanda bir sakınca yok. Ama eğer bana tutku dışında bir şey yüzünden elini sürersen koridordaki dolaptan tüfeği alır ve seni zavallı kışından vururum.*"

Seth kıkırdarken ben de kendimi tutamayıp onunla birlikte güldüm. Volta atmayı bıraktı ve yeniden bana baktı. "Ben onca şeyden geçerken ve farklı bir insana dönüşürken Mary Beth'in de benimle birlikte değiştiğini fark etmemiştim bile. İkimiz de alenen zalim olmadıkça ya da bile isteye zarar verecek şeyler yapmadıkça biraz drama ve heyecandan hoşlandığını fark etmişti. Ayrıca yatak odasındaki işlere de biraz renk katmıştı ve işte böylece üç çocuğumuz oldu."

Seth göz kırptı. Ben de renkli yatak odasından bahsetmesinden iğrenmişim gibi yaparak göz devirdim.

"Burada geçirdiğin zaman boyunca bana Lucy'den çok bahsettin ve hep dert yandığın şey onun güçlü oluşuydu. Tanıdığın herkesten, sen de dahil, daha güçlü olduğunu ve bu yüzden ona boşanma evraklarını gönderme ihtiyacı duyduğunu söylemiştin," diye hatırlattı Seth. "O zamanlar hissettiğin zayıflığa onu da çekmek istememiştin. Eğer o söylediğin kadar güçlü biriyse, ona yaptığın şeyi istemese bir şey söylemez miydi sence? Eğer onu kızdırırsan kıcını tekmelemez miydi?"

Bir yanımda o anları unutmayı çok istese de gözlerimi kapatarak o ara sokakta olan her şeyi tekrar düşündüm. O tatlı poposunun bana değdiğini ve nasıl da daha fazlası için yalvardığını hatırladım. Ne kadar çabuk boşaldığını ve o sırada dudaklarından dökülen ismimi düşündüm. Onu itip de özür dilediğimdeki yüzündeki ifadeyi düşündüm ve bir ampul yandı. O zaman kesinlikle kızmıştı ve kıcımı tekmelemek üzereydi ama yaptığım şey yüzünden değildi. Ben pişmanlık duyduğum içindi. Ben onun canını yaktığımı düşünüp suçluluktan boğulurken o kız gındı çünkü... *siktir*.

Benim Lucy'm biraz sert mi seviyordu?

Son görev dönüşümde vücudunda bıraktığım morlukları ve onu evimizden gitmesi için zorladığım gece sanki kendisini bir arada tutmak ister gibi kollarını beline dolayışını hatırlayınca bu fikrin bende doğurduğu heyecanı bastırdım. Duygularıma vurduğum gemi ne zaman gevşetsem acı çeken hep Lucy oluyordu. O söz konusu olduğunda kontrolü *kaybedemezdim*.

"Onu her şeyi bitirdiğim günkü gibi incitmek istemiyorum. Yeniden o adama dönüşmekten ve her şeyin acısını Lucy'den çıkarmaktan öyle korkuyorum ki. Hislerime ve öfkeme kapılmak yerine sakın kalırsam daha iyi olur," dedim aşağıdaki caddeye bakmak için pencereye yürüyerek.

Beaufort bana fazlasıyla Fisher Adası'nı hatırlatıyordu. Cadde hızla gidip duran arabalar ya da gidecekleri yere varmak için acele eden insanlar yoktu. Seth, Detroit'teki bir çelik fabrikasında geçen kırk yıllık kariyeri sonrasında büyük şehrin sıkıntısını yeterince çektiğini düşünerek özellikle küçük bir yer seçtiklerini söylemişti. Lucy'yle tanışana dek ben de istediğimin büyük bir şehir olduğunu sanıyordum. Gerçekten bir şeylerin olduğu büyük bir şehirde yaşamak, kişisel cehennemim olan adadan kurtulmak istiyordum bir zamanlar. İroniktir, adamın güzelliklerini takdir etmeme neden olan Ortadoğu'daki çöllerde geçen neredeyse yedi senem değildi. Bana iyileşme gücü veren, adaya seksen kilometreden daha kısa bir mesafede bulunan ve hâlâ okyanusun sesini duyup havadaki tuzu koklayabildiğim bir tedavi tesisinde bir yıl geçirmek olmuştu. Kendimi toplamam ve ait olduğum, her şeyin anlam ifade ettiği adaya dönmem için gereken itici gücü sağlamak için, istediğim her şeye *bu kadar yakın* olmak gibisi yoktu. Sadece Lucy'den uzak olduğumdan değil, *kendi* sahilimden, deniz fenerimden, su kıyısındaki küçük kulübemizden ve herkesin birbirini tanıdığı küçük topluluğumuzdan uzak olmaktan da nefret etmiştim. Şimdi bile tenim kaşıyıp yok etmek istediğim karıncalanma hissiyle dolmuştu. Eve, Lucy'ye dönme ihtiyacıyla yerimde duramıyordum.

“Eve döndüğünden beri içki içmedin değil mi?” diye sordu Seth.

Başımı salladım. “Hayır ve işin çılgın yanı şu ki kafamda bunca şey olmasına rağmen içki içmek aklıma bile gelmedi. Ayık ve odaklanmış olmak iyi geliyor ama alkol olmasa bile başımın dön-
düğü ve sakinleşmek için gerçekten uğraştığım anlar oluyor.”

“Tabii ki olur, evlat. Buna TSSB deniyor ve hayatının geri kalanı boyunca da olacak. Kırk yıldan fazla zaman geçti ve bazen hâlâ soğuk terler dökerek uyanıyorum ve pirinç tarlası bataklığına boynuma kadar gömülmüş, iliklerime kadar ıslanmış hâlde kellemin uçmasını beklemediğimi fark etmek bir dakika mı alıyor,” diye açıkladı Seth. “Bunu içinde tutamazsın yoksa senin de çok iyi bildiğin gibi seni içten içe yer durur. Yıllarını, kâbuslarını ve problemlerini kendine saklayarak geçirdin ve bak, evliliğin ne hâle geldi. Kadınınla konuş, Fisher. Eğer onun sana yeniden güvenmesini istiyorsan sen de ona aynı güveni göstermelisin. Ona ne verirsen onu alabilecek kadar güçlü olduğuna inanman gerek.”

Seth’le rehabilitasyon tesisinde dolanarak biraz daha vakit geçirdik ve ben gitmeden hemen önce gelen birkaç adamla konuştum. Onlarda kendimi görüyordum ve uzun zamandır ilk kez buraya kayıt yaptırdığımdan beri ne kadar yol katettiğimi fark edip kendimle gurur duymuştum. Seth haklıydı; eğer ben ona aynısını yapmazsam Lucy’nin bana güvenmesini ya da inancını bekleyemezdim. Ben yaklaşık bir yıl önce yavaşça çözümlürken aklımdan neler geçtiğini anlaması gerekiyordu. Tabii ki, ona gönderdiğim mutlu günleri anlatan günlük sayfaları birlikte ne kadar iyi olduğumuzu göstermek için harika bir yoldu ama eğer onunla kötü zamanlar hakkında da konuşmazsam bize yeni bir gelecek için şans vermesini bekleyemezdim.

Öfkemi ve kıskançlığımı Lucy’dan mümkün olduğu kadar uzak tutmak istesem de onların da benim bir parçam olduğumu kabul etmek zorundaydım. İçimde nefes alıyor ve yaşıyorlardı, onları sadece yok sayarak yok olmalarını bekleyemezdim.

Lucy'yi bir daha onu evimizden gönderdiğim gün yaptığım gibi incitmeyeceğimi biliyordum ama o ara sokakta olanların yaşandığı günkü gibi bu duyguların beni ele geçirdiği zaman sözlerimle ve hareketlerimle onu daha beter üzmeyeceğimin garantisini nasıl verebilirdim ki? Seth'in haklı olduğuna, Lucy'nin gerçekten istemese beni durdurmak için bir yol bulacağına inanmak istiyordum ama onu evlendiğim tatlı, utangaç ve güzel kızıdan başka bir şekilde görmek benim için zordu, o zamandan beri ne kadar değişmiş olursa olsun. Ona nezaket ve yumuşak eller dışında bir şekilde dokunmamı istediğini düşünmek zordu ama kulaklarımdan tatminkâr inlemelerini, ona yaptığım şeyi sevdiğini söyleyişini silemiyordum.

Seth'ten Mary Beth'i yakında adaya getirme sözü aldıktan sonra dışarı çıktım ve beni adama götürecek feribota gitmek için taksiye bindim.

Lucy'nin Dört Temmuz etkinlikleriyle meşgul olacağını biliyordum ama belki onu bana biraz vakit ayırmaya ikna edebilirdim. Ona karşı dürüst olmanın zamanı gelmiş de geçiyordu.

Her konuda.

29. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

“Bugün softball oynamıyorsun.”

“Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, piç herif. DEFOL GİT!”

Verandadan bağırış sesleri gelince başımı evraklardan kaldırdım ve Ellie’nin ön kapıdan uçarak çıkmasını, Bobby’nin de onun hemen arkasından gitmesini izledim.

“Kesinlikle sana ne yapacağını söyleyebilirim! Sen de uslu uslu dinleyeceksin!” diye karşı çıktı Bobby.

Bobby’yi daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim ve bu beni duraksattı. Bobby, Fisher gibi seksi diyebileceğim biri değildi. Kıvrıkcık ve kahverengi saçları, ışıldayan mavi gözleri ve sürekli gülen biri oluşuyla çocuksu ve şekerdi. Boyu, Ellie’nin 1.78’lik boyuna denkti ve Ellie şu an topuklularını giymediği için şanslıydı yoksa Ellie ona tepeden bakar ve yüzündeki öfkeli ifa deye bakılacak olursa onu yumruğuyla yere yapıştırırdı.

“Sen benim patronum değilsin, lanet olası! Sana söylemenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum!” diye bağırды Ellie bana bir kez bile bakmadan ayaklarını yere vura vura yanımdan geçerken.

Bobby arkasından koşturdu ve ben neler olduğunu merak ederek kalemimi bırakıp onları takip ettim. Tanrı’ya şükür, tüm konuklar geçit törenini izlemek için şimdiden caddeye inmişti ve bu bağırma yarışmasını ön koltuklardan seyredecek kimse yoktu.

Bobby, mutfağın orada Ellie'ye yetişti, kayan cam kapılardan geçip gitmek isterken kollarını arkadan Ellie'ye doladı.

"Benden kaçma çabalarına bir son verecek misin?" diye çıkıştı onu kaldırıp kapıdan uzaklaştırarak.

Ellie, Bobby onu yere bırakana ve tekrar kaçmaya çalışmasın diye kapıyla ikisinin arasına geçene kadar tekmeler savurdu, Bobby'nin kollarını tırmıkladı.

"Beni takip etmeye bir son verecek misin? Tanrım, sadece defol git!"

"Sen benimle evlenmeyi kabul edene kadar hiçbir yere gitmiyorum!" diye bağırdı Bobby ona.

Ağzım açık kaldı ve gözlerim şaşkınlıkla kocaman oldu. Burada ne haltlar dönüyordu hakikaten?

"Aman Tanrım, bir durur musun? Seninle evlenmeyeceğim. Senden *hoşlanmıyorum* bile!" diye karşı çıktı Ellie.

"Saçmalık! Bana âşıksın, lanet olası, sadece bunu itiraf edemeyecek kadar korkaksın!"

Ellie bir çocukmuş gibi ayağını yere vurdu ve kollarını önünde kavuşturdu. Muhtemelen bir şey söylemeli, tartışmalarını bırakıp bana ne haltlar döndüğünü anlatmalarını sağlamalıydım ama kapı aralığında dikilmek dışında bir şey yapamayacak kadar şaşkındım.

"TAM bir götsün!" diye bağırdı Ellie.

"Haklısın. Ben kocaman bir götüm. Bu konuda hemfikiriz. Ayrıca bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim," diye ekledi Bobby.

"Bunu kendi başıma yapmaya kesinlikle muktedirim. On dokuz yaşından beri kendi başımın çaresine bakıyorum ve sırf hamileyim diye adamın birinin benimle evlenmesi gerektiğini düşünmesine ihtiyacım yok!"

Vay canına. Ne oluyor?!

"Ellie?" diye fısıldadım sonunda varlığımı belli ederek.

Sesimi duyunca hafifçe zıpladı, yaş dolu gözleri odanın kar-

şısından beni buldu. Ona soru sorarcasına baktım ve o yüzüne düşmeye başlayan yaşları sinirle silerek sadece omuz silkti.

Ellie'nin hamile olduğunu öğrenmek beni tamamen şaşırtmıştı ama biriyle gerçekten *çıkıyor* olduğunu öğrenmek daha da şok ediciydi. Ellie bir yıllık kocası Daniel savaşta öldürüldüğünden beri yalnızdı. Tıpkı Fisher'la benim gibi lise âşıklarıydı ve Daniel, Güney Carolina'dan Teksas'a gitmek için emir aldığı anda Ellie de onunla gidebilsin diye liseyi bitirir bitirmez evlenmişlerdi. Bana birkaç şaraptan sonra sayısız kez kimseyi kocasını sevdiği kadar çok sevmeyeceğinden emin olduğunu söylemişti. Onu trajik şekilde kaybedişi yüreğini hayal edebileceğim her şeyden daha kötü yaralamıştı ve bunca yıldır kalbini kilit altında tutmuş ve anahtarı da saklamıştı. Ne zaman ona asılan ya da ona çıkma teklifi eden bir adam görsem korumacı yanımda kabarırdı ama aynı zamanda hayatına devam etmesi gerektiğinin de farkındaydım.

Bobby ellerini onun kollarının üstüne doladı ve yüz yüze gelmek için vücudunu çevirdi. Köşede sessizce durdum ve ne yaptığını biliyor olduğunu umarak ne söylemesi gerekiyorsa onu söylemesine izin verdim. Eğer en yakın arkadaşımı üzerse kıcını tekmeleyecektim.

"Daniel olmadığımı biliyorum. Asla onun senin kalbindeki ya da hayatındaki yerini almaya çalışmam ama orada benim için de küçük bir yer açmanı ve bana bir şans vermeni umuyorum. Eğer henüz fark etmediysen, sana âşığım Ellie. Seninle tanıştığım ve çıkma teklifime siktirip gitmemi söyleyerek cevap verdiğin günden beri sana âşığım," diye kıkırdadı Bobby. "Seninle evlenmek istiyorum çünkü seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını senden başka biriyle tartışarak geçirmeyi hayal edemiyorum. Bebek yüzünden benimle evlenmeni istemiyorum, benimle BENİM için evlenmeni istiyorum. Çünkü bunu istiyorum, hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum."

Ellerini Ellie'nin kolundan çekti ve öne eğildi, geri çekilmeden önce alnına bir öpücük kondurdu.

“Hayır deme. En azıdan hemen deme. Sadece düşün. Beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Bobby arkasını dönüp sürgülü kapıdan çıkıp gitmeden önce bana başıyla selam verdi. O gider gitmez Ellie’ye koşturdum ve omzumda hıçkırarak ağlarken onu kollarımla sardım. Ellie’yi hiç ağlarken görmemiştim, hem de HİÇ. Şimdi ağlarken sesinde duyduğum ıstırap beni paramparça ediyordu.

“Her şey yoluna girecek, Ellie, söz veriyorum. Her adımda senin için burada olacağım. Eğer Bobby’yi istemezsen, ben bura-da olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum,” dedim.

Kollarımdan çıkarak inledi. “Sorun da bu. Bobby’yi İSTİYO-RUM! Kendini beğenmiş götün teki ama tatlı ve beni seviyor ve lanet olsun, sanırım ben de ona âşığım!”

Elini tutarak onu dışarıya, verandaya çıkardım, sallanan sandalyeyi gösterdim. “Otur!”

Sözümü hemen dinledi. Popomu tırabzana yaslayarak kollarımı önümde kavuşturdum ve ona baktım.

“Konuş.”

Gözlerini devirdi. “Ben kahrolası bir köpek değilim, Lucy. Hey, senin geçit törenine gitmiş olman gerekmiyor muydu?”

“Dikkat dağıtma çabaların işe yaramayacak, küçük hanım. Az önce o mutfakta neye şahit olduğumu açıkla. Neden Bobby’yle çıktığını bana söylemedin?”

Ellie bacaklarını sandalyeye kaldırdı ve kollarını onlara dolayarak iç çekti. “Çünkü gerçekten çıkmıyoruz, sadece yatıyoruz. Çok önemli bir şey değildi, ta ki... önemli bir şeymiş gibi olana kadar. Ondandır gerçekten hoşlanmaya başladım ve onunla vakit geçirmek *istedim*. Bu ödümü koparttı. Sürekli Daniel’ı ve başka bir adam için hisler besleyerek onun anısını nasıl kirlettiğimi düşünüp durdum.”

Tırabzandan kalkarak önünde yere çömeldim. “Ah, tatlım, Daniel’ın hatırasını kirlletmiyorsun. Gerçekten onun senin hayatın boyunca yalnız kalmanı istediğini mi düşünüyorsun? Aşkı asla yeniden yaşamamanı ve asla mutlu olmamanı mı isterdi

sence? Bir dakikalığına da olsa onun senin için bunları istediğini düşünemiyorum.”

Ellie daha çok gözyaşı dökerken elini yanağında gezdirdi. “Bunu biliyorum, mantıken bunu biliyorum. Problem şu ki... sanırım Bobby’yi Daniel’ı sevdiğimden daha çok seviyorum. Bilmiyorum, onunla her şey çok hızlı oldu ve tüm bu hisler yokluktan peyda oldu. Aşk aramıyordum ve birdenbire başımdan vurulmuşa döndüm. Suçlu hissediyorum çünkü Bobby’ye olan hislerim Daniel’a olan hislerimden çok daha güçlü ve bundan nefret ediyorum. Onu unutuyor olmaktan ve Bobby’nin düşüncelerini dolduran kişi olmasından nefret ediyorum.”

Elini tutarak hafifçe sıktım. “Daniel’ı unutmuyorsun, sadece yoluna devam ediyorsun, hayatım. Daniel’ı ikiniz de gerçekten çok gençken sevdin. Birlikte geçirecek daha fazla vaktiniz olmaydı ama olmadı ve bu berbat. Kimse ona olan aşkını elinden alamaz ve yeniden âşık olmakta utanılacak bir şey yok. Şimdi daha büyüksün, genel olarak dünyada ve hayatta daha çok şey gördün. Aşk hakkında daha çok şey öğrendin ve sana meydan okuyan ve hatalarını sana söylemekten çekinmeyen birini buldun. Eğer Bobby’yi seviyorsan, o da seni gerçekten seviyor gibi görünüyor, neden bu keşfe çıkmayarak kendini cezalandırasın ki?”

Ellie başını sandalyeye yaslayarak iç çekti. “Onunla evlenmeyi gerçekten istiyorum, Lucy. Bunu söylediğime inanamıyorum ama gerçek bu. Onunla bir gelecek görebiliyorum ve bu beni mutlu ediyor, heyecanlandırıyor. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.”

“Bence bunu ona söylemen gerek,” dedim.

“Onunla gerçekten evlenmek istediğim için evet dediğime asla inanmayacak. Bunu bebek için yaptığımı düşünecek. Aman Tanrım, bir bebeğim olacak,” diye şokla fısıldadı Ellie.

Yüzündeki korku ifadesine güldüm. “Bana az önce söylediklerini aynen ona da söylediğinde sana inanacak. Ve ikiniz sonsuza dek mutlu mesut yaşadığınızda, teşekkür etmek için bebeğe benim adımı verebilirsiniz.”

"O zaman umarım erkek olmaz yoksa dünyadaki en kızsı küçük oğlan olacak," dedi Ellie sonunda kahkaha atarak.

"Senin adına çok mutluyum, Ellie," dedim ona dürüstçe.

"Ben de kendi adıma çok mutluyum," dedi başka bir kahkahayla. "Senden ne haber? Sen mutlu sonuna ne zaman kavuşacaksın?"

Annemin geçen gün Fisher hakkında söylediklerini düşünerek iç çektim. Sadece bugünü atlatmam gerekiyordu. Sonra onunla konuşabileceğimi umuyordum. Aramızda geçen her şey için bir açıklama bekliyordum ve onunla nasıl hissettiğim, ne istediğim konusunda sakin, mantıklı bir konuşma yapmak istiyordum.

"Mutlu son benim kartlarımda var mı bilmiyorum ama deneyeceğim," diye itiraf ettim.

"Bu, Stanley'nin kışına tekme yi basacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu suratında heyecanlı bir ifadeyle.

"Cidden mi?" diye sordum rahatsızca.

"Ne? Demek istediğim bir süreliğine seni mutlu etti ve ben de adama bir şans verdim ama, Lucy, o işe yaramaz herifin teki. Fisher'la birlikteykenki hâlini seviyorum, hepsi o," dedi omuz silkerek.

"Tam olarak nasıl bir hâl peki?" diye sordum.

"Onunlayken küçük bir havai fişek gibisin. Ve evet, Dört Temmuz günü Dört Temmuz şakası yaptım az önce. Rica ederim," dedi alayla. "Bilmiyorum, onunlayken hayat buluyorsun. Sadece öylesine yaşamıyor, yapmak zorunda olduğun şeyleri yapmakla yetinmiyorsun. Tutkulu, sinirli, mutlu ve çatlaksın. Onunlayken gerçekten yaşıyorsun. Seni bir süredir böyle canlı görmemiştim, hele Stan-Adam-Olmayan-Ford'layken hiç görmedim."

Ellie ile birkaç dakika Fisher hakkında konuştuk ve çok fazla detaya girmeden ara sokakta olanlardan bahsettim.

"İyiymiş, Lucy sert severmiş," dedi Ellie kahkahayla.

Eline vurdum ve gözlerimi devirdim.

"Bunu seninle paylaşmamdaki amaç bu değildi," diye azarladım. "Önemli olan şu ki Fisher camdan yapıldığını düşünüyor.

Hâlâ evlendiği günkü kadın olduğumu ve beni pamuklara sarıp sarmalaması gerektiğini düşünüyor. Öfkesinden ve onunla birlikte gelen tutkudan korkuyor ve korkmasına gerek olmadığını ona nasıl söylemem gerektiğini bilmiyorum. *BENİM* korkmadığımı ve bunu istediğimi. Ondan gelecek her şeyi istiyorum.”

Ellie omuz silkti. “O zaman ona söylemek yerine göstersen nasıl olur? Erkekler görsel yaratıklar. Onunla yüzün morarana dek konuşabilirsin ama yine de anlamaz. Sırf onu yatıştırmak istediğin için duymak istediği şeyleri söylediğini düşünür. Cesaretini topla ve adama ondan gelecek yoğunluğu ve tutkuyu istediğini *göster*.”

Ellie bana anacaddede satmak için tişörtleri toplamakta yardım ederken ben de bu tavsiyesini kafamda ölçüp biçtim. Fisher’la konuşmamız gereken bir sürü önemli şey olsa da Ellie haklıydı. Ben ona bunu kanıtlamazsam, öfkesinden ya da kıskançlığından korkmadığımı göstermezsem söyleyeceklerimin o kısmına asla inanmayacaktı ve işleri düzeltmek konusunda ciddiye bu kez yalnızca onun benimle paylaşmayı seçtiği parçalarını değil, *TÜMÜNÜ* istiyordum.

30. BÖLÜM

Fisher

Günümüz

Tüm kasaba, tüm turistler de dahil, Barney's'in yanındaki basketbol sahasını doldurmuştu. Tribünler dolmuş, bu yüzden çoğu insan sandalyelerini ve battanilerini getirmişti ve sahayı çevreleyen tel örgünün etrafına yayılmış, takımları destekliyorlardı. Her sene işletme sahipleri eğer oynayacak çalışanları varsa isimlerini bir şapkaya koyar ve vali de adil olması için takımları şapkadan seçerek belirlerdi. Bu sene oynamaya hiç niyetim yoktu ama son dakikadaki bir bilek burkulması üçüncü devrede boşalan yeri doldurmamı gerektirmişti. İki yaz önce oynadığım son oyunda takım kaptanıydım ve işlerin iyi gitmediğini söylemekle yetinelim sadece. İçki içişim o zamanlar çıkırından çıkmaya başlamıştı ve her şey beni sinir ediyordu, yerel işletmeler arasındaki eğlenceli, dostça olması gereken bir çekişme bile. Takımına berbat yaptıkları her şeyde bağırduğım için neredeyse oyundan atılacaktım ama Lucy beni sakinleştirmek için elinden geleni yapmış ve herkesi sadece moralsiz bir gün geçirdiğime ikna etmişti.

Herkes bugün oynamam için yalvardığında biraz şaşırdığımı söylemek yetersiz kalırdı. Kabul etmemin tek sebebi bana ihtiyacı olanın Lucy'nin takımı olması ve kaptanlarının da babam olmasıydı. Lucy'nin vuruş yapmasına izin vermiyor, onu gidebileceği en uzak yere, sahanın en dışına doğru gönderip yine de kahrolası sahada tutarak şov yapıyordu.

Dokuzuncu devrenin ikinci bölümündeydik ve takımımız 3-1

kaybediyordu, kalelerde iki oyun dışı oyuncu vardı. Fisher'ın Ateştopları için durum iyi görünmüyordu. Eğer adamlarımızı sayı yaptıramazsak takımımız kaybedecekti. Lucy'yle kulübede olmanın onunla konuşmak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünmüştüm ama ne zaman denesem benden kaçabilmek için elinden geleni yapmıştı. Derin bir muhabbet için çok da özel bir yer olmadığını fark etmiştim ama bu noktada sadece bana gülümsemesini ve aramızdaki şeylerin yoluna gireceğine dair bir işaret vermesini istiyordum. Yıllardır birlikte pek çok Dört Temmuz'da softball oynamıştık ama bu, kendimi onu kollarıma alıp takımımız iyi bir oyun çıkarttığına tezahürat yapmaktan alıkoymak zorunda olduğum ilk seferdi. Saha dışındakiler öpücük çaldığımız, birbirimizin poposuna dokunduğumuz ve oyuna dikkatimizi vermediğimiz için hep bağırılardı bize. Onunla eğlenmeyi özlemiştim. Normal şeyler yapmayı ve ellerimizi birbirimizin üzerinden çekemediğimiz için herkesin sataştığı çift olmayı özlemiştim. Şimdi o çite tutunmuş takıma tezahürat yaparken omuzlarını ovalamamak için kendimi tutmak zorundaydım. Ellerimi uzun atkuyruğuna dolayıp bir öpücük için başını geri çekmekten kaçınmak için ellerimi meşgul edecek bir şeyler bulmalıydım.

"Mark, senin sıran!" diye seslendi babam bankın sonunda horlayan Istakoz Kovası'nın sahibine.

"Cidden mi?" diye sordum sessizce kenetlenmiş dişlerimin arasından. "Mark zaten dört kez vuruşa çıktı ve her seferinde onu öğleden sonrası şekerlemesinden uyandırmak zorunda kaldın. Ve bir sayı olsun yapamadı."

Babam başındaki şapkayı çıkarttı ve başını kaşıdı. "Sırada Mark var, yani Mark bu sefer vursa iyi olur."

"Lucy'yi gönder," diye karşı çıktım. "En azından bize vuruş hakkı sağlar ve ondan sonra da ben varım."

"Bu sene takım kaptanı sen olmadığından, ki son davranışından sonra akıllıca bir karar, otur ve fikirlerini kendine sakla," diye karşı çıktı.

Babamı arkasındaki kulübe çitine bastırmanın iki saniye uzatmıştım ki Lucy yanıma geldi ve elini koluma koydu.

“Baban beni göndermek istemiyorsa sorun değil,” dedi tatlı tatlı. “Eğer olur da kazanırsak hükmen mağlup sayılacak ve kupa payı diğer takıma vereceğiz. Önemli bir şey değil.”

Yanaklarına kadar yayılan gülüşüyle omuz silkti ve gülmemeye çalıştı.

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordu babam rahatsızlıkla.

“Ah, sen duymadın mı? Geçen sene Stephen, Erika her vuruşa çıktığında topalarını elinde tutmasıyla ilgili şaka yapınca Erika’nın onun kafasına top fırlatması yüzünden yeni kurallar koydular,” diye bilgilendirdi onu Lucy.

Kendi kendime kıkırdadım, kasabanın kuru temizlemecisinin sahibi evli çiftinin o ânına şahit olamadığım için biraz da üzgündüm.

“Artık eşlerin aynı takımda oynamasına izin verilmediği gibi takımdaki her kişinin en az bir kez vuruşa çıkması gerekiyor. Herhangi bir kural ihlali hükmen mağlubiyetle sonuçlanacak,” diye bitirdi Lucy bir başka tatlı gülüşle.

“Ben niye duymadım bu aptalca kuralları?” diye homurdandı babam.

Lucy parmak uçlarında uzanıp kafamdaki beyzbol şapkasını alıp kendi kafasına taktı, atkuyruğunu arkasındaki aralıktan geçirdi, sonra da babamın yanındaki tutacaktan bir sopa aldı. “Son kasaba toplantısına dikkat edemeyecek kadar dünyayı ele geçirmekle meşgul olduğuna eminim. Neyse ki takımında ben varım.”

Onu geçti ve giderken kalçalarını biraz daha sallayarak kulübeden çıktı. Babam şapkasını kulübenin öbür ucuna fırlattı ve yüzüne güldükten sonra Lucy’nin poposuna daha iyi bakabilmek için çıkışa doğru gittim.

Demek istediğim, o vuruşunun pratiğini yaparken cesaret verici sözler söyledim.

Gerçi hakikaten o giydiği küçücük siyah, pamuklu şort bütün

gün bana işkence etmişti ve ilk vuruş için öne eğilip poposunu dışarı çıkartmasını izlemek beni terletiyordu. Ayrıca her zaman yaptığı gibi benim şapkamı takmış olması kalbimin de göğsümde biraz daha sert atmasına neden oluyordu. Oyun için kendi şapkasını getirdiğinde bile vuruşa gideceği zaman onu çıkarır ve şans getirdiğini söyleyerek benimkini çalardı. Düpedüz yalandı çünkü şapkamı giyse de giymese de hiç sayı yapamazdı ama yine de giydiğini görmek bana kendimi bayağı iyi hissettirmişti. O beyaz Butler Moteli tişörtü, küçük, siyah şortu ve kafasında benim beyzbol şapkamla çok seksi görünüyordu.

"Hadi, Lucy! Sayı yap!"

Onu vuruşa çıkarken gören kalabalık çığlıklar attı, tezahüratlar yaptı ve şimdi ölümüne gergindim. Lisenin son senesinde softball oynamıştı ve yedek kulübesinde çok vakit geçirmişti demekle yetinelim sadece. O Butler Moteli'nin işletmeye başladıktan sonra birlikte çok oyun oynamıştık ve yetenekleri gerçekten ilerleme kaydetmiş değildi. Onun için bir önemi yoktu çünkü eğlencesine oynuyordu ama ben onun babama gününü göstermesini ve onu göt gibi ortada bırakmasını gerçekten istiyordum.

İlk atış yapıldı ve top yanından uçtu gitti.

"ISKAAAA!"

"Eh, gitti işte bu yılın kupası," diye mırıldandı babam arkamdan rahatsızlıkla.

"Hadi, Lucy! Bunu yapabilirsin!" diye bağırdım, babamı görmezden gelerek.

Sopayı daha sıkı tuttu, pozisyon alırken kalçalarını azıcık salladı. Aletim anında şortumun içinde uyandı ve atmaya başladı.

Bir sonraki atış geldi ve Lucy, bir saniyelik farkla kaçırdı.

"ISKAAAA!"

Kalabalığın bir yarısı tezahürat yaptığı sırada diğer yarısı da yuhaladı ve kumun içine girip mola istedim. Bugünün hakemi olan Butch ben Lucy'ye doğru koştururken plakadan uzaklaştı.

"Siktir. Softball'da ne kadar berbat olduğumu unutmuşum," diye güldü gergince Lucy ben ona yaklaşırken.

“İyi gidiyorsun,” dedim. “Sadece sopayı biraz yukardan tut.”

Ellerini alarak sopanın ucuna koydum. Bana baktı ve onun mavi gözlerine baktığım sırada sopayı tutan ellerinin üstünden ellerimi çekmedim. Ayak parmaklarımız birbirine değene kadar ona yaklaşmak için bir adım daha attım, nefesini yüzümde hissedebiliyordum.

“Tüm süre boyunca gözünü toptan ayırma, atıcının elinden çıktığı ilk andan sopana değene kadar,” dedim yumuşakça.

Bir bacağıma bacaklarının arasına kaydırarak ayağının kıvrımına parmağımla dokundum.

“Bacaklarını biraz daha ayır. Duruşun çok katı.”

Lucy ayaklarını hareket ettirirken bana yaslandı ve tenindeki hindistancevizi kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım. Bakışlarını hâlâ benden çekmemiştı ve benim ellerim de onun sopayı tutan ellerini bırakmamıştı. Aletimin sakın durmasını ve şahlanıp onun karnını dürtmemesini diledim.

“Eğer yardımı dokunacaksa topun benim kafam olduğunu hayal et ve o şeyi ta parkın dışına yollayabilirsin,” dedim hafif bir gülücükle.

Yanakları peşpeşe oldu ve bunun tepemizdeki güneşten değil de benim yakınlığımdan olduğunu umdum.

“Sanırım anladım,” diye fısıldadı, benden uzaklaşmak için bir çaba göstermeyerek.

“Siz ikiniz koklaşmayı bitirdiyseniz oyuna geri dönebilir miyiz?” diye sordu Butch hemen dibimize gelerek.

İkimiz de başımızı çevirdik ve onu bize gülerken yakaladık. Kafasındaki başlığını tekrar yüzüne indirmeden önce bize göz kırptı.

Lucy’den uzaklaştım ve tek yapmak istediğim onu yere devirip ana kalenin ortasında becermek olsa da ona cesaret verici bir gülücük yolladım.

“Bunu yapabilirsin, Lucy. Gözün topta olsun.”

Seslice alkışladım ve yedek kulübesine doğru yürürken teza-hürata devam ettim.

Girişı geçer geçmez babam hemen yanıma geldi.

“Ne halt yiyordun sen?” diye sordu rahatsızlıkla.

“Ona birkaç taktik veriyordum. Takım kaptanı olarak senin yapman gereken şeyi,” diye açıkladım alayla. Tüm takım banktan kalkıp yanıma dikilerek Lucy’ye tezahürat yaptığı sırada sakinliğimi korumaya çalışmak için elimden geleni yapıyordum.

“Tüm kasabanın önünde bir piyes sahneliyordun. Onun seyircilerin arasında olan ve tüm gösteriyi izlediği şüphe götürmeyen bir sevgilisi var,” dedi sesinde bir parça sertlikle. “Tebrikler, az önce onu bir orospu gibi gösterdin ki ben öyle olduğunu zaten hep biliyordum.”

Ellerim iki yanımda yumruk oldu ve ona tüm nefretimi kusmak için hazırlandım ama biri benden önce davrandı.

“Kapa o lanet çeneni, Jefferson,” diye azarladı annem.

Onun sahaya indiğini görmemiştim bile ama içi su şişeleriyle dolu küçük bir soğutucu taşıdığını ve ben Lucy’yleyken onları dağıtmış olduğunu fark ettim.

Babamın utanmış görünecek kadar basireti vardı neyse ki.

“Grace, ben sadece...”

“Sen sadece, ne? Kendini bir göt gibi mi göstermek istedin?” diye araya girdi annem. “Lucy hakkında çeneni kapalı tut. Onun hakkında nezaketsiz tek bir laf daha edersen eşyalarını ön veran daya atarım ve kalacak yeni yer bakarsın.”

Annemin tehditleri karşısında kim daha çok şok olmuştu bil miyordum, babam mı ben mi? İkimizin de yüzünde benzer bir inanamıyormuş ifadesi vardı ama benimki bastırmayı başaramadığım bir eğlenceyle cınlıyordu. Anneme kocaman gülümsedim ve o da su şişelerini dağıtmaya geri dönmeden önce bana göz kırptı.

Yüzüne yumruk atmadan önce babamdan uzaklaşarak atıcı birkaç deneme atışını bitirdikten sonra yapabileceğim en sesli şekilde alkışlayıp Lucy için tezahürata başladım.

Ellerimi sessiz bir duayla birleştirerek Lucy ona gösterdiğim

pozisyonunu alıp sopayı yukarıdan tutarken parmaklarımı dudaklarıma bastırdım ve nefesimi tuttum. Atıcı geri çekildi ve atabileceği kadar sert attı. Tüm parkın çığlıklar atıp ayaklarını yere vurmasına rağmen yine de topun sopaya değdiğinde çıkarttığı yüksek *çat* sesini duyabildim. Ellerimi yavaşça yüzümden çektim ve Lucy'nin az önce vurduğu topun havayı delerek geçip saha dışına çıkmasını izlerken gözlerim şokla büyüdü.

Tüm kulübe çığlıklar atmaya, sarılmaya ve zıplamaya başladı. Ben de onlara katılmaya başlayacaktım ki Lucy'nin hâlâ ana kalenin üzerinde elinde sopayla dikildiğini, saha dışına şokla baktığını, bu sırada üçüncü kaledeki koşucunun neredeyse sayıya varmak üzere olduğunu gördüm.

"LUCY! SOPAYI BIRAK VE KOŞ, BEBEĞİM!" diye bağırdım kakhaha atarak.

Transtan çıktı, sopayı yana fırlattı ve birinci kaleye doğru koşmaya başladı. Dış saha oyuncularını, vuruşa Lucy çıktığında sahanın içine girdiğinden, dışarı giden topa ulaşmak için debeleliyorlardı. Koşmaları gereken çok yol vardı çünkü o şeyi cehennem dibine yollamıştı. Neredeyse çit çizgisine yakındı.

Tüm takımımız kulübeden çıktı ve ilk kale çizgisine ilerledi, ana kaleye varan tüm koşuculara tezahürat yaptık. Diğer takım saha dışındaki adamlara bağırıyor, kışkırtıyor, kışkırtmalarını söylüyordu. Onlar sonunda topa ulaşmış ve saha içine aldıklarında Lucy üçüncüyü dönmüştü. Tam da top, tutucuya doğru atıldığında ana kaleye doğru bir profesyonel gibi, her yere toz atarak kaydı.

"SAYI!" diye bağırdı Butch.

Hepimiz tezahüratlar ederek, haykırarak tümseğe koşturduk ve artık birlikte olmadığımızı ve bunun geçmişteki bir softball oyunu olmadığını unutarak Lucy'ye ulaşmak için insanları iteledim. Onu kollarıma aldım ve zıplamaya başladım. Kollarını omzuma, bacaklarını kalçalarımın doladı ve ben herkesle birlikte onun ismini seslenirken kakhaha attı.

"Kahretsin, eğer topu kafam gibi hayal etmeni söylemenin sana büyük vuruşu yaptıracağını bilseydim yıllar önce söylerdim," diye güldüm.

Başını geriye attı ve herkes sırtına vurup onu tebrik ederken daha da çok güldü.

"Luce?"

Lucy'nin kahkahası dindi ve gülüşü soluverdi. Onu yere indirmem için nazikçe omuzlarıma vurdu ve belimdeki bacaklarını çekerken onu yavaşça yere indirdim. Kendini kollarımın arasından çıkardı ve Bok-Lekesi-Ford'la yüz yüze gelmek için döndü.

Adam iki elini de tutarak onu benden uzaklaştırdı ve o an kollarımı Lucy'ye dolayıp onu kıskançlık savaşının içine çekmek istedim.

"Bunu daha sonra yapacaktım ama düşündüm de biz de burada, herkesin önünde zaferini kutlayabiliriz."

Bana çabucak bir bakış attı ama Lucy bunu fark etmedi çünkü o sırada o da omzunun üstünden bana bakıyordu. Ellerimi cebime koydum ve ne halt yiyeceğini merak etmiyormuşum gibi davrandım.

Yere doğru çökmeye başladı ve Lucy ona bakmak için kafasını çevirirken safranın boğazımdan yükselişini hissettim.

"Ne yapıyorsun? Ayağa kalk!" diye fısıldadı Lucy telaşla.

Herif artık tek dizinin üstüne çökmüştü ve birdenbire tam olarak ne yaptığını fark ettim. Piç herif *benim karıma* evlenme teklifi ediyordu. Kıcını tekmelemeyi daha önce hiç istemediğim kadar istedim.

"Birbirimizi uzun süredir tanımadığımızı biliyorum ama seni seviyorum, Lucy Butler," dedi orospu çocuğu bok parçası kendini beğenmiş göt lalesi, gömleğinin cebinden açık mavi *Tiffany's* kutusu çıkarıp önünde açarken.

Elmas, Lucy'nin parmağından bile büyüktü ve gün ışığıyla parlıyordu. Ana kalenin etrafında toplanan herkes sessizleşmiş, beş adım ötemde gerçekleşen lanet şovu izliyordu.

"Benimle evlenir misin, Lucy?"

Cevabını beklemeye zahmet etmedim. Döndüm ve keşke içkiyi bırakmamış olsaydım diye düşünerek sahadan çıktım. Koca bir şişe viski şu anda, özellikle de sahadan yükselen ve büyük ihtimalle Lucy'nin nişanını kutlayan tezahüratları dinlerken, iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

31. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

Fisher uzaklaşır uzaklaşmaz tuttuğum nefesimi bıraktım. Tanrı'ya şükür hediyelik eşya dükkânının sahibi Bob'un birkaç deneme atışı yapması gerekmişti de ben de kendimi toplayabilmiş ve ellerini benimkilerin üstünde değil de başka bir yerde hissetmek istediğimi düşünmek yerine Fisher'ın verdiği tavsiyeleri hatırlamaya çalışmıştım.

Tüm gün ondan kaçınmıştım ve kendimi korkak gibi hissediyordum. Pek çok kez benimle konuşmaya çalışmıştı ama ben her seferinde bir bahane bulmuş ve ondan uzaklaşmıştım. Onunla konuşmak istiyordum, gerçekten istiyordum ama bana iki adımdan daha yakın olursa seks dışında bir şey düşünmekte zorluk yaşıyordum. Kalçalarını harika gösteren her zamanki kargo şortunu ve üst kısmına yapışan ve tüm kaslarını belli eden kısa beyzbol tişörtünü giymesinin de yardımı olmuyordu. Vuruş yapmaya çıktığı her seferde çite yapışmış, kızışmış köpekler gibi hırlamıştım.

Bob topu fırlattığında Fisher'ın yüzü yerine babasının o ukala ağzını hayal ettim ve vurabildiğim en sert şekilde vurdum. Topun sopaya değışı elimi acıttı ve top herkesin kafasının üzerinden uçup giderken donup kaldım. İnsanların çığlıklar atıp alkışladıklarını duyuyordum ama kıpırdayamadım. Sanırım kıpırdamam gerekiyordu. Koşmam gerektiğinden oldukça emindim ama topun dış sahaya çıkışına bakmayı kesemiyordum. Birden Fisher'ın herkesten daha yüksek sesle bağırdığını duydum ve bağırışının

sonunda “bebeğim” kelimesini kullandığında kalbim duraksadı ve ayaklarım hareket etmeye başladı. Ayağım toza geçip plakalar arasında koşabildiğim kadar hızla koşarken yüzümden kocaman sırtışı silemedim. İkinciyle üçüncü kalenin ortalarındayken dış sahadakilerin topa ulaştığını ve kaleye doğru attıklarını gördüm. Bacaklarımı daha da zorladım, tüm takım kulübeden çıkmış ve yan çizgilere dizilmiş olsa da orada sadece Fisher’ı görebiliyordum, yüzünde kocaman bir gülüşle aşağı yukarı zıplıyordu.

Top tam da tutucunun eline değdiği anda ana kaleye doğru kaydım ve Bobby sayı yaptığını anons eder etmez etrafımı saran toz bulutu arasında çığlık attım. Yerden kalkarak etrafımdaki zıplayıp bağırان insan kalabalığının arasından Fisher’ı bulana dek kendime yol açtım. Kendimi kollarına attım ve beni sıkı sıkı tutarak kaldırdı. Sanki sahada bir tek biz varmışız gibiydi. Sanki son birkaç yıl hiç yaşanmamıştı, biz mutlu mesut evli olduğumuz ve bir başka Dört Temmuz softball oyununun tadını çıkarttığımız zamanlara dönmüşüz gibiydi. Yüzünü daha iyi görebilmek için şapkamı başımdan çıkarttım, ellerimi başının arkasına doladım. O ânın içinde öyle kaybolmuştum ki Stanford yanıma gelip adımı seslenene dek onun sahaya girdiğini fark etmedim.

Fisher’ın kollarından ayrılmak istemiyordum. Ona sarılmış olmak, kalbinin benimkinin üzerinde atışını hissetmek ve kahkahasını dinlemek çok doğru geliyordu, tıpkı eski zamanlardaki gibi. Ne yazık ki, onunla işleri bitirmeye karar vermiş olsam da teknik olarak hâlâ Stanford ile çıkıyordum. O iyi bir adamdı ve onu bunca insanın önünde utandırmak istemiyordum. O izlerken sanki hiç bırakmak istemiyormuşum gibi eski kocama yapışmış olmam yeterince kötüydü zaten. Fisher’ın babasının beni suçladığı gibi bir fahişe olmayacaktım ve Stanford’la her şeyi bitirene dek Fisher’la işleri çözemeyecektim.

Fisher beni bıraktığında Stanford elimi tuttu ve beni kendine çekti. Gözlerim ve gülüşümle özür dilediğimi söylemeye çalışarak omzumun üstünden Fisher’a son bir bakış attım. Etrafımızdaki kalabalığın bir yerlerinden bir nefes tutulma sesi duydum

ve Fisher'dan başımı çevirdiğimde Stanford'ı önümde tek dizinin üstüne çökmüş hâlde buldum.

Ah, hayır. Aman Tanrım, şu an neler oluyor?!

Stanford bana bakarak gülümsedi ve düzgünce ütülenmiş gömleğinin ön cebine uzandığını gördüm. Ne olduğu APAÇIK ortada olsa da aptalca ona ne yaptığını sordum ve ayağa kalmasını söyledim. Tabii ki dinlemedi onun yerine beni ne kadar sevdiğiyile ilgili konuşmasına başladıktan sonra bana evlenmek teklifi etti. Aptalca kalakaldım. Ağzım açık kaldı ve benim ona bir cevap vermemi beklemeden yüzüğü parmağıma geçirdi. Kocaman ve ağırdı, parmağımda tamamen yabancı duruyordu. Ondan anında nefret etmiştim ve hemen çıkarıp topun gittiği dış sahaya kadar fırlatmak istedim. Hiçbir şey bana Fisher'ın bana verdiği sade, çeyrek karat tek taşı ve altın alyansı bu parmağımda ağırlık yapan ucube şey kadar özletemezdi.

O yüzükleri özlemek ve boşanma evraklarıyla birlikte göndermiş olmama hayıflanmakla öyle meşguldüm ki kendimi tamamen kaybetmiştim. Gözlerim artık sahip olmadığım bir şey için pişmanlık yaşlarıyla dolduğunda Stanford bunu teklifinin kabulüne dair bir işaret olarak algıladı, yerden kalktı ve etrafımızdaki kalabalık bir kez daha adımı seslenip alkışlarken kollarını bana doladı.

Benim tek yapmak istediğim ağlamakken onlar neden bu kadar mutluydu? Arkama bakıp Fisher'ı aradım ama hiçbir yerde göremedim. Ben konuşamazken benim sesim olmasını diliyordum ama ben ondan uzak dururken ve onu hâlâ sevip hâlâ özlediğime dair sağlam bir kanıt vermemişken neden bunu yapsındı ki? Keşke Stanford'a siktir olup gitmesini ve benim onun olduğumu söylemiş olsaydı. Keşke ben Stanford'a şu an bunu söyleyebilseydim ama Tanrım, bunu tüm bu insanların önünde yapmak zorunda mıydı? Bana karşı hep nazik ve tatlı olmuşken onu üzmemek istemiyordum ve onu sevmediğimi, hiç sevmeyeceğimi söyleyerek onu tüm kasabanın önünde utandırmayı kesinlikle

İstemiyordum. Bana evlenme teklif ederken aklımdan ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Daha sevişmemiştik bile ve bana âşık olduğunu düşünüp hayatının geri kalanını benimle geçirmek mi istiyordu? Kafayı mı yemişti? Fisher'ın şapkasını göğsüme bastırdım ve ağlama ihtiyacımla boğazım yandı.

Kalabalık kendilerini gittikçe tezahürata ve alkışlara kaptırdı ve ben hâlâ neden buna bu kadar sevindiklerini merak ediyordum ki birden başımdan aşağı buz gibi soğuk su döküldü. Şelale gibi başımdan aşağı aktı, buz küpleri omzumdan sekip askılı bluzumun önünde takıldı. Sıçradım ve gözlerimden suları silerken boğuk kahkahalar attım, gözlerimi açarak kalabalığın beni tamamen sardığını ve aşağı yukarı zıpladığını gördüm.

"Lucy, bugünkü oyunun en iyi oyuncusunun sen olduğuna karar verdik!" diye bağırdı biri.

"Sen olmasaydın oyunu kazanamazdık!

"Lucy! Lucy! Lucy!"

Onların heyecanında kayboldum ve onlarla birlikte zıplar-ken, gülerken, bağırırken hayatımın nasıl bir karmaşadan ibaret olduğunu unuttum. Kolumu sıkıca tutan bir el hissettim ve zıplamamızın ortasında tebrik çemberinden çıkarıldım. Stanford beni herkesten birkaç adım uzaklaştırırken sendeledim, sonunda kalabalığın duyma mesafesinden çıkınca kolumu bıraktı.

Kolumu tuttuğu yeri ovaladım ve ona pis bir bakış attım. "Ne oluyor, Stanford? Canım acıdı."

"Sen NE yapıyorsun?" diye araya girdi sinirle, insanların hâlâ beşlikler çakıp bağırdığı yeri göstererek.

"Hımm, buna kutlama yapmak deniyor, Stanford," diye cevap verdim alayla.

Ona karşı hep nazik konuşmuştum ama bugün beni gerçekten kızdırmıştı. Önce teklifiyle ve şimdi de yaptığı tavırla.

"Kendine bir baktın mı? Çok uygunsuz," dedi ters ters.

Kafamdan aşağı boşaltılan bir kova su yüzünden hâlâ sınılsıklam olduğumu fark ederek kendime baktım ve beyaz bluzumun

beni ıslak tişörtler yarışması olsa dişli bir rakip hâline getireceğini gördüm. Bu sabah giyindiğim pembe dantel sutyen tişört kuruyken çok belli değildi ama şimdi ıslak kumaş tenimi ikinci bir deri gibi sardığından görülebilecek tek şey oydu.

Biraz geri çekmeye çalıştım ama bıraktığım anda yine üstüme yapıştı. Islak sıçana döndüğümünden omuz silkip güldüm sadece.

“Bu komik DEĞİL, Lucy. Herkes bakıyor. Peki o şort? Kıçını zar zor kapatıyor. Evlendiğimizde on yedi yaşında bir kız gibi değil de bir Güneyli hanımefendisi gibi giyinmen gerektiğini anlatacaksın,” dedi Stanford.

Gerçekten sakın kalmaya çalışıyordum ama bugünkü olayların yükü üzerimdeydi ve birdenbire kendimi patlamanın eşiğinde hissettim. Onu herkesin önünde utandırmak istemediğim gerçeğini unuttum, özellikle de onun BANA yaptığı tam olarak buyken.

“Herkes bakıyorsa SEN bir olay yarattın diyedir,” dedim. “Bana SADECE beş dakika önce evlenme teklifi ettin. Sana bir cevap bile vermedim ve şimdiden evlendiğimizde ne olacağını mı planlıyorsun?”

Stanford koluma uzandı ve elinden kaçtım.

“Sesini alçaltır mısın? Tanrım, bugün senin içine ne kaçtı?” dedi. “Sen böyle bayağı bir dil kullanacak kadınlardan değilsin.”

Kendime engel olamadım, başımı arkaya atıp güldüm. Karnım ağrıyana ve zar zor nefes alana kadar güldüm. Stanford bana aklımlı yitirmişim gibi bakıyordu ve kim bilir, belki yitirmiştim de. Bu adamla çıkmaya başladığımda, tam da ihtiyacım olan şey olduğunu düşündüğümde aklımlı yitirmiştim. Son birkaç aydır yaptığım tek şey, olmadığım biri gibi davranmaktı. O role göre giyinmiş, ona göre konuşmuş ve o rolü oynamıştım ve hiçbirini beni mutlu etmemişti. Fisher’a bazı taraflarını benden sakladığı için kızırıyordum ama bu, tam olarak benim Stanford’a yaptığım şeydi. Ben düzgün bir Güneyli hanımefendi değildim ve asla da olmayacaktım.

“Ne tür bir kadın olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Sana layık biri gibi davranıyordum ve hepsi saçmalıktı,” dedim blu-

zumu ucunu tutarken. "Küfür etmeyi seviyorum, yüksek sesle konuşmayı seviyorum ve ne sikim giymek istersem onu giymeyi seviyorum."

Islak bluzumu üzerimden sıyrıp başımın üstünden çıkardım ve Stanford'ın göğsüne attım. Elleri uçtu ve tutmak için sendeledi, bana kocaman açılmış gözlerle bakıyordu. Üzerimde "uygunsuz" şortum ve pembe dantelli sutyenim dışında bir şey yokken nişan yüzüğünü parmağımdan çıkarttım ve onu da ona fırlattım. Yüzüğü yakalamak için çabucak ıslak bluzumu bıraktı.

"Seninle evlenmek istemiyorum. Benden utanan KİMSEYLE evlenmek istemiyorum ve gözlerine bakınca davranışlarım karşısında dehşete düştüğünü görebiliyorum. Eh, ŞANSINA KÜS."

Kollarımı genişçe açarak kendi etrafımda döndüm ve birkaç dakika önce adımı seslenip tezahürat yapan kalabalığın şimdi kahkahalarını bastırmaya çalıştığını fark ettim.

"Hey, millet! Ne giydiğimle ilgili bir sorunuz var mı?" diye seslendim kalabalığa.

"Hayır."

"Hiç de bile!"

"İyi görünüyorsun, Lucy!"

"Eğer öyle bir vücudum olsaydı ASLA kıyafet giymezdim."

Stanford'la yüzleşmek için dönünce suratındaki korkmuş ifadeye güldüm. "Senin için yeterli olmadığımı ve asla senin dünyaya uymayacağımı düşünmüştüm. Görünen o ki tam tersiymiş. SEN, BENİM için yeterli değilsin. Ve kesinlikle buraya uymuyorsun."

Ben Stanford'a arkamı döndüğümde arkamdaki kalabalık kendinden geçti, bağırıp çağırdı ve başımı dik tutarak onlara doğru yürüdüm.

"Ee, ödünç alabileceğim bir tişörtü olan var mı?"

Herkes gülmeye başladı ve erkeklerden birkaçı tişörtünü çıkartıp bana uzattı. Bir tanesini üzerime geçirdim ve Fisher'ın şapkasını da kafama geri taktım. Birkaç kişi sırtımı sıvazladı ve

herkes onu kapının önüne koyduğum için tebrik etti, onlardan uzaklaşıp sahadan çıktım.

Çıkışın olduğu tel örgülere varır varmaz Jefferson'ın kollarını kavuşturmuş hâlde orada durduğunu gördüm. Onunla uğraşmak zorunda kalmamak için muhtemelen arkamı dönüp başka bir çıkış aramam gerekirdi ama gaza gelmiştim artık. Eğer bana bok atacaksa, onu buna pişman ederdim.

Ben ona vardığımda çıkışı engelledi ve ona mümkün olan en nazik şekilde kıpırdamasını söylemekten başka seçeneğim yoktu.

"Yolumda duruyorsun."

Peki, nezaket uçup gitmişti.

"Beni şaşırtıyorsunuz, Bayan Butler," dedi Jefferson yüzünde bir gülücükle.

Gülüştü karşısında biraz afallamıştım ve ona omuz atıp kendime yol açmak yerine durmak gibi bir hata yapmıştım.

"Fırlatıp attığınız bir altın yumurtlayan kaz daha. Tıpkı aptal oğlum gibi size para saçacak yeni bir adam ve siz yine her şeyi mahvettiniz. Düşününce oldukça komik aslında," dedi Jefferson gülerek. "O parmağınızdaki yüzükle ve isminize Stanford'ın soyadının eklenmesiyle motelin borcunu kapatabilirdiniz ama sanırım bu artık mümkün değil, öyle değil mi? İşimi kolaylaştırdığınız için teşekkür ederim. Çok yakında Butler Moteli, Fisher Banka ve Kredileri'ne ait olacak gibi görünüyor."

Gerçekten ona siktirip gitmesini, hatta belki yüzündeki ukala ifadeye yumruk geçirmeyi bile düşündüm ama bugün yeterince olay yarattığımdan oldukça emindim. Ortaya koyduğum şovla kasabanın dedikodu dişlileri ekstra mesai yapıyordu ve listeye Fisher Adası'nın kralını dövmeyi eklemeye de gerek yoktu. Dilimin ucuna gelen tüm küfürleri yuttum, çenemi daha da yukarı kaldırdım, etrafından yürüyüp çıktım. Ona beni etkilediğini bilmenin tatminini yaşatmanın âlemi yoktu. Sözlerinin beni can evimden vurduğunu, çılglık atmak istememe neden olacak kadar sinirlendirdiğini ona göstermenin gereği yoktu.

Kasaba boyunca yürürken öfkem büyüdü. Motele geldiğimde ıslak, kirli kıyafetlerimi çıkarıp duşa girecek dikkati zar zor topladım. O adamın Stanford'ı def ettikten sonra hissettiğim hafifliği bozmasına izin vermek istemiyordum ama elimde değildi. Sözleri beynimde dolanıyor ve düşünebildiğim tek şey hâline gelene dek irin topluyordu.

32. BÖLÜM

Fisher

Günümüz

“Senin sahilde olman gerekmiyor mu? Birazdan havai fişekler başlayacak.”

Evinin arkasına bağlı küçük rıhtımdaki kapıdan girdiğinde Trip’e dönüp bakmadım bile. Burada oturmuş okyanusa bakıyor, kendime acıyor ve gecenin geri kalanı boyunca da bunları yapmayı planlıyordum.

“Bugünkü oyunda bayağı bir velvele olmuş diye duydum. O yüzden mi bütün öğleden sonra burada oturup çocuk gibi surat asıyorsun?” diye sordu Trip yanımdaki basamağa otururken.

“Ben surat asmıyorum,” diye yakındım.

“Martılar havada dönüp o sündürdüğü altıdudağından bir parça kapmayı bekliyorlar. Surat asıyorsun.”

Yüzümün yanını kaşımak için ortaparmağımı seçtim ve Trip kakhaha attı. “Olgunluğun beni aşıyor. Kıcını kaldır, sahile git ve Lucy’yi gör. Ben verandamda oturup, senin âşık olmuş ergen kızlar gibi beş dakikada bir iç çekmeni duymadan sessizliğin tadını çıkarmak istiyorum.”

Başımı çevirip ona dik dik baktım ve kaşını kaldırıp bakışlarımıza karşılık verdi.

“Eğer bugün oyundaki velveleyi duyduysan o zaman gidip Lucy’yi görmemin bir anlamı olmayacağını da bildiğinden eminim,” diye hatırlattım.

Trip yüzüme güldü. “Ne zamandır bir korkağa dönüştün.”

Deniz Piyadeleri'nin hayır cevap olarak kabul etmeyen sert tipler olduğunu sanıyordum. Son baktığımda mihraba yürüyüp *kabul ediyorum* dememişti. Askeriyenin sana verdiği erkekliği kuşan ve kadını geri al."

Seksen üç yaşındaki büyükbabamın bana bir erkekliğim olduğunu hatırlatması oldukça üzücüydü. Bir-Boka-Yaramaz-Ford bugün tek dizinin üstüne çöktüğünden beri hadım edilmişim gibi hissediyordum. Birkaç aydır çıktıklarını biliyordum ama onunla o çök kafalının arasındakilerin bu kadar ciddi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Onu kendime yeniden âşık etmek için vaktim olduğunu düşünmüştüm ama işin aslını anlamalıydım. Lucy parmaklarınızın arasından kayıp gitmesine izin vereceğiniz kadınlardan değildi ve BokFord bunu benden önce fark ettiği için kendimi göt gibi hissediyordum. Benim elimin tersiyle teptiğim bir şansa balıklama atlamıştı. En azından bu konuda zekice davrandığını kabul etmek zorundaydım.

"O geri dönmek istemezse onu geri alamam," dedim.

Trip başını iki yana salladı. "Her konuda zehir gibiyken mesele Lucy olunca nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun? Başını kışından çıkarıp sahada biraz daha dursaydın sahilde patlatacakları havai fişeklerden daha iyisine şahit olurdun."

Şaşkınlıkla başımı ona çevirdim. "Neden bahsediyorsun sen?"

Trip basamaktan kalktı ve kafama fiske vurdu. "Şu şeyi münasip bir yerlerinden çıkar da git onu bul."

Döndü ve tek kelime etmeden eve yürüdü.

Herkesin battaniyelere uzandığı, küçük sahil ateşinin çevresinde sandalyelerde oturduğu, havai fişeklerin başlamasını beklediği tarafta durdum. Bu aptalca bir fikirdi, gerçekten aptalca bir fikirdi. Şu ana dek en az on insan bana oyundan sonra Lucy'ye ne olduğunu duyup duymadığımı sormuştu. Bu insanlar neden o olayı tekrar tekrar duymak istediğimi düşünüyordu? Onu hiç

sallamadığımı ve bizden vazgeçip başka birisiyle hayatına devam etmesini umursamadığımı mı düşünüyorlardı? Sahte bu gülücük atıp başımı salladığımda gülmeye başlayıp, ne kadar “harika ötesi” bir şey olduğunu söylemişlerdi. Besbelli bu kasa ba geçen sene yaptıklarım için beni affetmemiştii ve acı çekmemi istiyordu.

Burada durmanın hiçbir anlamı olmadığını çözüp beni bu sahile getirecek kadar meraklandırıan Trip’e küfürler ederek gidiyordum ki bana doğru gelmek üzere sahili arşınlayan, battaniyeleri ve sandalyeleri geçerek ve ona seslenen insanlara kısa bakışlar atarak gelen Lucy’yi gördüm. Hareket ederken bana bakıyordu ve birden ona bakarken donakaldım.

Açık sarı, göğsünü saran ve kalçalarına doğru genişleyen, ucu baldırlarının ortasına gelen straplez bir yazlık elbise giymişti. Maşalanmış saçları yumuşak dalgalar hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Ateşlerin arasından geçerken ve fişeklerden yansıyan ışıklar yüzüne değdikçe savaşa giden bir askeri andırıyordu. Büyüleyici görüntüsü karşısında öyle dilim tutulmuştu ki bir anlığına parmağına başka bir adamın yüzüğünü taktığını ve bir zamanlar bana ait olan kalbini başka birine verdiğini unutmuşum.

Bana doğru geldiği sırada ayaklarım kuma kök salmıştı ve gözlerim transtaymışım gibi gözlerine kilitlemişti. Sonunda tam önümde durdu ve okyanus esintisi saçlarında dolanıp teninin kokusunu tam da yüzüme üfledi. Dizlerim titredi ve ona ne kadar kızdığımı hatırlayarak kendimi bu sersemlikten silkelerek çıkarttım.

“Tebrikler sıralanmış diye duydum,” dedim alayla.

“Siktir. Git,” diye cevap verdi kollarını önünde kavuşturup kalçasını bir yana doğru çıkararak neredeyse savaşa girmeye hazırlandığını gösteriyormuş gibi.

Sırf onu kızdırmak için sıırıttım, kendi kollarımı kavuşturdum ve bana tavır yaparken bu kadar seksi olmamasını diledim.

“Ah, teklif için teşekkür ederim, tatlım ama artık senin için bu işi yapacak biri olduğundan eminim.”

Dişlerini sıkarken çenesindeki bir kas attı. Piçlik ettiğimi biliyordum ama kendime engel olamıyordum.

"Tam bir götsün," diye kükredi.

Bana KÜKREMİŞTİ ve aletim bunu hemen fark edip uyanmıştı. Neden tavır yapması beni bu kadar tahrik ediyordu ki? Sanki geçen yıl boyunca bastırmaya çalıştığım öfkem, ben yokken Lucy'ye geçmiş gibiydi. Ben onunlayken kendimi tamamen kaybetmemek için elimden geleni yaparken onun hiç umurunda değildi. Öfkesinin içinde kaynamasına izin veriyordu ve belli ki bana yöneltmek konusunda bir tereddüdü yoktu.

Ki bu da sadece öfkesi geçene dek onu becermek istememe sebep oluyordu.

"Eh, artık bu götle uğraşmak konusunda endişelenmene gerek yok. Yakında bir diğeriyle evlenmiş olacaksın," dedim ona sakın bir sesle, hislerim kontrolden çıkmak üzere olsa da.

Bağırarak istiyordum.

Karşı çıkmak istiyordum.

Onu kaldırıp sırtıma atmak ve bir Neandartal gibi ona tam olarak kime ait olduğunu gösterebileceğim mağarama sürüklemek istiyordum.

Benim, Tanrı'nın cezası!

Bilindik bir öfkenin yüzeyin altında kaynadığını hissederek derin bir nefes aldım, mağara adamı saçmalığını bastırdım ve bir kez daha sırtıttım. "Bana yüzüğünü göstermek için mi buraya geldin, *Luce?*" diye sordum o Bir-Boka-Yaramaz-Ford gibi iğrenç, sikik takma adı vurgulayarak. Ne tür bir manyak bunun kulağa nasıl geldiğini fark etmezdi?

Kollarını açtı, bıkkınlıkla havaya kaldırdı ve çığlıkla hırıltı arasında bir ses çıkarttı. "Neden bu kadar sinir bozucusun? Belki bu öğleden sonra oyuncaklarını paylaşmak istemeyen küçük çocuklar gibi kaçmak yerine biraz daha dursaydın o aptal nişan yüzüğünü Stanford'ın yüzüne fırlatışımı görürdün!"

Şok olarak ağzımı açtım ve konuşmaya çalıştım ama çıkan tek şey birkaç anlamsız, kekelenmiş harf oldu. Başka bir nutuk

atmaya geçmeden önce dediklerinin ne anlama geldiğini anlayacak vakit bile vermedi.

“İşler zora girdiğinde hep kaçıyor ya da kendini kapatıyor sun ve ben bundan bıktım usandım!” diye bağırdı sinirle. “Bana tüm o günlük sayfalarını gönderiyor, bana HATIRLATIYOR, sahip olduklarımızı özletiyor ve sonra ne yapıyorsun? İşler azıcık zorlaşınca öylece vaz mı geçiyorsun? Kavga bile etmeden çekip gidiyor musun? Yine mi?”

“Lu-”

“KES SESİNİ!” diye araya girdi. “Sadece sus ve bitirmeme izin ver!”

Aletim bağırdığı her kelimeyle birlikte siyah kargo şortumun kumaşını yırtmaktan iki saniye uzaktaydı bu yüzden ellerimi teslim olurcasına kaldırdım ve devam etmesine izin verdim.

“Eğer gerçekten uğruna çabalamayacaksan buraya dönmenin bana tüm o sıkık anıları tekrar yaşatmanın âlemi neydi? Beni istiyor musun yoksa sırf başkasının sevmesinden mi nefret ediyorsun? Kimsenin sularında avlanmasını istemiyorsun ama beni o lanet suya geri atanın SEN olduğunu unutmuş gibisin! Her zaman bana dönüş yolunu bulacağını söyledin. YALAN SÖYLEMİŞSİN!”

Bana omuz atıp geçti ve gitti, benden ve sahildeki havai fişekleri bekleyen herkesten uzaklaştı. Trip’in tavsiyelerini ciddiye alarak başımı kıcımdan çıkarıp peşinden gittim. Öyle hızlı gidiyordu ki ona yetişmek için koşturmak zorunda kalmıştım, kamp ateşlerinden ve insan kalabalığından uzağa gittikçe sahilin karanlığı onu resmen yutuyordu. Ben ona seslenirken, beni duymazlıktan geldi ve birden yönünü suya çevirip kıyıya çarpan dalgaların arasına atlayıverdi. Ben de onu takip ettim. Su ayak bileklerime geldiğinde durdum ama o, dalgaları geçip okyanus göğüs hizasına gelene dek durmadı.

“Ne halt yapıyorsun sen?” diye bağırdım yavaşça bana dönerken.

“Kendimi lanet olası suya atıyorum ve senin bu sefer mesajı alıp beni yakalayacağını umuyorum!” diye bağırdı.

Ne dediğini anlamak sadece iki saniyemi aldı.

Ayağımı oynattım ve ona varana, dalgalar belime yükselene kadar suda ilerledim.

“Yani bir beynin var,” dedi alayla.

Kükreme sırası bendeydi. “Kes sesini.”

Yüzünü tutarak onu kendime çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım Anında dudaklarını araladı ve dilimi onunkine doğru kaydırırken ağzımın içine doğru inledi. Elimi yüzünden çektim, suya çarptılar ve kalçalarına uzanarak onlara tutundum ve bana çekmek üzere kaldırdım. Dili ağzımda daha da derine ilerledi ve ben suyun altında poposunu avuçlarken bacakları belime dolandı.

Dudaklarımızı daha hızlı hareket ettirip dillerimizi daha da derine iterken öpücük çılgınca bir hâl aldı. Lucy’nin elleri saçıma kaydı ve ben altdudağını ısırırken saçlarımı avuçladı. Kalçalarını bana doğru oynattı ve tangasının uçlarını tutup ince bağları kopararak teninin sıcağından uzaklaştırdım. Öncesinden de kuvvetli yanan ateş gözlerine dönmeden önce bana şokla baktı ve vücudunu benimkinin etrafında sabitledi, dudaklarını bir kez daha benimkilere bastırmadan önce bacaklarındaki kasları kullanarak beni kendine çekti.

Ayaklarımı kuma bastırduğımda etrafımızdaki su hafif hafif dalgalandı ve her gel-git hamlesiyle okyanusa biraz daha gömüldük. Aramıza uzanarak çabucak şortumun düğmesini açtım ve aletimi serbest bırakacak kadar indirdim, vücuduna doğru hizladım. Suyun içine batmış olsak da yavaşça içine girerken yine de sıcaklığını aletimin başında hissedebiliyordum.

Lucy dudaklarını dudaklarımdan çekti ve alnını alnıma bastırdı, ağır ağır nefes alıp beni daha derine almak için kalçalarını oynattı.

“Senin için HER ZAMAN savaşıcağım, Lucy,” diye söz verdim parmaklarımı kalçalarına daha çok bastırıp vücudunu biraz daha aletime doğru çekerek.

Hafifçe inledi ve burnunu, yanaklarını öptüm. Kendimi içi-

nin yarısına girerken sabit tutarak, sakinleşmek için birkaç nefes aldım ve yeniden etrafımda oluşunun verdiği hisse alıştım. Çok uzun zaman olmuştu. En son burada, her zaman ait olduğum yerde oluşumun üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

“Çekip gittiğim için özür dilerim ama sana dönüş yolumu BULDUM ve bir daha asla gitmeyeceğim.”

Kalçalarımı sertçe iterek, Lucy’nin içinde gidebildiğim kadar derine giderek bastırdım. Birlikte inledik ama yine de yeterli gelmedi. Lucy’ye asla yetmeyecekti.

“Hep sen oldun. HER ZAMAN yalnızca sen olacaksın,” diye fısıldadım kalçalarımı oynatıp suyun içinde yapabileceğim en hızlı şekilde içine girip çıkarken.

Kıçımdaki ayak bileklerini kenetledi ve kalçalarını bana doğru oynattı. Ellerim yeniden poposuna döndü ve onu aletimde aşağı yukarı çekerken sıkıca tutundum. Hareketlerimizin kuvvetiyle etrafımızdaki su dalgalandı ve ben bininci kez ondan uzaklaştığım için ne kadar aptal olduğumu hatırladım. Ben tüm o boktan şeyleri atlatırken ona kendimi kapatmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu hep en iyi iletişim kurduğumuz, bir birimize mükemmel şekilde uyduğumuz şey olmuştu. Karanlık, acı ve kâbuslar Lucy’nin içindeyken, onun benim etrafımda sıkılaşmasını hissederken ve beni dizlerimin üstüne düşürürken hep yok olmuştu.

Bana sürdü, klitorisini kasıklarına sürttü ve hareket etmeyi bırakarak aletim derinindeyken durdum, tam da hoşlandığımı bildiğim şekilde kalçalarımınla küçük daireler çizdim ve inlemeleri ve tatmin çığlıkları en azından BUNUN değişmediğini anlamamı sağladı.

Havadaki bir patlama dalgaların sesini bastırdı ve Lucy’nin kollarındaki bedenim irkildi. Kalbim daha hızlı çarpar oldu ve paniklemeye başladım. Sonra Lucy elini yüzüme bastırdı ve her kesten uzakta, okyanusun ortasında koyu bir siyahlıktan ibaret olduklarından onları zar zor görsem de beni gözlerine bakmaya zorladı.

“Sorun yok, sadece havai fişekler,” dedi usulca, vücudunu aletim boyunca kaldırıp sonra tekrar içine kayarak.

Bedenim anında rahatladı ve bir başka patlama sesi etrafımızda çınladı, ardından kafalarımızın üstünde renkli parıltılar yağdı. Havai fişekler üzerimizde patlamaya devam etti, her bir ışıltılı patlama ben aletimi sokup çıkarırken benimle birlikte hareket eden Lucy’nin yüzünü aydınlattı. Her bir çili sayarak yüzüne baktım ve her havai fişekle yansıyan gözlerinin parlaklığında ta ki daha hızlı hareket edip, sertçe iç çekip birbirimize daha sıkı tutunana dek kendimi kaybettim.

Bedeni etrafımda sıkılaşıırken ve dudaklarında adımla boşalırken bakışlarını benimkilerden ayırmadı. Kollarımı dolayarak onu iyice kendime yaklaştırdım ve bir yıldan uzun süredir sadece Lucy’nin hatırası ve elimle idare etmek zorunda kaldığımdan daha sert boşalırken adını haykırarak onu takip ettim.

Suyun içinde birbirimize kenetlenmiş olarak dururken havai fişeklerin geri kalanını görebilmek için diğer tarafa döndüm. Neredeyse iki aydır burada olsam da ancak şimdi evimde gibi hissediyordum.

“Fisher?” diye sessizce adımı söyledi birkaç dakika sonra.

Ona bakıp da bana surat astığını görünce biraz şaşırdım. “Evet?” diye cevapladım çekinerek.

“Bir daha *asla* bana Luce deme. Asla,” diye cevap verdi.

Alnımı onunkine dayayıp fısıldarken göğsümün derinliklerinden gelen kahkahaya engel olamadım. “Peki, *Lucy in the sky with diamonds*.”

33. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

“Yani beni sadece seks için kullandın, öyle mi?” diye sordu Fisher kahkaha atarak.

Ben de onunla birlikte güldüm ve kahkahasının sesini duyduğum için o kadar mutluydum ki babasının bugün bana söylediklerine sinirlenmekle uğraşmadım.

“Bunun için o pislik babana teşekkür edebilirsin,” dedim havuyu omzuma daha sıkı dolayıp şömineye daha da yaklaşıırken.

Okyanustaki küçük hadiseden sonra büyük final sırasında sudan çıkmıştık. Sahildeki insanlardan yeterince uzak olmamıza ve bize vuracak ateş ya da ışık olmamasına rağmen yine de birinin bizi görmesi riskini göze almak istememiş ve herkes gözünü diğer taraftaki havai fişeklere çevirmişken çıkmıştık. El ele tutuşup boş kasaba boyunca koşturmuş, herkesin sahilde olmasına ve kimse- nin bizi yaramazlık yaptıkları için yakalanmaktan korkan ergenler gibi caddelerde koşarken görmediğine şükretmiştik.

Gerçi öyleydik hakikaten. Çok, çok yaramazca, ateşli, güzel ve bedenlerimizi hâlâ alevler içindeymiş gibi hissettirecek kadar harika bir şey yapmıştık. Jefferson’ın bu öğlenki suçlamaları beni sonunda sahile gidip Fisher’la yüzleşmeye itecek kadar sinirlendirmişti. Eski kayınpederimin bu engeli de atlatıp sonunda aramızda olanlar konusunda bir şey yapmamda büyük bir rolünün olduğunu öğrenmekten pek de memnun olacağını düşünmüyordum.

Motele geri döndüğümüzde Fisher ön odadaki şömineyi ya-

karken ben de birkaç havlu getirdim. O zamandan beri de yere kıvrılmış kurulanıyor ve konuşuyorduk. Motelde yalnız olmak güzeldi. Havai fişek gösterileri bitmiş olsa da insanlar yine de sahilde ateşin kenarında oturup *s'mores* yapar ve tatili kutlardı.

"O herif böyle bir şerefsiz olduğu için özür dilerim," dedi Fisher iç çekerek. Kalçalarımı tutunup beni karşıdan kaydırarak bükülmüş dizlerinin arasına aldı. Göğsüne doğru kıvrıldım ve bacaklarımı önüme uzattım, ateşten birkaç adım uzaklıktaki parmaklarımı ısıtmak için oynattım.

"Senin hatan değil. Sadece onun sürekli para konusunu açmasından çok sıkıldım. Neden ondan daha az param olmasını yüzüme vurduğunu ve GERÇEKTEN senin nasıl olup da onunla akraba olduğunu da anlamıyorum," dedim.

Güldü, kollarını bana dolayarak çenesini başıma yasladı. Kollarımı onunkilerin üstüne koydum ve o konuşmaya devam ederken mutlulukla iç çektim.

"Beni annem ve Trip yetiştirdiği içindir muhtemelen. Babamın pislik tavırlarının beni yıpratmasına izin vermediler. Eh, çok da aykırı sayılmayız aslında. Ben de pisliğin tekiyim ama görünen o ki sadece mesele sen olduğunda bir pisliğe dönüşüyorum."

Ona sahilde bağırduğımdan beri beynini yakan soruyu sormadan önce birkaç saniye sessizce ateşi izledik.

"Yani gerçekten de yüzüğü fırlattın, ha?" diye sordu usulca.

Kendi kendime gülümsedim ve ona daha da sokuldum.

"Fırlattım. Gerçekten, yalnızca birkaç dakika daha orada durmalıydın. Ayrıca tişörtümü de çıkartıp yüzüne fırlattım."

Fisher'ın ağzından şaşkın bir kahkaha kaçtı. "Trip'in bana havai fişekleri kaçırdığını söylerken demek istediği demek BUY-DU. Lütfen, bana her şeyi anlat, tüm detaylarıyla."

Kıkırdamaya devam etti ve bu durumun onu bu kadar eğlendiriyor olmasından rahatsız olmuşum gibi yapmayı denedim ama ateşin yanında kollarına sarılmışken ve az önceki orgazmımdan sonra pelteye dönmüşken bu neredeyse imkânsızdı.

“Takım, kafama o kocaman buz kovalarından birini boşalttı. Stanford ıslak tişört yarışması görüntüsünü beğenmedi ve ne kadar *uygunsuz* şortlar giydiğimden de dem vurdu,” diye açıkladım. “Evlendiğimizde düzgün bir Güneyli hanımefendi gibi giyinmem gerektiğiyle ilgili bir şeyler de söyledi ve ben orada koptum. Onunla evlenmeyi kabul bile etmeden dolabımı planlamaya ve bana nasıl davranmam gerektiğini söylemeye başlamıştı. Ben de ıslak tişörtümü çıkartıp yüzüne fırlattım ve sonra yüzüğe de aynısını yaptım.”

Fisher daha da şiddetle gülünce kaburgalarımı dürtükledim. “Komik değil!”

“KESİNLİKLE komik! Özellikle de bunu yaptığında Sansar Ford’ın suratındaki ifadeyi hayal edince. Hassas anlayışı ölümü ne alınmış olmalı. Ayrıca, siktir et onu. Sen o şortun içindeyken bütün gün kışına bakmayı bırakamadım. Güzellik abidesiydin.”

Fisher’ın kahkahası bulaşıcıydı ve herkesin önünde soyunduğumda Stanford’ın yüzündeki korku dolu ifadeyi düşünerek kıkırdadım, vücudum Fisher’ın maç sırasında kalçalarımın baktığı öğrenince daha da ısındı.

Birkaç dakika sonra kahkahalarımız yavaşça soldu ve odada ki tek ses ateşin çıtırtısı ve nefeslerimiz oldu.

“Onunla hiç yatmadım,” dedim usulca, sessizliği bozarak.

Arkamda Fisher’ın donup kaldığını hissettim. Belimdeki kolları daha da sıkılaştı.

“Benim üzerime vazife değil,” diye mırıldandı.

Suratımı astım. “Ah, lütfen. Bizi ne zaman birlikte görsen mağara adamı gibi davrandın ve sebeplerden birinin de bu olduğunu biliyorum.”

Arkamda derin bir nefes verdi. “Bunu duymanın ne kadar güzel olduğu konusunda hiçbir fikrin yok. Mutlu olmanı istiyordum ama o mutluluğu sana başkasının vermesinden nefret ediyordum. Benim istediğim tek şey seninle olmakken, senin onunla olacağı fikri beni neredeyse öldürüyordu.”

“Yapamadım, gerçi Tanrı şahit, denedim,” dedim rahatsız bir

gölüşle. “Düşünebildiğim tek şey sendin. Hissedebildiğim tek şey üstümdeki ellerin ve dudaklarının beni öpüyüdü ve yapamadım işte. Hep sen oldun, Fisher. Ben sadece... bunu bilmen gerek. Benim için hiç başkası olmadı.”

Bir başka derin nefes bıraktı ve başımın tepesini öptü. “Çok özür dilerim, Lucy. Her şey için. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Bugün haklıydın, kaçıp gitmemem gerekirdi. Sadece başka ne yapacağımı bilemedim. Aklımı kaybediyordum ve hiçbir şeyin anlamı kalmamış gibiydi.”

Öylece kalakaldım ve tek kelime etmedim. Bu, Fisher’ın aramızda geçenler hakkında konuştuğu ilk seferdi ve durmasını istemiyordum. Yüreğinde ve aklında ne olup bittiğini ve yaptığı şeyleri neden yaptığını bilmek istiyordum.

“Hiç, bir kez olsun dahi, seni ne kadar sevdiğim konusunda kafamın karışmadığını bilmen gerek. Senin canını öncesinden de beter yakmaktan korkuyordum. Hayatımın en kötü geri dönüş anlarını yaşıyordum ve delirdiğimi düşünüyordum. Savaşta olmakla burada, adada seninle olmak arasındaki ayrım giderek silikleşiyordu,” diye açıkladı duygu yüklü bir sesle. “Seni kendimden uzaklaştırmamam gerekirdi, biliyorum. Seninle konuşmalı ve neler olduğunu anlatmalıydım ama bunun yükünü de senin sırtına bindirmek istemedim. Benim için zaten çok şey yapmıştın, beni, gitme isteğimi, yıllarca senden ayrı kalışımı bir kez olsun şikâyet etmeden yanımda olarak desteklemiştin ve sana endişelenecek yeni bir şey daha yükleyecek olma düşüncesine dayanamadım. Kendimden nefret ettim ve karanlıktan nasıl çıkacağımı bilemedim.”

Gözyaşlarım düşmesin diye gözlerimi sıkı sıkı kapattım. İçimde, derinlerde bir yerde gerçekten kendini kapatmak istemediğini, benden uzaklaşmak istemediğini biliyordum ama sadece her şeyi daha da kötü hâle getirmişti. Kaybettüğümüz onca zaman için üzüldüm ve bana en çok ihtiyacı olduğu anda ona yardım edememek kalbimi kırdı.

“Sen benim tüm hayatımdın, Fisher. Olduğum her şey, yap-

tığım her şey seni sevmekle bir bütün olmuştu. Yemin etmiştik – iyi günde, kötü günde. Neden kötü günü halledemeyeceğimi düşündün? Yahut bunu istemeyeceğimi?” diye sordum usulca. “Yanında durdum ve kararını destekledim çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu. Seni sevmek demek her parçanı sevmek demek, iyiyi de kötüydü de, kolayı da zoru da. Bir Deniz Piyadesi’yle evlendim ve ilk günden beri bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Güllük gülistanlık olacağını hiç düşünmedim. Zorluklar yaşayacağımızı biliyordum ama hep onları atlatacak kadar güçlü olduğumuzu düşünmüştüm. İşler kötüye gittiğinde benimle konuşacak kadar bana güvendiğini düşünmüş ve birlikte her şeyi atlatacağımızı düşünerek evliliğimize inanmıştım. Asla terk etmezdim seni, Fisher. Asla. Senin yanında kalırdım çünkü hayatımın geri kalanı boyunca yapmaya yemin ettiğim şey bu.”

Arkamda burnunu çektiğini duydum ama kafamı çevirip de ona bakmayı reddettim. Eğer gözlerindeki yaşları görürsem tamamen yıkılacaktım ama şu an buna hazır değildim. Bir yıl önce olduğumdan daha güçlü olduğumu bilmesi gerekiyordu. Her şeyin üstesinden gelebileceğimi, ayrıca yaptıkları için ne kadar üzgün olduğunu anlasam da beni ne kadar incittiğini bilmesini gerekiyordu.

“Sen beni evden attığında bile vazgeçmeye hazır değildin. Canının acıdığını bilirken beni kendinden uzaklaştırdığın için sana çok kızgındım ama seni bırakmayı reddediyordum. Bana söylediğin şeyler, Barney’s’e girip de seni Melanie ile görmenin yanında hiç kalırdı,” dedim sesimin çatlamamasına uğraşarak. “Sarhoş olduğunu ve ortada cidden yanlış bir şeyler olduğunu bilsem de yine de diğer kadınlar hakkında söylediğin tüm o şeylere rağmen beni kendinden uzaklaştırmak için bu kadar ileri gitmeyeceğine inanmıştım. O gece kalbimi binlerce parçaya böldün. Dudaklarını ve ellerini onun üzerinde görmek... Vazgeçmemin tek sebebi buydu. Çekip gitmemin tek sebebi buydu.”

Engel olmak için gözlerimi ne kadar sıkarsam sıkayım göz

yaşlarım dökülmeye başladı. Fisher kolunu belimden çekti ve yüzümü kendisine çevirmek için yanağımı avuçladı.

Kendi yaşları da aynı hızla yanaklarından süzülüp benimkilerle karışırken gözyaşlarımı öperek sildi.

“Çok özür dilerim. Çok ama çok özür dilerim,” diye fısıldadı yıkılmışçasına. “Melanie’yle hiçbir şey olmadı, yemin ederim, Lucy. Bana muhtemelen inanmayacağını biliyorum ama lanet olası bir halüsinasyon görüyordum ve onu sen sandım. Yanlış hissettirdiğini ve yanlış koktuğunu düşündüm ama sen olmasını o kadar istiyordum ki umursamadım bile. Seni kendimden uzaklaştırdığım için kendimi paralıyordum ve sadece oradağının sen olmasını istemiştım. Seni kollarımda, her şeyin yoluna gireceğini söylerken görmek istemiştım. İçmeye ve her şey anlamsız gelip de hiçbir şey umurumda olmayana dek daha da derine batmaya devam ettim.”

Kelimeleriyle kalbim çırpınarak can buldu ve gözyaşları içinde hıçkırdım. Onu kaybetmenin en kötü tarafı acısını dindirecek başka birini bulduğuna inanmaktı. Benden daha tecrübeli, benden daha güzel ve benden daha çok istediğı birini. Ona benim gibi acısını ve geçmişini hatırlatmayan birini.

Fisher başparmağıyla gözyaşlarımı sildi ve gözlerimin içine baktı. “Sana güvenmeli ve seni asla terk etmemeliydim. Ne kadar güçlü olduğunu göremediğim için çok özür dilerim. Senin ışık olduğunu ve her zaman her şeyi daha iyi hâle getireceğini bilmem gerekirken zayıf davrandığım ve karanlığın beni ele geçirmesine izin verdiğim için özür dilerim.”

Bacaklarının arasında ona döndüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. “Sen zayıf değilsin. Sakın böyle söyleme! Çok şey atlattın ve hepsini kendi başına sırtlandın. Tanıştığım en güçlü insansın sen, Fisher. Yaptıklarınla gurur duyuyorum. Yardım aldığın ve buraya dönüş yolunu bulduğun için seninle gurur duyuyorum.”

Titrek bir nefes verdi ve alnını benimkine dayadı. “Nefret ettim. Senden uzak olduğum her andan nefret ettim. Kafamın için-

de öyle bir boka batmıştım ki, Lucy. Ama senin hayatının da içine
etmekten öyle korkuyordum ki düzgün düşünene, olmayan şey
leri hayal etmeyi bırakana ve sürekli sinirli gezmekten vazgeçene
kadar senden uzak durmak zorunda olduğumu biliyordum.”

Fisher ellerini saçımda gezdirdi ve nazıkçe dudaklarımı öptü
“Beyninin çalıştığını duyabiliyorum resmen,” dedi dudakla
rıma doğru, bana bakmak için geri çekilirken. “Konuş benimle
Bana her şeyi sorabilirsin. Artık senden bir şey saklamayacağım.”

Aşağı baktım ve gergince havludan elbisemin eteğine düş
müş birkaç tiftiği topladım.

“Barney’s’teki o gece, kasabaya döndüğün ilk zaman, bana
sadece mineralli su içtiğini söylemiştin. Sen... sen...”

Birden bu konuşmayı yapmak beni rahatsız etti. Sözümü ya
rıda kestim ama bunun olması gerektiğini biliyordum. Onun içki
problemi nihayetinde bizi ayıran problemlerden biriydi.

“Bobby beni Gazi Hastanesi’ne bıraktığı gecedен beri ayı
ğım,” dedi usulca. “Berbattı, cehennem gibiydi ama her gün bi
raz daha kolaylaştı. İçme ihtiyacı hissettiğimde konuşabileceğimi
iyi bir adam olmasının da yararı oldu. Hastanede olduğum tüm
süre boyunca kıcımlı tekmeledi ama o iyi bir adam. Vietnam’da
görev yapmış ve askerlerin ne çektiğini anlıyor. Bir daha abart
ma dürtüm olmadan bir bira daha içebilecek miyim bilmiyorum
ama şimdilik bunu denemeye kalkmayacağım. Bana öğretilmişti
gibi gün gün ele alıyorum ve şu âna kadar işe yaradı.”

Kafamı kaldırıp ona baktım, buraya geldiğinden beri bu
kez olsun kanlanmamış temiz, kahverengi gözlerine ve iki ay
dır alkol yüzünden kızarıp şişmemiş yüzüne baktım. Doğruyu
söylediğinden emindim. Ellerimi sakalında gezdirdim, bana gül
lümsediğinde ve sakallarının arasından çıkan gamzelerini gö
rüşümde kalbim pıt pıt attı.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedim ona dürüstçe.

Omuz silkti. “Ben de kendimle gurur duyuyorum sayılır. Sü
rekli puslu bir beyinle gezmemek, karşımdakini görebilmek ve
ayık kalmamın ne kadar önemli olduğunu fark etmek çok hoş.”

Öne uzanarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

“Şimdi düzgün düşünabiliyor musun?” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Gülüştü genişledi ve gözlerini kapattı. “Üzerinde daha düzgün düşünemediğim tek şey seni ne kadar sevdiğim, sana ne kadar ihtiyaç duyduğum ve burada seninle olmak dışında asla başka bir yerde olmak istemeyişim.”

Dışarıdan konuşmalar geldi ve verandada ayak sesleri duydum. Fisher’la ayrıldık ve konuklar moteli doldururken ve sahilde ne kadar eğlendiklerinden gülerek bahsederken biraz kenara kaydık. Yanımızdan geçip odalarına giderken bize el salladılar.

“Muhtemelen Trip’e geri dönmem gerek,” dedi Fisher sessizce. “Senin buralarda halletmen gereken bir sürü şey vardır.”

Yerden kalkarak ona ellerimi uzattım ve onun da kalkmasına yardım ettim.

“Yarını bekleyebilir. Kal,” dedim.

Tam ona yeniden kavuşmuşken, kafalarımızda ve kalplerimizde yaşayan şeytanların çoğunu kovmuşken, gitmesine izin vermek istemiyordum.

Eğildi ve geri çekilmenden önce beni çabucak öptü.

“Olmak istediğim başka hiçbir yer yok.”

Döndüm ve onu oturma odasından çıkartıp benim odama doğru çektim. Onu küçük banyoya alarak ısınsın diye duşun suyunu açtım. Yavaşça birbirimizi soyduk ve birlikte sıcak suyun altına girdik. Fisher sabunu üzerimde gezdirirken ağırdan aldı ve arkamı döndürüp saçıma şampuanla masaj yaparken mutlulukla iç çektim. Saçlarımı duruladıktan sonra dizlerinin üstüne çöktü ve kalçalarımı döndürerek ağzını bacaklarımın arasına bastırdı. Beni yalayıp tadıma bakarken, ben saçlarına tutunup daha fazlası için yalvararak kalçalarımı ağzına doğru hızla itene dek ağırdan aldı. Parmakları da anında ağzına ve diline katıldı, içime girmeye, yavaşça vücuduma girip çıkmaya başladı. Bana zevk verdiği ve vücudumu öğrendiği onca yıldan sonra tam olarak ne yapması, nereye dokunulması ve elleriyle dudaklarını

beni çılgına çevirene dek nasıl hareket ettirmesi gerektiğini biliyordu. Bunu öyle özlemiştim ki orgazmumun vücudumun için de oluşmaya başladığını hissettiğimde ağlayacaktım neredeyse Beni her şeyimle tanıyan ve böyle dolu dolu seven biriyle olmayı özlemiştim. Bir ıglık eşliğinde boşaldım, su üzerimizden akar ken ve Fisher memnuniyetini kadınlığıma doğru hımm'larken başım fayanslara çarptı.

Ben nefes nefese ve duvara dayanmış hâlde küt küt atan kalbimi sakinleştirirken Fisher suyu kapattı ve beni duştan çıkarıp ikimizi de klozetin üstündeki dolaptan aldığı havlulara sardı. Karanlık yatak odama doğru el ele yürüdük ve küçük yatağımı da nevresimlerin altına kıvrılmadan önce havluları yere bıraktık. Vücutlarımız birbirine öyle sıkı yapışmıştı ki ikimizin de nefes alabilmesine şaşırmıştım. Kollarının sıcaklığı ve kalbimin üzerinde çarpan kalbinin gümbürtüsü ninni gibi geldi ve beni hızlı bir yıldan fazladır uyuduğum en huzurlu uykuya sürükledi.

34. BÖLÜM

Fisher

Günümüz

Daha farkına bile varamadan temmuzla birlikte ağustos da uçup gitmişti. Lucy ve bu adadaki yerimi bulmuştum ama bir şeyler eksik gibiydi. Eskisine göre iyice artmış olan mobilya siparişleriyle meşguldüm ve izin verdiğinde Lucy'ye motelde yardım ediyordum. Birlikte mümkün olduğunca çok vakit geçiriyorduk ve sanki en baştan çıkmaya başlamışız gibi geliyordu. Sanki evli olduğumuz zamanlardaki gibi akşam yemeklerine çıkıyor, el ele tutuşarak sahilde uzun yürüyüşler yapmaya gidiyor ve kıvrılıp film izliyorduk. Her şey çok doğru geliyordu ama yine de bir şeyler yanlıştı.

Dört Temmuz gecesinden beri yüreklerimizi dökecek bir konuşma yapmamıştık ama gün gün ele alarak sorunlarımızla uğraşılıyor, geçmişin acılarıyla başa çıkıyorduk. Ona sayısız kez onu sevdiğimi söylemiştim ama o hiç söylememişti. Bana tamamen güvenmediğini biliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum ama onu hiçbir yere gitmediğime ve onu yeniden üzmeğe ölmeyi yeğleyeceğime ikna etmek için başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Ortadaki aşikâr sorun, kasabanın ucundaki sarı kulübenin karanlık ve kilit vurulmuş hâlde bir zamanlar orada yaşayan mutlu çiftin eve geri dönmesini bekliyor oluşuydu. Onu eve götürmekten başka bir şey istemiyor olsam da neredeyse her geceyi onun moteldeki odasında geçiriyordum. Onu *bizim* evimize götürmek, baştan başlamak ve birlikte yeni bir hayata

adım atmak istiyordum. Onu hazır olmadığı bir şeye zorlamak istemiyordum ama hayatımı daha ne kadar ilerlemeden sabit tutabileceğimi de bilmiyordum.

İçinde tuttuğu, bana söylemediği bir şey olduğunu biliyordum. Her konuşmamızda görüyor, her sevişmemizde hissediyordum. Ona hâkim olan, daha önce hiç görmediğim bir umutsuzluk vardı neredeyse. Bana daha sıkı tutunuyor, daha fazlası için yalvarıyor ve gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu ama onları saklamak için elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen her seferinde görüyordum. Neyi yanlış yaptığımı ve işleri nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Aramızdakilerin hiçbir zaman mükemmel olmayacağını biliyordum, hiçbir ilişki mükemmel değildi ama sanki sırf öylesine kavga çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Beni çileden çıkartacak şeyler söylüyor, damarıma basıyor ve sanki patlamamı, daha önce yaptığım gibi onu kendimden uzaklaştırmamı ve onu üzecek şeyler söylememi bekliyor gibiydi. Şampuan şişesinin kapağını açık unutmam olsun, klozetin oturmağını indirmeyi unutmuş oluşum olsun hangi saçma sapan şey hakkında tartışmak isterse istesin, öfkemi kontrol altında tuttumdan ve aklımın başımda olduğundan emin oluyordum. Önceki gibi kendimi kaybetmeyeceğimi ona kanıtlamak için elimden geleni yapıyordum ama bu onu daha da kızdırıyor gibiydi.

“Ee, siz ikiniz ne zaman harekete geçecek ya da batacaksınız?”

Lucy, Trip’e bir bakış attı ve ben yemeğimi yerken başımı salladım.

Bizi yemeğe davet etmişti ve onun adadaki işleri ve benim son birkaç haftada aldığım siparişlerden bahsederek güzel, normal bir muhabbet ediyorduk.

“Cidden, ikinizin birbirinizin çevresinde dolanıp durması biraz sinir bozmaya başladı. Ne zaman yeniden evlenip de benim için birkaç torun çocuğu yapacaksınız?” diye sordu gelişigüzel bir tavırla.

Lucy çiğnediği ağız dolusu yemek yüzünden boğulur gibi

oldu ve Trip'in sorusu karşısında çatalım tabağa düştü. Hızla uzanıp Lucy'nin sırtına vurdum ve Trip'e pis bir bakış attım. Lucy'nin bardağını alıp ona uzatmadan önce bana dil çıkardı.

Lucy onun elinden bardağı kaptı ve yarısını kafasına dikti. İhtiyar damarıma basıyordu. Evinden hemen hemen ayrılıp motele taşındığımdan ne zaman temiz kıyafet almak için uğrasam aynı soruyu soruyordu. Her seferinde ona kendi işine bakmasını ve Lucy'yle işleri aceleye getirmek istemediğimi söylüyordum ama besbelli aceleci ve her şeye burnunu sokan biri olmanın işleri yürüten şey olduğunu sanıyordu.

"*Senin* neden hiç yeniden evlenmediğini konuşsak nasıl olur?" diye sordum muhabbeti ona çevirerek. "Elli yıl, yalnız kalmak için uzun bir süre."

Lucy nazikçe bardağını bıraktı ve nefesini tutup cevap vermesini bekleyerek Trip'e merak içinde baktı. Yıllardır birkaç kez bu soruyu o da bana sormuştu ve ben son zamanlara kadar bunun üzerinde pek düşünmemiştim. Büyük babam bazen uyuz olsa da iyi ve çalışkan bir adamdı. Yaşlı bir adama göre yakışıklıydı ve kasabada pek çok kadınla flört ettiğini görmüştüm yani onda hâlâ biraz kıvılcım olduğunu biliyordum. Bunca senedir neden yalnız kalmak istediğini, büyükannem öldükten sonra neden hiç yeniden âşık olmadığını anlamamıştım.

Trip tabağını itti ve kollarını masada önünde birleştirdi.

"Elli yıl yalnız kalmak için uzun zaman ama başka bir kadınla bir şeyleri taklit etmeye çalışmaktansa anılarımla yalnız kalmayı yeğlerim," dedi.

"Neden bir şeyleri taklit edesin ki? Birini sevebileceğini düşünmüyor musun?" diye sordu Lucy usulca.

"Başka birini sevmeyeceğimi BİLİYORUM," dedi ona dönüp bana bakmadan önce. "Büyükannen, o harika bir kadındı. Keşke onunla tanışabilseydin, Fisher. Güzeldi, akıllıydı, nazikti ve beni hak ettiğimden de fazla sevdi. Biz birlikte büyümüştük, bunu sana hiç söyledim mi?"

Sessizce başımı salladım, konuşarak bu ânı mahvetmek iste-

miyordum. Trip nadiren büyükannem hakkında konuşurdu ve şu an ondan ve ilişkilerinden bahsettiğini duymak harikaydı.

“Evet, bebekken neredeyse birlikte büyütüldük. Ailelerimiz çok yakın arkadaşlardı ve her şeyi birlikte yaparlardı, yani biz de birlikte olmak zorundaydık. Ah, çocukken benden nasıl da nefret ederdi,” dedi kahkahayla. “Benden iki yaş küçüktü ve onu delirtene kadar ona sataşmadan duramazdım. İki yandan örgülerini çeker ve adanın etrafında onu kovalardım. Büyüyene kadar tüm o şeyleri yapmamın tek sebebinin onun da beni geri kovalamasını sağlamak olduğunu söylemedim.”

Lucy dirseklerini masaya dayadı ve çenesini avuçlarının arasına aldı, ben de kolumu onun sandalyesinin arkasına atıp parmaklarımla saçının uçlarını çevirerek büyükbabamın konuşmasını dinledim.

“İkimiz de ergen olana kadar onu rahatsız etmeyi bırakmadım. Ya da belki de sırf o benim farkıma varsın diye ona o şeyleri yaptığımı fark etmişti sadece. Hatırlayabildiğim kadarıyla hep o kıza âşıktım, yani onun da beni sevdiğini öğrenmek mucizeden başka bir şey değildi. Liseyi bile bitirmeden evlendik ve diplomalarımızı alır almaz bir aile kurmaya başladık, “ diye açıkladı gözlerinde özlem dolu bir ifadeyle. “Baban doğana kadar birkaç sene geçti ama önemi yoktu çünkü denerken çok ama çok eğlenmiştik.”

Lucy’ye göz kırptı ve o da Trip devam ederken güldü.

“Sevdiğin kadının ellerinden yavaş yavaş kayıp gitmesini izlemekten daha beter bir şey yok. Onun hastalanmasını izlemek. Sabah, öğlen, akşam yanında oturup zamanın sanki turbo hızdaymış gibi akıp gitmesine engel olmak için yapabileceğin hiçbir şey olmadığını bilmek.”

Lucy gözündeki yaşı sildi ve sırtında yavaş yavaş daireler çizmek için kolumu sandalyeden kaldırdım. Lucy büyükanneme ne olduğuna dair temel şeyleri, benim bildiğim kadarını biliyordu. Evlenmişlerdi, babam doğmuştu, birkaç yıl sonra büyükannem mide kanserinden ölmüştü. Büyükbabamı onun hakkında bu

kadar açık ve sevgi dolu konuşurken duymak aynı anda hem harika hem de üzücüydü.

“Sevecek başka birini aramayı hiç denemedim çünkü kimse-
nin asla onla karşılaştıramayacağını biliyordum. Bazı insanlar
âşık olurlar, sonra aşkları söner, bu onların mükemmelliği. Baş-
ka birini bulup yollarına devam edebilirler ama ben o insanlar-
dan değilim. Ben ruh eşimi çocukken bulmuştum ve o her za-
man hayatımın aşkı olacak, kaç yıl geçerse geçsin,” dedi hüzünlü
bir gülüşle. “Onu özlemeyen, işlerin farklı olmasını dilemeden
geçen tek bir günüm bile yok. Baban büyürken yanında olma-
sını ve onu daha iyi, daha nazik bir adama dönüştürmesini di-
lemediğim tek bir günüm bile geçmedi. Seninle tanışmasını ve
torununun ne kadar güçlü, sadık bir adam olduğunu bilmesini
istemediğim... Tabii ki zaman zaman yalnız hissediyorum ama
hayatta tanıdığım en mükemmel kadının anıları bana eşlik edi-
yor. Başkasıyla rol yapmayı denemektense o anılara sahip çık-
mayı yeğlerim.”

Odayı sessizlik doldurdu ve mutfak tezgâhının üzerindeki
duvarda asılı olan saatin tik tak sesi dışında kimse ses çıkarmadı
ya da kıpırdamadı.

Sanırım Lucy de ben de Trip’in bizimle bu kadar çok şey pay-
laşmasına şaşırmiştık. Sessizce eline bakıyor olmasına bakılırsa
bence Trip bile bu masada bize içini döktüğü için şaşkındı. Baş-
kasını bulmadığı, asla biriyle çıkmadığı ya da yeniden evlenme-
diği için hep biraz deli olduğunu düşünmüştüm ama artık onu
çok daha iyi anlıyordum.

Uzanıp çabucak elini Trip’in masadaki elinin üstüne koyar-
ken Lucy’nin profiline baktım. Kalbim, ruhum ve tüm dünyam
olan bu kadına baktım ve *anladım*. Trip’in neden bunca yıldır yal-
nız olduğunu anladım. Eğer Lucy aramızdakilerin yürümeyece-
ğine ya da beni önceki gibi sevip, güvenemeyeceğine karar ve-
rirse birini onu sevdiğim kadar seviyormuşum gibi davranmak-
tansa hayatımın geri kalanında yalnız kalmayı tercih edeceğimi
biliyordum. Başka her kadın karşılaştırmada sınıfta kalacaktı ve

kalbim asla bu işe onay vermeyecekti. Onun beni yeniden sevmesi için ne gerekirse yapmam gerektiğini biliyordum. Aramızda ördüğü son birkaç duvarı da yıkmak ve her şeyimle onun için savaşmak zorundaydım.

Lucy benim için sonsuza dek *o kadın* olacaktı ve onun da bunu bildiğinden emin olacaktım.

“Pekâlâ, bu kadar paylaşım size bir ömür yeter. Hadi artık buradan gidin de *Çarkıfelek*’i huzurla izleyebileyim,” dedi Trip birden, masadan kalkıp oturma odasına yönelirken.

Onu gidişini izlerken Lucy’yle birlikte güldük. Çabucak ayağa kalkıp sandalyesini çektim ve televizyon gürültüsü arasında Trip’e veda ederek dışarı çıktık.

Lucy’nin beni dışarıda tutmasına izin vermeyecektim. Onu rahatsız eden neyse, içinde tutmasına izin vermeyecektim. Eğer bunu yürüteceksek, *her şeyi* atlatacaktık ve bunu birlikte yapacaktık.

35. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

Fisher'la kasaba boyunca el ele yürüdük. Trip'in evindeyken bir fırtına kopacağıının ilk işaretleri görülmüş ve motele dönerken birkaç damla yağmur atıştırmıştı. Caddenin sonuna geldiğimiz sırada yağmur damlaları sağanağa dönüşmüştü bile ve Butler Moteli'ne giden son birkaç sokağı koşarak geçmiştik. Fisher kapıyı açınca içeri koşturdum, mutfığa giderken ıslak saçlarımı silkeleyip yüzümü sildim.

Geç olmuştu ve Ellie çıkmadan önce ilk kattaki çoğu lambayı kapatmıştı. Mutfığa giden koridor, yolumu gösteren duvardaki birkaç lambanın düşük ışıltısı dışında karanlıktı. Ben giderken arkamdan gelen Fisher'ın ağır ayak seslerini duydum ve ona Trip'in evine geri dönmesini söylemek istedim. Bu gece bize anlattığı hikâye benim için çok fazlaydı, beni can evimden vurmuştu ve düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Fisher bana yakinken mantıklı düşünemiyordum. Geçtiğimiz iki ayda yarattığımız bu küçük peri masalını mahvetmek üzere bir musibetin yaklaştığı korkusundan nefes alamıyordum. Trip'i dinledikçe bunun bir peri masalı olmadığını anlamıştım. Hâlâ aramızda onunla yüzleşmeye kendimi ikna edemediğim ve artık kaldıramadığım bir şeyler vardı. Besbelli açıklık işe yaramıyordu çünkü hâlâ benimleyken kendisini tutuyordu ve tüm sorunlarımız açıkça ortaya dökülene ve o kendini sonunda bırakana dek ilerleyemezdik.

“Vay be, Trip’e inanabiliyor musun?” diye sordu mutfağa girdiğimizde. Bir çekmeceyi açıp içinden bir el havlusu çıkararak yüzümü ve kollarımı silerken parlak tepe lambasını açmaya zahmet etmedim. Tezgâha takılmış küçük bir lamba ne yaptığımı görecektir kadar ışık veriyordu.

“Bu gece bize tüm bunları söylediğine inanamıyorum,” diye devam etti Fisher arkama gelip elini omuzlarıma koyarken.

Ellerinin arasından çıktım ve arkamı dönmeden önce birkaç adım geri çekildim. “Biz ne halt yiyoruz?”

Havluyu tezgâha fırlatarak kollarımı kavuşturdum ve Fisher’a baktım. O kadar göz kamaştırıcıydı ki nefesimi kesiyordu. Hâlâ tıraş olmamıştı, sakalını sadece iyice uzadığında, yani birkaç günde bir biraz kısaltıyordu. Islak tişörtü vücuduna yapışmıştı ve kaslarının tüm çizgilerini görebiliyordum. Islanmış saçları yüzüne dökülmüştü ve ellerini rahatsızlıkla ıslak tutamların arasından geçirmesini izledim.

“Ne halt yiyoruz derken ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Demek istediğim, biz ne halt yiyoruz?!” diye çıktım sesi mi biraz yükselterek. “Birbirimizi her gün görüyoruz, hiçbir şey değişmemiş gibi eski alışkanlıklarımızı sürdürüyoruz ama HER ŞEY değişti! İki farklı insanız ama sanki eskiden olduğumuz kişiler gibi davranmaya çalışıyoruz. Bunu yapamam, Fisher. Ben eskiden olduğum insan olmam ve sen de olamazsın.”

Bana doğru bir adım attı ama elimi kaldırarak geri çekildim.

“Tanrım, kavga çıkarmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu bıkmıklıkla. “Neyi yanlış yapıyorum da sürekli kavga etmek istiyorsun?”

Kendime çok kızmış ve bıkmıştım çünkü haklıydı. Sırf tepesini attırmak için en saçma şeyler yüzünden sürekli kavga çıkarıyordum. Sırf kontrolünü kaybetmesini sağlayabilecek ve arasokakta veya birkaç yıl önce mutfağımızda yaşadığımız gibi bu tutku doğurabilecek miyim diye görmek için. Saçmaydı ve aptalcaydı ama sürekli aklımda olan bir şeydi ve o parçasına *ihtiyacım* vardı. Kırılmayacağımı ve korkmadığımı fark etmesi gerekiyor

du. Benim mükemmel adamımın sürekli sakın ve hiç çileden çıkmayan biri olmadığını görmesi gerekiyordu. Bana kendisinin her parçasını vermesine ihtiyacım vardı yoksa aramızdakiler yürümeyecekti.

“Hiçbir şeyi yanlış yapmıyorsun, her şeyi DOĞRU yapıyorsun, lanet olası sorun da bu!” diye bağırdım.

Rahatsız olarak elini havaya kaldırdı ve başını salladı. “Şu an neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer her şeyi doğru yapıyorsam neden bu kadar sinirlisin?”

Gözlerimin önünde olanları izledim, her seferinde olanları. Sesini yükselttiğini, sükûnetini yitirdiğini fark etmiş ve anında kendini kötü hissetmişti. Yüzü sertliğini kaybetmiş ve benim için olması gerektiğini düşündüğü sakın, huzurlu adama dönüşürken omuzları yavaşça sert duruşlarını yitirmişti.

“Sen benim önümde gerçekten olduğun kişi bile olamazken hakikaten bunun yürüyeceğini düşünüyor musun?” diye sordum üzüntüyle.

“Lucy.”

Adımı yumuşakça söyledi, aşk ve sevgi doluydu. İçimi ısıtması gerekirdi ama yalnızca içimin buz kesmesine neden oldu.

“Adaya geldiğin ve birbirimizi ilk kez Barney’s’te gördüğümüz gece ne yaptım biliyor musun?” diye sordum.

Şu an bunu ortaya atmak işleri ya gerçekten düzeltecek ya da tamamen bozacaktı. Bu noktada onun bana camdan yapılmışım gibi muamele etmesini durdurmak için her şeyi denemeye gönüüllüydüm.

Fisher başını salladı ama bir şey demedi.

“Stanford’ı buraya getirdim ve beni becermesi için elimden ne geliyorsa yaptım,” dedim.

Gözlerim ellerine kaydı, iki yanında yavaşça yumruk oluyorlardı ve devam ettim.

“Üzerine oturdum, lanet olası gömleğini yırttım ve bana daha fazlasını vermesi için yalvararak göğsünü tırmaladım. Bana *her şeyi* vermesini istedim. *Seni* aklımdan ve vücudumdan silmek

istedim. Sürekli seni düşünmeyi kesebilmek için onu içimde istedim!”

Fisher, Stanford’la yatmadığını biliyordu ama yaptığımız diğer şeyler konusunda detaya girmemiştım çünkü bu bilgiyle ona eziyet etmek doğru gelmemiştir.

Ben ona tüm bunları anlatırken göğsünün hızla inip kalktığını ve burun deliklerinin açıldığını gördüm, canavarı dürttüğümün ve onun lanet olası yüzünü göstermesi için uğraştığımın gayet farkındaydım.

“Bana el sürmesine izin verdim. Göğüslerime dokunmasına izin verdim ve ellerini bacaklarımın arasına koymasına izin verdim ta ki...”

Fisher birden üstüme geldi, kollarını bana sıkı sıkı dolamış, vücudumu sertçe kendine çekmişti.

“Dur... lütfen dur,” diye yalvardı nefes nefese, fısıltıyla.

Gözleri kıskançlık ve öfkeyle kocaman olmuştu ve derin bir nefes aldığı her seferde göğsü benimkine çarpıyordu. Kafasında sayı saydığını, sakinleşmeye çalıştığını görebiliyordum ama izin vermeyecektim.

“HAYIR! Sen dur! Bana sanki kırılacakmışım, sanki içinde olup bitenleri kaldıramayacakmışım gibi davranmayı bırak!” diye bağırdım yüzüne doğru. “Hayatıma başka bir adam aldım! Başka bir adamın sadece SENİN olması gereken bir şeye dokunmasına izin verdim! Bu seni sinirlendiriyor mu?”

“EVET!” diye kükredi o da. “EVET, beni sinirlendiriyor ve bunu biliyorsun! Ne sikime bana bunu yapıyorsun?”

Kolları çevreme o kadar sıkı dolanmıştı ki zar zor bastırıldığı öfkesiyle titriyorlardı.

“Bunu yapıyorum çünkü bunu benden saklamandan bıktım! Öfkene dayanamayacağımı ya da benimleyken kontrolünü yitirmeyi kaldıracak midem olmadığını düşünmene dayanamıyorum!”

Başını inkârla salladı. “Lütfen dur, Lucy. Seninleyken bunu yapamam. Senin canını öyle yakamam. Neden bir sene uzak kal-

dığımı düşünüyorsun? Neden en başında seni kendimden uzaklaştırdığımı düşünüyorsun? Artık o insan olamam.”

Kendimi kollarından ayırdım ve sertçe ittim onu.

“Anlamıyor musun, Fisher? SEN o insansın. Zalim olmadığını, beni fiziksel olarak incitmeyeceğini biliyorum ama ayrıca bu kimsenin seni sinirlendirmesine izin vermediğin Zen saçmalığının sen olmadığını da biliyorum. Tutkulusun, hayat dolusun, fevrisin ve öfkelenip kıskanıyorsun. Bu sensin ve hep böyleydin. HER ŞEYİNLE birlikte olmadıktan sonra seninle olmamı nasıl beklersin ki? Benim senin tutkunu İSTEDİĞİM hiç aklına geldi mi? Son zamanlarda damarına basıp durmamın tutkunu ortaya çıkarman için olduğu?”

Yine bıkkınlıkla elini saçlarından geçirdi.

“Seninleyken bir kere boş verdim ve senin *canını yaktım*. Vücudunda *morluklar* bıraktım, Lucy. Kendimi kontrol edemediğim için evliliğimizi mahvettim!” diye karşı çıktı.

Yüzüne yayılmış suçluluğu görebiliyordum ve her şey yerli yerine oturdu. Son görevinden dönüşünden hemen sonra dünyanın neden yıkıldığı, neden daha çok içip de daha az konuştuğu.

“Son görevinden dönüşünün gecesinde, beni mutfak duvarına karşı becerirken benim canımı yaktığını gerçekten düşünüyor musun?” diye sordum şokla.

Sözlerimle yüzünü buruşturdu ve hakikaten o geceki kontrolünü kaybedişinin evliliğimize mal olan şey olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdim.

“Aman Tanrım, düşünüyorsun,” diye mırıldandım ona doğru bir adım atarak. “Eğer her şeyi içselleştirmek yerine gelip benimle konuşsaydın sana onun hayatımın en ateşli deneyimi olduğu söylerdim!”

Suratını astı ve bana sanki bana inanmıyormuş gibi baktı, ben de devam ettim, ona dokunana kadar ilerledim. Ellerimi ıslak tişörtünün önünde gezdirdim, ellerimle tuttum.

“Seni *hiç* o anda istediğim kadar istememiştim. Kocanın seni

öyle fena isteyip de senin içinde olmadan bir saniye olsun geçiremediğini bilmek nasıl bir şey, biliyor musun? Düşündüğü tek şeyin, ihtiyacı olan tek şeyin o olmasının, bunu açıklamak ve söylemek zorunda olmamasının, sadece seni sahiplenip kendine ait kılmaya, sana duyduğu arzunun gücüyle vücudunda izler bırakmaya ihtiyaç duymasının nasıl bir şey olduğunu?”

Vücudum onunkine değene kadar bir adım daha attım.

“Eğer benimle konuşmuş olsaydın kalçalarımda o morlukları görmeye bayıldığımı bilirdin. Senin beni öyle fena istediğini bilmeye bayıldığımı ve izler kaybolduğunda üzüldüğümü bilirdin. Özellikle de sen bana dokumayı bırak, bakmaya bile tenezzül etmezken.”

Gözlerini kapadı, başını geriye attı ve ben de onunla birlikte gözlerimi kapatıp beni canlı ve arzulanmış hissettirdiği geceyi hatırlayarak devam ettim,

“Ve birkaç ay önce o gece, ara sokakta... Seni ne kadar istediğimi bilemezsin. Bana dokunmana ne kadar ihtiyaç duyduğumu ve kıskanıp kendi bölgeni işaretlemek istemenin beni ne kadar tahrik ettiğini. Daha fazlası için yalvarırken beni duydun mu? Boşalırken senin adını haykırdığımı duydun mu? Bana bu şekilde hissettiren tek kişi *sensin*.”

Vücudum birden döndürüldüğünde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Fisher vücudunu bana doğru itip kalçalarımı mutlak tezgâhına dayadığında iç çektim. Kendisini bana doğru itirdi ve masanın üstüne eğilip ellerimi üstüne geçirmekten başka seçeneğim kalmadı. Hemen arkamdaydı, kulağıma doğru nefesleri verirken göğsünü sırtıma bastırmıştı.

“Lanet olsun, Lucy, bana ne yapıyorsun?” diye kükredi. Ellerini eteğimin altın kaydı ve külotumu yırtarak çıkarttı.

“Seni HEP öyle çok istedim ki zar zor nefes alabildim. Düşünebildiğim tek şey senin içinde olmanın nasıl hissettirdiğiydin. Her şeyi unutana dek seni becermekti.”

Şortunu kopararak açarken düşmanın mutfağın zeminine düştüğünü duydum. Elbisemin eteğini sıyırdığında yavaşça...

ledim ve kasıklarının sıcaklığını ve aletinin içime doğru kayışını kıcımda hissettim.

“Bana bunu istediğini söyle,” diye emretti. “Beni bu şekilde istediğini söyle.”

Sırtımı yay gibi gerdim, aleti tam girişime gelene dek kendimi ona doğru ittim.

“Bunu istiyorum,” dedim nefes nefese. “Buna *ihtiyacım* var. Bana bunu ne kadar istediğini göster lütfen,” diye yalvardım.

Kalçalarım tutundu, vücudunu geri çekti ve içime tekrar girerken öyle sert bastırdı ki masanın ayakları yerde tiz bir ses çıkarttı. O haykırdı ve ben o girip çıkmaya başlarken masanın kenarlarına tutunarak inledim.

“Seni sahipleniyorum, Lucy,” diye mırıldandı aleti beni içten dışa kasıp kavururken.

Kalçalarının kıcıma her çarpışıyla, “Evet, evet, evet,” diye inledim.

Üzerime eğildi ve beni durmadan becermeye devam ederken ellerinden birini bacak arama kaydırıp parmaklarının ucuyla klitorisimde daireler çizdi.

“Sen BENİMSİN ve her zaman benim olacaksın,” diye fısıldadı kulağıma sertçe.

“Sakin bir daha benden saklanma,” dedim kalçalarımı parmaklarına doğru bastırırken. “Sana *ihtiyacım* var. Tamamına *ihtiyacım* var.”

Parmakları daha hızlı döndü ve vuruşları daha da sertleşti. Altımızdaki masa çatırdadı ve eğer içimde büyüyen orgazmdan başka bir şey düşünecek olsaydım masanın bacaklarının dayanmayıp bizi yere çapmasından ve tüm moteli uyandırmasından endişe ederdim. Yüz yıllık mutfak masası burada Fisher’ın yapmadığı tek şey gibiydi ve dayanıklılığı muhtemelen endişe nedeni olmalıydı.

Fisher tıpkı istediğim gibi beni alırken, bana sahip olurken, onun sonunda boş verip bana her şeyini verdiği bilgisiyle vücudum kontrolünü kaybederken masayı unuttum. Kalçaları süratle

kıçıma çarptı ve masayı tırmalayana dek parmakları hafifçe klitorisime vurdu ve öyle yüksek sesle inledim ki herkesi uyandıracak olanın masanın kırılması olmadığından emindim.

Vücudumu sertçe masaya iten inanılmaz sert bir darbeyle birlikte bize nazar değdirmiş olabileceğimi fark ettim. Bir küt sesi, ardından bir çat sesi duydum ve masanın iki ayağı ortasından bölünüp her şeyin parçalar hâlinde yere dağılmasına sebep olunca öne doğru yere yuvarlanmaya başladığımda Fisher'ın kolları bana dolandı.

İkimiz de hareket etmeden yerdeki karmaşaya baktık ve daha ben yaptığımız şeye gülemeden Fisher vücudumu döndürüp beni tezgâha dayadı, aleti bedenimi hiç terk etmedi. Ellerini granite batırdım ve beni daha az önce antika bir masayı mahvetmemiş gibi becermeye devam ederken sıkı sıkı tutundum. Dağınıklığı unuttum ve insanlar masaya ne olduğunu sorduğunda onlara ne diyeceğim endişesini boş vererek sadece Fisher'ın aletinin içime her girişiyle bedenime verdiği zevkin tadını çıkardım.

Diğer eli parmaklarıyla yaptığı tatlı işkenceye devam etmek için bacak arama kayarken bir elini kalçamda tuttu. Klitorisimdeki parmaklarının her hafif vuruşu bacaklarımı titretecek kadar güçlü zevk dalgaları yolluyordu vücuduma ve parmaklarımın ucundaki rahatlığa uzanmak için kalçalarımı düzensizce oynattım.

"Yanımdayken hep seni her şeyi unuttuncaya kadar becermek istiyorum," diye kükredi kulağıma.

Her sert darbesiyle vücudumu aletine doğru bastırırken kalçalarımındaki tutuşu sıkılaştı. Vücudunun üst kısmı sıkı sıkı sırtıma bastırılmıştı ve boynumun yan tarafına doğru sıkı soluklamı verirken kabinin küt küt attığını hissedebiliyordum.

"Vücudun benim için yaratılmış, Lucy. Tekrar söyle. Seni bu şekilde almamı istediğini söyle."

Hareket etmeyi bıraktı ve içimde hüküm süren zevk yüzünden zar zor söyleyebileceğim kelimeleri beklerken öylece durdu.

“Beni daha sert becer. Durma. Lütfen durma,” diye yalvardım.

Geri çekilip içime öncekinden de sert girerken kelimeleri zor söylemiştim, bana her şeyini verirken kükremeleri, inlemele-ri ve mırıldandığı küfürleri odayı doldurdu.

Kulağımda zevk dolu sesi, bacaklarımın arasındaki parmak-ları, vücuduma usanmadan girip çıkan aleti ve çatıya değen yağmurun sesi vücudumda istesem bile durduramayacağım bir zevk senfonisi yaratmak üzere bir araya geldi. Uç tarafa doğru yalpaladım ve boşalırken vücudum Fisher’ın aletinin etrafında kasıldı. Ellerini çabucak kalçamdan ayırıp ağzıma bastırdı, or-gazm beni delip geçerken çığlıklarımı boğdu.

O da hemen arkamdan geldi, içimde öylece sabit durmadan önce aletiyle son bir derin darbe yaptı. Kendi bağırışlarını bastır-mak için yüzünü boynumun arkasına gömdü ve boşalırken ba-ğırды. Orgazmının kalıntıları içinden boşalırken ikimiz de nefes nefese tezgâha yığılana dek kalçaları benimkilere yapışık kaldı.

Yağmur, motelin yan tarafına vurmaya devam etti ve Fisher ikimiz de soluklanırken ağırlığını üzerimde tuttuğu sırada oda birden bir şimşekle aydınlandı.

Birkaç dakika sonra nihayet konuştu.

“Endişelenme, sana yeni bir masa yaparım. Ayrıca, Lucy?” dedi.

Soğuması için yanağımı soğuk tezgâha bastırırken ona iç çe-kerek cevap verdim.

“Evet, Fisher?”

“Bir daha asla ama asla Stan-Çük-Sik-Ford meselesini önüme koyma.”

Kendisini içimden çıkarmadan önce boynumun arkasını öptü ve dönüp de kollarımı ona doladığım sırada yüzümdeki koca-man gülüşe engel olamadım.

36. BÖLÜM

Fisher

Günümüz

“Mutfak masasına neler oldu böyle?” diye sordu Bobby şaşkınlıkla, yerdeki dağınıklığa bakarken. Ellie’nin elini tutmuştu.

Lucy’yle tezgâha yaslanıp kahve bardaklarımızın üzerinden birbirimize hınzır bir gülüş attık.

“Ah, bilirsin, bir şey çarptı. Tekrar tekrar,” dedim. Lucy karınma hafifçe vururken omuz silktim, bu sırada kahkahamı bastırmaya çalışıyordum.

“Ee, neyse, siz neler yapıyorsunuz? Nasıl hissediyorsun, Ellie?” diye sordu Lucy konuyu değiştirerek. Kendini Bobby’ye kahve doldurup Ellie için çaydanlığı ısıtmakla oyalıyordu.

Bobby birkaç ay önce bana Ellie’nin hamile olduğunu söylediğinde yüzüne yumruk atacaktım. Lucy’ye yaptıklarımın sonu Ellie en büyük hayranlarımdan biri olmasa da hâlâ benim küçük kardeşim gibiydi ve en iyi arkadaşımın onu hamile bırakıp da sallamamış olması fikrinden gerçekten hoşlanmamıştım. Ona âşık olduğunu ve Ellie’nin bunu itiraf etmesi biraz vakit alsa da hislerinin karşılıklı olduğunu öğrenince çok şaşırmıştım. Lucy bütün yaz onu Bobby’ye hislerini açması konusunda zorlamıştı ve Ellie sonunda birkaç hafta önce onu dinlemişti. Bobby hemen ona bir yüzük almış ve doğru düzgün evlilik teklif etmişti. Hamile olduğu için onunla evlenmesini buyurmak yerine tek dizinin üstüne çökmüş ve ona onu ne kadar sevdiğini söylemişti.

Ellie ve Lucy hamilelik, sabah bulantıları ve Ellie’nin düğün

planları hakkında konuşurken Bobby başıyla kapıyı işaret etti. Verandaya çıkarak kadınları baş başa bıraktık.

Kahve bardaklarımızla birlikte sallanan sandalyelerde sallanırken ikimiz de ayaklarımızı tırabzanlara dayayıp okyanusu izledik.

“Birinin babası olacağına inanamıyorum,” dedim Bobby’ye.

“Hiç sorma. Birinin zihnini şekillendirmekten ve onun rol modeli olmaktan sorumlu olacağım. Kimsenin beni bunun için izin belgesi almaya göndermemesine inanamıyorum.”

Kahvelerimizi içerken güldük ve suyun üstündeki pusa baktık. Artık kasırga sezonuna girdiğimizden turistlerin çoğu adadan ayrılmaya başlamıştı. Hava son zamanlarda daha kapalıydı ve belirli aralıklarla gök gürültülü fırtınalar patlak veriyordu. Çok geçmeden tüm ada sert hava koşulları için hazırlık yapmak zorunda kalacaktı. Eylülde kasırga bölgesinin ortasındaki bir adada olmak demek kum torbalarını ve fırtına pervazlarını meydana çıkarmak ve tüm bahçe mobilyalarını içeri almak demekti.

“Lucy’yle işler iyi görünüyor,” dedi Bobby daha fazlasını sorar gibi.

Son birkaç aydır fazla mahrem detaylara girmeden onu bildiğince bilgilendirmiştım ama Lucy’nin benden bir şey sakladığı konusunda endişelendiğimi biliyordu.

“Gerçekten iyi,” dedim gülümsememi saklayamayarak. “Dün gece güzel bir... konuşma yaptık.”

Kendi kendime kıkırdamaya devam ettim ve önceki akşam mutfakta olanları düşündüğümde aletime sakın kalmasını söyledim. Tanrım, son görevimden döndüğüm gece olanlar yüzünden suçlu hissederek kaç ay geçirmiştım? Kontrolden çıkmaya başlama sebebim oydu, Lucy’nin yaptıklarını yüzünden benden nefret ettiğini düşünmemdi. Büyük ahmaklık etmiştim. Onun bana bağırması, itmesi ve onunlayken kontrolü yitirmeye zorlaması ölümüne korkutucuydu ama aramızda olabilecek en iyi şeydi. Haklıydı, ikimiz de değişmiştik ve eskiden olduğumuz kişiler olmaya dönmenin yolu yoktu. Onunlayken korkamaz

ve ona evlendiğimizdeki sessiz, utangaç kız gibi davranamazdım. Tanıdığım en güçlü kadındı ve dün gece bunu kanıtlamıştı. Uzun zamandır olmadığım kadar özgür ve sakin hissediyordum. Onunlayken kesinlikle kendimi tutuyordum ve bu ikimiz için de adil değildi. Onu tüm kontrolümü yitirecek kadar arzulamadığımı düşünmesini asla istemiyordum. Arada sırada savaşla ilgili anılarımla uğraşmak için zamana ihtiyacım olabilirdi belki ama asla hiçbir parçamı ondan saklamayacaktım ve ne hissettiğim konusunda her zaman açık ve dürüst olacaktım.

“İşleri yoluna koyduğunuz için çok memnunum, dostum. Seni yeniden mutlu görmek güzel,” dedi Bobby.

“Yeniden mutlu OLMAK güzel,” dedim gülerek. “Sen ve Ellie’den ne haber? Bir düşün tarihi belirlediniz mi?”

Ellie’nin adının geçmesiyle Bobby’nin yüzü ışıldadı. Bu duruma hâlâ hayranlıkla karışık şaşıırıyordum. Onun durulacağını hiç düşünmemiştim ve bana Ellie buraya taşındığından beri ona olan hayranlığının hakikaten gerçek bir şey olabileceğini hiç söylemediği için biraz kızmıştım.

“Bebek doğana kadar beklemek istiyor. O kadar uzun süre beklemekten nefret ediyorum ama anlıyorum. Gelinliğe sığmak konusunda endişeli ve eğlenebilmek istiyor. Hamileyken kendi düşününde o kadar eğlenemiyorsun,” diye açıkladı Bobby.

Onu adına mutluydum, gerçekten mutluydum ama bir parçam Lucy ile ben hiç çocuk sahibi olmadığımız için üzgündü. İlk evlendiğimiz sırada bundan sıkça bahsetmiştik. Kaç çocuk ya pacağımızdan, onlara ne isim vereceğimizden ve onları nasıl babamın beni yetiştirdiğinden daha farklı yetiştireceğimizden bahsetmiştik. Yıllar geçtikçe bebek muhabbeti bir yana bırakılmıştı ve ikimiz de tekrar açmamıştık. Her seferinde bir seneden fazla burada olmamın garantisi olmadığından onun yalnız başına hamileliğini geçirip çocuğu neredeyse tek başına büyütmesi düşüncesine dayanamamıştım. Askeriyeden çıkıp çıkmayacağımı ya da çıkarsam ne zaman çıkacağımı bilmediğimden ona böyle bir yük bindiremezdim. Her şey boka sardığında benim çöküşü

me şahit olacak bir çocuğumuz olmadığı için minnettar olmam gerektiğini biliyordum. İkimiz de hâlâ genç olduğumuz ve önümüzde yıllar olduğu için daha vaktimiz olduğunu ve bunu hâlâ istediğini umabilirdim sadece.

“İkimiz için de her şeyin yola girdiğine hâlâ inanamıyorum. Bu harika,” dedi Bobby kahkaha atarak.

“Şimdi sadece Lucy’yi motelle ilgili ona yardımcı olmaya ikna etmem lazım.”

Bobby daha da güldü ve başını salladı. “Sana bol şans. Hayatta olmaz.”

Gözlerimi devirdim ve kahvemden bir yudum aldım. “Onun burayı kaybetmesine izin veremem, Bobby. Hele de babama.”

“Aynı zamanda paraları saçıp onun bunu kabullenmesini de bekleyemezsin. Hayalarını keser ve boğazına tıklar.”

Annemin ona para göndermesine, özellikle de benden geldiğini düşündüğünden iyi tepki vermemişi ve Trip’e göre boşandıktan sonra hesabına toplu para yatırmama o kadar sinirlenmişti ki paraya dokunmayı reddetmişti.

“Ne yapmam gerek, sadece oturup onun hayallerini yitirmesi mi izleyeyim? Ailesinin işyerini ve onu mutlu eden yeri?” dedim.

“Bilmiyorum, sadece arkasından iş çevirip krediyi ödemek gibi aptalca bir şey yapma. Şimdiden kafanda dönen çarkları görebiliyorum ve bunun sonu iyi DEĞİL, arkadaşım,” dedi Bobby.

Aslında tam olarak bunu yapmayı ve Lucy öğrendiğinde de hiç haberim yokmuş gibi davranmayı düşündüğümü ona söylemedim. Gerçi dün gece aramızdaki tüm duvarları yıkmıştık ve ona ilk günden yalan söyleyerek bunu mahvedecek değildim.

“Bu yaz burayı kış boyu açık tutacak kadar para kazandı, yani bir plan bulmak için vaktim var,” dedim.

“Bir şeyler düşünürsün. Bir şeyler düşünmek zorundasın. Ellie düğünümüzü burada, verandada yapmak istiyor. Baskı yapmak falan gibi olmasın,” dedi gülümseyerek.

“Düğünlerden bahsetmişken, ne zaman Lucy’ye bir yıldır sakladığın yüzükleri vereceksin?” diye sordu.

Cebime uzandım ve boşanma evraklarıyla birlikte yolladığından beri yanımda taşıdığım elmas tek taşla sade altın alyansa dokundum.

“Yakında. Kesinlikle yakında. Sadece zamanlamanın doğru olduğundan ve bunları gerçekten geri İSTEDİĞİNDEN emin olmak istiyorum,” dedim omuz silkip ellerimi cebimden çıkararak.

“Seni seviyor, tabii ki onları geri isteyecek.”

Tekrar omuz silktim. “Henüz söylemedi, yani kim bilir.”

Ondan o kelimeleri duymamanın beni öldürdüğünü Bobby’ye söylemedim. Hareketlerinin beni sevdiğini kanıtladığını biliyordum ama bana hâlâ âşık olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı ki tek bir şüphe kırıntısı olmadan onun bunu istediğini bileyim. Her şeyi istediğini. Bana tamamen güvenmediği için onu suçlamazdım ama dün gece olanların bize yeniden güvenilebileceğini kanıtlayacak uzun yolun başlangıcı olduğunu umuyordum.

“Lucy’ye düğün hediyesi olarak yaptığım tabelayı hatırlıyormusun? Üzerinde *Fisher Ailesi* yazan?”

Bobby kahvesinden bir yudum alarak başını salladı.

“Kulübeye uğradığımda kapının yanında asılı değildi. Birkaç hafta önce o tabelayı aramak için gittim ama bulamadım. Motele bile baktım ama burada da yok. Onu yeniden kulübeye asıp Lucy’yi şaşırtmak ve benimle birlikte oraya geri taşınır mı diye sormak istiyordum.”

Bobby aramızdaki masaya bardağını bıraktı ve bana mahcup bir bakış attı. “Hiçbir yerde bulamayacaksın.”

Kafam karışarak ona baktım ve devam etti. “Lucy’ye boşanma evraklarını yolladığın gün biraz kafayı yedi. Ellie onu sarhoş etti ve kulübeye götürdü. Lucy tabelayı duvardan söktü ve çekiçle parçalarına ayırdı.”

“Hadi be!” diye cevap verdim.

“Sonra da parçaları ateşe verdi.”

“Ah, Tanrım,” diye mırıldandım. “O sürpriz buraya kadar mı?”

Bobby güldü ve sandalyeden kalkmadan önce omzuma vurdu

“Sen romantik herifsin, eminim başka bir şey düşünürsün. Ellie’yi almam ve anakaraya gitmemiz gerek. Bir saat sonra o süslü 3D ultrasonlar için randevumuz var. Sanırım Doktor Wilson’ın burada, adadaki makinesi bizim küçük ufaklığa ilk bakışımız için yeteri kadar iyi değil.”

El sıkıştık ve randevularından sonra Ellie’nin Lucy’yi arayıp nasıl gittiği konusunda bize haber vermesini söyledim.

Bobby motele girdi ve kahvemi bitirdim. Lucy’yi onu gerçekten sevdiğime, hiçbir yere gitmediğime ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğime ikna etmenin bir yolunu bulmak için beynimi çalıştırdım.

37. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

“Eylülün ortasına geldiğimize inanmıyorum,” diye homurdandım nevremin altında Fisher’a daha da sokularak. “Yazı özledim.”

Fisher güldü, kollarını bana doladı ve sıkıca sardı.

“Hava durumuna göre bugün bir süreliğine sıcak, güneşli günlerin sonuncusu olacakmış. Bundan faydalanmalısın,” dedi.

“Bunu planlıyorum,” dedim elimi çıplak göğsünden kaydırıp karnını geçerek parmaklarımı kışkırtırcasına kasıklarında gezdirirken. “Ellie’yle sahilde buluşacağız ve bütün gün aylaklar gibi yayılacağız.”

Elimi hızla kalınlaşan erkekliğine doladım ve inledi, başını yastığa doğru attı. Elim aleti boyunca aşağı yukarı hareket ettirirken ağırdan aldım, hareketlerimi karşılamak için kalçalarını oynattığında çıkardığı seslerin tadını çıkardım, elimi hızlı ve sert şekilde hareket ettirip ardından yavaşlatıp avucumun içinde zor tutarak sataşım.

Sonunda her şeyi boş verdiği, mutfaktaki geceden sonra Fisher’la son birkaç haftamız mükemmel ötesiydi. Oteldeki her odayı birden fazla kez elden geçirmiştik. Kıyafetlerimizin çoğu üzerimizdeyken sert, hızlı seks yapmış ve sonra ağırdan alıp birbirimizin üstündekileri çıkararak usulca sevişmiştik. Kötü bir gün geçirdiğinde benimle konuşuyordu ve ülke dışındayken yaşadıkları, orada gördükleri ve onların onu nasıl etkilediği ko-

nusunda bana kendini açmaya başlamıştı. Ellerimi omzunun arkasındaki yaralarda gezdirmeme izin vermişti ve sonunda bana o yarayı nasıl aldığı anlattıktan sonra şarapnelin değdiği her noktayı öpmeme izin vermişti. Patlama sırasında kardeşi saydığı adamların öldüğünü öğrenince onun için yüreğim acımişti ve artık eve geldiğinde neden o kadar sinirli olduğunu, neden yaralarının ülkeye geri gönderilecek kadar “gerçek” bir şey olmadığını düşündüğünü anlıyordum.

Onunla geçirdiğim her günle birlikte onu daha çok seviyordum ama bir şey beni o sözleri söylemekten alıkoyuyordu. Bana her baktığında, her dokunduğunda, bana beni sevdiğini gösterdiği her seferde dilimin ucundaydı ama sanki başımıza başka bir musibetin gelmesini bekliyor gibiydim hâlâ. Ona ilk kez âşık olduğumda kendimi dünyanın şanslı kızı gibi hissetmişim ve bunu ikinci kez yapabilmek rüya gibiydi. Kaç insan kalbinin sahibi olan tek insanla aşta ikinci şansını bulabilirdi ki?

Negatif düşüncelerimi bir kenara iterek Fisher’ın üstüne çıktım ve beline oturdum. Fisher ellerini kalçama götürdü ve ona ihtiyacım olan yerde pozisyon alabilmek üzere kalkmam için yardım etti. Tamamen içime girene dek yavaşça aşağı doğru kaydım. Üzerinde inip kalkarken bana yardımcı olması için elimi göğsüne bastırdım. Bir elini yüzüme uzattı ve avucunun arasına aldı ben onun üzerinde ağır ağır kıvrılırken ve ona olan ihtiyacımın beni ele geçirmesine, aklımdan her şeyi silmesine izin verirken bana baktı. Onunla bu anlardan asla sıkılmazdım, yapmamız gereken tek şey birbirimizin gözlerine bakmak ve vücutlarımız birmişçesine hareket etmesiydi. O zaman her şey yok olur gider, geriye sadece dünya yansa umurunda olmayacak biz iki âşık kalırdı.

Yavaşça hareket ediyor ve ağırdan alıyor olsak da orgazmım çabuk ve sert geldi. Eğildim ve dudaklarımı Fisher’ın kılere bastırdım, boşalırken içimdeki tüm aşkla onu öptüm. Kollarını bana doladı ve kalçasını yavaşça yataktan kaldırdı, kendi orgazmı onu ele geçirene kadar ağır bir ritimle girip çıktı ve dudaklarında adımla boşalarak kalçalarını bana bastırdı.

Üzerine yığıldım, birkaç dakika sonra yan tarafıma yuvarlanarak başımı göğsüne yasladım. Parmak uçları tembelce sırtımda desenler çizerken yıllardır aklımda olan bir şeyi yumurtlayıverdim.

“Neden bana hiç yazmadın?”

Parmakları sırtımda dondu kaldı ve cevabını bekleyerek nefesimi tuttum. Geçmiş hakkında ve her şeyin mahvolduğu gün bana söylediklerinin nasıl da yalan olduğu hakkında konuşmuş-tuk ama mektuplardan hiç bahsetmemişti. Bana yazmak istemediğini söylerken yalan söylediğine inanmak istiyordum ama söylediği sözler hakkında hiçbir açıklama yapmamıştı.

Derin bir iç çekerek parmaklarını sırtımda gezdirmeye devam etti.

“Sana YAZDIM. Sadece hiç yollamadım,” diye itiraf etti usulca.

Başımı göğsünden kaldırarak döndüm ve ona şokla baktım.

“Bana yazdığın her mektuba cevaben ben de bir tane yazdım. Sonra onları okudum, kulağa ne kadar depresif ve acınası geldikleri fark ettim ve kendimi onları yollamaya ikna edemedim,” diye açıkladı. “Yazdığım tek şey seni ne kadar çok özlediğim, sana ne kadar ihtiyaç duyduğum ve senden uzak durmaktan ne kadar nefret ettiğimdi. Ben o kadar uzaktayken senin sürekli burada olmanın sana yeteri kadar zor geldiğini biliyordum ve daha da zorlaştırmak istemedim. Ayrıca benim için endişelenmeni de istemedim ve yazdıklarımın çoğu sana kafayı yedirtirdi. Günlerimi ve gördüğüm pislikleri detaylıca yazmıştım, bunları okumana gerek yoktu. O şeyleri bilmene gerek yoktu. Her geri dönüşümü daha da kötüleştirirdi sadece.”

Başımı eğdim ve salladım. “Yollamalydın. Onları benimle paylaşmalydın. Bunca zaman hakikaten senin benden bu kadar sık uzak kalmaktan rahatsız olmadığını ve seni özlediğim kadar beni özlemediğini düşündüm.”

Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. “Özür dilerim. Çok özür dilerim. Sana o şekilde hissettirmiş

olmaktan nefret ediyorum. Senden uzak olmanın beni nasıl öldürdüğünü sana hiç anlatmamaktan nefret ediyorum. Sana olan hislerimi sorgulamana neden olmaktan nefret ediyorum.”

Ellerinin birini yüzümden çekerek elini yeniden göğsüme götürmeyi önce avucunu öptüm. “Daha fazla sır yok, bana söz ver. Ne hissediyorsan, ne düşünüyorsan benimle paylaşmak zorundasın. Birbirimize karşı her konuda açık ve dürüst olmalıyız.”

Uzandı ve dudaklarımı öptü. “Seni seviyorum ve söz veririm.”

Yanına kıvrıldım ve yanağımı omzuna yasladım. Göz kapaklarım ağırlaşıp uykuya dalarken bana aşk sözleri fısıldamaya devam etti. Bir saat sonra telefonundaki alarm ikimizi de uyandırdı.

“Bugün ne yapacaksın?” diye sordum o örtülerin arasından çıkıp yatağın ucundaki kıyafetlerini alırken.

“Ah, bilirsin, sadece orada burada olacağım. Ellie’yle ne zaman buluşacaksın? Size öğlen yemeği falan hazırlamamı ister misiniz?” diye sordu çabucak konuyu değiştirerek.

Günlük planlarını sorduğumda birkaç kez bunu yapmıştı son zamanlarda. Bir şey sakladığını biliyordum ama neyin peşinde olduğunu direkt sorduğumda bile konuyu değiştiriyordu. Hatta birkaç hafta önce onu tavan arasını karıştırırken yakalamıştım ve orada ne yaptığını görmeye gittiğimde eli kurabiye kavanozunun içinde yakalanmış bir çocuk gibi görünmüştü. Ben de ondan sır saklarken ona gerçekten kızamazdım ve birden ona benden bir şey saklamamasına söz verdirttiğim için kendimi suçlu hissettim. Tüm problemlerimi çözecek bir şeydi ama şüphesiz Fisher’ı kızdıracaktı yani ben kendi sırrımı ortaya dökmeye hazır olana kadar onu kendi sırrı konusunda rahat bırakacaktım.

Fisher hazırlanmayı bitirdi, bana öpücük vermek içi yatağın üzerinden eğildi. “Sizin için sepete birkaç şey koyar ve mutfak tezgâhına bırakırım. Güneş kremi unutma ve eğer o seksi, kırmızı bikiniyi giyersen ben gelene kadar çıkarma.”

Burnumu öptü ve o yataktan kalkıp kapıya ilerlerken güldüm.

“Şu an senden gerçekten nefret ediyorum. Neden ben balina gibi görünürken sen bu kadar ateşli görünmek zorundasın?”

Sudan daha yeni çıkmıştım ve Ellie plaj sandalyesinde bana iğrenerek bakarken önünde durmuş kurulanıyordum.

Anlık bir dürtüyle satın aldığımdan beri içten içe nefret etsem de Fisher’ın tavsiyesine uyup kırmızı bikiniyi giymiştim. Bunu kaldıracak bir vücudum olduğunu düşünmüyordum ama Fisher geçen hafta çekmecemde gördüğünde salyaları akmış ve onu için modellik yapmamı istemişti. O gün kırmızı bikini üzerimde birkaç saniyeden fazla durmadı demekle yetineyim. Ama zamanla alışmıştım.

“Balina gibi görünmüyorsun, hamile ve güzelsin,” diye hatırlattım. “Üstelik pek belli de olmuyor, yani yakınmayı bırak.”

Havlumu yanına serdim ve sırtüstü uzandım, gözlerimi kapatıp güneşin beni ısıtmasına ve vücudumun geri kalanını kurutmasına izin verdim.

“Fisher’a Stanford’dan bahsettin mi?” diye sordu Ellie.

Bir gözümü açıp ona baktım. “Hayır. Ve ben son kararı verene kadar bunu konuşmayacağımızı söylediğimi sanıyordum?”

Ellie omuz silkti ve yüzünü güneşe dönerek başını sandalye sine yasladı. “Her sabah uyanır uyanmaz kusuyorum, geceleri on yedi kez işemek için kalkıyorum ve nişanım karnıma doğru bebek taklidi yaparak konuşuyor. Lütfen bana yaşanacak bir şey ver. Bu heyecanlı ve bunu konuşmalıyız.”

Havluya oturdum ve bağdaş kurdum.

“Biraz heyecanlı gibi, değil mi? Yani tamamen çılgınca bir fikir değil, değil mi?”

“Hiç de bile! Yani, bana Stanford’ın seni bir teklifle aradığını ilk söylediğinde karnım çatlayana kadar gülmüş ve anakaraya

gidip kıcını tekmelemek istemiştim ama gerçekten bunun iře yararacağını dűřünüyorum,” dedi.

Fisher’a sűylemediđim řey Stanford’la h    g rűřűyor olduğumdu. Ondan ayrıldıktan ve onu resmen tüm kasabanın gözü önünde rezil etmemden sonra kuyruğunu bacakları arasına sıkıştırıp adayı terk etmişti ve birkaç hafta öncesine dek ondan haber almamıştım. Önceleri işler böyle bittiği için biraz kötü hissetmiştim ama sonra bana söylediklerini hatırlamıştım. Ayrıca Fisher aklımdan ona ait her řeyi silmeyi kendine görev edinmişti, yani çok geçmeden Stanford hiç var olmamış gibi olmuştu.

Hiç beklenmedik bir anda ondan bir telefon almak şoktu. şehre döner dönmez Fisher’ın babası için çalışmayı bıraktığını söylemesi daha da şaşırtmıştı. O gün sahada Jefferson’ın bana söylediklerine kulak misafiri olmuş ve Stanford onun için çalıştığı sıralarda Jefferson’ın yaptığı ve söylediği, Stanford’a kendisini rahatsız hissettiren ve o adamın idol olarak benimsenecek bir insan olmadığını görmeye zorlayan şeyler de varmış. İstifa etmiş ve bir hafta içinde başka, daha büyük, ulusal çapta hizmet veren kurumsal bir bankada işe girmiş.

Yollarımızın ayrılma şeklinden ötürü kendisini kötü hissetmiş ve h    bana motel konusunda elinden gelen her şekilde yardım etmek istiyormuş. İlk anda ona güvenmemiş ve moteli ben-den satın almaya çalıştığını varsaymıştım ama daha iyi bir fikri vardı. Yeni şirketi küçük işletme kredileri üzerine uzmanlaşmış. Motelin banka kredisini onların bankasıyla yeniden finanse etmek isteyip istemediğimi sordu. Nazikçe hayır deyip borcum süresince eski sevgilimle çalışmanın, eski kayınpederimle çalışmak kadar kötü olacağını açıklamaya çalıştım. Telefonu kapatırken bunun son olduğunu dűř nm řt m. Bir saat içinde bankanın başkanı aramış ve hesabıma bir başka finansör tarafından hizmet verileceği ve Stanford’ın isminin sadece komisyon amacıyla evraklarda olacağına dair garanti vermişti. Amerika’daki küçük işletmelerin varlığını devam etmesi işine gönül verdiklerini, onlara kanun tarafından izin verilen en düşük faiz

oranlarını uyguladıklarını açıklamaya devam etmişti. Fisher'ın babasına ellerim ve dizlerimin üstünde yalvarmak zorunda olmadan Butler Moteli'ni kurtarmanın bir yolu olduğuna gerçekten inanmak istememiştim ama banka bana evrakların çıktılarını gönderdiğinde inanmamak zor olmuştu. Faiz oranı Fisher Bankası ve Kredileri'ne ödediğimden neredeyse yüzde yetmiş beş daha azdı ve aylık ödemelerimi neredeyse yarı yarıya düşürecekti.

"Fisher'a ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu Ellie.

Omuz silktim ve okyanusa baktım. "Bilmiyorum. Sevdiğin adama rüyalarını gerçekleştirecek olanın bir zamanlar çıktığın adam olduğunu söylemenin en iyi vakti nedir?"

"Asla," dedi Ellie.

"Aa, şimdiden sır mı saklıyorsun? Cık, cık bu hiç iyi değil."

Başımı çevirerek adada Fisher'ın babasından daha çok nefret ettiğim tek kişiye baktım.

"Bence yanlış yerden saptın. Sürtük sahili birkaç kilometre uzakta, Melanie," dedi Ellie tatlı tatlı sol tarafını işaret ederek.

"Konuşana da bak, evlenmeden önce hamile kaldın," diye alayla güldü Melanie.

Ellie iki elini de havaya kaldırıp Melanie'ye hareket çekerken gülümsemeye devam etti.

Yerden kalktım, onu görmek için kafamı kaldırmak zorunda olmak yerine onunla göz hizasında olduğum için çok daha rahat hissettim ama çabucak onunla yan yanayken ne kadar kötü görüldüğümü fark ederek anında havluyu vücuduma dolamak istedim. Giydiğim kırmızı bikini uzun bacaklı, sahte göğüslü ve düz, bronz karnıyla Melanie'nin yanında durana kadar bana kendimi seksi hissettiriyordu. Giydiği beyaz, ipli bikini sadece varlıklarını tehlikeli şekilde kapatan üç üçgen parçadan oluşuyordu ve benim özgüvenime de pek bir katkısı yoktu.

Bu kadını kasabada ne zaman görsem düşünebildiğim tek şey o gece Barney's'te Fisher'ın ellerinin kıkırda ve dudaklarının da dudaklarında oluşuydu. Fisher o gece aralarında hiçbir şey olmadığına yemin etmişti ama hâlâ o gece hakkında düşününce

diyeceklerimi ait olduğu yerde, içimde tutmak için birkaç kez yutkunmak zorunda kalıyordum.

“Bunu nasıl yaptığını hiç anlamıyorum, Lucy,” dedi Melanie başını sallayarak.

İç çektim ve öyle olmadığını bilsem de yemi yuttum. “Neyi nasıl yaptığını?”

Melanie güldü ve uzun, mükemmel, parlak sarı saçlarını bir omzunun arkasına attı. “Nasıl olup da adadaki en zengin, en gözde bekârın sana evlenme teklifi etmesini sağlayıp, onu kapının önüne koyup sonra da tam bir afet olan eski kocanın köpek yavrusu gibi peşinde dolanmasını sağladığını. Yatakta iyi olduğunu söyledim ama Fisher o gece bana onu becermem ve sahip olamadığı şeyi tattırmam için resmen *yalvardığından* durum bu değil belli ki.”

Göz karartan bir öfke beni sardı ve hareketlerim hakkında düşünmedim bile. Kolumu kaldırdım ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye tokadı bastım. Bas bas bağırarak sahildeki son birkaç günün tadını çıkartan birkaç tatilcinin doğrulup bize bakmasına neden oldu.

“Vaaaaay,” diye mırıldandığını duydum Ellie’nin ama dikkatimi ona vermedim.

“Sen iğrenç, beş para etmez kadının tekisin ve bir yıl önce Fisher’ın senin yanına yaklaşmış olmasının tek sebebi sarhoş olması,” diye bağırardım insanların beni duyabileceğini umursamıyarak.

“Sen bir KALTAKSIN!” diye bağırıyor Melanie.

“En azından ben başkasının kocasını çalmaya çalışmış entrikacı bir sürtük değilim!” diye karşılık verdim.

“Ben bir şey çalmadım! O beni SEÇTİ ve sen sadece buna dayanamıyorsun, değil mi? Sen onun için yeteri kadar iyi değildin, onu tatmin edemiyordun, o da bunu yapabilecek birini seçti,” diye cevap verdi.

“İyi deneme. İkinizin arasında bir şey olmadığını biliyorum yani bırak artık bu işin peşini,” dedim gözlerimi devirerek.

Yüzüme yüzüme güldü ve iyice eğildi. "Kendine bunu söylemeye devam et, tatlım, belki bir gün inanırsın. O gece o kadın sinirli ve öfke doluydu ki... Sen de çekip gitmiştin. Endişelenme şekerim. Sen gittikten sonra hemen Barney's'in tuvaletinde erkeğinle ilgilendim. Beni duvara karşı becerdiğinde boşalırken BENİM adımı bağırdı, senin değil."

Kalbim göğsümde düzensizce çarpmaya başladı ve ağlamamak için elimden geleni yaparak dişlerimi yanağımın içine bastırdım. Bu kalpsiz sürtüğün önünde ağlamayacak ya da ona kelimelerinin beni öldürdüğünü göstermeyecek, her halükârda Fisher'dan şüphelenmememe sebep olduğu tatminini yaşatmayacaktım.

"Tanrım, kendine bir BAKSANA! Bana sahip olabilecekken seni istediğini hakikaten düşünüyor musun?"

Tam ona saldırmaya yeltenmişim ki Ellie sandalyesinden kalkıp Melanie'ye bağırmaya başladı ve ben de arkamdan bana dolanan kolları hissettim.

"Lucy, sakın ol bebeğim," dedi Fisher.

Beni Melanie'den bu kez ona bir yumruk atma arzusuna yelik düşemeyeceğim kadar uzaklaştırdığında kollarından sıyrıldım.

Gururum ve kalbim parçalanmış, kafam unutmayı tercih edeceğim anılarla dolmuştu. Beni Melanie'nin önünde aptal durumuna düşürdüğü için Fisher'dan ve bunları yüzüme çarpıp doğru olduğunu düşündüğüm her şeyden şüphelenmememe sebep olduğu için Melanie'den nefret ediyordum. İkisi söz konusu olduğunda çok zayıf olduğum için *kendimden* nefret ediyordum ama en azından Melanie'nin karşısında çenemi kapatmamıştım. Bir daha bana bulaşmaması gerektiğinin hatırlatıcısı olarak bütün gün yüzünde elimin iziyle dolaşabilirdi.

Arkamı Melanie'ye dönmüşken ve Ellie hâlâ onun canına okuyorken gözyaşlarımın dökülmesine izin verdim.

"Hey, ne oldu?" diye sordu usulca Fisher bana uzanırken.

Ondan uzaklaştım ve sinirle gözyaşlarımı sildim.

"Yapma. Lütfen sadece şu an olmaz," diye yalvardım.

Kendimi bayağı, değersiz hissediyordum ve kendi değerimi sorguladığım için kendimden nefret ediyordum. Sanki yeniden liseye dönmüşüm de sporcuların kralı ve okuldaki en seksi çocuğun benden ne istiyor olabileceğini merak ediyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyordum. Ben lanet olası, yetişkin bir kadındım ve Melanie'nin canımı sıkmasına izin verdiğim için berbat hissediyordum.

Fisher'dan uzaklaştım. O, kolumu tutmaya çalıştı ama tutuşundan sıyrıldım. "Hayır! Lütfen sadece beni yalnız bırak!"

Ciddi olduğumu fark etti ve beni takip etmeye çalışmayı bıraktı. Daha hızlı ilerleyip motelin verandasının merdivenlerini çıkarken onun bağırmaya başladığını duydum.

"Ne yaptın? Ona ne BOK söyledin?!"

Sürgülü kapıdan içeri girerek odama koşturdum ve gözyaşlarım hızlanarak görüşümü bulandırdı.

38. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

“Onunla konuşmak zorundasın, Lucy. Ondan kaçmaya devam edemezsin,” dedi Ellie bir hafta sonra motelin önüne fırtına pervazlarını takarken.

O gün Fisher hikâyeyi Ellie’den dinledikten sonra motele koşmuş ve beni yatağa cenin pozisyonunda kıvrılmış, zar zor nefes alabileceğim kadar şiddetle ağlarken bulmuştu.

“Yalan söylediğini biliyorsun, Lucy. Lütfen, Tanrım, yalan söylediğini bildiğini söyle. Sana yemin ederim aramızda HİÇBİR ŞEY olmadı. Bebeğim, lütfen, bana inanmak zorundasın. Onun neden böyle yaptığını bilmiyorum.”

Ona tek kelime etmemiştim. Yapamamıştım. Kendimi kollarına atmak ve her şeyin yalan olduğunu, onu sevdiğimi ve tabii ki ona inandığımı söylemek istemişim ama sadece yapamamıştım işte. Melanie bana kendimi aptal, çirkin ve değersiz hissettirmiş ve bu, ruhumu öyle derinden yaralamıştı ki acıyı yok edemiyordum. Fisher’ın söylediği hiçbir şey de yok edemiyordu ve hıçkırıklarının arasında ona yalnızca gitmesini ve zamana ihtiyacım olduğunu söylemeyi başaramıştım, o da sonunda beni dinlemişti.

O zamandan beri her gün aramış ve pek çok kez uğramıştı. Onunla görüşmeyi reddetmesem de konuşmamıştım da. Tüm konuşmayı onun yapmasına müsaade etmiş, o yalvarıp yakarıp özür dilerken sessizce dinlemiştim. Melanie ile aralarında bir şey olmadığına yemin üstüne yemin etmişti ama o kadının sözlerini

aklımdan çıkaramıyordum. Fisher'ın öfkesinden, hiddetinden, onu duvara karşı becermesinden bahsetmişti ve bu çok fazlaydı. Fisher'la paylaştığımız şeye çok benziyordu ve bunu nasıl aşacağımı bilmiyordum. Özellikle de aksini gösteren çok fazla kanıt varken, erkekleri onlara aldatmadıklarını söylediğinde onlara otomatikman inanan o aptal kadınlardan olmak istemiyordum. Ben aptal değildim ve kimsenin bana kendimi öyle hissettirmesine izin vermeyecektim. Fisher için yeterli olmadığımı ya da tam bir kadın olmadığımı hissetmem yeteri kadar kötü değilmiş gibi bir de yeteri kadar akıllı değilmişim gibi hissetmeye ihtiyacım yoktu.

Dün gece motele hışımla, kızgın ve kavgaya hazır hâlde dalınca, onunla konuşmak zorunda kalmıştım. Stanford'la olan telefon konuşmamı öğrenmişti ve kesinlikle mutlu edildi.

"Ne demeye böyle bir şeyi benden saklarsın?"

"Senden saklamıyordum, bir şey söylemeden önce işe yarayacak mı diye görmeyi bekliyordum."

"Tanrım, tüm bu zaman boyunca eski sevgilinle arkamdan iş çevirmene rağmen bir haftadır beni yapmadığım bir şey yüzünden görmezden geliyorsun!"

"Kimseyle senin arkandan iş çevirmiyordum! Moteli kaybetmemek için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyordum. Bunun seninle HİÇBİR alakası yok!"

"Bunun HER ŞEYİ benimle alakalı! Ben senin lanet olası KOCANDIM ve sana motel konusunda yardım etmeme izin vermiyorsun ama o HERİFİN sana yardım etmesine izin vereceksin, öyle mi?"

"Tam da bu yüzden bana yardım etmesine izin vereceğim çünkü o benim kocam değil ve bu, yapmak ZORUNDA olduğunu düşündüğü bir şey değil."

"Ben de yapmak ZORUNDA değilim, bunu İSTİYORUM. Burayı senin kadar seviyorum. Lanet olsun, neden bir kez olsun seninle ilgilenmeme izin vermiyorsun? Benim olan senindir, bunu görmüyor musun? Seni seviyorum ve bunu senin için yapmak İSTİYORUM!"

Bir saatten fazla konuşmuş da konuşmuştuk, ikimiz de pes etmeye gönüllü değildik. Tartışmayı motel ekseninden çıkarıp Melanie konusunu gündeme getirmeye çalıştığında sonunda oturma odasından fırlamış ve kendimi odama kilitlemiştim.

“Bana onunla yatmadığını söylediğinde ona inanmadığımı için kötü bir insan mıyım?” diye sordum Ellie’ye usulca, merdivenden inip onun yanına dikilirken. “Dünyanın en berbat insanı gibi hissediyorum. O olaylar yaşandığında çok fazla şeyle mücadele ediyordu, iyileşmek ve daha iyi bir insan olmak için çok şey yaptı ve ben bu küçük acının peşini bırakamıyorum. Bu küçük şeyin peşini bırakamıyorum.”

Ellie kollarını bana doladı ve başımı omzuna koydum.

“Gerçi küçük bir şey değildi, büyük bir şeydi. Eğer onu becermediyse bile –ki şu an söylüyorum ve daha önce de binlerce kez söylemiştim YAPMADI– yine de büyük bir şeydi. Senin ona olan güvenini yıktı ve bir kadının güvenini yıktığında bu, düzeltmesi zor bir şeydir,” dedi Ellie. “Sen kötü bir insan değilsin, Lucy, sen kocaman bir kalbi olan bir kadınsın. Onu dünyadaki her şeyden çok sevdin ve sen onu yakınında tutmak için ne kadar uğraştıysan da o seni kendinden uzaklaştırdı. Bence senin tüm onları boz verip, onun kalbini bir kereye mahsus şekilde iyileştirmesine mi yoksa kırık kalmasına izin mi vereceğine karar vermen gerek.”

Başımı Ellie’nin omzundan kaldırdım ve avuçlarımı yüzümde gezdirdim. Bok gibi hissediyordum ve bok gibi görüldüğümü biliyordum. Fisher’ın benimle olmadığı her gece ağlaya ağlaya uyumuştum. Ona inanmak istiyordum, Melanie’nin son sözü söyleyip bizi ayırma tatminini yaşamasını istemiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Tüm hayatım boyunca bu adamla birlikte olmuşum ve bu bana göre güzel bir şeydi. Biz ilk yattığımızda Fisher bakirlikten çok uzak olsa da bana sadık olduğundan hep emin olmuşum. Her kadının zaman zaman yaşadığı belki daha iyi, daha güzel birini bulduğuna dair küçük endişeleri ve şüpheleri yaşamıştım ama asla onların beni ele-

geçirmesine izin vermemiştim, Fisher her zaman bana kendimi istediği tek kişiymişim gibi hissettirmişti. Melanie sadece birkaç kelimeyle bunların hepsini bok etmişti.

Merdiveni kaldırdım ve fırtına panjurlarının geri kalanını başka bir güne bıraktım, bu sırada Ellie, Bobby'nin evine gitmişti ve ben de internet sitemizdeki yaz fiyatlarını kış fiyatlarıyla değiştirmek gibi küçük işlerimi halletmek için içeri geçtim. Bilgisayarın başına oturur oturmaz ön kapının açıldığını duydum ve birkaç valizle birlikte yaşlıca bir çiftin içeri girdiğini gördüm. Sezon bittikten sonra konuklarımızın olması görülmedik şey değildi. Bazı insanlar kalabalıktan hoşlanmıyor ve adaya sessiz ve huzurluyken gelmeyi tercih ediyordu ama ajandayı bu sabah kontrol etmiştim ve önümüzdeki haftaya kadar herhangi bir konuk görünmüyordu.

Bilgisayarın başından kalktım ve onları karşılamak için masanın çevresinden dolandım.

"Merhaba, benim adım Lucy, Butler Moteli'ne hoş geldiniz," dedim gülümseyip ikisine de elimi uzatarak.

"Teşekkür ederiz," dedi kadın. "Burası kesinlikle çok güzel. Özür dilerim ama rezervasyonumuz yok. Bu sorun olur mu?"

Motelde kalan bir çift daha vardı ve yarın çıkış yapacaklardı.

"Kesinlikle hayır," dedim, onlara kayıt masasını gösterip tek-rar masanın arkasına geçerken bilgisayarımdaki kayıt sayfasını açtım. "Ne kadar kalacaksınız?"

Adam dirseğini masaya yaslayıp bana gülümserken birbirlerine bir bakış attılar. "Bu anlık bir dürtüyle karar verilen bir tatil oldu. Bir haftalık ödeme yapıp da sonra duruma göre karar vermemiz mümkün mü?"

Bu bilgiyi bilgisayara girerek başımı salladım. "Hiç problem değil. Odalarımızın her birinde okyanus manzarası ve farklı bir deniz feneri teması bulunur. Her gün kahvaltı, öğlen yemeği ve akşam yemeği servisi veriyoruz, sezon sonu olsa da kasabadaki tüm işletmeler birkaç hafta daha yaz saatlerine göre açık kalmaya devam edecekler."

Onlara anacadedeki turistik şeylerin listesiyle birlikte adayı gelen ve giden feribotların saatlerini içeren listenin broşürünü uzattım.

“Muhtemelen motelin önüne asmaya başladığımız korkunç, kırmızı panjurları görmüşsünüzdür, göz zevkinizi mahvettiği miz için özür dileriz,” dedim gülümseyerek. “Kasırğa sezonuna giriyoruz o yüzden herhangi bir duruma karşı her şeyin hazır olduğundan emin olmak istiyoruz.”

“Haberlerde körfez tarafında birkaç tropikal fırtınanın patlak verdiğini gördüm. Buralarda çok kasırğa olur mu?” diye sordu adam ben onların kayıt bilgilerinin çıktısını alıp doldurması için bir kalemle birlikte ona doğru kaydırırken.

“Aslında burada yaklaşık yirmi bir yıldır resmî olarak hiç kasırğa yaşanmadı. Çoğunlukla birkaç kötü fırtına oluyor,” diye açıkladım.

Ben dokuz yaşındayken adayı vuran kasırgayı hayal meyal hatırlıyordum. O yaz büyükannemleri ziyaret ediyordum ve hatırladığım tek şey etrafta koşuşturarak onlara fırtına panjurlarını kurmakta yardım ettiğim ve elektrikler gittikten sonra bir sürü mumla aydınlatılan kütüphanede saklandığımızdı. Daha fazla sını hatırlayamayacak kadar küçüktüm ama kasabadaki insanlardan duyduğum kadarıyla o zamandan beri olabileceğin en kötüsü olmamıştı ve Tanrı’ya şükür ada çok zarar görmemişti.

Beyefendi evrakları doldurmayı bitirdi ve bana geri verdi. Oda anahtarlarından birini aldım ve onlara uzattım. Büyük otel zincirlerinin aksine, Butler Moteli’nde her oda için eski moda anahtarları kullanılıyorduk. Her anahtara kurdeleyle tutturulmuş kartlarda konukların kalacağı odanın adı yazılı olurdu.

“Cape Hatteras odasında kalacaksınız,” dedim onlara. “Şu kapılardan geçince ana merdivenleri göreceksiniz. Yukarıda, sağda beşinci oda. Valizlerinizi burada bırakmak isterseniz birkaç dakika içinde odanıza gönderebilirim.”

Formlarına baktım ve çabucak isimleri ezberledim.

“Umarım Butler Moteli’nin tadını çıkarırsınız Bay ve Bayan Michelson,” dedim gülümseyerek.

Bay Michelson da karşılık verdi ve bana başını salladı, kolunu karısının omzuna doladı. “Lütfen, bize Seth ve Mary Beth de.”

39. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

Seth ve karısı Mary Beth iki gündür buradaydı, konuklarımla konuşup onları tanımayı sevsem de Seth kişisel sorularla biraz aşırıya kaçıyordu. Ne zaman ona hayatına dair bir şey sormayı denesem konuyu döndürüp dolaştırıp benimkine getiriyordu. Onda ne vardı bilmiyordum. Belki yaşı, nazik yüzü, anlayışlı gözleri? Her neyse, birden çok kez kendimi ona içimi açarken bulmuştum.

Mary Beth alışveriş için kasabaya inmişti ve Seth bana yemek odasındaki masada havluları katlama konusunda yardım teklif etmişti. Yardımını tekrar tekrar reddetmişim, konuklardan birinin çamaşıra yardım için parmağını oynatmasına bile izin vermemin imkânı olmadığını anlatmaya çalışmışım ama ısrarcı bir ihtiyardı. Beni yemek odasına kadar takip etmiş, masaya oturmuş ve katlamaya başlamıştı. Adada yapabileceği başka şeyler konusunda tavsiyede bulunmaya çalışırken beni duymazlıktan gelmiş, sadece gülümsemiş ve oturup yardım etmesine izin vermekten başka seçeneğim kalmayana dek katlamaya devam etmişti.

“Ee, ne iş yapıyorsun, Seth? Rahatlamak yerine iş yapmak için kendini zorla bir yere aldırmadığın zamanlar dışında yani?” diye sataştım ona çamaşır sepetinden bir havlu alıp silkelerken.

Seth kıkırdadı, masada hazırladığı yığının tepesine katlanmış bir havlu daha koydu. “Eh, birkaç yıl önce emekli oldum yanı vaktimi gönüllü danışmanlık yaparak geçiriyorum.”

Kendi kendime gülümsedim, itirafı karşısında pek de şaşır-mamıştım. Seth'le tanıştıktan sonraki birkaç saat sonra kahve içiyorduk ve ben ona içimi döküyordum. Arkadaş canlısı ve muhabbeti rahat biriydi ve onu insanlara danışmanlık ederken hayal edebiliyordum kesinlikle.

"Anakaradaki Gazi Hastanesi'nde," diye ekledi ve yaptığım şeyi bırakıp ona baktığımda bakışlarıma karşılık vermedi.

Eh, tesadüfün böylesi. Fisher'ın geçen senesini geçirdiği aynı hastanede gönüllü olarak çalışan bir danışman, Fisher'la problemlerimiz olduğu anda birden motelde beliriveriyor?

Rahatsızlıkla boğazımı temizledim ve Seth sonunda katlama-yı bırakıp bana baktı.

"Biliyorum, ilk giriş yaptığımızda bir şeyler söylemem gere-kirdi ama seni germek istemedim," dedi yumuşak bir gülüşle.

"Ben senin başını şişirene dek konuşmadan önce bahsetmiş olman gereken bir şeydi kesinlikle," dedim rahatsızlıkla, ona Fisher'la ilişki problemlerimi anlattığımda söylediğim her şeyi düşünerek. "Ee, sanıyorum Fisher'la çalıştın?"

Başını salladı ellerini kucağında birleştirerek. "Evet. Bir süre boyunca onun *çalışabildiği* tek kişiydim. Muhtemelen ben de en az onun kadar inatçı ve dik kafalı olabildiğimden."

Seth güldü ama buların hiçbirini komik bulmuyordum, sinir-le kollarımı kavuşturdum. Öne eğildi ve kolumu sıvazladı.

"Hey, hey, şimdi bana ya da Fisher'a kızma. Burada oldu-ğumdan haberi yok. Geçen gün biraz tavsiye istemek için beni aradı ve ben de onun davetini kabul etmenin zamanı geldi diye düşündüm," diye açıkladı. "Ve bir yıl boyunca her gün hakkında konuşarak başımı şişirdiği kadını görmenin de tabii."

Oturduğum yerde rahatsızca kıpırdandım. Bu adam Fisher hakkında her şeyi biliyordu, muhtemelen benim hakkımda da. Benden uzak olduğu bir senede Fisher'ın neler atlattığını biliyor-du ve Fisher'ın onunla benim muhtemelen bilmemem gereken bir sürü şey konusunda konuştuğundan emindim. Kişisel şey-ler, gizli şeyler. Birdenbire öğrenmek için öldüğüm ama sormayı

doğru bulmadığım şeyler. Eğer Fisher danışmanıya ne konuştuğum bilmemi isteseydi bana kendisi anlatırdı.

“Şu an burada benimle olarak yıktığın bir doktor/hasta gizliliği kuralı yok mu?” diye sordum.

Seth güldü ve başını salladı. “Ben doktor değilim, sadece vakitini Gazi Hastanesi’nde tıpkı kendi gibi adamlarla geçirmekten daha iyi bir şeyi olmayan bir savaş gazisiyim.”

Anlayışla başımı salladım ama Fisher’ın haberi olmadan onunla Fisher hakkında konuşmayı hâlâ doğru bulmuyordum ve bunu ona da söyledim.

“Fisher’ın senin burada, onun hakkında kişisel bilgileri ortaya döktüğünü öğrenmekten mutlu olacağını sanmıyorum.”

Seth omuz silkti. “Birkaç gündür burada olmama ve geleceğimi ona söylemememe biraz kızacağından eminim ama bu akşam onu aramayı ve bir araya gelmeyi planlıyordum. Bunu yapmadan önce seninle biraz baş başa zaman geçirmek istemiştım. Fisher bir noktada seninle konuşmak isteyeceğimi hep biliyordu ve hastanede kaldığı süre boyunca konuştuğumuz her şeyden sana bahsetmekte serbest olduğumu gayet net belli etti. İkinizin arasında sır olmasını istemiyor ama bazı şeyler, eh, bazı şeyler onun kendi kendine bundan bahsetmesi biraz zor olan şeyler.”

Bu gerçeğin zaten farkındaydım. Son birkaç ayda onun ülke dışında gördüklerinden bahsettiğimiz zamanlar onun için çok zor olmuştu. Kaybettiği arkadaşları hakkında konuşurken tıkanmış, hâlâ peşini bırakmayan korkunç hayaller ve rüyalarından bahsettiğinde durmak ve sakinleştirici nefesler almak zorunda kalmıştı. Birdenbire nefret ettiğim kadının aptalca birkaç yorumuyla onu kendimden uzaklaştırdığım için kendini yeniden korkunç hissettim. Çektiği tüm acılar, atlattığı tüm trajediler ve oradaki kadın ve adamların her gün neler atlattığı konusunda hiçbir fikri olmayan buradaki insanların özgürlüğünü korumak adına yapmak zorunda kaldığı tüm seçimler benim sorunlarımı ve özgüvensizliklerimi küçük ve acınası hissettiriyordu.

“Fisher’ın karakteri hakkında ya da hastanede tanıştığını

huysuz heriften bu yana ne kadar yol katettiği konusunda başını şişirmeyeceğim,” diye açıkladı Seth gülümseyerek. Sonra katlanmış havluların altından oraya koyduğunu bile görmediğim kalın bir dosya çıkardı. “Bence bunu onun kendi kelimeleriyle okuman daha iyi olacaktır.”

Seth dosyayı bana uzattı, ben tereddütle uzanırken gülümseyerek elime doğru itti. “Sorun değil, seni ısırılmaz. Fisher’la konuşmaya ilk başladığımız zamanlarda bana gençken günlük tuttuğunu söylemişti. Bunu yeniden yapmasını önermiştim. Hatırlamakta zorlandığı şeyler vardı ve yazmanın yardımı olacağını biliyordum. Yaptığı her şeyi hatırlamak istiyordu, bunun zor olacağını bilse dahi. İyileşmesi için tek yolun çöküşünün her ânını yeniden yaşaması olduğunu anlamıştı.”

Dosyayı kucağıma koyarak avucumu üzerinde gezdirdim. Biz daha gençken olan günlük sayfalarını okumuştum ve kelimeleri, beni ve ilişkimizi görüş şeklinin güzelden kalır yanı yoktu. Bu dosyada olanların beni paramparça etmesinden ölümüne korkuyordum.

Seth sandalyeden kalktı, giderken elini omzuma koydu. “İyiye ulaşmak için bazen kötüyü yaşamak gerekir.”

Beni yalnız bırakarak odadan çıktı. Derin bir nefes alarak dosyaya sarıldım ve masadan kalkıp şöminenin yanındaki köşedeki sandalyeye kıvrılabilmek için kütüphaneye doğru yollandım. Titrek bir elle dosyayı açtım ve Fisher’ın düzgün, okunaklı yazısıyla dolu ilk sayfayı çıkarttım.

Okumaya başladım ve son görevinden döndüğü ve mutfakta seks yaptığımız gün hakkında olduğunu fark ettim. Bana karşı davranışları konusunda kendisini ne kadar kötü ve hayal kırıklığı içinde hissettiğine dair zaten konuşmuştuk ve yanlış bir şey yapmadığı konusunda onu ikna etmek için elimden geleni yapmışım. O gece kendisine ne kadar işkence ettiğini görmek, acısını durdurmak için elimi göğsüne bastırmak istememe sebep olmuştu. Beni uyurken izlemiş, parmaklarıyla kalçamda bıraktığı morlukların üzerinden geçmiş ve kendisine olan nefreti ve

öfkesiyle ağlamıştı. Benim canımı yaktığını ve ondan nefret edeceğimi düşünerek panik atak geçirmeye başlamış ve banyoya gittiğinde korkunç bir *flashback* yaşamıştı.

Ellerim dudaklarıma bastırmak üzere hareket etmiş ve benim öyle mutlu ve tatmin dolu uyuduğum, ertesi sabah bana bakmayan ya da dokunmayan bir kocayla uyandığım gece çökmüş aklından neler geçtiğini okurken sessizce gözyaşı dökerek ağladım.

Sayfayı çevirdim ve bir sonraki günlük girdisine, eve gelip de onu eşyalarımı toplarken bulduğum ve evimizden gitmemi emrettiği güne geçtim. Bomba patlamaları duyduğu ve orada olmayan bir düşmanı arayarak evde gezdiğinden bahsettiği yerler kurmaca bir gerilim romanı okumak gibiydi. Kırılmış kalbim yatak odamızda içindeki her şeyle çölde olduğunu, hayatı için savaştığını düşündüğünden nasıl süründüğünü okurken parçalarına ayrıldı. Eve geldiğimde onu ürküttüğüm ve kalçasında olmayan bir silaha uzandığını okuduğumda daha da şiddetle ağladım. Benim canımı yakacağından, asla gerçekliği bu geriye dönüş anlarından ayıramayacağından öyle korkuyordu ki beni güvende olacağım bir yere yollamaktan başka ne yapacağını bilememişti.

Bana sinirle söylediği sözlerin yanında bana bağırırken aslında aklından ne geçtiğiyle ilgili sözleri de okudum ve öyle çok ağladım ki işim bittiğinde sayfayı zar zor görebiliyordum.

"Ayrılıyorruz. Bu iş bitti. Eşyalarımı topluyorum ve sen gidiyorsun!"

Özür dilerim, seni seviyorum, lütfen beni affet.

"Her şey boka sardı, bunu anlamıyor musun sen? Her şey mahvoldu. bunların hepsi mahvoldu ve senin gitmen gerek!"

Çok özür dilerim, seni seviyorum, lütfen beni affet.

"Tüm o acıklı, zavallı mektuplar..."

Yalan söylüyorum, bana inanma, lütfen bana inanma.

Mektuplarını sevdim, hepsini sakladım ve her birine ayrı ayrı değer verdim.

“Biraz daha tecrübeli bir kadını tercih ederim.”

Bunu demek istemiyorum. Hiçbirini demek istemiyorum. Senin içine giren tek erkek olduğumu bilmek bana kendimi kahrolası bir kral ve yaşayan en şanslı adam gibi hissettiriyor. Özür dilerim, seni seviyorum, lütfen beni affet.

“Sana dönmek de işleri iyileştirmiyor... Bu hayattan nefret ediyorum.”

Yalan söylüyorum! Her kelimesi yalan. Hayatımızı seviyorum ve dünyadaki hiçbir şeye değışmem. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Gözyaşlarımın arasında artık o kelimeleri göremeyerek, onları söylediği sırada çektiği acıya dayanamadan çabucak sayfayı çevirdim. Sonraki sayfada da işler kolaylaşmıyordu. O günün gecesinde Barney’s’te olanlardı. Geçen hafta boyunca ondan kaçınma sebebim, acım ve öfkemi bastıramama sebebimdi.

O gece olanların tam sırasını hiç öğrenememiştim. Barney’s’te sarhoş olduğunu, Melanie’nin ben olduğumu düşündüğünü, kasabanın içinde oraya buraya saldırdığını ve Bobby’nin onu bayıltıp feribota sürüklediğini biliyordum ama hepsinin tam olarak nasıl olduğunu bilmiyordum. Artık öğrenmiştim ve karnuma sancılar girmesine ve göğsümün fiziksel olarak acımasına sebep oluyordu. Tam olarak ne düşündüğünü, ne hissettiğini, neyi umduğunu okudum ve yüreğimdeki acı yüzünden ölmek istiyordum.

Belki Lucy’dir. Belki ona söylediğim her şeyi duymazdan gelmiş ve bana geri dönmüştür. Yanlış olduğunu, burada olmaması gerektiğini biliyorum ama şu an sadece ona ihtiyacım var. Onu son bir kez daha görebilir ve sonra çekip gidebilirim.

Aynı şekilde hissettirmiyor ve aynı kokmuyor ama bunların bir önemi yok. Bacakları baldırlarımın üstüne biniyor ve fikrini değıştirip beni terk etmeden önce daha da yakına çekerek poposuna tutunuyorum.

Sesinden hoşlanmıyorum. O hep kulağımı titreten ve kalbimi daha hızlı çarptıran yumuşak, tatlı ahenk yok. Muhtemelen kalbim öldüğünden ve göğsümün içinde buruşmuş, işe yaramaz bir organdan başka bir şey olmadığındandır. Bu ses tiz ve sinir bozucu. Lucy gözümün önünde değişiyor ama umursamıyorum. Zaten benim hatam. Değişmiş olması ve aynı şekilde hissettirmemesi ya da aynı kokmaması benim hatam. Onu değiştirdim, onu incittim... hepsi benim hatam.

Tadı aynı değil ve bundan nefret ediyorum. Ben kendi Lucy'mi istiyorum, bu sarhoş, değişmiş hâlini değil.

Sinirli bağırışlar ve ayak sesleri duyuyorum ve kucağımdaki Lucy yeniden konuşunca irkiliyorum. Ona böyle konuşmayı kesmesini söylemek istiyorum. Farklı sesle konuşmayı, farklı kokmayı, farklı hissettirmeyi kesmesini... sadece kesmesini. BENİM Lucy'm olmasını BENİM Lucy'me ihtiyacım var.

Kahraman değilim, iyi bir adam değilim, iyi bir koca değilim... Bunların hiçbirisi değilim ve bunu görmeleri gerek.

Öne eğilip kollarımla belimi sararak kendimi tutmaya çalışırken kâğıtlar ve dosya sekerek yere düştü. Öyle çok ağlıyordum ki zar zor nefes alıyordum. Aldığım her düzensiz nefes göğsümü acıtıyor ve düşen her damla gözyaşı gözlerimi yakıyordu. Ben çok sevmişti, en karanlık zamanlarında dahi bunu hiç unutmamıştı. Benim için HİÇBİR anlamı olmayan bir kadının sözlerinin ona olan inancımı yitirmeme sebep olmasına izin vermiştim. O kadar korkak ve aptaldım ki. Tüm bu zaman boyunca aşkımın kanıtı gözlerimin önündeydi ve inanmayı reddetmiştim. Bir kez canınız yandığında boş vermek ve yeniden incinmeyeceğinizden korkmamak mümkün değildi. Ona güvenmeli, ona inanmalıydım ve bana verdiği aşkı alıp kollarımla sımsıkı sarmalı, hiç bırakmamalıydım.

Bana kendisinin verdiği günlük sayfalarını düşündüm, ona kimya dersi verdiğim günün anısını, benimle nasıl da flört ettiğini, gözünün sadece bende olduğunu ve âşık olduğum tatlı, güçlü, harika adama dönüşmesini düşündüm.

Evlilik teklifi ettiği günü ve o gün ne kadar gergin olduğunu, beni bırakmaktan ne kadar korktuğunu ve nasıl da ona uğrunda savaşacak, yaşayacak ve bana geri dönecek bir şeyler verdiğimi.

Düşün günümüzü ve ailesinin evinde düşün bardakların onda panik yarattığı, koşarak beni bulmaya yollandığı ve tören-den önce beni gelinliğimle görerek geleneklere karşı geldiğini. Nasıl beni görene dek, beni tutana, bana beni sevdiğini söyleyene dek sakinleşemediğini ve çıkmaya başlamamızın on beşinci yildnmnde deniz fenerinde yeminlerimizi tekrar etme sözü verdiğimizi.

On beşinci yildnmmz sadece birkaç hafta sonraydı.

Dışarıdaki muazzam rüzgâr pencereleri titretti, sandalyeden fırlayıp çabucak gözlerimdeki yaşları silmeme sebep oldu. Bu sabah biraz puslu olan gökyüzü şimdi hızla dönen hiddetli bulutlarla kapkaranlık olmuştu. Motelin önündeki caddede sıralamış ağaçlar rüzgârın kuvvetiyle sağa sola sallanıyorlardı.

Dosyayı ve kâğıtları çabucak toplayıp odadan çıktım, mutfak tezgâhındaki küçük televizyonu açarak hızla değişn hava hakkında hava durumunu dinledim.

“Tropikal Vera kasırgası beklenmedik bir dönüş yaptı ve şu anda Güney Carolina sahillerine vuruyor. Bazı yerlerde hızı saatte altmış beş kilometreyi bulan tehlikeli rüzgâr sebebiyle yayın bölgemizde olan tüm izleyicilerimizin nlem almasını ve kasırğa hazırlıklarına başlamasını rica ediyoruz. Bu fırtına henüz kasırğa seviyesine gelmemiş olsa da nlem almaktan zarar gelmez. Sizi Vera hakkında bilgilendirmeye devam edeceğiz, takipte kalın.”

40. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

Fisher'ı beşinci kez aramayı denerken elektrikler gitti geldi ama hâlâ cep telefonuna yahut Trip'in ev telefonuna cevap veren yoktu. Bobby ve Ellie'nin cep telefonlarını da denemiştim ve onları da açmamıştı. Kablosuz LED ışıklarını toplamayı bitirdim, otelin ilk katına yerleştirirken pillerini kontrol ettim ve Seth ile Mary Beth'e camlardan uzakta, evin ortasında durmalarını söyledim. Ön kapının açılıp rüzgârın etkisiyle çarpılarak kapandığını duydum, Fisher olmasını umdum.

"Beni gördüğüne bu kadar üzülme, Lucycik," diye mırıldandı Trip.

Ona doğru koşturdum ve çabucak sarıldım. "Özür dilerim, Fisher olduğunu sanmıştım. Bir saattir ona ulaşmaya çalışıyorum ama açmıyor."

Trip'in ceketini alarak üzerindeki suları silkeledim ve kapının yanındaki askıya astım. Araç yoluna bir bakış attım ve Trip'in cepinin orada olduğunu gördüm.

"Arabayla geldiğine göre dışarıyı epey kötü olmalı. Sen bu arabayla gelmezsin," dedim.

"Gerçekten fenalaşıyor. Uğrayıp iyi olduğundan emin olmak istedim. Fisher'ı sabahtan beri görmedim," dedi Trip. "İyi olduğundan eminim."

Trip kendi de ikna olmamış gibiydi ve bu bana kendimi daha iyi hissettirmedi. Fisher ne yaparsa yapsın her zaman telefonumu

açardı. Bu seferlik aramalarımı görmezden geldiğini umuyordum. Onun bu fırtınada dışarıda olması fikrinden hoşlanmıyordum. Trip'in de dışarıda olması fikrinden hoşlanmıyordum, gerçi beni kontrol etmek için gelmesi gerçekten çok tatlıydı.

"Bu havada dışarı çıkmak zorunda değildin, arayabilirdin," dedim. Sol omzunu sıvazlayıp suratını buruşturduğunu görünce, "Kolunun neyi var?" diye sordum.

Kolunu salladı ve bana gülümsedi. "Eh, sadece çıkarken arabanın kapısına çarptım ve sonra rüzgâr çarptı, bir şey yok."

Birkaç dakika boyunca endişeyle ona baktım, yüzünün kızardığını ve kendini iyi hissediyormuş gibi görünmediğini fark ettim. Onu kütüphaneye yönlendirip Seth ve Mary Beth ile tanıştırmak için yürümesine yardım etmeye çalıştığımda beni kışkırladı.

El sıkıştılar ve benim dışındaki herkes oturdu. Hâlâ oturamıyordum, Fisher'ın güvenli ve kuru bir yerde olduğundan emin olmadan olmazdı.

"Benimkinden daha büyük bir yerde fırtınanın geçmesini beklemek daha iyidir diye düşündüm. Bu rüzgârda benim küçük evim her an uçup okyanusa sürüklenebilirmiş gibi duruyordu," dedi Trip kahkahayla. "Haberler ne diyor?"

"Hâlâ kasırga olarak sınıflandırmıyorlar ama rüzgâr gerçekten fenalaşıyor," dedim.

Ön kapı sesli şekilde çalındı ve ben koşturmadan önce Trip'le umutla baktık. Fisher'ın annesini kapının öbür tarafında dikiirken, yüzünü rüzgârdan ve yağmurdan korumaya çalışırken gördüğümde çabucak kilitleri açtım ve o girebilsin diye kapıyı açarken kendimi korumak zorunda kaldım. Grace içeri koştururken su ve yapraklar uçarak motele girdi, yerleri kapladı. Kapıyı arkasından çarparak kapattım ve kilidi tekrar taktım.

"Grace, burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Büyük bir sepet uzatmadan önce bana ıslak ıslak sarıldı.

"Ulaşabildiğim kadar eve kumanya dağıtıyorum. Acil Fırtına Komitesi'nin başında olmak işimin hiç bitmediği anlamına ge-

liyor,” dedi gülerek. “Tanrı’ya şükür burası son durağımdı. Bir süre burada takılısam sorun olmaz, değil mi?”

Sepetin içine bir bakış atarak şişelenmiş suları, pilleri, el fenerlerini ve birkaç atıştırmağı gördüm.

“Tabii ki hayır! Bu harika, Grace, çok teşekkür ederim. Kütüphaneye gel, diğerleri orada,” dedim önden giderek.

“Umarım senin için sorun olmaz ama gelirken postalarını da aldım. Posta kutusunun kapağı ardına kadar açılmıştı ve bazı şeyleri kaybetmenden korktum,” dedi bir parça ıslanmış mektup ve fatura yığını uzatarak.

Onları elinden aldım, o yanına kanepeye otururken sepeti Trip’e uzattım. Mary Beth’le Grace tanışırken Seth’le Trip el fenerlerini birleştirmeye başladı.

Odanın içinde volta atarak yapacak bir şeyim olsun diye postalara bakındım. Önünde Fisher’ın el yazısı olan kocaman, beyaz zarfı gördüğümde kalbim küt küt çarptı. Dün ben postaları aldıktan sonra bırakmış olmalıydı. Boşanma evraklarının geldiği zarfa o kadar çok benziyordu ki açmaktan korkuyordum. Onu fazla mı uzağa itmişim? Kendimi toplamam için beni bekleyip durmaktan sıkılmış mıydı? Herkes fırtına hakkında muhabbet ederken onlardan uzak bir noktaya geçtim ve kendimi zarfı açmaya zorlayıp içindeki tek kâğıdı çıkarttım.

Sergili Lucy,

Pek çok şey için özür dilerim. Bunu sana neden yeniden söylediğimi bile bilmiyorum çünkü söylemek, göstermekle aynı değil. Şu anda sana ne kadar üzgün olduğumu gösteriyorum. Sana daha önce hiç mektup yollamadığım için özür dilerim. Sana seni ne kadar sevdiğimi ve benim için ne ifade ettiğini binlerce farklı şekilde söyleyen binlerce mektubu hak ediyorsun. Korktuğumu ve endişelendiğimi

biliyorum ama her şey yoluna girecek. Kader bizi birbirimize yazmış. Bu adada aşık olmamız ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmemiz gerektiğini yazmış...

Kaderimiz bu. Zarfın içindeki fotoğraf bunun kanıtı.

Hepimizi olmamız gereken yere yönlendiren bir ıçık var. Kaderde, senin benimle birlikte olman yazılmış, Lucy. Lütfen... benimle ol. Seni seviyorum. Daima.

Fisher

Gözlerim doldu ve bu noktada artık dökecek gözyaşımın kalmasına şaşırdım. Zarfın içine uzanarak bahsettiği fotoğrafı çıkarttım. Elimi ağzıma götürdüm ve titrek bir nefes aldım, mektup ve zarf elimden düştü. Elimdeki fotoğrafa bakakaldım, gördüğüm şeye inanamıyorum.

Ağladığımı fark edince Trip ve Grace bana doğru geldiler. Trip sırtımı okşadı ve Grace beni neyin bu kadar üzdüğünü görmek için omzumun üzerinden bakarak bana sarıldı.

"Sana bunu verip vermeyeceğini merak ediyordum," dedi usulca. "Birkaç ay önce fotoğraf albümlerinden birinde bulmuştum."

Trip de diğer omzumun üzerinden baktı ve kıkırdadı.

"Vay canına, şuna da bak. Bunu tamamen unutmuştum. Bu büyük kasırganın olduğu seneden değil mi?" diye sordu Grace'e.

Grace başını salladı. "Evet. O gün birilerinin fırtına panjurları konusunda yardıma ihtiyacı var mı diye bakmaya çıktığında Fisher'ı da yanına almıştın. Siz geri gelmeyince endişelenmekten hasta olmuştum."

"Hava, adanın sizin bulunduğunuz tarafına gitmeye çalışmayacak kadar kötüleşmişti," dedi Trip. "Tam da burada, motelde mola vermiş ve diğer herkesle birlikte oturmuştuk."

Sonunda sesimi buldum ve bakışlarımı fotoğraftan bakışları mı çektim.

“Bu da ne? Biri bana bunu açıklayabilir mi?” diye sordum til rek bir sesle, fotoğrafı önlerine sallayarak.

Trip beni kanepeye götürdü ve onunla Grace’in arasına oturdum. Fotoğrafı elimden aldı ve geri vermeden önce birkaç dakika kadar baktı.

“Fisher o kasırğa zamanında on bir yaşındaydı yani sen dokuz yaşlarında falan olmalısın, değil mi?” diye sordu.

Onu devam etmeye teşvik etmek için sessizce başımı salladım.

“Büyükbabanları burada, motelde ziyarete geldiğin son se neydi. Araba yoluna girer girmez o kocaman salkımsöğüt ağacı kökünden sökülmiş ve kamyonetimin hemen arkasına düşmüştü. O anda drenaj sistemi fazla yüklenmişti ve caddedeki su b leklerimize kadar geliyordu o yüzden Fisher’la verandaya koşturduk ve büyükbabanlar bizi içeri alıp tam da bu kütüphaneye getirdi,” diye açıkladı.

Elimdeki fotoğrafa baktım ve parmaklarımı yüzlerinde kocaman gülümsemelerle şöminenin önünde oturmuş iki çocuğun üzerinde gezdirdim. Ben ve Fisher, dokuz ve on bir yaşlarındayken. Neredeyse inanılmayacak gibiydi. Bu fotoğrafın çekildiğini hatırlamıyordum ve o kasırğa sırasında burada olduğumu bile hayal meyal hatırlıyordum.

“Biz buraya geldikten kısa süre sonra elektrikler gitmişti. Büyükbabanlar biz yetişkinleri bir sürü yemek ve oyun kâğıtları dağıtarak meşgul etti. Sen fırtına yüzünden çok üzülmüş ve korkmuştun ve kimse seni sakinleştiremiyordu,” dedi Trip. Öksürmek ve elini göğsünde gezdirmek için mola verdi. Alnı terle kaplanmıştı ve yüzündeki ifade hoşuma gitmiyordu.

“Trip? İyi misin?”

Ateşi var mı diye alnına bastırmaya çalışırken elimi ittirerek uzaklaştırdı.

“Benim için kaygılanmayı bırak, Lucycik ve hikâyeyi bitirme

me izin ver," diye yakındı. "Nerede kalmıştım? Ah, evet, neyse işte Fisher'ın her yere yanında taşıdığı bir tahta parçası vardı o zamanlar, onu oyarak bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Birinin problemi olursa diye alet çantam yanımdaydı o da ihtiyacı olanları aldı, senin elini tuttu ve siz ikiniz şöminenin oradaki köşeye geçip oturdunuz o kocaman tahta parçasıyla."

Trip köşeyi gösterdi ve birkaç saniye sessizce baktık ve ben Trip devam etmeden önce anımsamayla denedim.

"Fisher o tahtayı oymaya başladı ve sen hemen sakinleştin. Onun yanına kıvrıldın ve saatlerce onun çalışmasını izledin. Sanki sen onun öğrencisiymişsin de sana nasıl oyma yapılacağını öğretiyormuş gibi yaptığı her şeyi açıklamıştı. Hatta büyükanne ona birkaç boya bulup getirmişti ve Fisher da bitirdiğinde boyamasına yardım etmene izin vermişti."

Trip konuşurken burnumu çekip gözyaşlarımı sildim ve o güne dair bir anı zihnime süzülüyordu. Ertesi gün adadan gideceğim için üzgün olduğumu ve oğlandan bana giderken yanımda götürebileceğim bir şey yapmasını istediğimi hatırlıyordum.

"Her şey hesaba katılacak olursa burada muhtemelen sekiz ya da on saat tıkalı kalmıştık. Fırtına sonunda dindiğinde Fisher ve ben gitmeye hazırlanırken sen ağlamaya başlamıştın. Fisher oyduğu şeyi sana vermişti ve yüzün Noel ağacı gibi ışıldamıştı," dedi Trip gülümseyerek. "Keşke yaptığı şeyin ne olduğunu hatırlayabilseydim."

Bir başka anı daha geldi ve iç çektim. Onun bana bitirdiği şeyi verdiğini görmüştüm. Kırmızı, beyaz ve güzeldi ve onun böyle harika bir şey yapmasına yardım ettiğim için çok mutluydum.

El fenerlerinden birini alıp açarak tek kelime etmeden koltuktan kalktım ve merdivenlere koşturdum. Yukarı varıncaya kadar basamakları ikiye ikiye atlardım, Fisher Deniz Feneri odasına varana dek uzun koridorda koştum, kapıyı ardına dek açarak aralıktan içeri daldım. Odanın içine girer girmez durdum, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayabileceğinden emindim. Ben yavaşça odanın diğer ucundaki duvarın ortasında

kalan pencereye doğru yürürken rüzgâr ve yağmur motelin yan tarafını dövüyordu.

Tereddütlü ellerle uzandım ve avucumu ailemle buraya ilk taşındığımda çatı katında bulduğumdan beri beni kendine çeken kırmızı-beyaz tahtadan deniz fenerinin yan tarafında gezdirdim. On altı yaşındayken buraya geldiğim ilk gün hemen tozunu almış ve bu odaya koymuştum. Neredeyse her öğleden sonra bu raya gelir ve nedenini bilmeden önünde oturdum, buna bakar, dokunur ve severdim.

Bir başka anı daha geldi ve ailemin bana deniz fenerini yanına alamayacağını çünkü çok büyük olduğunu ve valize sığmayacağını söylediğini hatırladım. Adadan eve giden yol boyunca ağlamıştım neredeyse.

Dizlerimin üstüne çökerek altmış santimetrelik uzun, tahtadan deniz fenerini yerden kaldırdım. Aklıma dolan bir başka anı daha vardı ve doğru olup olmadığını öğrenmek zorundaydım. Deniz fenerini ters çevirdiğimde yüzüm buruştu ve hakikaten de gerçek olduğunu gördüğümde hıçkırdım. Şimdi yazdığı düzgün yazıyla, sadece daha büyük ve daha dağınık hâliyle işlenmiş ke-
limeler gümbürdeyen kalbimi acıttı.

*Umarım bir gün buraya dönüş yolunu bulursun.
Eğer bulursan, seninle deniz fenerinde
buluşacağım.*

Deniz fenerini göğsüme bastırdım ve öne arkaya sallandım. Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Her zaman bana dönüş yolunu bulacağına dair verdiği söz ve düğün günümüzde yeminlerimizi tazelemek için deniz fenerinde buluşacağımıza dair verdiğimiz sözler... Aynı sözleri on bir yaşındayken tahta bir deniz feneri-
ne kazımişti. Mümkün değilmiş gibi görünüyordu ama yine de öyleydi. Kanıtım, fotoğraf, Trip ve Grace'in anlattığı hikâye ve

küçük anı kırpıntıları vardı tüm bunların doğru ve gerçekten yaşandığına inanmak için.

“Ben ruh eşimi çocukken bulmuştum ve o her zaman hayatımın aşkı olacak, ne kadar yıl geçerse geçsin.”

“Bu adada âşık olmamız gerektiğini yazmış kader.”

“Kaderde, senin benimle birlikte olman yazılmış.”

Trip’in bize karısını ne kadar sevdiğini anlatırken söyledikleri ve Fisher’ın notunda yazdıkları beynimde rüzgâr ve yağmurun dışında döndüklerinden de hızlı dolandı durdu.

Deniz fenerini yere bırakarak kalktım, koşa koşa dışarı çıkıp merdivenleri indim. Trip’in ceketinin cebine uzanarak arabasının anahtarları aldım ve herkes ön kapıya yaklaşıp geri dönmem için bağırmaya başladığı sırada çoktan kapıdan çıkmış ve sert, yüzümü ısırın rüzgâr ve yağmura karışmışım.

41. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

Kasabanın su basmış caddelerinde yavaşça ilerlerken yeniden Fisher'ı aramayı denedim ama bana tüm sistemlerin çöktüğünü söyleyen sesle karşılaştım. Telefonu sinirle koltuğa fırlatarak sı lecekleri düşük seviyeden yüksek seviyeye getirdim ve daha iyi görmek için direksiyona doğru eğildim.

Caddedeki tüm dükkânların önünden geçtim, Barney's'in, sahilin, Trip'in evinden geçtim ama Fisher'ın kamyonetini hiçbir yerde göremedim. Tüm vitrinler bu öğleden sonra fırtına hız lanmaya başlar başlamaz kapatılmıştı ve şu an caddede olan tek aptal bendim.

Bobby'nin evine olan yolculuğumdan da aynı şekilde elim boş döndüm ama Ellie'nin evine vardığımda onun ve Bobby'nin arabasının araç yolunda olduğunu gördüm. Ellie'nin evi ana caddeyi iki yola ayıran çatalının ortasındaki bir tepedeydi ve direkt sahil kenarında olmayan birkaç evden biriydi. Kocaman bir bina olan motel ve tahliye merkezi dışında Ellie'nin evi diğer yerlerden iç tarafta olduğu için kasırga sırasında güvenli olacak yerlendendi ve Bobby'nin sahile bakan kulübesi yerine burada olduklarına sevinmiştim.

Arabayı onların arabalarının arkasına park ettim ve Ellie'nin fırtına panjurlarının ardına kadar açık olduğunu ve yanları döv düğünü fark edince hiddetle eve yöneldim. Ön kapıyı kilitlen memiş bulunca evin içinde isimlerini seslenerek dolaştım ama

cevap alamadım. Ellie'nin ayrı bir oturma odası olarak kullandığı bodrum katından gelen hafif horlama seslerini takip ederek çabucak halı kaplı merdivenlerden indim.

Ellie ve Bobby'yi kanepede kıvrılmış, uyuyakalmış hâlde buldum. Normalde önümdeki manzarayı çok şeker bulup anında cep telefonumla fotoğrafını çekmek isteyecek olsam da şu an buna vaktim yoktu.

Korkutmamak için ikisinin de adlarını usulca söyleyerek kanepeye gittim ve Ellie'nin omzunu sarstım. Fırlayarak uyandı ve gözlerinden uyku akararak kafa karışıklığı içinde bana baktı.

"Ne oluyor? Saat kaç?" diye sordu hırıltılı, uykulu bir sesle.

Bobby esnedi ve onun arkasında gerindi, gözlerini kırparak ve kafası en az Ellie kadar karışık görünerek bana baktı.

"Bugün Fisher'dan haber aldınız mı?" diye sordum telaş içinde, ikisi de bacaklarını koltuğun yanından sarkıtıp otururken.

"Saat kaç? Tanrım, hangi gündeyiz? Sen niye sırsıslıklamsın?" diye sordu Ellie, yeniden esneyerek yere sular damlatan ıslak kıyafetlerime bakarken.

İkisi de kendilerine gelmezse onları canlarını çıkarana kadar sarsmaya hazırdım.

"Sizin NEYİNİZ var?" diye sordum rahatsızlıkla.

"Pardon, dün gece her saat başı kustum. Her. Saat. Başı. Dün gece dokuzdan bu sabah dokuzaya kadar," diye açıkladı Ellie. "Bu sabah sonunda bitince film izlemek için bu koltuğa geldik. Uyuyakalmış olmalıyız."

Bobby saatine baktı. "Siktir. Neredeyse yedi saattir uyuyormuşuz."

Ellie'yle şakalaşmaya başladı ve ben kendimi kaybettim.

"DİKKATİNİ VER! BUGÜN FISHER'I GÖRDÜNÜZ YA DA ONDAN HABER ALDINIZ MI?"

Gülüşmeyi kestiler ve şok içinde bana baktılar.

"Ah, bu sabah biz uyuyakalmadan hemen önce uğramıştı. Tanrım, Lucy bu kadar abartılacak şey ne? Onu bir haftadır gör-

mezden geliyorsun, bir gün daha aynısını yapsan ne olur?" diye sordu Bobby alayla.

Ellie onun koluna yumruk attı, çenesini kapamasını söyledi ve Bobby anında özür diledi.

"Abartılacak şey şu ki kasırganın ortasındayız ve Fisher'a ulaşamıyorum!" diye bağırdım.

Bobby koltuktan atladı. "Benimle kafa mı buluyorsun? Kasırga boyu uyuduk mu biz?"

Merdivenlere koşturdu, Ellie'yle ben de hemen arkasından gittik.

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı merdivenlerin tepesine varıp mutfak penceresinden dışarı bakar bakmaz. "Kasırga olacağı habberlerini tamamen kaçırdım mı?"

Ellie arkasına geçti ve ellerini onun beline dolayarak parmaklarının ucunda yükselip omzunun üstünden pencereyi döven rüzgâra ve yağmura baktı.

"Sanırım artık bodrumumun ses geçirmez olduğunu biliyoruz," diye mırıldandı. "Lanet olsun, gitti ortanca çiçeklerim."

Söz konusu çiçeklerin pencerenin önünden uçuşmasını izledik.

"SİKTİR!" diye bağırdı Bobby birden, Ellie'nin kollarından çıkıp tezgâhtaki cep telefonuna uzanarak.

"Telefon şebekesi çöktü," dedim. "Sorun ne?"

Bobby beni duymazlıktan geldi, telefonunu kullanmayı deneyip de başarısız olunca yine küfür etti.

"Siktir, orospu çocuğu, siktir!" diye bağırdı telefonu tezgâha fırlatarak. "Kimse Fisher'dan haber almamış mı?"

O holdeki dolaba koşup, kapısını açıp çabucak dalış ekipmanlarına bakarken beni de panik sardı. Bobby nişanlandıklarından beri yavaş yavaş eşyaları Ellie'nin evine taşımaya başlamıştı. Ellie'nin evi onun kulübesinden daha büyüktü ve onun küçük bekâr evi kulübesinin aksine yeni bebek için bir sürü odası vardı.

Orta raftaki boş bir çantayı aldı ve sinirle çantayı duvara fırlatırken tekrar küfürler etti.

“Ne oluyor, Bobby?” diye sordum gergince.

“Fisher sabah uğradığında bazı dalış ekipmanlarını ödünç almak istedi. Hava bulutluydu ama fırtınaya dair bir hava durumu raporu yoktu,” diye açıkladı küçük mutfakta volta atarken. “Hava kötüleşmeden son kez dalmak istemişti. Ona onunla gitmek için fazla yorgun olduğumu ve birkaç saat uyumam için bana zaman vermesi gerektiğini söyledim. Tek başına dalmaması gerektiğini gayet iyi biliyor, o orospu çocuğu!”

Elimi ağzıma götürdüm ve Ellie anında yanıma gelip bana sarıldı.

“Muhtemelen gitmemiştir, Bobby. Sadece bir yerlerde oturup fırtınanın dinmesini beklediğinden eminim,” diye açıkladı Ellie.

“Şu çanta ONUN ekipmanlarını sakladığım çanta, Ellie. Bu sabah uğradığında buradaydı. Gözlerimi daha fazla açık tutamadığımdan kendi kendine evden çıkmasını ve uyandığımda onu arayacağımı söylemiştim. Ben bakmıyorken almış olmalı.”

Ellie bana daha da sıkı sarıldı, hâlâ bizi Fisher’ın iyi olduğuna ikna etmek için elinden geleni yapıyordu.

“Sorun yok, bu fırtınada dalış yapmaya gitmesinin imkânı yok,” diye temin etti beni.

“Eğer suyun altındaysa yüzeye çıkana dek fırtınanın geldiğini fark etmemiş olabilir,” dedi Bobby.

“Dalış kulübesine uğradım ama kamyoneti orada değildi. Başka bir yere gitmiş olabilir mi? Hep orada daldardınız,” dedim midem korkuyla çalkalanırken.

Bobby volta atmayı bıraktı ve ellerini saçından geçirdi. “Bütün hafta depresif ve keyifsizdi. Ona bütün öğleden sonrayı boşaltacağımı böylece kafasını toplamak için istediği kadar zamanı olacağını ve su altı manzarasının tadını çıkartabileceğini söylemişim. Başka bir yerde, ona seni anlatan bir yerde dalmak istediğinden bahsetmişti, artık ne sikim demekse bu.”

Hepimizi olmamız gereken yere yönlendiren bir ışık var.

Ellie’nin kollarından sıyrıldım ve dış kapıya koşturdum.

“LUCY! Bu fırtınada dışarı çıkamazsın,” diye bağırdı Ellie.

“Lucy, BEKLE! Ben de seninle geleceğim!” diye seslendi Bobby.

İkisini de duymazlıktan geldim, fırtınanın içinde olabildiği kadar hızlı ilerleyerek kollarımı yüzümün önünde tutarak Trip’in arabasına ulaşmak için rüzgâr ve yağmurla savaştım.

Doğru yöne gittiğimi bilmemin tek sebebi gökyüzünde daireler çizen, sel gibi yağan sağanağın arasında bile parlakça ışıldayan işaret ışığıydı. Bir iki adım ötemi zar zor gördüğüm düşünülecek olursa olması gerekenden daha hızlı sürüyordum. Trip’in arabası rüzgârın gücüyle sağa sola savruluyor ve deniz fenerine giden çakıl taşlı yolda aşağı yukarı sallanıyordu. Deniz fenerinden yarım kilometre uzağa, plaja giden patikanın tam da önüne park etmiş kamyonetin görüntüsü kapıyı açıp şoför penceresine koşmama sebep oldu. İçeri baktım, boş olduğu görünce bileğe kadar gelen yağmur birikintilerinin arasında yürümeye başladım, derime batan yağmur damlalarından yüzümü korumakla uğraşmadım bile.

Patikada ilerlerken, kaya aşıntıları üzerinden koşarken Fisher’ın adını olabilecek en yüksek şekilde haykırdım. Su adaının içine o kadar taşmıştı ki yaklaşık yüz metrelik bir plaj kalmıştı, normalde üç katı büyüklükte olurdu. Fisher’a seslenmeye devam ettim ama rüzgâr sesimi geri bana getiriyordu. Dalgalar birbiri ardına hırçınca sahile vuruyor ve sanki Tanrı kendisi yerine inip de yumruğunu sahile geçirivermiş gibi kumlara çarpıyordu.

Ellerimi gözlerime siper ederek göz kırptırdım, yüzüme vuran yağmurun arasından görmeyi denedim ama işe yaramıyordu. Dalgaların ötesini göremiyordum. Rüzgârdaki bir değişiklik yağmurun yön değiştirmesine sebep oldu yani artık yüzüm yerine sırtıma vuruyordu ve biraz daha net görebiliyordum. Rüzgâr onları her yöne atarken ıpsıslak saçlarımı gözlerimin önünden çekmeye çalıştım. Sahili çabucak taradığımda çok da uzakta olmayan bir şey dikkatimi çekti. Karnıma sancılar girdi ve koşma

ya başladım, ıslak kumların üzerinde dizlerimin üstüne düştüm. Sahilde bir yağmur birikintisinin ortasında, içinde iki hava tankı olan teçhizat takımı duruyordu. Fisher dalmaya geldiğinde giydiği şeylerin aynısından.

Neden bunu yapmıştı? Fırtına olacağını bilmese bile neden buraya gelmişti? Tüm hayatı boyunca dalış yapmıştı; yani burada, deniz fenerinde olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Kayaların altındaki akıntı tahmin edilemezdi ve yıllardır deniz fenerinin yakınlarındaki okyanusun altında ne olduğunu görmek istedikleri için uyarıları yok saymayı seçen insanların başına gelen bir sürü kaza olmuştu. Lanet olsun, bunu biliyordu!

Sahile vuran dalgalar bana gittikçe daha çok yaklaştı. Oradan uzaklaşmam gerektiğini biliyor ama kıpırdıyamıyordum. Az evvel sahile vuran çılgın bir dalganın arasında süzülen parlak sarı bir şey gördüğümde donup kaldım. Nesne hemen yükselen suyun üzerinde bana doğru süzülüyordu, su onu arkasında bırakıp denize geri dönmüş, onu kuma bırakmıştı. Gözyaşları ve yağmur görüşümü bulandırırken ıslak kumların üzerinde sürünerek emekledim. Sarı-siyah dalış paletlerini kumdan aldım, göğsüme bastırdım ve öfkeyle kıvranan okyanusa doğru bir çığlık kopardım.

42. BÖLÜM

Fisher

Günümüz

Bu bölgede, hele de tek başıma, dalmamam gerektiğini biliyordum ama burada olmaya, şu an Lucy'yle gerçekten birlikte *olmadığımdan* bana Lucy'yi hatırlatan bir yerde olmaya ihtiyacım vardı. Bir şeyleri çözmesi için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum ama ondan uzak geçen bunca zaman beni öldürüyordu. Eğer ona dokunamazsam, öpemezsem ve ona onu ne kadar sevdiğimi göstermezsem nasıl onu kaderimizin birlikte olmak olduğuna ikna edebilirdim ki? Sabah ilk iş o notu ve fotoğrafı posta kutusuna bırakmak son çaremdi.

Birkaç saniyede bir ciğerlerime hava üfleyen nefes aparatının gelişigüzel, lıkır lıkır sesi okyanusun dibinde kulağıma dolan tek sestti. Sakin ve huzur doluydu ve kendimi ne zaman kafam karışmış ve tedirgin hissetsem, Lucy dışında kafamı toplamama yaradım eden tek şey olmuştu. Aşağıda olmayı, balık ve mercanlarla aynı alanı paylaşmayı seviyordum. Kendimi bırakır bırakmaz zaman mefhumunu yitirmiştim ama tankımdaki hafif bip sesine bakılacak olursa yalnızca yarım saatlik havam kalmıştı, bir süredir buradaydım. Neredeyse dört tank değiştirmiş olsam da hâlâ yüzeye çıkmaya hazır değildim. Dışarı çıkmak ve sevdiğim kadının benim riske değip değmediğine karar vermesini hâlâ beklediğim gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum. Lanet olsun, ona layık olmak istiyordum.

Her şey harika gidiyordu. Bir sürü engeli aşmıştık ve hiçbir

şeyin bunu mahvedebileceğini düşünmemiştim. Elime geçen her şansta kulübemizde çalışmak için yanından sıvışıyor, kendimi kaybettiğim gece kırdığım yatak odası kapısını tamir ediyordum ve Bobby de kapıyı boyamama ve rehabilitasyona gittikten sonra depoya kaldırdığı eşyaları eve geri taşımama yardım ediyordu. Lucy'ye sürpriz yapmak istiyordum, onu evimize götürüp, dizlerinin üstüne çöküp yeniden karım olması için yalvarmayı. Hâlâ her yere yanımda taşıdığım nikâh yüzüklerini vermeyi, hayatını benimle geçirmesini ve beni sonsuza dek sevmesini isteyecektim. Ellie ile plaja gittiği gün sonunda her şeyi tamamlamıştım ve sıkıştığım *Melanie*'si saçmalıklarını ortaya dökmeye karar vermişti.

Lucy'yle o gece Barney's'te *olmayan* şeyler hakkında daha çok konuşmalıydım. Onu ilk kez öptüğümünden beri bir tek onun olduğu konusunda onu ikna etmek için elimden geleni yapmalıydım. Hiçbir kadın, asla ona denk olamazdı ve kendini benim onu gördüğüm şekilde görebilmesini diliyordum. Benim için ne kadar güzel ve mükemmel olduğunu görebilmesini diliyordum. Ellie Melanie'nin Lucy'ye söylediklerini anlattığında hayatımda ilk kez bir kadını boğmak istemiştim. Melanie'nin sahte göğüsleri, sahte saçları ve etrafındaki her şeye karışma hakkını kendinde bulması onu benim için dünyanın en çirkin insanı hâline getiriyordu.

Birden parlayan öfkem hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez yüzündeki o kibirli ifadeyi silmişti. Melanie bebek gibi ağlamıştı ama onun için biraz olsun üzülmemiştim. Bir sürü koca değiştirmişti ve gerçek aşkın ne olduğuna dair bir fikri olduğunu sanmıyordum. Onu lisede bir kez becermiştim ve o sürtük kendi görünüşünden o kadar emindi ki neredeyse on beş yıldır onun o kıcının peşinde ölüp bittiğime hakikaten inanıyordu. Geçen sene beş dakikadan az süren sarhoşluk hatası onu devamı için hazır olduğuma ikna etmeye yetmişti. Dünya üzerinde kalan son kadın da olsa ne şartta olursa olsun onu becermeyeceğimi söylemiştim. Ona Lucy'nin HEP olduğunu ve hep de olacağını hatırlatmış ve eğer ikimizden de uzak durmazsa hayatını zaten olduğundan daha da beter hâle getireceğimi söylemiştim. Özür

dilemeye çalışmıştı ama ona siktirip gitmesini söylemişim. Zaten yeteri kadar zarar vermişti, birkaç pişmanlık kelimesi hiçbir şeyi düzeltmeyecekti.

Lucy biz daha gençken benim için yeteri kadar güzel olmadığı ya da yeteri kadar iyi olmadığı gibi birkaç şeyden bahsetmişti ama o güvensizliklerin bazılarını bugünlere taşıdığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Barney's'te olanların hâlâ içine dert olduğunu, sadece ortaya saçılıp kurmak için çok uğraştığımız her şeyi yıkmayı beklediğini fark etmemiştim. Neden ona o gece kafamdan neler geçtiğini açıklamaya daha fazla vakit ayırmamıştım ki? Bir kez konuşmuştuk ve aptalca bunun yeteceğini düşünmüştüm ama onu daha iyi tanıyor olmalıydım. Onu zaten yeterince tanıyordum ve daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu fark etmeliydim. Ne kadar ikna edici olunursa olunsun erkeğinin onu aldattığına inanan bir kadın böyle bir şeyi kolaylıkla atlatmazdı. Yüzünü ellerimin arasına almalı ve gözlerinin içine bakıp HİÇ KİMSENİN bana ona verdiğim sözleri ve yeminleri unutturamayacağını söylemeliydim. Aklımın yarısını anılarla ve viskiyle yitirmiş olsam bile başka bir kadının içinde olmak düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

Lucy'nin arkamdan iş çevirip moteli kurtaracak bir anlaşma yapmak için o çök suratlı eski sevgilisiyle konuşmasının ihanetini de boş veremiyordum ayrıca. Doğal olarak bu küçük bilgiyi artık hangi dedikoduculardan duyduysa oradan duyar duymaz bana yetiştiren babam olmuştu. Neden bana güvenmeyip ya da yardımımı kabul etmeyip de *ona* inanıp, *onun* yardım etmesine izin verdiğini anlamıyordum. Yapmak istediğim tek şey onu korumak ve mutlu olduğundan emin olmak, neden bunu göremiyordu?

Burada, suyun altında, her şeyin sakın ve güzel olduğu yerde olmak her şeyin bütünü oluşturan küçük parçacıklar olduğunu fark etmeme yardım etmişti. Onu neredeyse sonsuza dek kaybediyordum. Gerçekten de eski sevgilisiyle sidik yarıştırmak istiyor muydum? O istediğini aldıktan sonra paranın nereden geldiği fark eder miydi? Ve ona boşanma evrakları yolladığımı,

kalbini kırdıktan sonra bir yıl boyunca onu rezil ettiğim düşünülecek olursa onun güven eksikliği konusunda yakınmaya ne hakkım vardı?

Tankımdaki alarm çılgınca biplemeye başladığında düşüncelerimi bir yana bıraktım ve bacaklarımla suyu tekmeleyerek yüze çıkmaya başladım. Yaklaştıkça suyun dinginliği de yitiyordu. Başımın yukarısında suyun hiddetle döndüğünü görebiliyordum ve ben buradayken yukarıda neler olup bittiğini merak ettim. Suyu itmek daha çok efor gerektirdi ve akıntı öyle güçlüydü ki beni dibe çekip döndürmeye çalışıyordu. Tankımda çok hava kalmadığını fark ederek biraz paniklemeye başladım. Vücudumdaki her kasın gücünü kullanıp ayaklarımdaki paletlerin de yardımıyla suyu tekmeledim ve yüze resmen tırmana tırmana çıktım, devasa bir dalga başımın üstünden geçip beni aşağı inmeye zorladığında kafamı daha yeni su üstüne çıkarmıştım. Döndüm durdum, tepetaklak oldum ve kendimi düzeltip hangi tarafın yukarısı olduğuna karar vermek birkaç saniyemi aldı.

Neler oluyor? Kıyıdan yeteri kadar uzağım, yani burada dışarıdakiler gibi dalgaların olmaması gerekir.

Yeniden olabildiğince güçlü şekilde suyu tekmeledim ve yüze fırladığımda gelecek bir başka dalgaya hazırdım. Kıyıya doğru elimden geldiği kadar hızlı şekilde yüzdüm, dalgaların beni ele geçirip, dibe geri itmesine izin vermektense dalgaların üstünde kalmaya çalıştım. Üzerimdeki gökyüzü neredeyse katran karasıydı ve yüzerken rüzgâr ve yağmur, okyanusun yüzeyini dövüyordu. Regülâtörü ağzımdan çıkarttım ve dişlerimi kenetledim, dönen, hiddetli suda attığım her kulaçla kolumdaki kaslar yanıyordu.

Kıyıya varmam normalin iki katı zaman aldı ve vardığımda paletlerimi suda bir yerlerde kaybettiğimi fark ederek kuma yüzüstü düştüm. Rüzgâr ve yağmur öyle şiddetle vuruyordu ki bacaklarımla ve kollarımın üzerinde doğrulmak, hele de sırtımda tankımın ve teçhizat sisteminin ağırlığı varken, mücadele gerektiriyordu. Çabucak paketi sırtımdan çözdüm ve üzerimden çıkar-

dım, o kadar zor nefes alıyordum ki soluksuz kalmak üzereydim. Sahili emekleyerek geçerken teçhizatın kumda kalmasına izin verdim. Kollarım ve bacaklarım bir mola vermem için haykırıyorlardı ama omzumun üzerinden attığım bir bakış bana hareket etmeye devam etmem gerektiğini gösterdi. Okyanusu hiç böyle çıldırmış hâlde görmemiştim ve ben aşağıdayken yukarıda ne olup bittiği konusunda hiçbir fikrim olmamasına inanamıyordum.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım, eğilmiş vaziyette durarak yüzümü rüzgârdan ve acı veren yağmurdan mümkün olduğunca koruyarak nereye gittiğimi görmeye çalıştım. Başımı kaldırıncı akıntının beni kamyonetimi park ettiğim sahilin patika yolunun önünden çok uzağa sürüklediğini fark ettim. Deniz fenerine daha yakinken arabaya koşmayı deneyecek değildim. Ayaklarımı kuma bastırarak vücudumu rüzgâra karşı mümkün olduğunda hızlı hareket ettirerek beni deniz fenerinin kapısına götürecek küçük o patikayı buldum.

Eski, paslanmış kapıyı açmak birkaç küfür ve biraz uğraş gerektirdi ve açtığımda rüzgâr kapı kolunu elimden uçurup kapıyı binanın yan tarafına çarptı. İte kaka içeri girdim, siyah-beyaz damalı zemine yığılmadan önce vücudumun ağırlığını kullanarak kapıyı arkamdan kapattım. Sırt üstü yattım, soluklanmaya çalıştım ve kocaman deniz fenerinin tepesine döne döne çıkan spiral merdivene baktım. Yıllar önce Trip'le zemini yeniden döşemiş ve olur da turistler sezon dışında buraya gelip de etrafa bakmak isterlerse diye ısıtma sistemi eklemiştik ve buranın içinin bir şekilde döşenmiş olmasına şükreliyordum. Yerler pürüzsüz, kuruysa ve eski deniz fenerlerinde olduğu gibi su birikintisi dolu değildi ve kafama damlayan sular yoktu. Yıllar içinde burayı elimizden geldiğince sağlamlaştırmıştık ve binanın yan tarafını döven rüzgâr ve yağmura rağmen buranın her şeye dayanabileceğini biliyordum.

Bunun bir kasırga başlangıcı olduğunu fark ettiğimde panik beni ele geçirmeye başladı. Lucy'nin nerede olduğunu ya da güvende olup olmadığını bilmiyordum. Orada ne olduğunu ya

da ne kadar tehlikeli olduğu umurumda değildi, burada soluklanmak için birkaç dakikadan fazla duramazdım. Kamyonetime atlamalı ve Lucy'ye, adanın öbür tarafına gitmeliydim. Dalgıç kıyafetim sanki beni boğuyor gibiydi o yüzde çabucak fermuarını açtım ve kollarımı içinden çıkarıp üzerimde mayom dışında bir şey kalmayana dek soyundum. Saniyeler içinde binanın tepesinde dönen ışığın motorize sesi kesildi. Oda koyu karanlığa gömüldü ama şükürler olsun ki yedek jeneratör devreye girdi ve duvardaki lambalar tekrar yandı, odayı hafif ışıklarıyla aydınlattı. Ne yazık ki jeneratör ısıtma sistemini sürdürecektir kadar güçlü değildi ve birdenbire üşüyüverdim. Şansıma Trip gizli bir romantikti ve kapının oradaki küçük masaya deniz fenerine gelip de birbirlerine sokulup manzaranın tadını çıkartmak isteyen çiftler için her zaman birkaç temiz battaniye bırakırdı. Yığından bir tanesini alarak kendime sardım, ellerimi ağzımda birleştirerek buz tutan parmaklarıma sıcak hava üfledim.

Dışarıdan çığlığa benzer bir ses geldiğini duydum ve ellerimi ısınmak için ovuşturmayı bırakıp kulak kesildim, dikkatle dinledim ama duyduğum tek şey yağmurun, deniz fenerinin yan tarafına vuruşu oldu. Başımı salladım ve battaniyeyi kendime sıkı sıkı doladım.

Bir başka çığlık daha duydum, öncekinden daha da yüksekti. Rüzgâr, sesi binaya dek taşımıştı sanki. Ayağımın dibindeki dalgıç kıyafeti yığınının üstünden geçtim bu havada dışarıda kimsenin olmayacağını düşünerek kapıya yöneldim. Yine de dışarıda benim kadar aptal biri daha varsa onlara yardım etmeden burada öylece oturamazdım. Beni dışarıdaki havadan koruması için dalgıç kıyafetlerimi tekrar giymeyi düşündüm ama o şeyi tekrar giymek sonsuza kadar sürebilirdi. Bir başka çığlık yağmur ve rüzgârı yardı ve dışarıda her kim varsa dünyanın en büyük acısını çekiyor gibiydi. Battaniyeyi omzuma atmaktan başka bir şeye zamanım yoktu, kapıyı açtım ve fırtınanın içine doğru koşturdum.

43. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

Hareket etmem gerekiyordu. Bu sahilden gitmeliydim ama yapamıyordum. Rüzgâra doğru çığlıklar atmaktan boğazım tahriş olmuştu ve üzerime şiddetle yağan yağmur yüzünden yüzüm yanıyordu ama yine de umurumda değildi. Ben burada, kumda çığlıklar atarak, ağlayarak, fırtınaya lanetler ederek durdukça gelgit giderek daha da yaklaşıyordu ama hareket etmedim. Okyanus tarafından alınıp götürülmek istiyordum. Suyun beni denize taşımaya ve beni suçlulukla, acıyla boğmasına izin vermek istiyordum. Zalim dalgalar kıyıya vurdukça su bacaklarıma kadar geliyordu ve su geri çekildiği her seferde dizlerim daha da kuma gömülüyordu. İnce tişörtüm vücuduma yapışmış, ıpsıslak kotum bacaklarımı sarmıştı. Yüzüme dağılmış saçlarım nemli yanaklarıma çarpıyor, gözlerime batıyordu. Rüzgâr, yağmur ve yakan okyanus suyu yüzünden öyle üşümüştüm ki vücudum sarsılıyor ve kaslarım acı içinde haykırıyordu.

Rüzgârın içinde adımlarımı duyduğumu sandım, hıçkırdım ve öne eğildim, hâlâ Fisher'ın paletlerini göğsüme bastırmış olabildiğince sıkıyor, lanet olası bir plastik parçası yerine kollarımda onun olmasını diliyordum. Paletleri sinirle ayaklarımdan ucunda çalkan okyanusa fırlattım ve öne eğildim, ellerim suya ve yumuşacık kumlara battı. Dalgalar kollarıma ve göğsüme çarparken düşünmeden köpüklü dalgalara doğru emeklemeye başladım. İçimde ayağa kalkıp yürüyecek hiçbir şey kalmamıştı. Emekle-

dim, hıçkırdım, sinirli gelgitlere elimi geçirdim, dizlerimi su ve kum boyunca sürüyerek gözyaşlarımla ve ağzıma, burnuma tekrar tekrar giren tuzlu suyla boğuldum.

Yeniden adımlı duydum, daha yüksek ve korku dolu bir sesi bu kez. Durdum, önümdeki kocaman dalgalara baktım. Koşmalıydım ama zaman yoktu ve umurumda değildi. *Devam et ve beni yut, devam et ve beni denizlere sal... umurumda değil.* Gözlerimi kapattım ve adımın öyle bir acıyla seslenildiğini duydum ki dalgalar üzerimden geçip giderken zaten kırılmış kalbim parçacıklarına ayrıldı. Ellerim ve dizlerim birden sahilten söküldü. Omzum kuma geçti, başım çakıllara ve deniz kabuklarına değdi ve aşağı yukarı, içeri dışarı ağız dolusu su yutarken döndüm de döndüm. Okyanusa karşı koymaya çalışmadım bile, sadece vücudumun gevşemesine izin verdim ve bıraktım beni nereye götürecekse götürsün. Başım dönüyordu, hissizleşmişim ve vücudum bez bebek gibi oradan oraya dönerken ne tarafın yukarısı olduğunu bile bilmiyordum. Göğsüm daralmaya başlayıp panik beni ele geçirirken otomatikman nefes almak için ağzımı açtım. Kalbim ölmekten başka bir şey istemese de beynim hâlâ yaşamak için savaşıyordu.

Sert, güçlü ve sıcak bir şey, soğuk okyanus suyundan çok farklı bir şey, belime dolandı ve beni geri çekti. Tırmalıyor, karşı koyuyordum, beni bırakması ve sadece burada, suyun altında kalmama izin vermesi için çabalıyordum ama reddediyordu. Tutuşunu sıkılaştırdı, beni geri çekmeye devam ederken iyice sıkı; ta ki başım birden yüzeye çıkana dek. Öksürdüm, püskürdüm, ağladım, su tükürdüm, soğuk hava ciğerlerime dolarken göğsümde bir acı peyda oldu. Bacaklarımla altına ve sırtıma sarılan kolları hissedene dek vücudum suyun üstünden çekildi, anında tanıdığım bir güç ve sıcaklıkla sarmaladım.

Vücudum taşınırken baş dönmesi ve dengesizlikle gözlerimi kapattım. Hâlâ vücudumu döven rüzgârı ve yağmuru dahi umursamadım. Ta ki sonunda birden ikisi de kesilene ve etrafımda bir sıcaklık hissedene, biraz evvel kulaklarımı delen

rüzgârın boğuk bir uğultudan ibaret kaldığını fark edene kadar. Bir battaniye etrafıma dolanırken öksürükler yine vücudumu yıktı geçirdi ve güçlü eller sırtıma vurup ovaladı, öne eğilip daha fazla su çıkarmama yardım etti ve birden bir daha duymayı hiç beklemediğim sesi duydum.

“Lucy, Lucy’m, ne *halt* ediyordun sen?”

Başım hemen kalktı ve o bana bakıp ıslak saçlarımı yüzüm-den çektikten sonra iki avucunun içini başımın üstünde gezdirip yüzümü avuçlarının arasına alırken Fisher’ın endişeli, yaş dolu gözleriyle karşılaştım.

“Sana zamanında ulaşamayacağımı sandım. Aman Tanrım, seni neredeyse kaybediyordum,” diye fısıldadı korkuyla. “O dalga tam tependen geçti ve seni neredeyse kaybediyordum.”

Kendimi ona fırlattım, kollarımı etrafına doladım, güçlü kollarının belimi çevrelediğini ve beni mümkün olduğu kadar yakınına çektiğini hissettiğimde hıçkırıklarımda yankılandı. O kadar sıcak, gerçek ve canlıydı ki ağlamayı kesemiyordum. Birazcık, sadece yüzünü görebilecek kadar geri çekildim. Bir daha görmemeyi, bir daha dokunmamayı ya da bir daha öpmemeyi hayal dahi edemediğim güzel, harika yüzünü.

“Seni seviyorum, seni çok seviyorum,” dedim ona hırıltılı bir sesle, gözyaşları yüzümden dökülüp tuzlu suyla karışırken.

Titrek bir nefes verdi, ellerini yanaklarıma kaydırıp ve yüzümü avuçladı. “Seni ne kadar sevdiğim konusunda hiçbir fikrin yok, Lucy. Hiçbir fikrin yok.”

Ellerinin içinde başımı salladım, dudaklarım düşmekte olan yaşlarla titriyordu. “Var. Biliyorum, hep biliyordum, sadece görmek istemedim. Şimdi görüyorum ve çok özür dilerim. Sana inanmalıydım, sana güvenmeliydim. Seni seviyorum, Fisher. Her şeyimle ve tüm benliğimle.”

Hıçkırıkları benimkilere katıldı ve beni sertçe kendisine çekti. Kucağında oturdum, o bizi deniz fenerinin zemininde öne arkaya sallarken kollarına tutundum. Beni sadece geniş battaniyeyi

omuzlarımızın etrafına saracak kadar bıraktı, sonra tekrar göğsünün sıcaklığına çekti.

“Sen benim ışığımsın, Lucy,” dedi. Ellerimi yüzünde, omuzlarında ve göğsünde gezdirdim. Hâlâ kendimi onun gerçek olduğuna, burada olduğuna ve onu kaybetmediğime ikna etmeye çabalarırken. “Sen hep benim karanlıktaki ışığımsın. Hayatta oluşumun, burada oluşumun ve her gün nefes alışımın sebebi sensin.”

Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurmadan önce burnumu, yanaklarımı ve alınımı öptü.

“Ben sözümü tuttum. Sana dönüş yolumu buldum ve HER ZAMAN sana dönüş yolumu bulacağım, nereye gidersem gideyim, sonsuza dek,” diye yemin etti.

“Lütfen, beni bırakma, bir daha asla,” diye yalvardım. “Seni seviyorum. Sen benim için her şey demeksin. Melanie umurumda değil, motel umurumda değil, seninle birlikte olmak ve ömrümün geri kalanı boyunca seni sevmek dışında *hiçbir şey* umurumda değil.”

Kendi gözlerini kapatmadan ve alnını benimkine yaslamadan önce gözlerimdeki yaşı sildi.

“Senden başka kimse olmadı ve asla da olmayacak, Lucy. Nasıl olur da biri seninle mücadele edebilir ki?” diye sordu. “On bir yaşından beri kalbimdesin. Fırtınamı dindirensin ve seni asla kendimden uzaklaştırmamalıydım. Ne kadar güçlü olduğunu, *başından beri* ne kadar güçlü olduğunu fark etmem gerekirdi. Senden çekip gitmek yaptığım en büyük hataydı. Sensiz yaşamıyorum, Lucy. Yapamıyorum. Lütfen bana geri dön. Evlen benimle. Sev beni. Benimle yaşla. Bunu sensiz yapamam.”

Dudaklarını öptüm, ağzında durakladım.

“Geri dönemem çünkü hiç gitmedim. Hiç gitmedim,” diye fısıldadım dudaklarına doğru. “Hep buradaydım, bana dönmeni bekliyordum.”

Fisher vücutlarımızı yana eğdi, dalış kıyafetine uzandı. Diğer eliyle beni bırakmayı reddederek tek eliyle yerde sürükleyerek

çekti. Kıyafetin göğsündeki küçük bir cebin fermuarını açtı. Elini aramıza götürdüğünde aşağı baktığımda nişan ve düğün yüzüklerimi avucunun içinde buldum.

Gözlerim yine yaşlarla bulandı onları orada görünce.

"Bana bunları gönderdiğin günden beri yanımda taşıyorum. Artık onları elimde tutmak istemiyorum," dedi sol elimi alıp yüzükleri parmağıma geçirirken.

Elimi dudağına götürdü ve yüzüklerin tepesine bir öpücük bıraktı.

"Bu kadar güçlü olduğun için seni seviyorum."

Elimi çevirdi ve avucumun içini öptü.

"Sana geri dönmemi beklediğin için seni seviyorum."

Elini bileğime sardı ve beni kendine çekti, aşk, tutku ve vaatle öperek.

"Ömrümden on sene götürmüş olsan da benimle bu deniz fenerinde buluştuğun için seni seviyorum," dedi sırtarak.

Başını yana eğdi ve yanağımlı öptü, dudaklarını kulağıma kadar gezdirdi.

"Hepsinden öte, seni Lucy olduğun için seviyorum," diye fısıldadı kulağıma. "BENİM Lucy'm."

Fırtına üzerimizde kükrerken, battaniye yığınlarının üstünde deniz fenerinin yerine kıvrılmışken, Fisher yavaşça ıslak kıyafetlerimi çıkarttı. Vücudumun her zerresine dokundu, öptü, üzerinde elini gezdirdi, her bir öpücükten sonra aşk sözleri fısıldadı. Kendini üzerimde tuttu ve bacaklarımı beline doladım. Ağırlığını ve gücünü hissetmek isteyerek onu kendime çektim. İçime ilk kez girdiğindeki hisse asla alışamayacaktım, bana kendimi ne kadar dolu, sevilen, arzulanan biri gibi hissettirdiğine. Aşkımız çok sene atlamıştı ve çok anıyla doluydu, onsuz bir gün daha hayal edemiyordum ve bir daha asla onsuz bir gün geçirmemek için sessiz bir dua ettim.

Fisher ile birlikte yavaşça hareket ettik, rüzgâr ve yağmur deniz fenerini döverken birbirimizi sıkı sıkı sardık.

Bizi çocukken bir araya getiren o deniz fenerini.

Gençken Fisher'ın gerçekte nasıl bir adam olduğunu görme-
me yardım eden o deniz fenerini.

Yetişkin olarak geleceğimizin başladığı o deniz fenerini.

Daha kısa bir süre önce hikâyemizin sona erdiğini düşün-
müştüm. Anlaşılan o ki sadece bir başlangıçtı.

KAPANIŞ

Fisher

Altı hafta sonra...

Güneş uzaklarda batarken Lucy'ye sevgi ve üzüntü karışımı bir hisle baktım. Gözleri doldu, ikimizin de aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Deniz fenerimizin önünde, sahildeydik ve yan tarafımızda annem, Ellie, Bobby, Lucy'nin ailesi ve Seth ile Mary Beth vardı, ben yüzükleri ait olduklarını parmağa takarken rahip de önümüzdeydi.

Son birkaç hafta duygular silsilesi hâlinde geçmişti ve bugün hakkında düşünüp taşınmıştık, bir kişi eksikken bunu doğru olup olmadığından emin olamamıştık. Bizi hep destekleyen, birbirimize giden yolu bulduğumuz ve sonunda deniz fenerimizin önünde küçük, samimi düğünümüzü yaptığımız için herkesten daha çok mutlu olacak insan eksikti.

"Sizleri karı koca ilan ediyorum. Yeniden," dedi rahip gülümseyerek. "Tabii ki gelini öpebilirsin."

Kollarımı Lucy'ye dolayıp onu kucakladım ve içimdeki her bir aşk parçacığıyla öptüm. Ailemiz ve arkadaşlarımız alkışlar-ken dudağımı kulağına bastırdım.

"Seni seviyorum, Bayan Fisher," diye fısıldadım.

"Ben seni daha çok seviyorum, Bay Fisher," diye cevapladı usulca.

Onu kuma bıraktım, el ele suyun kenarına yürüdük. Yerdeki dilek fenerini aldım, Lucy elbisesinin cebinden çakmağı çıkarttı ve kâğıt fenerin içine tutturulmuş kare blok şeklindeki mumu

yaktı. Rüzgârın onu alıp okyanusun üstünden götürmesine izin vermeden önce birkaç saniye elimizde tuttuk. Kolumu omzuna dolayarak onu kendime çektim ve fenerin ışığının suyun üstünde bulutların arasında kaybolana dek daha da yükseğe çıkmasını izledik.

“Biliyorsun, şu an çok ağlamaklı olduğumuz için gerçekten kızmıştır,” dedi Lucy yanaklarındaki yaşları silerken titrek bir kahkahayla.

“Kesinlikle bana *küçük bok parçası* deyip kafasını sallıyordur,” diye güldüm onunla birlikte göz kırparak gözyaşlarımdan kurtulurken.

Jefferson *Trip* Fisher Sr., büyükbabam ve gerçekten baba saydığım tek adam kasırğa günü bir kalp krizi geçirerek ölmüştü. O gittiğinden beri hiçbir şey aynı değildi ve beni parçalanmaktan alıkoyan tek şey kollarımdaki kadındı. Lucy o gün onda bir sorun olduğunu anlamıştı ve o zamandan beri onu hastaneye götürmediği için kendini paralıyordu. Onu kasırganın ortasında yapabileceği bir şey olmadığına ve zaten *Trip*’in de onun bir şey yapmasına izin vermeyeceğine ikna etmek için elimden geleni yapmışım. İnatçı bir ihtiyardı ve şu an içimi rahatlatan tek şey, hayatının aşkıyla sonunda birleşmiş olmasıydı.

“Sonunda birlikteler,” dedi Lucy usulca gökyüzüne bakarken düşüncelerime tercüman olarak.

“Muhtemelen onu şimdiden kızdırıyor, cennette tamir edilmesi gereken şeylerden yakınıyordu,” diye şaka yaptım.

Güldü ve sesi yüreğimi ısıttı. Yüzünü kendime çevirip ellerimin arasına aldım. Basit, uzun kollu, beyaz bir elbise giymiş, saçlarını omuzlarına bırakmış, bir kulağının arkasına beyaz bir çiçek takarak ilk düğünümüzde olduğundan bile daha güzel görünüyordu. Anneme tören başlaya dek haber vermeme sözümüzü tutmuştuk, Grace Fisher her zamanki hâliyle ikimizin de çıplak ayaklı olduğunu, benim günlük haki pantolonumu bileğime kadar kıvrıp iliklenmemiş beyaz gömlek giydiğimi görünce cık cıklamıştı. Biz böyle yapmak istediğimizi ve onun da buna

uyması gerektiğini söylediğimizde akıllıca o güzel ağzını kapatmıştı.

“Seni seviyorum. Çok,” dedim usulca. “Onu özlüyorum ve burada olup bunu görmesini diliyorum ama onun yukarılarda bize tezahürat yaptığı biliyorum.”

Başını salladı, ellerini yüzünün iki yanındaki ellerimin üstüne koydu. “Seninle çok gurur duyuyordu, Fisher, bunu asla unutma.”

Arkamızda birini boğazını temizlediğini duydum. İkimiz de dönüp arkamızdaki kişiyi görünce biraz şaşırmıştık, özellikle de davetli olmadığı düşünülürse.

“Fisher... Lucy,” dedi babam ikimize doğru başını sallayarak.

Elinde kocaman bir hediye paketi tutuyordu. Lucy’ye uzattı. “Umarım sorun olmaz, Bobby törenden sonra bunu size vermesi gerektiğini söyledi ama bu onuru ben üstlenmek istedim.”

Lucy paketi babamdan aldı. Onun için yaptığım düğün hediyesi idi ve tören bitene kadar saklaması için Bobby’ye vermiştim. Ne yapmaya çalıştığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Lucy’ye karşı biraz savunmacı ve korumacı davranmaktan kendimi alamadım. Onun bugününü mahvedecek hiçbir şey istemiyordum.

Kolumu beline doladım ve o yavaşça hediye paketini açarken onu korumak ister gibi yanıma çektim. Onun için oyduğum tabelayı görünce iç çekti. İlk düğünümüzde ona yaptığım tabelayı parçaladığını öğrendiğimde eğer bir gün benimle yeniden evlenecek olursa ona yeni bir tane yapacağımı biliyordum. O ilkinden kurtulduğu için hakikaten memnundum. Yeniden başlıyor, yeni bir başlangıç yapıyorduk ve yeni bir tarihi olan bu tabela bunun simgesiydi.

“Çok güzel, evlat,” dedi babam usulca Lucy’nin parmaklarını sevgiyle harflerin üzerinde gezdirdiği tabelaya bakarken.

“Aileye yeniden hoş geldin, Lucy,” dedi babam gülerek. “Bir özrün sana karşı yıllarca sürmüş tavrımı telafi etmeyeceğini biliyorum. İkinize karşı olan tavrımı. Ama eğer bir şeyi değiştirecek-

se, özür diliyorum. Davranışlarımdan utanıyorum ve gözlerimi açanın babamın ölümü olmasından da utanıyorum. Umarım bir gün beni affedersiniz. Ben...”

Gözlerine yaşlar dolduğunu gördüm ve durup boğazını temizledi. Küçük dilimi yutmuştum ve birdenbire nasıl göz kırplacağını unutmuştum.

“Vaktim dolduğunda bu dünyayı pişmanlıklarla terk etmek istemiyorum. Şu anda bir sürü pişmanlığım var ve bunu değiştirmek istiyorum. Seninle gurur duyuyorum. İkinizle de çok gurur duyuyorum,” dedi bize kederli bir gülüşle. Sonra geri çekilip birkaç adım uzakta duran gruba doğru ilerledi.

“Az önce neler oldu öyle?” diye fısıldadı Lucy. İkimiz de babamın Lucy’nin ailesiyle rahat bir sohbete girişmesini izliyorduk.

“Hiçbir fikrim yok,” diye fısıldadım.

Trip öldüğünden beri babam bayağı dost canlısı olmuştu. Lucy ölüyü bekleme ve cenaze törenini motelde yapmıştı ve babam her şeye yardım etmiş, ona rahatlamasını ve parmağını kıpırdatmamasını söylemişti. Kapıdan giren herkese onunla ve Butler Moteli’yle ilgili övünmüş ve motel için yaptığım her mobilyayı göstererek yeteneklerimi övüp herkese benimle ne kadar gurur duyduğunu söylemişti. Onun sadece şov yaptığını ve dikkat çekmeye çalıştığını varsayarak durumdan anneme bahsedince onun da kendi yöntemince yas tuttuğunu ve geçmişi telafi etmek istediğini söylemişti. Benim hakkımda böylesi güzel sözler söylediğini duymak çok hoştu ama yine de onu düğünümüze davet edesim gelmemişti.

Belki ne kadar boktan bir evlat olduğunu fark etmişti ya da belki Trip’i kaybettikten sonra ne kadar yıkıldığını görmüş, o öldüğünde bu şekilde yas tutmayacağımı anlamıştı. Belki sonunda ailenin ve arkadaşların sevgisinin hayat boyu insanı ayakta tutan tek şey olduğunu fark etmişti ya da belki Trip’in ardında bıraktığı mektup onu kendine getirmişti. Trip’in hepimize yazdığı mektubu cenazesinde okuduğumda babamı hayatımda ilk kez ağlarken görmüştüm. Trip, babamdan annesinin eksikliği ve

onun yokluğunu telafi etmek için, ona yeteri kadar sevgi vermek için elinden gelenin en iyisini yapmadığı için özür dilemişti. Babama eğer yaptığı hataların aynısını yapmaya devam etmeyi bırakmazsa, benimle gurur duymazsa ve Lucy'yi kabul etmezse hayatı boyunca hayalet olup onun peşine düşeceğini söylemişti. Sonra Lucy'ye motelin "parası ödenmiş" tapusunu bırakarak Lucy'yi ölümüne kızdırmış, gözlerini devirmeyi bırakıp sadece teşekkür etmesini söylemişti. Bize eğer o mektubu okuyorsak üzgün olmamamız gerektiğini çünkü sonunda ait olduğu yerde, sevdiği kadınla olduğunu ve sonunda aptallık etmeyi bırakıp aklımızı başımıza toplayarak yeniden evlendiğimizi umduğunu söylemişti. İlk randevumuzun yıldönümünde bu düğünü yapmak konusunda tereddüde düştüğümüz her seferde tek yapmamız gereken o mektubu düşünmek olmuştu, böylece doğru yaptığımızdan şüpheye düşmüyorduk.

Şu an babama neler oluyorsa sadece bunun devam etmesini umabiliyordum çünkü sevip değer vereceği bambaşka bir nesil daha vardı.

Kumun üzerinde dizlerimin üstüne çökerek Lucy'nin kalçalarını tuttum ve dudaklarımı karnına bastırdım.

"Senin için hâlâ umut var, ufaklık. Sen buralara geldiğin zaman büyükbaban hakikaten de düzgün bir insana dönüşebilir," dedim usulca.

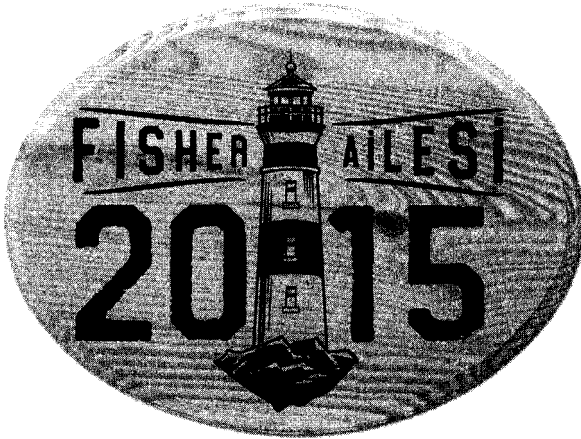
Lucy güldü ve bana gülümserken ellerini saçımdan geçirdi. Başımı kaldırıp ona baktığımda rüzgârın buklelerini uçurup güneşin arkasında hâleler oluşturduğunu, bana yeniden onun benim meleğim olduğunu ve içinde taşıdığı çocuğun bu adada geçireceğimiz harika geleceğin sadece başlangıcı olduğunu hatırlattı. Artık motel hakkında endişelenmemize gerek yoktu, Ellie ve Bobby tıpkı planladıkları gibi verandada evlenebilirlerdi, çocuklarımız yakın aralıklarla doğacaktı ve belli ki birlikte büyüyerek en iyi arkadaşlar olacaktı. Lucy'yle ben hikâyemizin başladığı ama asla sona ermediği, hiç de ermeyeceği yerde birlikte yaşlanabilirdik. Dedikodulara göre Melanie

kancayı Stanford'a takmıştı ve ikisi birbirlerine delicesine âşık olmuştu. Yani Lucy'yle endişelenmemizi gerektirecek iki sorun da ortadan kalkmıştı. Trip torununun çocuğuyla tanışmayı kaçırduğu için üzgündüm ama belki de babam gerçekten yeni bir sayfa açıyordu ve baba olduğundan daha iyi bir dede olabilirdi.

"Benimle deniz fenerinde buluştuğun için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Lucy beni yerden kaldırdı ve kollarını omzuma dayayıp göz yaşları içinde bana gülümsedi.

"Bana dönüş yolunu bulduğun için teşekkür ederim."

Teşekkürler

Harika ilk okuyucularım Stephanie Johnson ve Michelle Kannan'a teşekkürler. Size ne zaman bir şeyler okumak isteyip istemediğinizi sorsam heyecan duyduğunuz, benim tamamen gözden kaçırdığım şeyleri yakaladığınız ve harika arkadaşlar ve okuyucular olduğunuz için teşekkür ederim.

Bana şişko karı demekten çekinmeyen ve bir şeyler tamamen berbat olmuşsa bana söyleyen editörüme, Nikki Rushbrook'a teşekkürler. Hikâyelerimi benim yalnız başıma asla yapamayacağım şekilde güzelleştiriyorsun ve bunun için sana minnettarım.

Yayıncım Donna Soluri'ye – beni tamamlıyorsun. Beni kötü kararlardan... tüm kötü kararlardan alıkoyduğun için teşekkürler.

Shelly White Collins'e bana Lifehouse'un "Storm" şarkısından bahsettiği için teşekkürler. Bu şarkı bu hikâyeyi YARATTI ve önerdiğin için çok mutluyum!

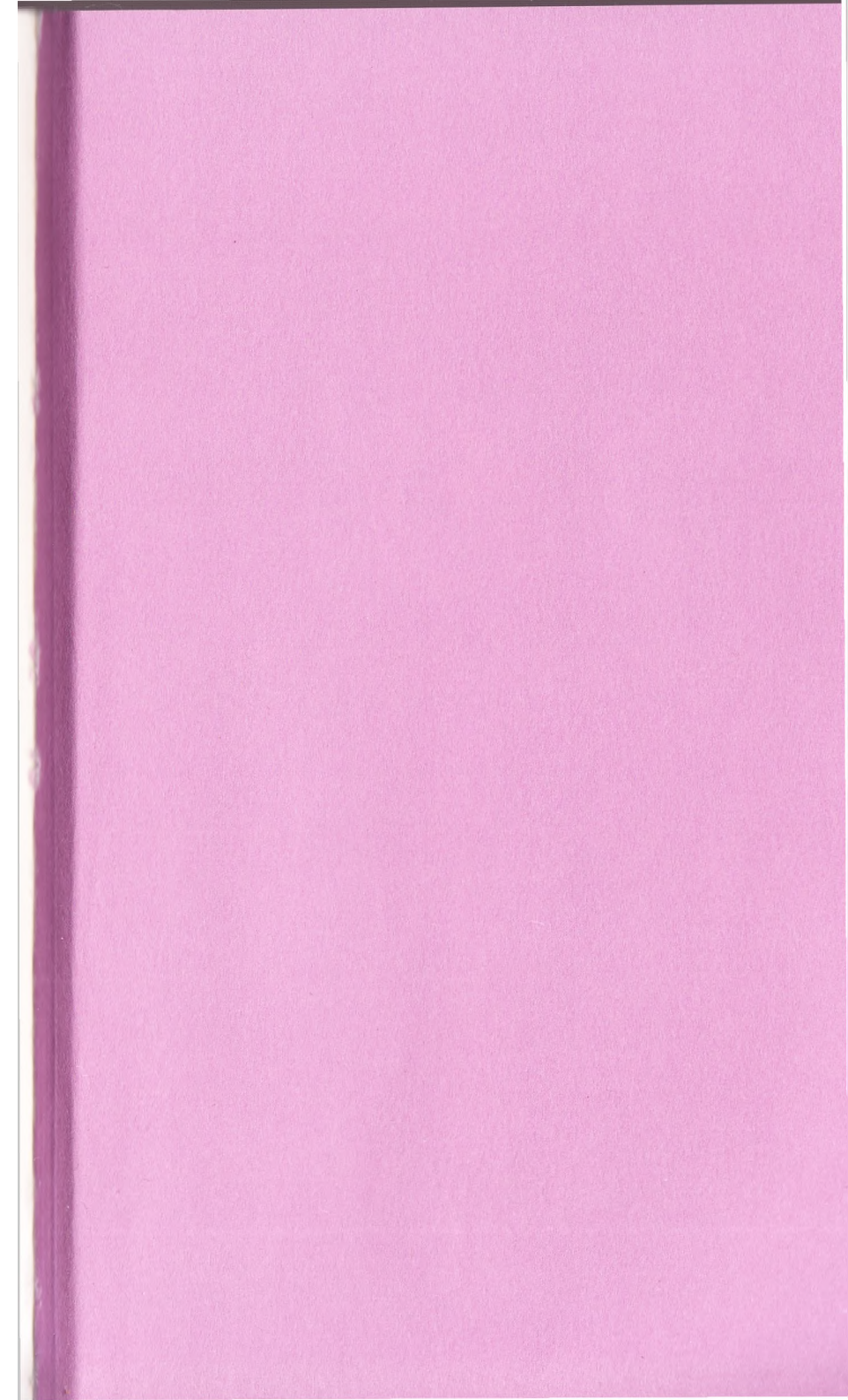
Steve ve Maggie Myers'e tüplü dalışla ilgili tüm sorularımı cevapladıkları için teşekkürler! Umarım sürekli mesaj atıp durmam çok rahatsız edici olmamıştır.

Pushy Girl Paintings'ten Daniella Torellaya Lucy ve Fisher'ın işaretlerinin muhteşem çizimleri için teşekkürler. Çatlaklığımla uğraştıkları ve onları hayal ettiğimden daha fazlası hâline getirdiğin için teşekkür ederim!

Yoğun programlarına rağmen zaman ayırıp alıntılarını, kapak yazısını, alım linklerini ve yazarlara yardımcı olmak için yaptıkları diğer binlerce şeyi yapan tüm bloglara teşekkürler. Desteginiz hiç bitmiyor ve bu benim için dünyalara bedel.

Bir kızın isteyebileceği en harika yazar arkadaşlara teşekkürler – Jenn Cooksey, Beth Ehemann, Jasinda Wilder ve Jenn Sterling. Arkadaşlığınız, desteğiniz ve cesaretlendirmeleriniz için teşekkür ederim. Hepinizi kelimelerin anlatabileceğinden daha çok seviyorum.

Son ve bir o kadar da önemli olarak da ölkemiz için savaşan tüm kadın ve erkeklere teşekkürler. Özveriniz ve özgürlüğümüze olan adanmışlığınız için teşekkürler. Bizleri korumak için ailelerinizi ardınızda bıraktığınız için teşekkürler ve yüreğimin en köşesinden hizmetlerinize müteşekkirim.

TARA SIVEC, *USA Today* çok-satan yazarı, eş, anne, kuaför, hizmetçi, eli çabuk aşçı, bebek bakıcısı ve işneleme uzmanı. Ohio'da kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşıyor ve üçünün de yetişkin olup evden taşınmasını dört gözle bekliyor.

Fisher, lisede donanmaya yazıldığı gün hayatının aşkını bulacağından habersizdi. İçindeki vatansever onu cepheye tekrar tekrar gitmeye zorlasa da daima Lucy'ye döneceğini düşünüyordu.

Aşklarının filizlendiği ada, evlendikten sonra da onlara yuva olmaya devam etti. Lucy ailesinin motelinin işletip kocasına destek olmaya çalışıyor, seferden her dönüşünde ruhundaki yaraları özenle sarmaya uğraşıyordu. Fakat Fisher yaşadığı savaş travmalarını artık atlatamamaya başlamıştı ve bir gün çevresindeki herkes için büyük bir tehdit hâline geldiğini fark etti. İyileşmek ve tekrar Lucy'nin sevdiği adam olabilmek için bir an önce uzaklaşması gerekiyordu.

*Aradan geçen bir yılda,
değişmeyen tek şey aşktı.*

"Kalp kırıklığı, ikinci şanslar, ruhu parçalayan şeyler ve gerçek aşkın o ruhu tekrar iyileştirme gücüne dair benzersiz bir hikâye."

—MIA SHERIDAN

Çeviren: Hatice Gökçe Üstündağ

www.yabanci yayinlari.com

YABANCI

9 786257 973434

[/yabanci yayinlari](https://www.facebook.com/yabanci yayinlari)